

The following book includes:

• Ficense: CC-BY

Wikisource Talmud Bavli

http://he.wikisource.org/wiki/%D7%AA% • Source:

D1%88

(ל' בתשרי ה'תשפיג). It was typeset and formatted by Ktavi. It was retrieved from Sefaria on October 25, 2022

	צוי יג	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	18
Œ٢٢	ן ב כל	Ľ	.1																										31
	۲۱۰،⊏	•																						•				•	67
	גוי יוד	•	•	•	•	•						•	•	•		•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•	•	52
	، با	•															•							•				•	23
	דף מ	•	•	•	•							•	•	•		•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•	•	70
	דף ח	•																											91
	ו דוד	•	•	•	•	•						•	•	•		•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•	•	13
	۲اء ۱	•																											ΙΙ
	דף ה	•	•	•	•	•						•	•	•		•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•	•	8
	דף ד	•	•	•	•							•	•	•		•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•	•	ς
	זוי ג	•	•	•	•	•						•	•	•		•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•	•	7
Œ٢٢	l n mc	×	٤ ٢	8 L(۷L	•																							Ţ
	ᄕᅜᄄ																											•	Ţ
GL	א מוני	×	٤ ۽	8L(٧L																								I

תוכן העניינים

τι ζίζ	96
זף לב · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	· · · · · · · · · · £6
פרק ד בנות כותים	£ 6
τρ Υκ	
τρ ζ · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·
דף כט	
דף כח	· · · · · · · 6 <i>L</i>
TP C1	92
TP CI	· · · · · · · · · · · · · · · £L
דף כה	02
דף כד	99
TP CL	
דף כב	
פרק ג המפלת חתיכה	85
דף כא	
τρ C	
τρ 'α	· · · · · · · · 6t
רף יה	· · · · · · · · · · Lt
דף יו	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·
דף מז	· · · · · · · · I <i>†</i>
דף מו	6ε
TF 'T	
פרק ב כל היד	33

τρ <u>ιτ</u>	75 I													
TP [X	120													
TP1	148													
τρ ασ	971													
פרק ו בא סימן														
re an	771													
TP at	136													
τραι	136													
דף מה	135													
דף מד	176													
TP al	179													
דף מב	173													
TP 08	170													
פרק ה יוצא דופן														
τρα	811													
פרק ה יוצא דופן														
τι ζα	SII													
דף לח	115													
τρ ζί	601													
דף לו	901													
τρ र्τ	107													
TP ՀT	66													

TP 01	66 I												
TP Of	961												
דף סה	76 I												
פרק י תינוקת	†61												
TP OT	161												
TP ax	188												
דף סב	981												
TP 0%	183												
TP 0	180												
פרק ט האשה שהיא עושה	6 <i>L</i> I												
פרק ט האשה שהיא עושה	8/I												
τρ τα	LLI												
τρ τπ	£71												
פרק ה הרואה כתם													
פרק ה הרואה כתם	T / T												
	ILI												
TP L1	07 I												
TP	041 991												
TP [[991												
דף נה	991 193												
דף נה	991 193												
פרק ז דם הנדה דף נה	991 691 691												

_																				
	דף סח	•	•			•	•	•	•	•	•	•			•	•	•	•	•	707
	דף סמ																			
	דףע .																			
	דף עא																			
	דף עב																			
	דף עג .																			

חסר ואתא חסר ואתא - ואיתרע לה לחוקה מקמי הכי טובא ולא ירעינן מאימת הלכך ריע טפי לא טבל - טבילה הוגנת הלכך טומאה ודאית יש:

דאילו מעת לעת - טהרות דמטמאין להו משום ספקא דמעת לעת לרבנן וה"ה מפקידה לפקידה לשמאי קשיא למפרע - דהא מטמאינן טהרות למפרע ולא אמרינן העמד מקוה על חזקתו:

ומאי שנא ממקוה - לתרוייהו פריך:

במברות אלו:

לה דם מקודם לכן ספק לא הוה הלכך העמד אשה על חזקתה שהיתה קודם ראייה כשנתעסקה גמ' העמד אשה על חזקתה - שהרי מספק אתה בא לטמאותה לענין טהרות דקודם ראייה ספק הוה אף על פי שאמרו כו' - אשאין לה וסת קאי:

כל אשה שיש לה וסת - קבוע ג' פעמים ובדקה בשעת וסתה ומצאתה ממאה:

לא כדברי זה - שהחמיר יותר מדאי דודאי כולי האי ימים רבים לא מוקמי ליה כותלי בית הרחם:

לשמאי קשיא למפרע געגג לשיא גביו למפרע בין בר"ה בין ברה"י טמאות שנמדר ונמצא חסר כל טהרות שנעשו על אחזקתה ומאי שנא ממקוה דתנן מקוה כיון דמגופה קחזיא לא אמרינן אוקמה

מלוה על הוקתו ואימא לא חסר הרי חסר על הזקתו ואימא לא טבל אדרבה העמד ודאי התם משום דאיכא למימר העמד טמא אוכלין ולא שורפין ואילו הכא טומאה ודאי דאילו מעת לעת שבנדה תולין לא

GLY N MUNI NICL

על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה והמשמשת בעדים הרי זו כפקידה וממעטת מעת לעת כל אשה שיש לה וסת דיה שעתה לפקידה ומפקידה לפקידה ממעטת על יד זה אלא מעת לעת ממעטת על יד מפקידה הרבה וחכ"א לא כדברי זה ולא כדברי בלל אומר מפקידה לפקידה ואפילו לימים מעני*י שמאי* אומר כל הנשים דיין שעתן

ליה ריעותא מגופיה אבל איתתא כי אמר העמד דבר על חזקתו היכא דלית חוקתה ואשה בחוקת טהורה עומדת והלל מאי טעמיה דשמאי קסבר העמד אשה על לעת אינה מונה אלא משעה שראחה גמ' מצורות את, כ האטרו מטמאה מעת בטהרות ופרשה וראתה היא טמאה והן כיצד דיה שעתה היתה יושבת במטה ועסוקה

1년 =

ELL N MUNI NICL

מסכע נדי עם פירושי רשייי ורמבייו

הוא דחואי הכא נמי השתא הוא דחסר 4GT1L הכא נמי הרי דם לפניך השתא

מבל על הזקתו ואימר לא נתקן אדרבה לשמאי התם משום דאיכא למימר העמד (הראשונים) ודאי מכאן ואילך ספק קשיא תרומה והולך ואח"כ נמצא חומץ כל ג' ימים היה בודק את החבית להיות מפריש עליה איכא חדא לריעותא ומאי שנא מחבית דתנן בתם איכא תרתי לריעותא הכא ロパロパ חואי ואתא ומאי קושיא דלמא הגס הגס חסר ואתא הכא מי איכא למימר חזאי ואתא הכי השתא התם איכא למימר חסר ואתא

ממאות ר"ש אומר בר"ה מהורות ברה"י שנעשו על גביו למפרע בין בר"ה בין ברה"י דתנן מקוה שנמדד ונמצא חסר כל הטהרות דלגבי מקוה נמי ספקא משוי ליה חנינא מסורא מאן תנא חבית ר"ש היא עאי שנא הכא ודאי ומ"ש הכא ספק א"ר הכא איכא חדא לריעותא ורמי חבית אמקוה הגס חזיתיה התם איכא תרתי לריעותא ואתא הואי ואתא ומאי קושיא דלמא הגס החמיץ ואתא הכא מי איכא למימר חואי הכי השתא התם איכא למימר החמיץ ואתא הוא דחואי התם נמי השתא הוא דהחמיץ

٢ يا ٢

لالادل

מסוטה אימא כי סוטה מה סוטה ברה"ר כודאי הכא נמי ספק ועשאוה כודאי X٤ סברי כי סומה מה סומה ספק היא ועשאוה ושניהם לא למדוה אלא מסוטה עבנן

החמיץ לפניך הכא נמי הרי דם לפניך השתא

העמד יין על חוקתו ואימר לא החמיץ הרי

ברה"ר מה לי חסר ברה"י וכי תימא הא ליכא הכא משום חסר הוא מה לי חסר התם משום סתירה הוא וסתירה ברה"ר מצור הכא נמי ברה"ר מהור הכי השתא

הך ריעותא לחודה לא מרעינן לה הואיל ובטהרות לא משכחת ריעותא אחריתא דכי אמרת העמידם לפניך. אבל באשה בדידה הוא דאיכא ריעותא שהורע הזקת טהרתה קצת שהרי דם לפניך ומשום תרתי לריעותא - העמד טמא על חזקת טומאה ובחזקת טהרה דמקוה איכא ריעותא שהרי חסר מאשה:

ומאי שנא מחבית - לב"ש פריך: על חזקתם בחזקת טהרתם הם:

ורמי חבית אמקוה - דהא תרוייהו איכא תרתי לריעותא:

דרה"י תולין - טעמא מפרש לקמן:

ועשאוה כודאי - שאסורה לבעלה עד שתשתה:

סוטה ברשות הרבים מהורה - אין רשות הרבים מקום סתירה:

חלוק זה ולא היה בו כתם או עד שעת כבוס ולא אמרינן אי נפיק מגופה הוה מרגשת: משמשת במוך - ממלאה אשה אותו מקום מוכין לשאוב את הזרע שלא תתעבר ואינה נוטלתו משם אלא בשעת הצורך ושמא מוך העמיד את הדם. ג' נשים משמשות במוך קטנה מעוברת ומניקה:

לאפוקי מדר' אליעזר - במחני' היא לקמן (נדה דף ז.): והא איכא כתמים - הרואה כתם דקיימא לן לקמן (נדה דף נו.) מטמאה למפרע עד שתאמר בדקתי

והא איכא שומה - שאינה מבינה להרגיש:

וראי השתא בבריקת עד נפק:

ומאי שנא ממבוי - לשמאי פריך: מרגשת - שנט"ר בלע"ז. כלומר יודעת בעצמה כשיוצא דם ממנה והא מדלא ארגשה מאחמול

ברה":

רגלים לדבר - סימן טומאה איכא: ואיבעית אימא - אי מסוטה גמרי רבנן הוה להו למימר ברה"ר טהור אלא לאו מסוטה מצינן למגמר דתחלת טומאה איתקש לסוטה סוף טומאה לא איתקש ואם כן מאי טעמא דרבי שמעון דמטהר

עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא היה דחנן השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע מפלינן ליה מטומאתו ומאי שנא ממבוי בכא גברא בחזקת טומאה קאי מספקא לא מהרה קאי מספקא לא מחתינן ליה לטומאה מהור ורבנן הכי השתא התם גברא בחזקת סוף טומאה ספק טבל ספק לא טבל ברה"ר ספל נגע ספק לא נגע ברה"ר מהור אף טומאה מתחלת טומאה מה תחלת טומאה אימא היינו טעמא דרבי שמעון גמר סוף בכא מאי רגלים לדבר איכא יש רגלים לדבר שהרי קינא לה ונסתרה נמי ברה"י טמאה ודאי הכי השתא התם סוטה מה סוטה ברה"י ממאה ודאי הכא הכא נמי ברה"ר טהור אי מסוטה אימא כי שמעון סבר כי סומה מה סומה ברה"ר מהור תרתי לריעותא כודאי טומאה דמי ורבי כל ספק טומאה ברה"ר טהור כיון דאיכא

העמידוהו ושמאי כותלי בית הרחם לא מעיקרא הוה אתי והלל כותלי בית הרחם היינו טעמיה דשמאי דאם איתא דהוה דם עברה האי דם מהיכא אחי אי בעית אימא בצפור לא נתעסקה בשוק של טבחים לא כשמאי אמר אביי מודה שמאי בכתמים מ"ט והאיכא כתמים לימא תנן כתמים דלא אליעזר ארבע נשים ותו לא קמ"ל כל הנשים וליחני נשים לאפוקי מדרבי אליעור דא"ר הא כל הנשים קתני כל הנשים פקחות רגלים והאיכא שוטה מודה שמאי בשוטה אגרה מיתערא מידי דהוה אהרגשת מי היא ולשמאי האיכא ישנה ישנה נמי אגב בעצמה והלל כסבורה הרגשת מי רגלים היינו טעמא דשמאי הואיל ואשה מרגשת מתלמא כעורתי לריעותא דמי ואב"א כיון דאיכא שרצים דגופיה ושרצים דאתו בו שרץ או עד שעת הכיבוד התם נמי מקשת לי קופה זו יש לה שולים כו^י:

שמאי טעמא דידי משום העמד אשה על חזקחה אי משום אשה מרגשת ולמאי דקא טעית נמי דקא ולחרוצי כי האי גוונא הלל טעי וסבר טעמא דשמאי אם איתא כו' וקשיא ליה קופה וקאמר ליה סייג - חזוק וגדר מדרבנן לטמא למפרע. וה"ה דמצי למיפרך הני מחני' אהנך לישנא דלעיל כשעירה את הקופה:

וקא מקשי ליה קופה - הרי קופה דלא אמר אם איתא דהוה שרץ מעיקרא הוה נפיק עם הטהרות

מפריה ורביה - דכיון דחיישינן לדם בבית החיצון לבו נוקפו ופורש מן האשה:

ומה הפרש בין זו לזו - והא טומאה דלמפרע הוא:

ונמצא בה שרץ בזוית אחרת - לאחר שניטלו טהרות מן הקופה:

בוה אתי משמשת במוך מטמאה למפרע:

לאביי איכא מוך - ללישנא דאשה מרגשת אפי' משמשת במוך נמי דיה שעתה וללישנא דמעיקרא בין הני לישני - אשה מרגשת ומעיקרא הוה אתי:

מכויץ כויץ - ויש מקומות לדם לצאת:

לו שמאי להלל א"כ בטלת בנות ישראל משום בטול פריה ורביה תניא נמי הכי אמר אין לה שולים - רבא אמר טעמא דשמאי הפרש בין זו לזו לזו יש לה שולים לזו בראשונות ממאות אמר לו אבל ומה בזוית זו ונמצא שרץ בזוית אחרת שטהרות אתה מודה בקופה שנשתמשו בה טהרות. מתיקרא הוה אתי אמר לו הלל לשמאי אי תניא כי האי לישנא דאם איתא דהוה דם לאביי איכא מוך לרבא איכא מוך דחוק ומאי איכא בין האי לישנא להאיך לישנא איכא למרמינהו להני לישני ליכא למרמי למרמי חבית ומקוה ומבוי להאיך לישנא בין הני לישני להאיך לישנא איכא בינייהו כויץ ומודה רבא במוך דחוק ומאי איכא במוך רבא אמר מוך נמי אגב זיעה מכויץ למימר אמר אביי מודה שמאי במשמשת מוקמי דם משמשת במוך מאי איכא

(שולי"ם בדוקי"ן מכוסי"ן בזוי"ת סימ"ן) לטהרות נמי לא דאם כן לבו נוקפו ופורש מי קאמינא לטהרות הוא דקאמינא ושמאי ישראל מפריה ורביה והלל מפריה ורביה דעבדינן סייג אמר ליה א"כ בטלח בנות סייג לדבריך דמאי שנא מכל התורה כולה איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי ומיהו עשה ליה הלל לשמאי אין טעמא קאמרת דאם לישנא משום במול פריה ורביה הכי קאמר ולמאן דתני האי לישנא הא תניא כי האיך קופה לזו יש לה שולים ולזו אין לה שולים פריה ורביה ולמאי דקטעית נמי דקמקשית ואמר ליה שמאי טעמא דידי משום בטול דם מעיקרא הוה אתי וקא מקשי ליה קופה הוא סבר מעמא דשמאי דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי התם הלל הוא דקטעי הא חניא כי האיך לישנא דאם איתא דהוה מפריה ורביה ומאן דתני האי לישנא

למימר עם סילוק ידיו נפלו וחזקיה במכוסה מש"ה מטהר: מכוסה היא - דלא נפיל בה דם מעלמא וקופה דכוותה במכוסה עסקי' ואפ"ה טמאה וקשיא לחזקיה: בזוית בית - כדמפרש ואזיל שטלטלה לקופה בזוית אחרת לאחר שניטלו טהרות ממנה:

והא דומיא דאשה קחני - בההיא דהלל ושמאי דקחני מה הפרש בין זו לזו: ואיבעית אימא - הא והא בבדוקה אלא דשמאי והלל כשאינה מכוסה ופיה מלמעלה הלכך איכא

בקופה שאינה בדוקה - שלא בדקה בשעה שנתן מהרות לתוכה הלכך אין להעמידה על חזקת

לישרק ולצאת הלכך אי הוה שרץ עם הטהרות הוה שריק ונפיל בהדייהו: לא קפיד עלייהו - אי משייר מינייהו לתוך הדלי הלכך אינו שופך כל הדלי על פניו ומצו אוגנים לענכני נייביה.

עשרה דליים - י' פעמים בדלי אחד ומערה בכלי גדול: מיא שרקי - ואין צריך להפוך הדלי על פניו כשהוא מערה הלכך איכא למימר אוגנים עכבוהו לשרץ אבל פירי לא שרקי וכשעירה טהרות ממנה הפכה כולה על פניה לפי שאין פירות נוחין

מאי טעמאַ דר' יוחנן - הא ודאי אילו הוה התם בשעת טהרות הוה נפיק בהדייהו: מאי טעמאַ דר' יוחנן - הא ודאי אילו הוה התם בשעת טהרות הוה נפיק בהדייהו:

כי פליגי חזקיה ור' יוחנן בקופה בדוקה מר סבר הא בדקה ומר סבר אימור עם סיליק ידו נפל ההא דומיא דאשה קחני ואשה בדוקה היא כיון דשכיחי בה דמים כשאינה בדוקה דמיא ואיבעית אימא כי מודו שמאי והלל בקופה שאינה מכוסה כי פליגי חזקיה ורבי יוחנן בקופה מכוסה מכוסה היכי נפל כגון שתשמישה ע"י כסוי והא דומיא דאשה קתני ואשה מכוסה היא כיון דשכיחי בה דמים כשאין מכוסה דמיא ואיבעית אימא כי מודו שמאי והלל בזוית קופה כי פליגי חזקיה

112 1

איתמר קופה שנשתמשו בה טהרות בזוית זו זנמצא שרץ בזוית אחרת הזקיה אמר טהרות הראשונות טהורות רבי יוחנן אמר טהרות הראשונות טמאות והא (בית) שמאי והלל מודו בקופה דטהרות הראשונות טמאות מי מודו שמאי והלל בקופה שיש לה שולים כי מודו שמאי והלל בקופה שיש לה שולים כי פליגי הזקיה ורבי יוחנן בקופה שאין לה שולים אין לה שולים מ"ט דר' יוחנן אין לה שולים ויש לה אוגנים והתניא המדלה

עשרה דליים מים בזה אחר זה ננמצא שרץ לקיש משום רבי ינאי לא שנו אלא שאין לה אוגנים אבל יש לה אוגנים כולן ממאין לימא חזקיה לית ליה דר' ינאי מיא שרקי פירי לא שרקי אי נמי מיא לא קפיד עלייהו פירי לא שרקי אי נמי מיא לא קפיד עלייהו שמאי והלל בקופה שאינה בדוקה

ה"ק קופה שנשתמשו בה טהרות בזוית בית זו וטלטלוה בזוית אחרת ונמצא שרץ בזוית אחרת חזקיה סבר לא מחזקינן טומאה מחזקינן והתגן נגע באחד בלילה ואינו יודע אם חי אם מת ולמחר השכים ומצאו מת ר"מ מטהר וחכמים מטמאין שכל הטמאות כשעת מציאתן ותני עלה כשעת מציאתן ובמקום מציאתן וכי תימא הני מילי לשרוף אבל לחלות תלינן ומי תלינן והתנן מחט שנמצאת מלאה חלודה או שבורה טהורה

הוא דהעלה חלודה ועוד תנן מצא שרץ

האי מעיקרא מחט מעלייתא היא והשתא

שכל הטמאות כשעת מציאתן ואמאי לימא

שהור שכל הממאות כשעת מציאתן וכי מהור שכל הממאות כשעת מציאתן וכי הימא כשעת מציאתן וכן לקולא בין לחומרא משרף לא שרפינן מחלא תלינן והתנן המקום מציאתן אבל שלא במקום מציאתן בכר ע"ג הדף ומדף טמא מונה תחתיו אע"פ מאני אומר אדם טהור נכנס לשם ונטלה שאני אומר אדם טהור נכנס לשם ונטלה התם כדקתני טעמא שאני אומר אדם טהור התם כדקתני טעמא שאני אומר אדם טהור התם לשם ונטלה הרא נמי נימא עורב המחם לשונ אדם דבכונה אמרינן עורב דשלא אזא ושדא אדם דבכונה אמרינן עורב דשלא

מומאה ברה"י הוא וכל ספק טומאה ברה"י

בכונה לא אמרינן מכדי האי ככר ספק

ממקום למקום - דלא אמרינן מאידך זוית הוה בה שרץ עם המהרות אלא אמרינן לאחר שהביאה בייו בכל בה.

כאן נפל בה: ובמקום מציאתן - אם מצאו שחרית מת באותו מקום שנגע בו בלילה טמא אבל מצאו במקום אחר מת טהור ולא אמרינן כי היכי דהכא מת התם נמי הוה מת במקומו הראשון:

לשרוף - דלא מחזקינן טומאה ודאית ממקום למקום לשרוף עליה תרומה: חלודה - רדוליר"א:

נמצא שרוף - השרץ:

רכי תימא - לא דמי דהכא משום הכי טהור משום דשעת מציאתה ומקום מציאתה בטהרה הואי דבתר שעת מציאתן אזלינן בין לקולא בין לחומרא בין לקולא כי הכא גבי מחט ומטלית לאחזוקי בטהורה ודאי בין לחומרא כגון נגע באחד בלילה לאחזוקי בטומאה ודאית:

הדף - קרש מונח על גבי יתדות בכותל:

לא נצרכה - האי שאני אומר:

עורב אייתי ושדא - לאחר שטלטל הקופה לזוית אחרת ובזוית הראשונה לא היה: מכדי האי ככר ספק טומאה הוא - ספק נגע ספק לא נגע אבל אקופה לא פריך דהא לא איתחזיק טומאה בזוית של בית הראשון. וכי היכי דפריך אככר מצי למיפרך אמחט ואמטלית ולשנויי

כו משני. בטומאה דרבנן - כגון הגך מעלות דחומר בקדש (חגיגה כ:) בגדי פרושין מדרס לאוכלי תרומה (שם יח:) ומש"ה אפילו ברה"י ספקו טהור:

ראשונה ומצאת טהורה וישבה לה שניה על יד מעת לעת כיצד בדקה עצמה בשעה אלא מעת לעת ומפקידה לפקידה ממעטת ממאה אין אומרים תטמא מפקידה לפקידה ושלישי ולא בדקה ולרביעי בדקה ומצאה באחד בשבת ומצאת טהורה וישבה שני על יד מפקידה לפקידה כיצד בדקה עצמה ממתמע תל יד מעת לעת מעת לעת ממעמת על יד מפקידה לפקידה ומפקידה לפקידה שהפריז על מדותיו אלא מעת לעת ממעטת שלא עשה סייג לדבריו ולא כדברי הלל כדברי זה ולא כדברי זה לא כדברי שמאי וחכ"א לא כדברי זה כו' ת"ר וחכ"א לא מדף כדכתיב (ויקרא כו:לו) עלה נדף ואב"א הכא בטומאה דרבון דיקא נמי דקתני ברה"ר בין ברשות היחיד ספקו מהור לישאל וכל דבר שאין בו דעת לישאל בין ספקה ממא משום דהוי דבר שאין בו דעת

א"ל רב פפא לרבא והא זימנין משכחת לה הפסידה עונה מאי עונה עונה יתירה מברות של יום וזו הואיל ולא בדקה להכשיר טהרות של לילה וערבית להכשיר שיהו בודקות עצמן שחרית וערבית שחרית אמר שמואל הכמים תקנו להן לבנות ישראל מאמייהו דרבנן כי הא דאמר רב יהודה ורבה לחדודי לאביי הוא דבעי אלא מאי בעצמה א"ל אביי אם כן תהא דיה שעתה אמר רבה מאי טעמייהו דרבנן אשה מרגשת מפקידה לפקידה ממעטת על יד מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה תנא נמי מסמגול עני מתנו לתנו איידי דחנא מעל"ע עצמה בשעה ראשונה ומצאת טהורה לא מפקידה לפקידה פשיטא כיון דבדקה טמאה אין אומרים תטמא מעת לעת אלא ושלישית ולא בדקה ולרביעית בדקה ומצאה

ג' עונות במעת לעת השוו חכמים מדותיהן

איידי דחנא מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה - דאיצטריך למיתניה דלא תימא עם סילוק שהפריז - שהגדיל והרחיב מדתו שטמאה למפרע מפקידה לפקידה:

ידיה ראתה באחד בשבת תנא נמי כו":

סילוק ידיה ראתה אלא מעת לעת מאי שיעורא הוא: מאי טעמא דרבנן - מאי האי שיעורא דמעת לעת דבשלמא מפקידה לפקידה דהלל ניחא דשמא עם

חכמים חקנו להן וכו' - מחני' היא (לקמן נדה יא.) פעמים היא צריכה להיות בודקת כו':

וזו - שבדקה עכשיו ומצאה טמאה והרי ימים רבים שלא בדקה:

ומפני שאיחרה עד הצהרים והוסיפה לחטוא לא תפסיד אלא לילה וחצי יום: נשכר דאילו זו שלא בדקה עצמה ימים רבים ובדקה לה היום שחרית היתה נקנסת מעת לעת שלם אב"א - להכי מטמינן לה מצהרים דאחמול דאי אמרח לא נקנס אלא עונה יחירה נמצא חוטא נעג גא:

עונות היום אמש ואחמול למפרע עד צהרים והשתא קנסינן לה שתי עונות ורבנן חדא הוא דקנסו ג' עונות - כגון אם לא בדקה ימים רבים ובדקה בצהרים דמטמאין לה מעת לעת דהוה להו ג'

שעחה

ר' דוסא אומר כל אשה שיש לה וסת דיה דיין שעתן בתולה מעוברת מניקה וזקנה היא ולא רבנן דתניא ר"א אומר ארבע נשים שיש לה וסת [וכו"] לימא מתני" ר" דוסא בינייהו דאתניסה ולא בדקה – כל אשה שלא יהא חוטא נשכר מאי בינייהו איכא שלא תחלוק במעת לעת איבעית אימא

אפילו תימא רבנן עד כאן לא שלא בשעת וסתה מודי להו ומתניתין בשעת דוסא עלייהו דרבנן אלא בשעת וסתה אבל אפגעו עימא עדי דוסא ע"כ לא פליג רבי לעת נימא רבנן היא ולא רבי דוסא ... שאם תראה שלא בשעת וסתה מטמאה מעת דת"ר אשה שיש לה וסת כתמה ממא למפרע אפילו שלא בשעת וסתה אמר מאן תנא להא בשעת וסתה ודברי הכל מכלל דר' דוסא

112 11

וסתה ור' דוסא היא

וסתה אבל בשעת וסתה מודו ליה ומתניתין

פליגי רבנן עליה דר' דוסא אלא שלא בשעת

בן אנטיגנוס היא דאמר רב יהודה אמר בשעת וסתה מטמאה מעת לעת טעמא דאשה לחומרא מוקמינן קתני שאם תראה שלא דיין שעתן כתמן כראייתן מני רבי חנינא כיון דאיכא לאוקומי לקולא ולחומרא לראייתה הא שאר נשים שאמרו חכמים וברייתא דברי הכל ולוקמא איפכא שיש לה וסת הוא דפליגי רבנן בין כתמה

תחלוק איכא: דאיחניסה - שנאנסה שחרית ולא בדקה ללישנא דחומא נשכר ליכא דהא נאנסה ללישנא דלא

ד' נשים דיין שעתן - מפני שדמיהן מסולקים ואין דם מצוי בהן:

כחמה טמא למפרע - עד שעת הכבוס. אף על גב דבראייתה דיה שעתה מטמאינן כחמה למפרע למימר אורה בזמנו בא: אלא שלא בשעת וסתה - דכיון דראתה שלא בזמנה איכא למיחש דלמא מקמי הכי הוה דהא ליכא

דהא אשכחינן בראייה טומאה למפרע שאם תראה שלא בשעת וסתה מטמאה למפרע:

לימא רבנן היא - דאמרי שלא בשעת וסתה מטמאה למפרע:

ולוקמא איפכא - כדאוקמיה מעיקרא ומ"ט הדרי בה הא שפיר מצי לאוקמי מחני" דברי הכל

וברייתא רבנן:

וסחה פליגי והשתא אוקימנא פלוגתא בשעת וסתה ואיכא דמחמיר ומטמא לה למפרע ושלא בשעת לקולא ולחומרא - מעיקרא אוקימנא לקולא דבשעת וסתה דברי הכל דיה שעתה ובשלא בשעת

וסתה ד"ה מטמאה למפרע:

כתמן נמי אינו ממא למפרע: הא שאר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן - כגון ארבע נשים דלא אשכחן בהו ראייה טמא' למפרע קתני שאם תראה - כמו אמר מר:

כתמן כראייתן - מכאן ואילך טמאות:

לה וסת הרי זו כפקידה ההוא דלאחר תשמיש:

דשני בדיקות אצרכוה רבנן וה"ק משמשת בעדים כלומר מצוה עליה לשמש בעדים ואע"פ שיש תשמיש קאי. וא"ה עד שלפני תשמיש למה הוזכר מחניחין חרחי קחני ואשמועינן חנא דמחניחין ואי בעית אימא - לעולם חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש ואפ"ה הרי זו כפקידה אלאחר ותחפנה שכבת זרע - ואפי' דלאחר תשמיש נמי לא ליהוי כפקידה קמ"ל:

אטר לו - שמקנה בו בעצמו:

שמהומה לביתה - ממהרת לשמש

אינו ממעט - על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה:

שאמרו הכמים דיין שעתן כתמן כראייתן לטמאה מכאן ולהבא:

רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר נשים שאמרו חכמים דיין שעחן כחמן כראייחן - כלומר נשים אתי ומכי אתי חזיתיה אבל בכתם איכא למימר אי בדקה לחלוק מעיקרא הוה אישתכח:

דמחמיר בכתמים - טפי מבראייתה דראיית ארבע נשים הואיל ואין דם מצוי בהן אמרינן השתא ומי אית ליה לרבי הנינא כתם כלל - בארבע נשים ואפילו מכאן ולהבא:

שהגיע זמנה לראות יש לה כתם ושלא הגיע חכמים דיין שעתן כתמן כראייתן ותינוקת רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן ממא למפרע דר"מ כל הנשים כתמן ממא למפרע ונשים שאמרו אין ר"מ היא דמחמיר גבי כתמים דתניא ועצדא מכעע בעדא למא סדב אקנ, עמקבת להן כתם למפרע אבל יש להן כתם מכאן להן כתם מאי לאו אין להן כתם כלל לא אין אומר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן אין דיין שעתן כתמן ממא ד' חנינא בן אנטיגנוס כל הנשים כתמן ממא ונשים שאמרו חכמים ומי אית ליה לרבי הנינא כתם כלל והתניא סדינין שלה מלוכלכין בדם אין חוששין לה מעינוקת שלא הגיע זמנה לראות שאפילו חכמים דיין שעתן כתמן כראייתן חוץ הנשים כתמן טמא למפרע ונשים שאמרו שמואל משום רבי חנינא בן אנטיגנוס כל

ותחפנה שכבת זרע קמ"ל ואיבעית אימא מהו דתימא שמא תראה טפת דם כחרדל אמרת אידי ואידי לאחר תשמיש פשיטא ברקה שפיר קמ"ל הרי זו כפקידה אלא אי איצטריך סד"א מתוך שמהומה לביתה לא בשלמא חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש עדים אחד לו ואחד לה האי מאי אי אמרת לה כדתנן דרך בנות ישראל משמשות בשני אידי ואידי לאחר תשמיש ואחד לו ואחד חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש לא המשמשת בעדים הרי זו כפקידה מאי לאו לביתה אינה מכנסת לחורין ולסדקין – תנן וכי מהומה לביתה מאי הוי מתוך שמהומה מ"ט אמר רב קטינא מתוך שמהומה לביתה עד שלפני תשמיש אינו ממעט כפקידה בעדים כו' אמר רב יהודה אמר שמואל לראות משהגיעו ימי הנעורים והמשמשת זמנה לראות אין לה כתם ואימתי הגיע זמנה

במומאה:

כמגעה - בכלי שנגעה בו נדה שאינו מטמא אדם שהרי ראשון הוא ואינו מטמא אדם אלא אב שנה - פעם אחרת אם יגע עכשיו בידוע שנגע בתחלה:

ספק לא נגע או טמאות בצדו כגון שרץ והוא טהור ספק נטמא טליתו ספק לא נטמא:

היה מתעטף בטליתו וטהרות בצדו - והוא היה טמא ספק טימא טהרות בטלית כשהגביהו על כתפו נגעה הטומאה בכלי ספק לא נגעה חשבינן לה כמו שיש בה דעת לישאל וברה"י ספקו טמא:

קרקע ספק לא נגע ואע"פ שאדם לא היה עסוק בכלי המיטמא הואיל והטומאה באה ע"י אדם ספק

הבאה בידי אדם - כגון זו דטומאה על ידה באה וכגון נושא שרץ בידו ספק נגע בכלי המונח ע"ג מומאה לטמא מסוטה גמרינן לה וסוטה יש בה דעת לישאל:

והיא יש בה דעת לישאל אלא מטה כיון דע"ג קרקע מונחת דלאו בידה הוא וספקו טהור דכל ספק

לישאל כו' דבשלמא אטהרות בלא מטה ניחא דכיון דהיא עסוקה בהן ואוחזתן בידה הוו להו כידה מכדי הך מטה דבר שאין בו דעת לישאל הוא - ומעת לעת ספק טומאה הוא וכל שאין בו דעת מ"ו:כ"א) וכל (אשר יגע) במשכבה יכבס בגדיו:

טמאה כמשכב נדה עצמה שמטמא אדם הנוגע בו טומאה חמורה לטמא בגדים שעליו דכתיב (ויקרא טעמא משום דיה שעתה - משום דיש לה וסת הא אם אין לה וסת דמטמיא מעת לעת מטה נמי

השתא מעת לעת - דאתמול דומן ארוך הוא ממעטת פקידה זו דעדים:

בו דעת לישאל ספקו טהור תרגמה זעירי

לעת שבנדה עושה משכב ומושב לטמא

מממיא מסייע ליה לועירי דאמר זעירי מעת

מעמא דריה שעתה הא מעת לעת מטה נמי

אסוקה בטהרות ופרשה וראתה - הא קמ"ל

יושבת במטה ועסקה בטהרות ליתני היתה

כיצד דיה שעתה וכו' למה לי למיתני היתה

דטהרות אבל מפקידה לפקידה לא קמ"ל

מהו דתימא מעת לעת חשו בה רבנן לפסידא

מעת לעת ממעטת מפקידה לפקידה מיבעיא

נמשמשת ממעטת על יד מעת לעת השתא

אלאחר תשמיש והא המשמשת קתני תני

וחד לאחר תשמיש וכי קתני הרי זו כפקיד'

שתי בדיקות אצרכוה רבון חד לפני תשמיש

הושעיא ברשות היחיד ספקו ממא ברשות שאין בו דעת לישאל הוא וכל דבר שאין בידי אדם הוא בר מיניה דההיא דתני רב אדם לטמא בגדים – מכדי האי מטה דבר – שונים בטהרות אמאי הא ספק טומאה הבאה אומר אומרים לו שנה ושונה אמרו לו אין נאם אי אפשר אא"כ נגע ממא רשב"ג למעלה מראשו ספק נגע ספק לא נגע טהור ומברות וטומאות בצדו וטהרות וטומאות לישאל מיתיבי היה מתעטף בטליתו המונח על גבי קרקע כמי שיש בו דעת בבאה בידי אדם נשאלים עליה אפי' בכלי אותה במטה גופא א"ר יוחנן ספק טומאה דעת לישאל אע"פ שאין חברותיה נושאות אפי' בכלי מונח ע"ג קרקע כמי שיש בו ספק טומאה הבאה בידי אדם נשאלין עליה ליה יד חברותיה והשתא דא"ר יוחנן כשחברותיה נושאות אותה במטה דהויא

לא מטמא אדם אמר רבא ותסברא קל לאו מה מגעה לא מטמא אדם אף משכבה לעת שבנדה משכבה ומושבה כמגעה מאי מבי חוואי אתא ואייתי מתניתא בידיה מעת לטמא בגדים איני והא כי אתא אבימי שבנדה עושה משכב ומושב לטמא אדם הרבים טהור גופא אמר זעירי מעת לעת

לעת שבנדה והא אבימי מבי חוואי מתניתא באהל המת אינו דין שאין ניצולין במעת שבנדה משכבות ומושבות שאינן ניצולין הניצול באוהל המת אינו ניצול במעת לעת וחומר הוא ומה כלי חרס המוקף צמיד פתיל

לאמר אימא משכבה ומושבה

١ - ا ـ ١

ואינה מונה אלא משעה שראחה ピレレスピ למפרע ר' עקיבא אומר מטמאה את בועלה מקולקלת למנינה ואינה מטמאה את בועלה ומשקין וכלי חדס המוקף צמיד פתיל ואינה היא מטמאה משכבות ומושבות אוכלין דרבא הרואה דם מטמאה מעת לעת ומה אדם לטמא בגדים תניא כוותיה לטמא בגדים אף משכבה ומושבה מטמא כמצת תאמני מני מצת תאמני מממא אנם

ואי ממחניתא הוה אמינא או אדם או בגדים וחומר מנא ליה - לעולם שמיע ליה מתניתא לימא מחניתא ואי לא שמיע ליה מתניתא קל wireit ורבא אי שמיע ליה מתניתא שראחה וזה וזה תולין לא אוכלין ולא ומסמאה את בועלה ואינה מונה אלא משעה חרס המוקף צמיד פתיל ומקולקלת למנינה אוכגול ומשלול משכבוע ומושבוע וכגי כתם מטמאה למפרע ומה היא מטמאה

בו ונאמר להלן וכלי חרס אשר תבושל בו ישבר מה להלן מאוירו אף כאן מאוירו אם כן מה ת"ל אשר יגע בו הזב ישבר וחניא בחורת כהנים יכול יטמא הזב כלי חרס מאחוריו במגע נאמר כאן בהיסט שהזב והנדה מטמאין כלי חרס בהיסט מה שאין כן בשאר טמאין דכתיב (שם) וכלי חרס וכלי הרס המוקף כו' - כלומר אפילו הוא מוקף צמיד פתיל שאי אפשר ליגע בתוכו מטמאה אותו בא יש צמיד פתיל עליו טהור:

כלי חרס - ניצול באהל המת דכתיב (במדבר יט) וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו טמא

אשר יגע בו והלא אויר כלי חרס טמא בלא נגיעה כדקיימא לן בהכל שוחטין (חולין כד:) תוכו

ורבא - דפשיטא ליה בכלי חרס לעיל וגמר משכבות מכלי חרס מאי שנא דפשיטא ליה בכלי חרס הרואה כתם מטמאה למפרע - עד שעת כיבוסו של חלוק זה שכבסה קודם לבישה זו: אע"פ שלא גגע בו אלא איזהו מגעו שהוא ככולו הוי אומר זה היסטו:

אי ממחניתא הוי אמינא - למשכבות דקתני לטמא אדם או בגדים: מפי ממשכב:

גבי מעלות - בפרק חומר בקדש (חגיגה כ:):

תרומת לחמי תודה - ארבע חלות מד' מינין שבתודה נותנין לכהן דכתיב (ויקרא זי:י"ד) והקריב כולן ממאות - משום מעת לעת שבנדה:

בימיהם ולעול' קדש הוו. כך שמעתי בחומר בקדש וכך היא שנויה:

חבריא מדכן בגלילא - חבירים שבגליל מטהרים יינם לנסכים ושמנן למנחו' שמא יבנה בהמ"ק קדש בימי רבי מי הוה - כמה שנים היה אחר החורבן בסוף התנאים:

אלא רבים פליגי עליה - ובטלין דברי היחיד והתחיל להתחרט ואמר כדי הוא כו':

לאחר שנזכר - שלא יפה עשה:

רבנן עליה דאין דיה שעתה אלא שעברו עליה ג' עונות מחמת זקנה סמוך לזקנתה:

ואמר רבי אליעזר במחניתין (לקמן גדה ז:) כל אשה שעברו עליה שלש עונות דיה שעתה ופליגי מעשה ועשה רבי כר' אליעזר - באשה ילדה שעברו עליה שלש עונות של שלשים יום שלא ראתה ממאה תשרפם וכגון שבודקת עצמה לאחר עברתה לאלתר:

ומשנינן רב הונא מחני - להא דרבי יהודה שבדיקה זו באה לשרוף שירים שבידיה אם תמצא טומאה דמפרע שהרי בדקה לאחר העברתה. אלמא טומאת מפרע לתרומה נמי גזור:

ערבית כמשפטה ותמצא טמאה לא תטמא למפרע אלא עד שעת בדיקתה ולא תהא התרומה בכלל לחקן שירים שבפניה - שנגעה בהם ומהניא לה הך בריקה שאם חמצא עכשיו טהורה לכשחבדוק

ערומה צריכות לבדוק: אף בשעת עברתן - מתניתין היא (לקמן נדה ד' יא.) אף בשעה שהם מסתלקות ומסיימות לאכול מה היא מטמאה - היינו ברייתא דלעיל:

והוינן בה מאי לאחר שנוכר אילימא לאחר אמר כדי הוא ר"א לסמוך עליו בשעת הדחק מעשה ועשה רבי כר"א לאחר שנוכר שבידיה שבדקה עצמה כשיעור וסת - ת"ש שבפניה רב הונא מתני לישרוף שירים אמר רב חסדא לא נצרכה אלא לתקן שירים מלאכול בתרומה והוינן בה מאי דהוה הוה תא שמע רבי יהודה אומר אף בשעת עברתן לאו בין דקדש בין דתרומה לא דקדש מיתיבי מה היא מטמאה אוכלין ומשקין מאי היכא דלית ליה דררא דטומאה לא קתני קתני היכא דאית ליה דררא דטומאה אבל לא לתרומה אי הכי ליתני גבי מעלות כי אמר רב הווא מעת לעת שבנדה לקדש אבל אבל אדם ובגדים לא משום הכי קאמר ק"ו ואמר לה כולן טמאות אמרה לו רבי והלא ומצאה טמאה ובאת ושאלה את רבן גמליאל מדיחה ידה במים ובודקת באחרונה בדקה אופה ככרות של תרומה ובין כל אחת ואחת מעשה בשפחתו של רבן גמליאל שהיתה מדכן בגלילא הכא נמי בימי רבי $U_{i,i}\Omega$ רבי מי הואי בדעולא דאמר עולא חבריא בימי רבי אלא אי אמרת לקדש קדש בימי אמרת בשלמא לתרומה היינו דהואי תרומה אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק אלא רבים פליגי עליה אמר כדי הוא רבי כמר וכיון שנוכר דלאו יחיד פליג עליה (לאו) דלא איתמר הלכתא לא כמר ולא בשעת הדחק היכי עביד כותיה XLX שנוכר דאין הלכה כרבי אליעור אלא כרבנן

תעשה בטומאה - אם ירצה יטמאנה ביד דסוף סוף חלת ספק היא ולא תאכל: תעשה בטהרה - בכלים טהורים ואל יטמאנה ביד ואע"פ דסוף סוף חלתה אסורה אסור לטמאה ביד הואיל ונגמרה מלאכתה לחלה אסור לגרום לה טומאה ודאית דכתיב ואני נתתי לך את משמרת תרומותי ודרשינן בבכורות (דף לד.) שתי תרומות במשמע טהורה ותלויה ואמר קרא שומרנה:

בכי קאמר בחולין שנעשו על טהרת קדש כו' אבל בתרומה ממש נהגא:

גפה - סותמת בטיט בידיה ומדיחה ידיה מן הטיט: קבלה מיניה רב שמואל - להך תיובתא מרב נחמן ואוקמא להא דקתני לקדש אבל לא לתרומה

והא בעי אפרושי תרומה - אחת מכל מין דהיינו א' מעשר וכיון דליכא עשר היאך יפריש:

ממנו אחד מכל קרבן תרומה וגו': ומשני דאפרשינהו בלישייהו - לעולם מאי תרומה תרומת לחמי תודה ודקאמר באפיה מאי בעיא כגון שהפריש לד' מהארבעים חלות בעיסתן ולאחר אפיית כולן שחט תודה עליהן:

161

היתה לי בין כל אחת ואחת אמר לה אם כן לה כולן ממאות אמרה לו והלא בדיקה ממאה ובאת ושאלה לרבן גמליאל ואמר ידיה במים ובודקת ובאחרונה בדקה ומצאה חביות של יין ובין כל אחת ואחת מדיחה מעשה בשפחה של רבן גמליאל שהיתה גפה ומי דאפרשינהו בלישייהו פרוסה ואמרינן דאפרשינהו בלישייהו הכא מכל חד וחד אחד אמר רחמנא שלא יטול תרומה מינייהו וכי תימא דמפריש פרוסה ארבעים למצוה והא בעינן אפרושי שאפאן ד' הלות יצא והוינן בה והא בעינן דאמר רב טובי בר רב קטינא לחמי תודה ロスいと באפרשינהו בלישייהו וכי הא לחמי תודה תרומת לחמי תודה באפיה מאי מיהת ככרות של תרומה מאי תרומה תרומת לה א"כ היא ממאה וכולן מהורות كاللاد בדיקה היתה לי בין כל אחת ואחת אמר

ואסור לגרום טומאה לחלה תנא בטהרה חולין הטבולין לחלה כחלה דמו לחולין שבארץ ישראל משגלגלה תעשה בטומאה חולין נינהו ומותר לגרום טומאה עתשה בטהרה עד שלא גלגלה תעשה ער שלא גלגלה תעשה בטומאה משגלגלה תנן התם נולד לה ספק טומאה ULLQL מהרת קדש ולא בחולין שנעשו על מהרת רב שמואל בר רב יצחק בחולין שנעשו על עלגש אבע גא גערומה לבלה מיניה לה גבי מעלות א"ל רב נחמן והא תני תנא בין לקדש ובין לתרומה ממאי מדלא קתני אמר רב הונא מעת לעת שבנדה מטמאה בשתי שפחות היה לישנא אחרינא אמרי לה למה לה למהדר ולשייליה מעשה שהיה ושיילה אלא אי אמרת אידי ואידי דקדש חדא דקדש וחדא דתרומה היא היינו דהדרה היא טמאה וכולן טהורות אי אמרת בשלמא גורו עליו משום חולין הטבולין לחלה טבול יום כיון דלא מטמא ודאי חולין לא על ספקו משום חולין הטבולין לחלה והאי אמר אביי כל שודאי מטמא חולין גורו חולין הטבולין לחלה כחלה דמו הא טמיתנהו אַלישי ושלישי טהור בחולין ואי אמרת באנחותא ומקפת וקורא לה שם מפני שהוא וקוצה הימנה חלתה ומניחתה בכפישה או אשה שהיא טבולת יום לשה את העיסה וחולין הטבולין לחלה כחלה דמו והתניא מהורין לבני הכנסת וממאין לתרומה שמשאן כבד טמא משאן קל טהור וכולן שהיו פורקין מן החמור או טוענין בזמן נמג מממנ אלא בנשען דתנן זב וטהור שנינו כמו שני שבילין דהתם חולין גרידא ורבא דאמרי תרוייהו שלא תאמר בהוכחות ספק אמרו בספק חלה מאי ספק חלה אביי וחלתה תלויה לא אוכלין ולא שורפין באיוה

שעברו עליה שלש עונות סמוך לוקנתה וחכ"א דיה שעתה איזוהי זקנה כל גמלחו או מת ר"מ אומר מטמאה מעת לעת עד שתגמול את בנה נתנה בנה למניקה שנשואה מעוברת משיודע עוברה מניקה היא בתולה כל שלא ראתה דם מימיה אע"פ דעולה אבל הלכה כרבי אליעור וזקינה אמר רבי יהושע אני לא שמעתי אלא נשים דיין שעתן בתולה מעוברת מניקה צובנן מונוני ובי אליעור אומר ארבע בהו תרומה ואיבעית אימא הנח מעת לעת התם לא פתיכא בהו תרומה הכא פתיכא ולא בחולין שנעשו על טהרת תרומה בר רב יצחק בחולין שנעשו על טהרת קדש לחלה דאמר מר קבלה מיניה רב שמואל ולא גזרו על ספקה משום חולין הטבולין והא מעת לעת שבנדה דודאי מטמא חולין

עבי אליעור אומר כל אשה שעברו עליה

אלא אפילו בנשען - דהוי ספק טומאה שאינה מוכחת הואיל ותנן לקמן דמהניא לתרומה מהניא שלא תאמר בהוכחות שנינו - בספק טומאה מוכחת:

נמי לחולין הטבולין לחלה:

וחולין הטבולין לחלה כחלה דמו - דמהני בהו ספק נשען כחלה גמורה:

שודאי מטמא הולין - כמו משא הוב:

אבל התם נטירותא יתירתא קביל עליה:

ולא בחולין שנעשו על מהרת תרומה - וקס"ד הוא הדין לחולין הטבולין לחלה דהם נמי נעשין דודאי - נדה ממש:

ומשנינן חולין הטבולין לחלה חמירי מחולין שנעשו על טהרת תרומה דהכא עריבא בהו חלה בטהרת חלה המעורבת בהן:

פתיכא - מעורבת:

שעברו עליה - שלא ראתה: מתני' וחכ"א דיה שעתה - עד כ"ד חדש שהוא זמן הנקת התינוק. ובגמרא מפרש טעמא: באחרנייתא ומשום כבודו דר"א לא מצינן אי עבדינן כוותיה בחדא עבדינן כוותיה לא משום דרבי אליעזר שמותי הוא וסבר את הדבר ליושנו - כרבי אליעזר בחייו מ"ט פמירתו של רבי אליעור החזיר רבי יהושע רבי אליעזר היו עושין כרבי יהושע לאחר יבא ויעיד אלא למי שראהו כל ימיו של אין אומרים למי שלא ראה את החדש עא שמעת אלא אחת ואני שמעתי הרבה יהושע אתה לא שמעת אני שמעתי אתה שעתה גמ' תניא אמר לו רבי אליעור לרבי ואם ראתה הראשונה מאונס אף השניה דיה ראשונה אבל בשניה מטמאה מעת לעת דיין שעתן ובמה אמר דיה שעתה בראייה מעוברת ומניקה שעברו עליהן שלש עונות שלש עונות דיה שעתה רבי יוסי אומר

אבל הלכה כר' אליעור מגברי רבי יהושע ודברי ר"ע מדברי כולן ורבי יוסי אומרים נראין דברי רבי אליעזר אין להם אלא יום שביעי בלבד ותניא ר"ש ויום השביעי בלבד רבי עקיבא אומר יהושע אומר אין להן אלא יום הראשון אליעזר אומר הרי אלו בחזקת טהרה רבי ומצאו טהור ושאר הימים לא בדקו רבי מצמן יום ראשון ומצאו טהור יום שביעי והלכה כדבריו ואידך הזב והזבה שבדקו כמה תשפה ותהא זבה מעת לעת דברי ר"א בארבע הדא דאמרן ואידך המקשה רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי אליעזר מחינן בהו החזיר את הדבר ליושנו אמר

מחינן בהו לאחר פטירתו של ר"א דמצינו

אחורי כלים שנטמאו במשקין ר' אליעזר

ואידך דתנן

בראייה ראשונה - שראתה הבתולה או המעוברת או הזקנה לאחר שלש עונות:

באחרנייתא: שמותי - לשון שמתא שהרי ברכוהו כדאמרינן בהזהב (ב"מ דף נמ:) הלכך לא עבדינן כוותיה גמ' אין אומרים למי שלא ראה את החדש שיבא ויעיד - שראה:

ובדקו עצמן ראשון ושביעי ושאר חמשה ימים שבינתיים לא בדקו: שבדקו עצמן - כשפסקו מזובן הוצרכו לספור שבעה נקיים בלא ראייה כדכתיב וספר לו וגו' בזוב וצריכה שבעה נקיים לבד ימי טומאת לידה וצריכה שני קרבנות אחד לזוב ואחד ללידה: צער לאחר השלשה ימים וילדה נתגלה הדבר למפרע שלא בא הדם מחמת הולד והרי היא יולדת דמה ודרשינן בבנות כותים דמה מחמת עצמה ולא מחמת ולד ואם שפתה מן הצער שעמדה בלא ראחה דם וקי"ל דאינה זבה מחמת שלשה ימי קישוי ליטען שבעה נקיים וקרבן דכתיב כי יזוב זוב המקשה - מחמת ולד בתוך אחד עשר יום שבין גדה לגדה וקשתה שלשה ימים רצופין ובכל יום דמצינן מחינן בהו - אי עבדי כוותיה באחרנייתא:

בעינן דכתיב ואחר תמהר אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת בינתיים: אלא יום שביעי בלבד - דשמא ראחה ימים שבינתיים וסתרה את מהרת יום הראשון דכולהו נקיים

דלידעו אינשי דמדרבנן היא ולא נשרוף עליה תרומה וקדשים: הוא דגזור שלא יטמא חוכו בנגיעת אחוריו וטעמא מפרש בבכורות עבדו רבנן היכרא בהך טומאה אחורי כלים - דאמרינן לקמן אחורים טמאין וחוכו טהור דטומאת משקין לטמא כלים דרבנן והכי

האוכלין מטמאין את המשקין ואין פוסלין את האוכלין מטמאין את המשקין ואפילו דחולין ואין פוסלין את האוכלין ואפילו דתרומה רבי יהישע אומר מטמאין את המשקין ואפילו דתרומה אוכלי תרומה אחורי כלים שמטמא משקה חולין פוסל אוכלי תרומה אחורי כלים דרבנן וטבול יום חולין אינו דין שפוסל אוכלי תרומה דאורייתא ורבנן מדאורייתא לא עבדינן קל דאורייתא ורבנן מדאורייתא אין אוכל מטמא כלי וחומר דמדאורייתא אין אוכל מטמא כלי

גזרה משום משקין דוב חבה משקין דעלולין לקבל טומאה גזרו בהו רבנן אוכלין דאין עלולין לקבל טומאה גזרו בהו רבנן אוכלין דאין ומאי שנא אחורי כלים דנקט משום דקילי רתנן כלי שנטמא מאחוריו במשקין אחוריו ממא חוכו אזנו אוגנו ידיו טהורין נטמא חוכו ממא חוכו אזנו אוגנו ידיו טהורין נטמא חוכו הלכתא רכי חימא אחורי כלים קמ"ל דלא הלכתא רכי חימא אחורי כלים קמ"ל דלא הלכתא הלכה כר"א באחורי כלים אלא הא קמ"ל שאין למדין הלכה מפי חלמוד ותו

ליכא והאיכא דתנן ר"א אומר

रान त

מלמדין את הקטנה שתמאן בו ואמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' אליעזר כי

ואין משקה מטמא כלי ורבנן הוא דגזור

מהרות אבל בשאר סדרים איכא טובא מהרות אבל בשאר סדרים איכא טובא

טבול יום שני הוא ואינו מטמא משקה חולין דקי"ל כל הפוסל את התרומה מטמא משקה להיות תחלה חוץ מטבול יום וטעמא מפרש בפ"ק דשבת (דף יד:):

נפלא לן ביבמוח (דף עד:) ואפילו בגגיעה:

משום משקה זב וזבה - רוקו ומימי רגליו שהן אבות הטומאה כדכתיב (ויקרא ט"ו:חי) וכי ירוק

הזב וגו':

הא אחורי כלים דנקט - לינקוט תוכי כלים וכגון דנגעו משקין טמאין לתוכו והוו נמי דרבגן:

הא קמ"ל - מדאיצטריך למימר להו הלכה שמע מינה דאין למידין הלכה מפי תלמוד מחנד המשנה

והעמידו הלכה על בוריה אבל הראשונים לא דקדקו איש בדברי חבירו אלא כל אחד מה ששמע

מרבו מלמדה לחלמידו שמועה כמו שהיא והיא היתה נקרא משנה וברייתא והיה נותן לבו לתת

מעם לשמועתו זה נותן טעם לדבריו וזה נותן בה טעם אחר כדאמר (שבת דף סג.) ליגמר איניש

מסברת הלמוד שלהן נישנית ואין למידין הימנה:

הרודה ונותן לסל - כגון שהיה לש את עיסתו פחות פחות מחמשת רבעים לפוטרו מן החלה: מאי אולמיה דהאי - דחלה מההיא דמיאון דפשטת לה מינה דאמרת ה"נ מסתברא הא שמעינן שריתו קטפא - בשביעית:

הורד והכופר - מין בשמים הן:

ענא בוא והוא ר' אלעזר בן שמוע:

ליחני נשים - שמשיאין נשים ע"פ עד אחד: וכן אמר ר' אלעזר - אדשמואל קאי. ואמורא הוא והוא ר' אלעזר בן פדת ורבי אלעזר דמיאון

לפנינו כי ההיא דר"א מלמדין אותן למאן:

קטנות דעלמא - ולעולם עדות בן בבא אדר" אלעזר קאי ולא אדר"א וה"ק כל קטנות שיבאו למאן

מראיצטריך לשמואל למימר בתרווייהו הלכה: שממאנין את הקטנות - מבקשין מהן שימאנו כגון הגך דרבי אלעזר ור"א כדי לקיים מצות יבום: נושמשימה אשה ... שבלה בנולה למהנות הות ושמשה מתו עה אה שמת משנינה אותה לצחר.

מלמדין את הקטנה - במילתא אחריתי היא בפ' ב"ש: בר' אלעזר ואמרי צריכא דאי אשמועינן כו' אלמא ר' אלעזר ור"א לאו חד טעמא קאמרי

מההיא דמיאון דבשאר סדרי איכא הלכה כר"א:

נשים ונימא נשים דעלמא אלא מדהכא קתני למנות דעלמא אי הכי גבי אשה נמי נתני דר' אלעור וחד דר' אליעור לא מאי קטנות שקרב בד' שעות - מאי קטנות לאו חדא יום שנתנסך ע"ג המזבח ועל תמיד של שחר בירושלים על שהרג את הנפש ועל יין בן מ את האשה ע"פ עד אחד ושנסקל תרנגול דברים שממאנים את הקטנות ושמשיאין כותיה - דתניא רבי יהודה בן בבא העיד ה' להדרי אלא משום דקאי רבי יהודה בן בבא קאי והא אצרכו מצרכינן להו ולא דמיין מלמדין את הקטנה שתמאן בו LQς אלעזר כותיה דתנן רבי אלעזר אומר ומאי אולמיה דהאי מהאי משום דקאי רבי רב יהודה אמר שמואל הלכה כר"א ש"מ הרודה ונותן לסל הסל מצרפן לחלה ואמר וה"ג מסתברא דתנן ר' אליעזר אומר אף אלעזר אומר מלמדים את הקטנה שתמאן בו משום דקאי רבי אלעזר כותיה דתנן רבי אבל בשאר סדרי איכא אלא קשיא ההיא כי אמר אבא הלכה כר"א בד' בסדר טהרות אמר הלכה כר"א בד' ואם איתא לימא ליה את אמרת מאן תנא קטפא פירא ר"א ואבוך חזי דמינך ומאבוך קשריתו קטפא לעלמא מאל תנא קטפא פירא ר"א LX..L 1.LX יש להן ביעור ולדמיהן ביעור וא"ר פדת והקטף יש להן שביעית ולדמיהן שביעית והתנן הורד והכופר והלטום ומי איכא בד' בסדר מהרות אבל בשאר סדרי איכא כר"א וכי תימא כי א"ר אלעזר הלכה כר"א את הקטנה שתמאן בו וא"ר אלעזר הלכה ועו ליכא והתנן רבי אליעזר אומר מלמדין ש"מ וכן א"ר אלעזר הלכה כר"א בד" אשה והכא קתני קטנות ש"מ דוקא קתני

בתולת דמים - דמי נדה ולא דמי בתולים דאפילו נבעלה עדיין היא בתולת דמים: לאו רבנן דפליגי עליה דר"א - בשאר אילנות וחזינן דבקטף סבירא להו כוותיה: רבנן:

בקטפא דגוווא - בשרף הנוסף מן העץ דכעץ בעלמא הוי אבל קטף הוי שרף הפגין ומודו בהו

המעמיד - חלב בהמה לעשות גבינה:

אוג - ליל כניסתו:

דמאן תנא קטפא פירא ר"א הוא והתנן ר"א

א"ל ר" ירמיה לר" זירא ואת לא תסברא

יצחק איהו אמר משום אבותיו וליה לא ס"ל

שצ"ל הבדלה בחונן הדעת אמר ר"נ בר

אבותיו אומר מתפלל שמנה עשרה מפני

שמנה עשרה רבי חנינא בן גמליאל משום

שבע ומחודה בערביח מתפלל שבע מעין

מנחה מתפלל שבע ומתודה בנעילה מתפלל

שבע ומתודה מוסף מתפלל שבע ומתודה

יוה"כ מתפלל שבע ומתודה שחרית מתפלל

מיניה טובא אלא משום דקאי רבי הנינא בן

גמליאל אומר אומרה בהודאה והא קשיש

ברכה רביעית בפני עצמה רבי חנינא בן

בן גמליאל דתניא רבי עקיבא אומר אומרה

א"ר אבא ההוא דאמר משום רבי חנינא

אומרה בהודאה וא"ר אלעזר הלכה כר"א

ברכה רביעית בפני עצמה ר' אליעזר אומר

כוותיה ותו ליכא והתנן ר"ע אומר אומרה

להדדי אלא משום דקאי רבי יהודה בן בבא

ומי קאי והא אצרוכי מצרכינן להו ולא דמיין

ומי קאי והתניא אור

*ו*מליאל בשיטתיה

אומרה ברכה רביעית - להבדלה במוצאי שבתות ואינו כוללה בחונן הדעת:

כל שלא ראתה כו' ת"ר נשאת וראתה דם ורבון אמרי ליה לא שנא איזו היא בתולה באילן שאינו עושה פירות דקטפו זהו פריו נמי קטפו זהו פריו לדידכו אודו לי מיהת לאמר להו לדידי אפי' אילן העושה פירות העושה פרי קטפו זהו פריו לדבריהם דרבנן איריא אילן שאינו עושה פרי אפילו אילן ענא באמר קטפו זהו פריו אי ר"א מאי א"ל ההוא סבא הכי א"ר יוחנן מאן חכמים מאן חכמים לאו רבון דפליגי עליה דר"א לקטף שביעית מפני שקטפו זהו פריו ר"ש אומר אין לקטף שביעית וחכ"א יש עושה פירות מודו דקטפו זהו פריו דתנן באילן העושה פירות אבל באילן שאינו ואיבעית אימא כי פליגי רבנן עליה דר"א מותר בשרף הפגין אסור מפני שהוא פרי שהמעמיד בשרף העלין בשרף העיקרין מודו ליה דתנן א"ר יהושע שמעתי בפירוש אלא בקטפא דגוווא אבל בקטפא דפירא עימא רבון ע"כ לא פליגי רבון עליה דר"א אומר המעמיד בשרף ערלה אסור אפילו

דיה שעתה - לא אמרינן איגלאי מילתא למפרע דלאו הריון הוא ונטמאו טהרות דמעת לעת של

דילדה לז" - שמא ניכר עוברה לשליש ימיה דהיינו שני חדשים ושליש קמ"ל דאזלינן בתר רוב רשושין - אבנים דקין שקורין פרדוי"א. לשון אחר רגבי אדמה קשין שאין עפרם מתפזר:

כמה דחזיא ניחא ליה טפי כדאמרינן: דקפיץ עליה - שנוחה בתולה ללקוחות כגון בתולת בתולים וקרקע ושקמה אבל בתולת דמים כל

דהדר לברייתו - כגון זקנה שמסתלקין דמיה:

היינו בתולת בתולים וכן קרקע בתולה וכן שקמה בתולה לא בעי שם לווי:

שם לווי - כגון בחולה דמחניתין לאו בחולה סתם מיקריא אלא בחולת דמים דסתם בחולה בנשים മുപ്പ:

שלא נקצצה - כן מנהג לקוצצה כדי שירבה עוביו ויוציא ענפים הרבה במקום החתך ונקרא סדן פירות מרובין ושמנים:

למקח וממכר - שאם אמר לו קרקע בחולה אני מוכר לך נותן לו קרקע שלא נעבדה לפי שעושה לכהן גדול - שמצווה ליקח בתולה:

בעלי במעשה מידי דלא תלי במעשה לא ששת בריה דרב אידי אמר כי קתני מידי אבל מידי דאית ליה שם לווי לא קתני רב יצחק כי קתני מידי דלית ליה שם לווי נאם איתא ליתני נמי הא אמר ר"נ בר בתולת שקמה בשביעית מפני שהיא עבודה נמי למקצצה בשביעית כדתנן אין קוצצין שלא נקצצה נפקא מינה למקח וממכר אי א"נ למקח וממכר בתולת שקמה כ"ו כ"ז שלא נעבדה נפקא מינה לנחל איתן לכ"ג א"נ לכתובתה מאתים בתולת קרקע בתולת אדם כל זמן שלא נבעלה נפקא מינה בתולת אדם בתולת קרקע בתולת שקמה איני והאמר רב כהנא תנא ג' בתולות הן שאמרו בתולת דמים ולא בתולת בתולים עדיין אני קורא לה בתולה שהרי בתולה

מחמת נישואין ילדה וראתה דם מחמת לידה

ויהי כמשלש חדשים וגומר זכר לדבר לדבר זכר לדבר שנאמר (בראשית לח, כד) רבי מאיר שלשה חדשים ואע"פ שאין ראיה וכמצ בכרת העובר סומכוס אומר משום זו בתולת קרקע מעוברת משיודע עוברה נמצא בה חרס בידוע שנעבדה צונמא הרי קרקע כל שמעלה רשושין ואין עפרה תיחוח עליה זבינא לא קתני - ת"ר איזוהי בתולת מידי דקפיץ עליה זבינא מידי דלא קפיץ שדמיה מרובין בניה מרובין אלא כי קתני דמים יפין לאשה וחניא משום ר"מ כל אשה הייא אומר כשם שהשאור יפה לעיסה כך זבינא לא קתני ולא קפדי והתניא רבי דקפיד עליה זבינא מידי דלא קפיד עליה לברייתו לא קתני רבינא אמר כי קתני מידי כי קתני מידי דלא הדר לברייתו מידי דהדר רבי הנינא בריה דרב איקא אמר

كاللاتد

ראיה לדבר זכר לדבר שנאמר (ישעיהו כו, היא בחוקתה ודיה שעתה ואע"ג שאין הפילה רוח או כל דבר שאינו של קיימא הרי שהיתה בחוקת מעוברת וראתה דם ואה"כ דילדה לט' ואיכא דילדה לשבעה - ת"ר הרי קרא כתיב וראיה גדולה היא משום דאיכא

מעלייתא היא קיימא הרי זו יולדת בזוב ואי אמרת לידה ולשלישי הפילה רוח או כל דבר שאינו של קרא בזכרים כתיב ורמינהי קשתה שנים לדבר הרי ראיה גדולה היא כי כתיב האי יח) הרינו חלנו כמו ילדנו רוח מאי זכר

7년 교

משום דראשה כבד עליה ואבריה כבדין עואי לא מטמיא א"ל מידי הוא טעמא אלא עוברה מטמיא או דלמא כיון דסמוך לה עוברה מהו כיון דבעידנא דחזאי לא הוכר רבי ירמיה מרבי זירא ראתה ואח"כ הוכר ראשה ואבריה כבדין עליה בעא מיניה כבד עליה ואבריה כבדין עליה הכא נמי אמר מידי הוא טעמא אלא משום דראשה פפי הנה מעת לעת דרבנן רב פפא קושי סמוך ללידה רחמנא טהריה אמר רב

הדמים טעמא דאיכא חרדה הא ליכא חרדה וסתה ולא בדקה מהורה שחרדה מסלקת את מאיר אומר אם היתה במחבא והגיע שעת מסולקין לא בעיא בדיקה א"ל תניתוה רבי דאורייתא בעיא בדיקה או דלמא כיון דדמיה דמ"ד וסתות דאורייתא מאי כיון דוסתות עבורה ולא בדקה מהו קא מיבעיא לי אליבא ההוא סבא מר' יוחנן הגיע עת וסתה בימי ואין אבריה כבדין עליה בעא מיניה עליה בעידנא דחואי אין ראשה כבד עליה

רב פפא אמר - אף על גב דלאו ולד הוא אפילו הכי דיה שעתה דטעמא דמעוברת דיה שעתה זיבה מעליא: שפתה מן הצער הרי לידה זו בזוב וצריכה שבעה נקיים וקרבן לזיבתה דכיון דלאו ולד הוא הויא

קשתה שני ימים - בתוך אחד עשר ימי זוב ולשלישי נמי ראתה ואח"כ הפילה רוח בו ביום ולא

משום דראשה ואבריה כבדין מחמת חולי ולפיכך דמיה מסולקין הלכך בהריון של רוח נמי ראשה

ואבריה כבדין:

זכר לדבר - דהריון רוח שמיה הריון:

היד (נדה דף מז.) וקא מבעיא לן אם לא בדקה ביום וסתה בימי עיבורה מהו: למשה מסיני דאורה בזמנו בא ואם בא יום וסתה ולא בדקה מחזקינן לה טמאה לקמן בפרק כל וסחות דאורייתא - אותה בדיקה שהצריכוה לאשה להבדק בשעת וסתה דבר תורה הוא הלכה ואח"כ הוכר עוברה - סמוך לראייתה מיד:

ה"ג אלמא וסתות דאורייתא וכיון דאיכא חרדה כו': אם היתה במחבא - מחמת פחד כרכום או ליסטין:

שמת חוזר הדם לקדמותו: ומטמאה מעת לעת - שאין הדבר תלוי אלא בהנקת התינוק לפי שהדם נעכר ונעשה חלב וכיון יוסי תרתי אית ליה קמ"ל - תניא נמי הכי ולפיכך דרבי יוסי למה לי מהו דתימא רבי לפיכך דר"מ למה לי משום לפיכך דרבי יוסי ואין נפשה חוזרת עד עשרים וארבע חדש ורבי יהודה ורבי שמעון אבריה מתפרקין ר"מ דם נעכר ונעשה חלב לדברי רבי יוסי ומפקידה לפקידה בשתמצא לומר לדברי מניקתו ארבע וחמש שנים מטמאה מעת לעת כל עשרים וארבע חדש לפיכך אם היתה ורבי יוסי ורבי שמעון אומרים דיין שעתן שנים דיה שעתה דברי ר"מ רבי יהודה אם היתה מניקתו והולכת ארבע או חמש ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה לפיכך עשרים וארבע חדש הרי היא ככל הנשים שחגמול וכו' ת"ר מניקה שמת בנה בתוך מסולקין ולא בעיא בדיקה מניקה עד מסולקין ולא בעיא בדיקה הכא נמי דמיה וסתות דאורייתא וכיון דאיכא חרדה דמיה והגיע וסתה ולא בדקה ממאה XLUX

והיינו דאמר שלמה (קהלת ו, ג) L411 בהן כדי הואה כדי שיטבול ראשי גבעולין בעינא שיעור כדתנן כמה יהיו במים ויהא צריכה שיעור ה"מ אגבא דגברא אבל במנא עאי איכא למימר אפילו למ"ד אינה צריכה שיעור אלא למ"ד אין צריכה שיעור דער דדרי כשיעור הזאה הניחא למ"ר הזאה מאי מזה נושא וליכתוב נושא קמ"ל ועוד מזה בעי כבוס נוגע לא בעי כבוס אלא מאי מזה נוגע והכתיב מזה והכתיב נוגע (במדבר יט, כא) ומזה מי הנדה יכבס בגדיו עליו טהור ונוגע טמא ומזה טהור והכתיב טהור ור"א אומר אלו מי הנדה שהמזה ומזין זו שכבת זרע שהוא ממא ואדם הנוצר ממנו יתן טהור מטמא לא אחד ורבנן א"ר יוחנן מאי טעמא דר"מ דכחיב (איוב יד, ד) מי מליה עד עשרים וארבע חדש א"ר אלעאי אומר אבריה מתפרקין ואין נפשה חוזרת דם נעכר ונעשה חלב דברי ר"מ רבי יוסי

למה לי - כיון דאמר הרי היא ככל הנשים אלמא בתינוק תליא מילתא פשיטא דאם מניקתו לעולם נפשה - דמה: לפיכך - כיון דלאו בתינוק תליא מילתא אם היתה מניקתו כו` שהרי לסוף כ"ד חדש חוזר הדם:

דריה שעתה:

מ"ט דר"מ - כלומר מנ"ל לר"מ דדם נעכר ונעשה חלב:

כדי שיטבול ראשי גבעולין - של אזוב ולא שיספוק בקינוח:

הניחא למאן דאמר כו' - פלוגתא היא במסכת זבחים בפ' כל הזבחים שנתערבו (זבחים דף פ.): ועוד נוגע לא בעי כבוס - דכתיב ומזה מי הנדה יכבס בגדיו והנוגע במי הנדה יטמא עד הערב: ורבנן אמר רבי יוחנן - כלומר ורבנן האי קרא מאי עבדי ליה לכדרבי יוחנן כו':

אמרתי אחכמה - בטעם זה למה מזה ומזין עליו טהור ונוגע טמא והיא רחוקה ממני:

לאחר שנזכר - שלא יפה הורה:

בהיתלו - שם מקום:

לזיבה ועשרים ימי טהרה:

לא אחמור רבון כולי האי במעת לעת:

ואיבעית אימא - סמי מכאן אפילו ורבי דוסא היא והכי קאמר ולא כשכיונה דאי כיונה קבעה וסת

אלא אפי' פיחתה (ואפילו) והותירה אפי'

ומפקידה לפקידה ולא (מיבעיא) שכוונה

הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת

שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראחה

ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה דיה

שעברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה

טהרה ומר לא חשיב ימי טומאה - ת"ר זקנה

יום ולא פליגי מר קחשיב ימי טומאה וימי

שלשים יום ורבא אמר רב חסדא עשרים

לקיש משום רבי יהודה נשיאה עונה בינונית

בושה ואינה מקפדת - וכמה עונה אמר ריש

כל שאינה בושה מאי בינייהו איכא בינייהו יצחק חד אמר כל שאינה מקפדת וחד אמר

אמא ואינה בושה ר' זירא ור' שמואל בר רב

היא ורבי שמעון אומר כל שקורין לה אמא

יהודה כל שחברותיה אומרות עליה זקנה

לוקנתה] היכי דמי סמוך לוקנתה אמר רב

זקנה כל שעברו עליה שלש עונות [סמוך

אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני איזו היא

חימא חיגלי מלחא למפרע שאף בראשונה מחוך שדמים מצויין בה ראחה ונטמא טהרות למפרע הרי היא ככל הנשים - דכיון דעשתה כך שלש פעמים אין זה סילוק דמים אלא שינוי וסת. וכי

ימי טומאה וימי טהרה - מראייה ועד ראייה שלשים יום ימי טומאה עשרה שבעה לנדה ושלשה

にと

ר' אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק מאי

רבי כר' אליעזר לאחר שנזכר אמר כדי הוא

רבנן להפסד דמהרות - ת"ר מעשה ועשה

איכא דאמרי טהרות אפיש לעבידא וחשו

שעת הדחק איכא דאמרי שני בצורת הוו

שעתה אמרו לו אין שעת הדחק ראיה מאי

עונות ובא מעשה לפני הכמים ואמרו דיה

מעשה בריבה אחת בהיתלו שהפסיקה שלש

וכו' תניא אמר להם רבי אליעור לחכמים

קבעה לה וסת ודיה שעתה ומני רבי דוסא

שכוונה אלא שפיחתה והותירה אבל כוונה

אלא אפי' כוונה ואיבעית אימא ה"ק ולא

אפי' כוונה תני לא שפיחתה והותירה

מבעי ליה ולימא ולא שפיחתה והותירה אלא

אשה שיש לה וסת מטמאה מעת לעת איפכא

רבנן היא דפליגי עליה דרבי דוסא דאמרי

קבעה לה וסתה ודיה שעתה וכי תימא

פיחתה ולא מבעיא כוונה אדרבה כי כוונה

ענא אומר כל אשה שעברו עליה

בשכיונה - שראחה שלש ראיות הללו בתשעים יום או ביום תשעים ואחד:

איפכא מיבעי ליה - ולא כשפיחחה או הוחירה בלבד אמרו חכמים שתטמא מעת לעת:

ודיה שעתה אלא שפיחתה והותירה:

שני בצורת הוו - ואיכא הפסד מרובה חששו:

דלא תימא כל ראיה שלאחר הפסקה תהא דיה שעתה: מני רבי היא - זהא בין רישא בין סיפא כרבי שנינן לה:

ועוד עברו עליה ג' עונות וראתה דיה שעתה הדר קחזיא בעונות - אחר ראיה זו: אמר רב גידל אמר רב - ראשונה לסדר ראיות הללו שאנו עסוקין בהן לישאל קא חזיא בעונות מאי היא הראיה הסמוכה להפסקה שניה דעלה קיימינן דיה שעתה ושניה היא הראיה שתראה לסוף עונה מטמאה מעת לעת. והא דתנא הפסקה שלישית גבי מעת לעת לרבותא הוא דנקט כדפרישית

אנונע וראתה דיה שעתה:

דתנן בה במה אמרו דיה שעתה בראייה ראשונה אבל בשניה מטמאה מעת לעת: אמר מר - גבי תינוקת שלא הגיע זמנה לראות וראתה שלש פעמים ואחר כך עברו עליה שלש

שעברו עליה ג' עונות דיה שעתה כדלקמן: וכשהגיע זמנה לראות פעם ראשונה דיה שעתה שניה מטמאה מעת לעת - דהיינו בתולה דמתניתין

כשאר חזקות: עברו עליה שלש עונות וראתה - סילוק דמים הוא זה ואפילו בהגיע זמנה לראות אית ליה להאי תנא דעברו עליה שלש עונות דיה שעתה כדקתני סיפא ור' אליעזר היא דאמר במתניתין כל אשה

שניה דיה שעתה - שבראייה ראשונה לא הוחוקה בדמים הואיל ולא הגיע זמנה לראות עד שתתחוק

הדר קחזיא בעונות מאי אמר רב גידל אמר רב פעם ראשונה ושניה דיה שעתה שלישית מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ועוד עברו עליה ג' עונות וראתה דיה שעתה הדר קחזיא בעונות מאי אמר רב כהנא אמר

רב גידל אמר רב פעם ראשונה דיה שעתה שניה מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה מני רבי היא דאמר בתרי זימני הוי חזקה

، با

לאחר שנוכר איליעזר אלא כרבנן בשעת הדחק היכי עביד כוותיה אלא דלא איתמר הילכתא לא כמר זלא כמר זמאי לאחר שנוכר לאחר שנוכר דלאו יחיד פליג עליה אלא רבים פליגי עליה אמר כדי הוא ר' אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק ת"ר תנוקת שלא הגיע זמנה לראות וראתה פעם ראשונה דיה שעתה שניה דיה שעתה שלישית הרי היא

לפקידה עברו עליה שלש עונות וראחה דיה שעחה ועוד עברו עליה שלש עונות וראחה דיה שעחה ועוד עברו עליה שלש עונות וראחה הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעח לעת ומפקידה לפקידה וכשהגיע זמנה לראות פעם ראשונה דיה שעחה שניה מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה עברו מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה עברו מר עברו עליה שלש עונות דיה שעחה שמעוותות אותן - כלומר מסרטין לה בצפורן ומייתו לה לידי ראיה:

בחזקת טומאה - כלומר בחזקת דמים מצוים בהם:

מדלפת - טיף אחר טיף:

י ושופעת כל שבעה - סמי מכאן אפילו:

כר' יוחגן: אינה אלא ראיה אחת - לאחזוקה כרואה ודיה שעתה עד שתפסוק ותחזור ותראה שתי ראיות:

כוי: רוקה ומדרסה בשוק טהור - כגון שנמצא רוקה בשוק וקים לן שקודם לכן ראחה ב' פעמים ואין אנו יודעים אם נדה היא אם לאו מספיקא לא מחזקינן לה כספק הרוקין הואיל ולא הוחזקה רואה: דבריו של אחד במקום שנים - אי אמר להא וכתמה נמי טהור משמיה דרביה הוי חזקיה דאמר לעיל טמא אחד במקום שנים דהא פליג עליה ר' יוחנן לעיל מלביה וחזינן דקאי ר''ש כוותיה: ה''ג אמרו כר''ש בן יהוצדק - בשמו של ר''ש בן יהוצדק וה''ל חזקיה אחד במקום ב' וש''מ הלכה

ובעונות סבר לה כרבי אליעזר - בהפסקת שלש עונות סבר לה כרבי אליעזר: כתם שבין ראשונה לשניה - שנמצא בבגדה של תינוקת שלא הגיע זמנה ודאי טהור דאכתי לאו בחזקת דמים היא ואמרינן לעיל (נדה דף ה.) תינוקת שלא הגיע זמנה לראות אפילו סדינין שלה

דחוזרת לקדמותה היא:

אימא סיפא - דהגיע זמנה לראות אתאן לר"א דאמר כל אשה שעברו עליה ג' עונות דיה שעתה. ומרישא דאיירי בלא הגיע זמנה לא מצי למיפרך ליה דאיכא למימר בההיא אפילו רבנן מודו

וראתה פעם ראשונה ושניה רוקה ומדרסה בן יהוצדק תינוקת שלא הגיע זמנה לראות אמר עולא א"ר יוחנן משום ר"ש αΣΓ א"ל ר" זירא זו שירפה מצוי וזו אין שירפה אלעאי וכי מה בין זו לבתולה שדמיה טהורין כתמה נמי לא מטמינן לה מתקיף לה ר' יוחנן אמר טהור כיון דלא אתחוקה בדם דאילו חזיא מטמאה כתמה נמי טמא ורבי רבי יוחנן אמר טהור חוקיה אמר טמא כיון טהור שבין שניה ושלישית חזקיה אמר טמא סבר לה כרבי כתם שבין ראשונה ושניה לאחר שנזכר קאמר אלא ר"א היא ובוסתות היא ובעונות סבר לה כר"א ומי סבר לה והא דיה שעתה אתאן לר"א וכי תימא רבי אימא סיפא עברו עליה ג' עונות וראתה בשוק טהור כתמה נמי טהור ולא ידענא אם
דרביה למאי נפקא מינה למיהוי
דבריו של אחד במקום שנים כי אתא רבין
דכריו של אחד במקום שנים כי אתא רבין
זמר ב חלקיה בר טובי חינוקת שלא הגיע
זמנה לראות אפילו שופעת כל ז' אינה אלא
דאיה אחת אפילו שופעת כל ז' אינה אלא
דאיה אחת אפילו שופעת ולא מבעיא פוסקת
אדרבה פוסקת הויא לה כשתי ראיות אלא
כל ז' אינה אלא ראיה אחת אמר רב
תינוקת שלא הגיע זמנה לראות ושופעת
קחזיא אימא אינה כשופעת אלא כפוסקת
מכלל דשופעת (נמי) כי נהרא אלא אימא
ישראל עד שלא הגיעולפרקן הרי הן בחזקת

תרי זימני אחר ג' עונות אישתכח דלאו סילוק דמים הוא אלא דילוג וסת:

אכולהו - ד' נשים כולהו קתני לה דבשניה מטמאה מעל"ע: בתולה וזקנה - בתולה כיון דראתה פעם ראשונה ושניה הוחזקה רואה. זקנה נמי כיון דאיתחזקא

תני הדא - ימי עיבורה עולין לה לימי מניקותה ולא תיתני ימי מניקותה עולים לה לימי עיבורה:

בתוך הפסקת העונות הללו: אלא ימי מניקותה עולין לה לימי עיבורה היכי משכחת לה - דילדה ולא חזאי הא ראתה דם בלידתה

פחחת בחרתי - מעוברת ומניקה: מעוברת והיא מניקה - שנולד עוברה ומניקתו א"נ מניקה ונתעברה והוא הדין למעוברת גרידתא הא דנקט מעוברת והיא מניקה לומר לך שמצטרפין ימי מניקה לימי עיבורה לג' עונות כגוך שהפסיקה שתים בימי עיבורה ואחת בימי מניקותה או חלוף דהכי משמע מעוברת והיא מניקה

۲۱ د ۲

עיבורה ואחת בימי מניקותה שתים בימי לימי עיבורה כיצד הפסיקה שתים בימי לה לימי מניקותה וימי מניקותה עולין לה לה לימי עיבורה כדתניא ימי עיבורה עולין תוכנו כה לימי מניקותה וימי מניקותה עולין ומילתא אגב אורחיה קמ"ל דימי עיבורה בחדא דלמא מעוברת והיא מניקה קאמרת עונות דיה שעתה א"ל פתחת בתרי וסיימת יוסי אומר מעוברת ומניקה שעברו עליה ג' מעוברת וכו' תני תנא קמיה דר' אלעזר רבי והן נבדקות מאיליהן רבי יוסי אומר אותן בשמן מבפנים ומקנחות אותן מבחוץ אותן ביד מפני שמעוותות אותן אלא סכות אנעל רבי יהודה אומר אין בודקין לפרקן הרי הן בחזקת טומאה ונשים בודקות טהרה ואין הנשים בודקות אותן משהגיעו כתנאי מעוברת ומניקה שהיו ביין כל ימי עיבורן דיין כל ימי מניקותן שנו אלא בתולה וזקנה אבל מעוברת ומניקה ממתון בן לקיש אכולהו ורבי יוחנן אמר לא ימי עיבורן דיין כל ימי מניקותן וכן אמר ד' בתולה וזקנה אבל מעוברת ומניקה דיין כל אמר רב אכולהו ושמואל אמר ל"ש אלא עני חדא במה אמרו דיה שעתה וכו' דם נדה לחוד ודם לידה לחוד ואיבעית אימא איבעית אימא בלידה יבשתא ואיבעית אימא עולין לה לימי עיבורה היכי משכחת לה דקמניקה ואזלא ומיעברה אלא ימי מניקותה עיבורה עולין לה לימי מניקותה משכחת לה מאמרפות לג' עונות בשלמא ימי בימי עיבורה ואחת ומחצה בימי מניקותה מניקותה ואחת בימי עיבורה אחת ומחצה

עבו דתימא איגלאי מילתא למפרע דיומא חואי] ולחד בשבת חואי בלא קפיצה וקפיץ בחד בשבת וחזאי [ובשבת קפצה ולא אמר רב אשי כגון דקפיץ בחד בשבת וחואי לימים ולקפיצות לימים לחודייהו פשיטא ולקפיצות לחודייהו אבל קבעה לה וסת כלל לא לא קבעה וסת לימים לחודייהו לא קבעה וסת מאי לאו לא קבעה וסת שתקבענה מחמת אונס אפילו כמה פעמים לא הואי אלא לקפיצות והתניא כל למאי אילימא לימים הא כל יומא דלא קפיץ לפצה וראתה קפצה וראתה קבעה לה וסת ראתה ראשונה וכו^י א^יר הונא קפצה וראתה מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ואם שעתן אלא בראייה ראשונה אבל בשניה יהודה ורבי שמעון אומרים לא אמרו דיין כל ימי מניקותן דברי ר"מ רבי יוסי ור" שופעות דם ובאות דיין כל ימי עיבורן ודיין

עוברת לשמש את ביתה יתירות עליהן בודקת שחרית ובין השמשות ובשעה שהיא שדמיה טהורים ופעמים צריכה להיות בעדים חוץ מיושבת על דם טוהר ובתולה הנדה והיושבת על דם טוהר ומשמשת דיה שעתה צריכה להיות בודקת חוץ מן בוא דקא גרים מעוני, אגיים שאמרו בלא קפיצה דהתם איגלאי מילתא דיומא ולא הואי) ולחד בשבת (אחרינא) הואי וקפיץ בחד בשבת וחואי (ובשבת קפצה היכי דמי א"ר אשי דקפיץ בחד בשבת וחזאי וראתה קבעה לה וסת לימים ולא לקפיצות עונא לפגע וראתה קפצה וראתה קפצה לא מטא זמן קפיצה לישנא אחרינא א"ר דאתמול גרמא והאי דלא חזאי משום דאכתי הוא רקגרים ולא קפיצה קמ"ל דקפיצה נמי

יהודה אומר אף בשעת עברתן מלאכול

כהנות בשעה שהן אוכלות בתרומה רבי

קפצה - הוי אונס: אלא לקפיצות - כיון דראתה שלש פעמים על ידי קפיצה הורגלה לראיית קפיצה ובכל יום שתקפוץ מחזקינו לה ברואה ואם לא בדקה טמאה ואפילו שאר ימוח שבת:

מחזקינן לה ברואה ואם לא בדקה טמאה ואפילו שאר ימות שבת: לימים ולקפיצות - כל אחד בשבת שתקפוץ מחזקינן לה ברואה דומנה הוא לראות באחד בשבת

דיומא הוא דקא גרים - ויהא באחד בשבת וסתה אפילו בלא קפיצה:

על ידי קפיצה:

מחני' אע"פ שאמרו דיה שעחה - באשה שיש לה וסת: ומשמשת בעדים - אע"פ שיש לה וסת צריכה לשמש בעדים ולבדוק לפני תשמיש ולאחר תשמיש:

ופעמים צריכה להיות בודקת - כל אשה: גמ' מתוך ימי זיבתה - כגון ראתה בראש חודש וחזרה וראתה בט"ו לחודש כשעומדת בימים שהיא ראויה לזיבה דהיינו י"א יום שבין נדה לנדה וחזרה וראתה בראש חודש ובט"ו לחודש וחזרה וראתה בט"ו לחודש ולא ראתה בראש חודש שלפניו שקבעה לה וסת לט"ו בחודש ומצטרפין תרתי ראיות דימי זיבה להך ראייה לקביעות וסת: משלשים לשלשים שכשיכלו ימי טוהר ה"ל וסת לעשרים: המכה - מכת בעילה דכל זמן שתהא רואה דם מחמת תשמיש דם בתולים הוא:

יושבת קחני - שכבר נכנסו ימי טוהר: דילמא קבעה לה וסת - חוך שמונים דנקבה ג' ראיות מעשרים לעשרים לרשב"ג ולרבי ב' ראיות

וכו:

הניחא לרב דאמר - בפרק בנות כותים (לקמן נדה דף לה:): אלא ללוי דאמר שני מעיינות הן - נפתח הממא כל ימי הלידה ונסתם המהור ולסוף שבעה לזכר יי"ד לנקבה נסתם הטמא ונפתח המהור ואוקימנא התם דשופעת מתוך שבעה לאחר שבעה ס"ל ללוי דאפילו בשמיני לעולם היא ממאה עד שתפסוק דהא לא נסתם הטמא תבדוק בשביעי דילמא

אפילו אינה רואה היא ממאה:

ומחניתין במעיין פתוח וראשון ישר בעיני: מבקשת לישב - כשכלין ימי לידה כגון בשביעי לזכר או יום י"ד לנקבה לא בעיא בדיקה דהא

ממעין סחום – כדמפרש אליבא דר" יוחגן בשילהי פ" בנות כותים (לקמן נדה דף לט:) כגון דחזאי ריש ירחא וריש ירחא ועשרים וחמשה וריש ירחא דהוה ראייה בתרייתא בימי נדותה דאפילו הכי הוה קביעות וסת בריש ירחא כדמפרש התם דאמר וסתה בריש ירחא קבעה והא דאקדים וחזאי הימי מיתים יתירי איתוספו בה דהא ודאי קבעה משום דתחילת הוסת הוחזק ממעין סתום וגם ראייה אחרונה חשבינן לה כמעין סתום כדאמר הא דאקדים וחזאי תוספת דמים הוא אבל ממעין פתוח כגון שהראיות הראשונות של וסת יהו בתוך ימי נדה כי מתניתין (דלא מיירי בתחלת נדה דהא לא אחרונה ואפילו היא רואה לא חקבע וסת. לישנא אחרינא ממעין סתום שראתה היום ופסקה וחזרה מפליג בה מידי אלא סתמא קתני חוץ מן הנדה) הילכך לא בעיא בריקה בימי נדות שהרי נפתח מעינה ואפילו היא רואה לא חקבע וסת. לישנא אחרינא ממעין סתום שראתה היום ופסקה וחזרה וראתה ברביעי או בחמישי לודתה אבל ממעין פתוח כגון שלא פסקה וראתה א" ב" ג" ל" לחודש מעינה ואפילו היום פעם שניה בר" בחודש וכן שלישית לא מהניא ראייה דרביעי בחודש דנדות קמא למיקבע

לא בעי בדיקה הניחא לרבי שמעון בן לא בעי בדיקה הניחא לרבי שמעון בן לקיש דאמר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי זיבתה ואין אשה קובעת לה וסת בתוך ימי זיבתה ואין אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדתה שפיר אלא לרבי יוחנן דאמר ימי זיבתה ואין אשה קובעת לה וסת בתוך דילמא קבעה לה וסת בתוך ימי נדתה תבדיק בילמא קבעה לה וסת בתוך ימי נדתה תבדיק מינא אנא היכא דחזיתיה ממעין סתום אבל חזיתיה ממעין פתוח לא אמרי והיושבת על דם טוהר קס"ד מבקשת לישב על דם טוהר קס"ד מבקשת לישב על דם מוהר קס"ד מבקשת לישב על דם מוהר הניחא לרב דאמר מעין אחד הוא התורה ממאתו והתורה מהרתו שפיר אלא התורה ממאתו והתורה מהדות הם תבדוק דילמא

אכתי לא פסק ההוא מעין טמא אמר לך לוי
הא מני בית שמאי היא דאמרי מעין אחד
הוא וסתם לן תנא כב"ש סתם ואחר כך
מחלוקת הוא וכל סתם ואח"כ מחלוקת אין
הלכה כסתם – ואבע"א מי קתני מבקשת
לישב יושבת קתני אי יושבת מאי למימרא
קמ"ל דמעין טהור למעין טמא לא קבעה
הניחא ללוי דאמר שני מעינות הם אלא
הניחא ללוי דאמר שני מעינות הם אלא
קבעה לה וסת אפילו הכי מימי טהרה לימי
מדו התם חינוקת שלא הגיע זמנה לראות

מצבנע: והאמר שמואל חדא זימנא - דאפילו אין לה וסת לא בעיא בדיקה לבעלה אלא אם כן רגילה לעשות לה וסת ועלה מיירי שמואל ואמר אבל לבעלה מותרת אבל אין לה וסת לא קאמר:

והא מחני' דהכא ביש לה וסת עסקינן - דקתני ואע"פ שאמרו דיה שעתה וכו' והא ודאי בשיש הא נמי תנינא - במתני' פ"ב (לקמן נדה טו.):

מגו דבעיא בדיקה לטהרות - לאחר תשמיש שמא ראתה לאחר תשמיש מחמת תשמיש:

לא שנו - הא דתנן שחרית וערבית בודקת:

תשמיש ונשתנו מראה הדם טהורין:

כאן ששמשה - הא דקחני שאינה משמשת בערים משום דשמשה עכשיו דאי נמי חזיא לאחר נשתנו מראה דמים - ממראה דם בעילה ראשונה:

לא שנו - אבית הלל קאי:

מראה דמים שלה טמאה פעמים היא אחת בלא תשמיש וראתה טמאה נשתנו מחמת תשמיש וראתה טמאה עבר לילה וראחה שלא מחמת תשמיש אבל פסקה נמי הכי בד"א שלא פסקה מחמת תשמיש דאימא שמש עכרן כאן שלא שמשה חניא בריקה אלא קשיין אהדרי כאן ששמשה בדיקה אבל בתולה שדמיה טהורין בעיא הנדה והיושבת על דם טוהר הוא דלא בעיא דמים שלה אמר רבא אימא רישא חוץ מן אמאי תשמש בעדים דדילמא נשתנו מראה ממאה מתיב ר' יונה ובתולה שדמיה טהורים וראחה טמאה נשתנו מראה דמים שלה עבר לילה אחת בלא תשמיש ממאני תשמיש אבל פסקה מחמת תשמיש וראתה פסקה מחמת תשמיש וראתה שלא מחמת עב גיול אמר שמואל לא שנו אלא שלא וב"ה אומרים עד שתחיה המכה XUL

ונשאת ב"ש אומרים נותנין לה ארבע לילות

וסת אסורה לשמש עד שתבדוק ואוקימנא אבא בר ירמיה אמר שמואל אשה שאין לה שמואל חדא זימנא דאמר רבי זירא אמר רבי בעיא נמי בדיקה לבעלה והא אמרה דיש לה וסת מגו דבעיא בדיקה לטהרות וסת בין אין לה וסת והא קמ"ל דאע"ג שיש לה וסת עסקינן מתני' בין שיש לה וסת בעיא בדיקה והא מתני' באשה באשה שיש לה וסת אבל אשה שאין לה לבעליהן אי ממתני' הוה אמינא הני מילי מאי קמ"ל תנינא כל הנשים בחזקת טהרה אבל אינה עסוקה בטהרות לא בעיא בדיקה בדיקה לטהרות בעיא נמי בדיקה לבעלה אלא באשה עסוקה בטהרות דמגו דבעיא דיתה א"ר יהודה אמר שמואל לא שנו אטמר ובשעה שהיא עוברת לשמש את שחרית תנן אלא אי אתמר אסיפא אלא לטהרות אבל לבעלה מותרת פשיטא צריכה וכו' א"ר יהודה אמר שמואל לא שנו

אפילו אין לה וסת לא בעיא בדיקה לבעלה הואיל ואינה עסוקה בטהרות:

נראית בר טיפה כחרדל: יש לה וסת לא בעיא בדיקה - בתמיה. והא קתני מתניתין ביש לה וסת דבעיא בדיקה כיון דעסוקה בטהרות. ולקמן פריך לישני ליה הא בשאינה עסוקה בטהרות ומשני קסבר שמואל כי אינה עסוקה עמילי אנו לה נמס לע בוווע בהנהד להוולה הנעול נעובה נמוכה במהכנם.

הצנועות מתקנות להן שלישי לתקן את הבית. זהו עדן אלפני תשמיש קאי: אין בודקת בו לפני תשמיש אחר - לפי שמטונף וכהה מראית ליבונו בבדיקה ראשונה ושוב אין

מהו שחברוק - בדיקה ממש: וזהו עדן של צנועות - כלומר מדת חסידות שנו כאן ולאו חיובא הוא דאמרינן בפרק שני (שם.)

מידה למשקוף ואשם תלוי איכא ולא חטאת:

לבדיקה - לחורין ולסדקין הילכך כשיעור וסת לא משכחת לה: לקינוח - מבחוץ. אם בקינוח מצאה דם בכשיעור הזה חייבין חמאת אבל אם בבדיקתה מצאה כבר ארך השיעור שהרי לא בצד המשקוף עומד אלא בידה אוחזתו ויש כאן שיעור עודף כדי הבאה

אותיום כלומר מיד לאחר בעילה חייבין בקרבן דודאי דם הוה בשעת ביאה:

במה דברים אמורים - דבעיא בדיקה: כשיעור וסת - מיד לאחר בעילה בחטאת דאמרינן לקמן בפ"ב (נדה דף יד.) נמצא על סדין שלה

בעא מיניה רבי זירא מרב יהודה אשה מהו שחבדוק עצמה לבעלה אמר ליה לא חבדוק וחבדוק ומה בכך אם כן לבו נוקפו ופורש בעא מיניה רבי אבא מרב הונא אשה מהו שחבדוק עצמה כשיעור וסח כדי להייב בעלה הטאח א"ל מי משכחח להייב בעלה הטאח א"ל מי משכחח להייב בעלה הטאח ועד שעומדים בצד המשקוף ביציאות השמש נכנס עד הוי וסת שאמרו לקנוח ולא לבדיקה אלא מהו וסת שאמרו לקנוח ולא לבדיקה אלא מהו שחקנח איכא דאמרי הכי בעא מיניה אשה מהו שחבדוק עצמה כדי לחייב בעלה

ے، باد

בעטוקה בטהרות חדא מכלל חברתה אתמר תניא נמי הכי בד"א לטהרות אבל לבעלה מותרת בד"א שהניחה בחזקת טהורה אבל

הגיהה בחוקת טמאה לעולם היא בטומאתה עד שתאמר לו טהורה אני

ערה - דחויא לעסוקי בטהרות בעיא בדיקה לבעלה אי נמי דליכא טירחא לצעורה אבל ישנה איכא וסת קשיא בין ערה בין ישנה לעולם בשיש בשיש לה וסת קשיא ערה ואי בשאין לה מצורה אני והא שמואל במאי מוקי לה אי טומאה לעולם היא טמאה עד שתאמר לו שהניחן בחוקת טהרה אבל הניחן בחוקת ושוהין עמהם בין ישנות בין ערות בד"א המשתה נשיהם להם בחזקת טהרה ובאין שמרין ופועלין והבאין מבית האבל ומבית שמואל כל לבעלה לא בעיא בדיקה ת"ר בעיא בדיקה ומדלא א"ל הכי ע"מ קסבר בעיא בדיקה אין לה וסת אפילו לבעלה נמי יש לה וסת למהרות בעיא בדיקה לבעלה לא ישנה בעיא בדיקה אמר רבא ולימא ליה לא בעיא בדיקה אין לה וסת בין ערה בין א"ל יש לה וסת ערה בעיא בדיקה ישנה בעיא בדיקה יש לה וסת לא בעיא בדיקה ר' זירא לרבי אבא בר ירמיה אין לה וסת וסת אסורה לשמש עד שתבדוק אמר ליה אבא בר ירמיה אמר שמואל אשה שאין לה

ולא בלאות תנאי כתובה ככתובה דמו ויוציא לית לה כתובה ולא פירות ולא מזונות ליה ואין לה כתובה כיון דלא חזיא לביאה לו לבעלה אסורה לשמש דילמא מקלקלת עותוה הן תקנוה משום אבא חנן אמרו אוי בן אנטיגנוס אומר משמשת בשני עדים הן מחזיר עולמית דברי ר"מ רבי חנינא פירות ולא מזונות ולא בלאות ויוציא ולא וסת אסורה לשמש ואין לה לא כתובה ולא מחמירי אופשייהו ת"ר אשה שאין לה לי לא ולישיילינהו לדידהו דילמא אינהו קא אתו רבון מבי רב מצרכי לכו בדיקה ואמרו דרב פפא ודרב הונא בריה דרב יהושע כי אמר רב כהנא שאלתינהו לאינשי ביתיה הא מתניתא א"ל סודני לא דמגניא באפיה מזו אמר ליה רב פפא לרבא מהו למעבד כי לה וסת וכיון שתבעה אין לך בדיקה גדולה

ואחקנה מהו דתימא ליהדרה קמ"ל דוימנין

ולא יחזיר עולמית פשיטא לא צריכא דהדרה

こてくなに: צערא ולא אטרחוה רבון אי נמי ישנה דלא חזיא לטהרות אפילו רגילה לעסוק בטהרות לא בעיא

לטהרות בעיא בדיקה - כלומר העסוקה בטהרות בעיא בדיקה אפילו לבעלה:

כיון שחבעה - לתשמיש:

בלאו אשתו היא וליהדר לה פירי דאכל: ולא פירות - שאוכל בעלה מנכסי מלוג שלה ולא אמרינן כיון דאין לה כחובה הימנו אישתכח

ודין נדוניא דהנעלת ליה וכו': ששמו לה מה שהיא מכנסת והוא מקבלן עליו לשלם לכשימות או לכשיגרשנה כמו שאנו כוחבין מזונות - תנאי כתובה הן את תהא יתבא בביתי ומיתזנא מנכסי ובלאות נמי משומת כתובה הן בשני עדים - סדינין:

ובניה ממזרים - הילכך אומרים לו הוי יודע שהמגרש את אשתו משום וסת לא יחזיר ואפילו היא

אנשים - משובחת דקתני קאי מרבה אבל אתקצץ דבאנשים אפילו חדא זימנא: לענין זיבה - שיצא זוב ממנו ורוצה לבדוק כדי למנות ראיותיו שתים לטומאה ושלש לקרבן. זוב

גמ' הרגשה - שמזדעזעין אבריו כשמתחמם ורואה קרי:

בשאינה עסוקה לא בעיא בדיקה:

דעסוקה בטהרות בעיא בדיקה לבעלה ושאינה עסוקה בטהרות לא בעיא בדיקה:

מאן דמתני הא לא מתני הא - לעולם בעסוקה ודקשיא לך תרחי למה לי רב יהודה דמתני הא
משמיה דשמואל לא מתני הא דר' אבא ורבי אבא לא מתני הא דרב יהודה. ואי קשיא הא רב
יהודה נמי אמרה דאמר רב יהודה לעיל גבי מתני דקתני לעיל ובשעה שהיא עוברת לשמש את
ביתה ואמר רב יהודה אמר שמואל לא שנו אלא בעסוקה כו' לאו פירכא היא דרב יהודה לא
אשמועינן החם בעסוקה מידי דממתני' הוה שמעינן בין עסוקה בין אינה עסוקה ואתא רב יהודה
למימר ואשמועינן משמיה דשמואל דשאינה עסוקה לא בעיא בדיקה והכא אשמועינן ההלכה כר''ה
וכאותה משנה דעסוקה בטהרות בעיא בדיקה והכא עיקר. ואית דמפרשי כי האי לישנא והאמר
וכאותה משנה דעסוקה בטהרות בעיא למתני' דקתני משמשת בעדים בעסוקה בטהרות מאן דמתני
הא כו' לעולם בשאינה עסוקה ודקשיא לך דרבי אבא בר ירמיה אהא דרב יהודה לא תקשי אמוראי
נינהו אליבא דשמואל וטועין בדבר דא"כ קשיא דרב יהודה אדרב יהודה דהא איהו גופיה אמר

הא אמר שמואל הדא זימנא - כדמותיב ואזיל מדר' אבא בר ירמיה ומינה שמעינן דס"ל לשמואל הא אמר שמואל הדא זימנא - כדמותיב ואזיל מדר' אבא בר ירמיה ומינה שמעינן דס"ל לשמואל

חוזרת וקובעת ותו לא מצי למימר אילו הייתי יודע שכך כו` שהרי התרו בו וגמר בדעתו וגרשה והכי נמי אמרינן גבי מוציא את אשתו משום שם רע או משום נדר במס' גיטין (דף מו.): דבעי לאגבויה כתובתה - והכי קאמר ליה את אמרת אין לה כתובה ואנא סבירא לי אוי לו לבעלה

מחניי כל היד המרבה לבדוק בנשים משובחת ובאנשים תקצץ גמ' מ"ש נשים

۲، با ۱

פרק ב כל היד

דאזלא ומנסבא ומחקנא אואמר אילו הייתי יודע שכך היה אפילו הייתם נותנין לי מאה מנה לא הייתי מגרשה ונמצא גט בטל ובניה ממזרין משום אבא חנן אמרו אוי לו לבעלה איכא דאמרי לר"מ אמר ליה דבעי לאגבויה כחובתה איכא דאמרי לרבי חנינא בן אנטיגנוס קא"ל דמקלקלת ליה אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' חנינא בן

ביבנן הגל שמאי אומר

אנטיגנוס ובמאי אי בעסוקה בטהרות הא אמרה שמואל חדא זימנא ואי בשאינה עסוקה בטהרות הא אמר כל לבעלה לא בעיא בדיקה דא"ר זירא א"ר אבא בר ירמיה אמר שמואל אשה שאין לה וסח אסורה לשמש עד שחבדוק ואוקימנא לה בעסוקה בטהרות מאן דמחני הא לא מחני הא לעו כול:

איסורא - אסור לאחוז ואפילו אי אפשר לו בענין אחר אע"פ שמוציא לעז כדקתני מוטב שיוציא ניצוצות ניתזין - שאינו אוחז ואינו מטיל למרחוק:

מוסיף:

אלא כשהוא ממשמש יוצא מעט מעט והולך אבל היכא דיצא מהרגשה ונעקר כולו כאחד תו לא לא שכיח - וכי קתני למה זה דומה דתחילתו לא יצא אלא ע"י משמוש האבר שאינו נעקר יחד כיון דעקר עקר - ומשום חמום דהשתא לא נפיק מידי:

ברותחין קלקלו:

שאינה מוורת:

כאילו מביא מבול - שעבירה זו היתה בידם דכתיב (בראשית ו׳:י״ב) כי השחית כל בשר ואמרו שנודעועו אבריו - שנעקר ורע מגופו:

במטלית עבה - קשה היא ואינה מחממת:

בצרור - דבר קשה אינו מחמם:

דומה למי בצק של שעורים ובא מבשר המת ושכבת זרע בא מבשר החי וקשורה כלובן ביצה

ואביי הייש דלמא אתי לאוסופי ורבא לא אפילו תימא במטלית רכה כיון דעקר עקר לעולם אמר אביי במטלית עבה רבא אמר כל האוחז באמתו ומשתין כאילו מביא מבול בתרומה אוחו והתניא רבי אליעור אומר שנודעועו איבריו אוחו באמתו ובולע את דאביי אהא דתנן היה אוכל בתרומה והרגיש עבה הכא נמי במטלית עבה והיכא איתמר ובכל דבר שרוצה כדאמר אביי במטלית ובמטלית לא והתניא בודק עצמו במטלית זרע אם בא לבדוק בצרור או בחרס בודק הוא משובה כנשים ואפי' לענין שכבת בד"א לענין שכבת זרע אבל לענין זוב אף מרבה נמי כי קתני מרבה אנשים - תנא 다신지시 אי הכי מאי איריא מרבה כי לא נינהו משובחות אנשים דבני הרגשה נינהו ומאי שנא אנשים נשים לאו בנות הרגשה

איסורא הדר אמר להו תקנתא אלא הא אמר למייתא אמר להו ברישא בתר דאמר להו לפני המקום הי אמר להו ברישא אילימא עיהוח ואל יעשה עצמו רשע שעה אחת אדם במקום גבוה וישתין או ישתין בעפר אמר להן רבי אליעזר לחכמים אפשר יעמוד רשע שעה אחת לפני המקום - תניא אידך לעו על בניו שהן ממורים ואל יעשה עצמו בניו שהן ממזרים אמר להן מוטב שיוציא ווראה ככרות שפכה ונמצא מוציא לעו על לרבי אליעור והלא נצוצות נתזין על רגליו ומשתין כאילו מביא מבול לעולם אמרו לו לא שכיה גופא ר"א אומר כל האוחז באמה ורבא כל אחמומי והדר אחמומי בשעתיה שאצבע בעין עין מדמעת וחוזרת ומדמעת למה זה דומה לנותן אצבע בעין שכל זמן הייש דלמא אתי לאוסופי - ולא והתניא הא

שיננא אחוו באמתך והשתן לחוץ ピいてい רב יהודה לשמואל צריך אני להשתין א"ל דבי כנישתא דשף ויתיב בנהרדעא אמר ליה רענן רב יהודה ושמואל הוו קיימי אאיגרא יב, ב) על ההרים הרמים ותחת כל עץ הכא תחת כל עץ רענן וכתיב התם (דברים אסי אמר כאילו עובד עבודת כוכבים כתיב הסלעים אל תקרי שוחטי אלא סוחטי רענן שוחטי הילדים בנחלים תחת סעיפי (ישעיהו נו, ה) הנחמים באלים תחת כל עץ ורבי אמי אמרי כאילו שופך דמים שנאמר (את) אשר עשה וימת גם אותו רבי יצחק שנאמר (בראשית לה, י) וירע בעיני ה' כל המוציא שכבת זרע לבטלה חייב מיתה שמוציא שכבת זרע לבטלה דא"ר יוחנן וכל כך למה מפני אחת לפני המקום לעו על בניו ואל יעשה עצמו רשע שעה ועפר תיחוח מאי אמר להן מוטב שיוציא להו ברישא ואמרו ליה אין לו מקום גבוה

ליה דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן גבול בביצים מלמטה ואיבעית אימא כי הא אורי אבא בריה דרבי בנימין בר הייא אבל מסייע מותר ואיבעית אימא כי הא אורי ליה דתני נשוי הוה דאמר רב נחמן אם היה נשוי עליה אין זה ילוד אשה ואיבעית אימא אימא אימתא דמריה עליה דקרי שמואל דרביה ואב"א ביעתותא דשכינה ואיבעית בליליא ודאיגרא ואיבעית אימא ביעתותא מאי ביעתותא איכא איבעית אימא ביעתותא נמי כיון דבעיתי לא אתי להרהורי והכא אלמא דכיון דבעיתי לא אתי לנסוכי הכא ואלו מותרות לפי שאין להן פנאי לנסך אסורות סתומות מותרות בשעת מלחמה אלו שנכנס לעיר בשעת שלום חביות פתוחות אמר אביי עשאו כבולשת דתנן בולשת באמעו ומשתין כאילו מביא מבול לעולם עביד הכי והתניא ר"א אומר כל האוחז

יש לו מעטרה ולמטה מותר

פרק ב כל היד

הנחמים באלים - שמתחממים בעצי אילנות במדורות גדולים כלומר בעלי הנאות: דשף ויתיב - שם מקום המובלע במלכות נהרדעא מפי מורי הזקן:

עשאוהו - להא דרב יהודה: בלולוא - ומחנורא שמא ופול

בניליא - ומתיירא שמא יפול:

עטרה - שפה גבוהה המקפת את ראש הגיד:

TULLL

מעני' מתקנות אותן - בודקות אותו ומטבילין אותן:

בריחות שכולן נתערבו זה בזה אלמא לא נתערבו על הגרים:

את ידו:

ביד - מוציא זרע לבטלה: וירע - אלמא מיקרי רע:

את המשיח בשלמא גרים כדר' חלבו דא"ר

ת"ר הגרים והמשחקין בתינוקות מעכבין

תנאף לא תהא בך ניאוף בין ביד בין ברגל

ענא דבי רבי ישמעאל (שמות כ, יג) לא

א, טו) ידיכם דמים מלאו אלו המנאפים ביד

בע ואמר ר' אלעזר מאי דכתיב (ישעיהו

ה, ה) כי לא אל הפץ רשע אתה לא יגורך

לח, י) וירע בעיני ה' וכתיב התם (תהלים

במחיצתו של הקב"ה כתיב הכא (בראשית

המביא עצמו לידי הרהור אין מכניסין אותו

אומר לו לך עבוד עבודת כוכבים והולך

עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך ולמחר

שכך אומנתו של יצר הרע היום אומר לו

יצה"ר אנפשיה ורבי אמי אמר נקרא עבריין

אאמו לדעת יהא בנדוי ולימא אסור דקמגרי

מאמרה ולמעלה אסור אמר רב המקשה

איכא דאמרי אמר רבי אמי כל

חקצץ ידו על טבורו - קס"ד טבורו ממש והיינו דאמרי ליה והלא כריסו נבקעת כשקוצצין שם

קץ ידא - דאמרינן בסנהדרין כל המרים ידו על חבירו תקצץ דכתיב וזרוע רמה תשבר. רב הונא

דנסיבי קטנות - והוא ראוי להוליד נמצא בטל מפריה ורביה כל ימי קטנותה:

דאמרינן במס' סוטה (דף לו:) נמצא לכל אחד מישראל שש מאות אלף ושלשת אלפים ותק"ן מורי הזקן. ויש אומר שכל ישראל ערבים זה בזה ולאו מילחא היא שלא נתערבו בשביל הגרים לישראל כספחת שאין בקיאים במצות ומביאין פורענות ועוד שמא למדים ישראל ממעשיהן מפי כספחת - דכתיב בגרים (ישעיהו יד) ונלוה הגר עליהם ונספחו על בית יעקב לשון ספחת שקשים

מאי דינא תנן לא סגי דלאו על טבורו

אמרת לטותא תנן מאי כריסו נבקעת אלא

תנן היינו דאמרי והלא כריסו נבקעת אלא אי

נאל ירד לבאר שחת אי אמרת בשלמא דינא

ימלנו א"ל לא אמר להן מוטב תבקע כריסו

מבונו אמנו לו ישב לו קוץ בכריסו לא

רבי טרפון אומר יד לאמה תקצץ ידו על

הונא קץ ידא או לטוחא חנן – ת"ש דחניא

תנן או לטותא תנן דינא תנן כי הא דרב

עשיחי באנשים חקצץ איבעיא להו דינא

נו, טו) כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני

שיכלו כל הנשמות שבגוף שנאמר (ישעיהו

אולודי נינהו דא"ר יוסי אין בן דוד בא עד

מבול נינהו אלא דנסיבי קטנות דלאו בנות

זכור בני סקילה נינהו אלא דרך אברים בני

משחקין בחנוקות מאי היא אילימא משכב

חלבו קשין גרים לישראל כספחת אלא

בני סקילה נינהו - ואת אמרת מעכבים את המשיח ותו לא הלא במיתה הן נידונים:

לא ידא אלמא תקצץ דינא הוא:

וצלא כריסו נבקעת - מפני הקוץ:

שיהא בהם כדי להזות לבד מה שהאזוב בולע: שמע מינה - מדקתני כל שכן שאתה מביאו לידי חימום אלמא מכנסים אסורין: פמלניא - סינר פורצינ"ט. חללו תלוי למטה ברוחב שלא יתעטף האבר ויתחמם:

יחללוהו: (לעיל גוהן - לענין מי חטאת קאמר לטמא במשא דבעי' עד דדרי כשיעור הזאה כדאמר בפ"ק (לעיל גוה ט.) כמה יהן במים ויהיה בהם כדי הזאה כדי שיטבול ראשי גבעולין ויזה כלומר כדי

ריס של עור - וכשירצו להאכילו יבדקו בכיס: וחבלע בכיס - וקאכיל חרומה בטומאת הגוף והוי במיתה דכתיב (ויקרא כ"ב:ט') ומתו בו כי

שלא יישן - כדי שלא יתחמם ויראה:

מדברת ואינה שומעת - כבר שמעה ולמדה לדבר ואחר כן נתחרשה:

גמ' ומראות לה - שהיתה בקיאה במראה דם טמא ודם טהור:

1، باد

תנו רבנן כהן שוטה מטבילין אותו ומאכילין היינו שוטה שנטרפה דעתה מחמת חולי ענינא סומא אינה משנה - ושנטרפה דעתה לופשה ותיחזי לחבירתה א"ר יוסי ברבי שומע ואינו מדבר הסומא איהי תבדוק כדתנן חרש שדברו הכמים בכל מקום אינו שומעת הכא בשאינה מדברת ואינה שומעת רואות ומראות לה התם במדברת ואינה לא דיה שבודקת לעצמה אלא שחברותיה דתניא אמר רבי חרשת היתה בשכונתינו בערומה *גם'* חרשת איהי תבדוק לנפשה אם יש להן פקחות מתקנות אותן והן אוכלות בחרשת והשומה והסומא ושנטרפה דעתה כריסו ואל ירד לבאר שחת QUIC והלא כריסו נבקעת אמר להן מוטב תבקע לו קוץ בכריסו לא יטלנו אמר להן לא ממכונו עלצץ אמרו לו לרבי טרפון ישב אלא ה"ק רבי טרפון כל המכניס ידו למטה

לא בית הנקב ולא בית הערוה אמר אביי למטה עד ירכים ויש להם שנצים ואין להם כמין פמלניא של פרשים למעלה עד מתנים ההוא כדתניא מכנסי כהנים למה הן דומין מב) ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה מינה מכנסים אסורים והכתיב (שמות כח, כאגגו בן של נחשת אער רב פפא שמע יהודה אומר רואין אותן גבעולין של אזוב מתכת אמר אביי ושל נחשת כדתניא רבי משום רבי אלעזר אמרו עושין לו כיס של שמא יראה טפה כחרדל וחבלע בכיס הנא לדברינו ישן ממא לא ישן מהור לדבריך להן לדבריכם שומה אין לו תקנה אמרו לו אמרו לו כל שכן שמביא לידי הימום אמר ברבי צדוק אומר עושין לו כיס של עור ישן ממא לא ישן טהור רבי אליעור אועו ערומה לערב ומשמרין אותו שלא יישן טמאה גדה - טומאה ודאית דכיון דהעד בדוק לה שלא היה בו דם קודם בדיקה ודאי מגופה אתאי ולמחר מצאה עליה דם - על הירך:

מעכה השמש בשעת תשמיש:

בעד שהיא רצופה) וללישנא דדחוק איכא לספוקי שמא האי דם ממאכולת ומתוך שדחוק הוא מאכולת ודאי דם מגופה הוא שהרי העד היה בדוק לה קודם הקינוח ומאכולת (מעלמא הואי התם רצופה - מעוכה על העד רחוק מן הדם קצת. ללישנא דבדוק כיון דקים להו לרבנן דאין שם נגבל בו:

תרומה ולהביא אשם תלוי ולא חטאת דדלמא דם מאכולת הוא שהיה באותו מקום באשה וכשבעל גמ' מאכולת - כינה. ואמאי טמאין ודאי לשרוף תרומה ולהתחייב בקרבן ודאי להוי ספק לתלות

את פניה - פניה שלמטה:

בשעת תשמיש:

נמצא דם על שלו - ואפילו לאחר זמן ששהה לאחר בעילה זמן ארוך קודם קינוח בידוע שהיה דם מתני' אחד לו ואחד לה - לקנח לאחר תשמיש:

מצלי - מוטה מעט על צדו:

לו על אברו ומתחמם:

אפרקיד - פניו למעלה וגנות הוא שפעמים שיתקשה אבר תוך שינתו ויתגלה ועוד שידיו מונחות אוכף מתחמם בבשר החמור אבל דרך גמלים לרכוב בלא אוכף אלא במרדעת ומתחמם:

דמכף - לשון אוכף של חמור. אם יש לו אוכף האבר אינו מתחמם שהעץ קשה הוא ואם אין לו

קרבן נמצא על שלה אותיום טמאין וחייבין ולמחר מצאה עליה דם אמר רב טמאה נדה את הבית נמצא על שלו טמאין וחייבין אתמר בדקה בעד הבדוק לה וטחתו בירכה באמר דחוק הוא אימא שמש רצפה לו ואחד לה והצנועות מחקנות שלישי לתקן דרך בנות ישראל משמשות בשני עדים אחד בדוק הוא הא מעלמא אתאי להך לישנא שאני רבי יוחנן דבעל בשר הוה באשתכה מאכולת רצופה להך לישנא דאמר QUI. כי מצלי אסור והא ר' יוחנן מצלי וקרי ק"ש なおこてて מאי בינייהו איכא בינייהו לענין מגנא כי מצלי שפיר דמי לענין ק"ש אצל מאכולת ואיכא דאמרי דחוק הוא אצל שמע הוא דלא יקרא הא מגנא שפיר דמי בוא אמר רבי זירא אותו מקום בדוק הוא רב יוסף פרקדן לא יקרא קרית שמע קרית את בועלה גמ' וניחוש דלמא דם מאכולת ריב"ל לייט אמאן דגני אפרקיד איני והאמר חכמים לרבי עקיבא ברואה כתם שמטמאה ואיכא דאמרי הא דמטרטין הא דלא מטרטין ר"ע אומר אף מטמאה את בועלה מודים צדיקים איכא דאמרי הא דמכף הא דלא מכף מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה את בועלה כולם צדיקים החמרים מהן רשעים מהן זמן כדי שתרד מן המטה ותדיח פניה ואח"כ נמי הכי רוכבי גמלים כולם רשעים הספנים מספל ופמוגים מו צלגבו רוכבי גמלים אסורין לאכול בתרומה תניא בקרבן נמצא על שלה לאחר זמן טמאין

MULL MUL

XUUL

ロビし

צרכיה - מטילה מים:

כדברי אבא - רבי יוסי או כדברי רבי ולקמן תני פלוגתייהו בשמעתין:

משום נדה - טומאה ודאית דכיון דחזקת דמים שם לא מספקינן במקמי הכי:

עאי לאו בזקנותו קאי - מדפליג עליה דרבי רביה:

מאכולת קודם בדיקה:

אמר ליה - רבי ישמעאל לרבי חמא בעי מינאי מילתא:

את"ל מן העד אתא דלמא כיון דאינו בדוק מקמי הכי הוה:

מאי לאו בזקנותו קאי הא בילדותו

וכיון דנפק לה מדם מאכולת ודאי מגופה

בעינן כגריס ועוד לאפוקי מדם מאכולת

(אתה) אף אתה עשיתו כתם ורבי סבר

שצריכה כגריס ועוד א"ל אבל אמר לו א"כ

משום כתם אמר לו ר' הייא אי אתה מודה

ממאה משום נדה ורבי הייא אמר ממאה

בקופסא ולמחר מצאה עליו דם רבי אומר

דתניא בדקה בעד שאינו בדוק לה והניחתו

כתם ולעת זקנתו מיהר מולא כלום תא שמע

משום כתם או דלמא כל ימיו טימא משום

נדה ולעת זקנתו טיהר משום נדה וטימא

איבעיא להו היכי קאמר כל ימיו טימא משום

ולמחר מצאה עליו דם א"ר יוסף כל ימיו

ברקה בער שאינו בדוק לה והניחתו בקופסא

לן איתמר נמי אמר שמואל טמאה נדה

א"ל רב שימי בר חייא והא חוששת אמרת

וכן מורין בי מדרשא טמאה נדה

של ר' הייא טימא ולעת זקנתו טיהר

לעצמו טיהר - לטעמיה אזיל דאמר נמי הכי בדוכתא אחריתי (לקמן נדה דף נט:):

לאפוקי מדם מאכולת - דכיון דאינו בדוק לה כל כמה דליכא כגריס ועוד הוה לה לספוקי בדם

טחתו בירכה דא"כ הוו להו תרי ספיקי לקולא חדא דלמא לאו מן העד הוטח על ירכה ואפילו ולמחר מצאה עליו דם - על העד ואיכא לספוקי דלמא מקמי הכי הוה ביה. להכי לא נקט הכא על העד ומשם הוטה בירכה ולא אמרינן דלמא מעלמא אתא על ירכה וספק טומאה היא:

מהורה רבי יוסי אומר בין כך ובין כך מהורה

דם ר"מ אומר אם עומדת טמאה אם יושבת

דתניא האשה שהיתה עושה צרכיה וראתה

עבי כר"מ וכשטיהר רבי יוסי לעצמו טיהר

ורבי יוסי מטהר ואמר רבי זירא כשטימא

יוסי אמר רב אדא בר מתוא תוא רבי מטמא

למיה ומחדדי שמעתתיה מאי רבי ומאי רבי

סבר רבי ריש מתיבתא הוא ושכיחי רבון

ושומעין דברי התלמיד ור' חמא בר ביסא

דאדם גדול הוא היאך מניחין דברי הרב

לי אמר רבי ישמעאל זהו שאומרין עליו

כדברי רבי אימא לך א"ל כדברי רבי אימא

לה והניחתו בקופסא ולמחר מצאה עליו דם

מילתא בעא מיניה בדקה בעד שאינו בדוק

לידך הביאהו לידי בי אתא א"ל בעי מינאי

בר ביסא דאדם גדול הוא אמר לו לכשיבא

רבי לרבי ישמעאל ברבי יוסי ברבי חמא

מימא משום נדה שמע מינה משתבח ליה

אמר לו כדברי אבא אימא לך או

עד בידה - שאינה צריכה להושיט ידה תחת הכר הוי שיעורא בכדי שתרד ותדיח באותו עד: יותר מכדי שתרד הוא דפליגי אבל בכדי שתרד טומאה אפילו לרבה וקשיא ברייתא דכדי שתושיט: והא אח"כ קחני - דקתני במחני' ואח"כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה כו' אלמא כששהתה כל מעת לעת:

כדי שחרד מטמאה מעח לעח ואינה מטמאה את בועלה רבי עקיבא אומר מטמאה את בועלה ואפילו הכי קאמר - חסורי מחסרא והכי קתני איזהו אחר זמן שהן ממאין מספק כדי שתושיט אבל שהתה והא עלה קתני כו' - אלמא אטמאין מספק קאי משום שמטמאה את בועלה אפי' לרבנן: שתרד כו":

איזהו אחר זמן שהוא אחר אותו שלאחר אותיום שאינה מטמאה את בועלה לרבנן אלא לר"ע כדי מאי אחר - דקתני במתני" איזהו אחר זמן כדי שתרד לאו אאחר אותיום קאי דטמאים מספק אלא מעת לעת:

שתושיט - ועודה במטה הא כדי שתרד שיעורא רבה ואינה מטמאה את בועלה אלא כשאר מגע סבר יש אם למסורת והכי פליגי במסכת כריתות (דף יז:):

במטה ואינו יודע על איזהו מהן בא אבל הכא חדא חתיכה היא ספק שריא ספק אסורה ותנא ברא יודע איזהו אכל אשתו ואחותו עמו בבית ובא על אחת מהן כסבור אשתו היא ונודע ששתיהן היו אם למקרא מצוות קרינן הילכך בעינן שתים אחת של איסור ואחת של היתר ואכל אחת ואינו בעינן חתיכה משתי חתיכות - דכתיב באשם תלוי (ויקרא ה':י"ז) אחת מכל מצות ה' וקסבר יש תנא וחייבין באשם תלוי - אנמצא לאחר אותיום קאי דקתני במתניתין ופטורין מן הקרבן: הוי וסת שאמרו - לחייבה בחטאת:

משום כתם - טומאת ספק לתלות ואילו רבי לעיל טימא משום נדה דקתני רבי אומר טמאה נדה:

אמר רב חסדא מאי אחר אחר אחר ĽL

תחת הכר או תחת הכסת ותטול עד ותבדוק ברבי צדוק לפני הכמים באושא ואמר להם ר' אליעזר ברבי צדוק כדי שתושיט ידה אחר זמן וכו' ורמינהי איזהו אחר זמן פירש מ"ט בעינן התיכה משתי התיכות איזהו זמן וכו' תנא וחייבין אשם חלוי ותנא דידן אבל לא לבדיקה נמצא על שלה לאחר שמש נכנס עד הוי וסת שאמרו לקינוח לשמש ועד שעומדין בצד המשקוף ביציאת ממאין וכו' ת"ר איזהו שיעור וסת משל משום נדה איתמר נמצא על שלה אותיום א"ל אנן הכי קאמרינן כי איתמר ההיא אלא משום כתם ואילו רבי משום נדה קאמר א"ר יוסי בר" חנינא כשטימא ר"מ לא טימא א"ל רב אהא בריה דרבא לרב אשי והא

איזהו אחר זמן דבר זה שאל רבי אלעזר לתחת הכסת ותטול עד ותבדוק בו מיתיבי עד בידה כדי שתושיט ידה לתחת הכר או כדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה אין אמר אידי ואידי חד שיעורא הוא עד בידה אח"כ שנחלקו ר"ע וחכמים רב אשי ר"ע וחכמים והא אח"כ קתני ה"ק וזהו שתרד מן המטה ותדיח את פניה מחלוקת או לתחת הכסת ותמול עד ותבדוק בו וכדי איזהו אחר זמן כדי שתושיט ידה לתחת הכר זמן כדי שתרד מן המטה ותדיח פניה ה"ק ממאין מספק ופטורין מן הקרבן איזהו אחר והא קתני עלה נמצא על שלה לאחר זמן

וכחמים דרבנן - אפי' מכאן ולהבא: אין שור שחוט - דאחמול לא חזאי אלא סייג בעלמא הוא:

פשיטא - מאי מודי הא בלמפרע פליגי לגבי מעת לעת ולא במכאן ולהבא:

כי:י"ח) את מקורה הערה אבל לענין קרי עד שיזריע: ור"מ היא - דמחמיר בכתמים כדאמר בפ"ק (לעיל נדה ה.) ולקמן בפרק בא סימן (נדה דף נב:):

בשלא גמר ביאתו - ואפילו הכי לר"ע מטמאה את בועלה דהעראה בנדה כגמר ביאה דכתיב (ויקרא

בשלמא לרב חסדא - דאמר כדי שתרד אחר אחר הוא היינו דמטהרי רבנן: וכי תימא דאין עד בידה - דאחר שתרד הוצרכה להושיט דהוה להו תרי שיעורי א"כ איבעי ליה למיתני ולפלוגי בין עד בידה לאין עד בידה דלא תיפוק חורבה מיניה דהשתא משמע דאפילו עד בידה דלא שהתה אלא כדי שתרד מטהרי רבנן ומדלא מפליג ש"מ דודאי מטהרי רבנן בכדי שתרד

משום בועל נדה טומאת שבעה ואפילו לתלות:

שהחה כדי שתרד - דנפיש שיעוריה: רכן מעת לעת - כלומר כשיעור הזה ומכאן ולהלן כל מעת לעת של בעילה אם בדקה ומצאחה טמאה בועלה מטמאה משום נוגע במעת לעת בנדה טומאת ערב וספק מדרבנן לחלות ואינו מטמא

כרב הסדא:

לא שהתה כדי שתרד - אלא כדי שתשב ותבדוק ועודה במטה ממאין מספק דהיינו אחר אות יום

שמא כרבי עקיבא אחם אומרים שמטמאה אח בועלה אמרו לו לא שמענו אמר להם כך פרשו חכמים ביבנה לא שהתה כדי שחרד מן המטה וחדים את פניה חוך ומן הוא זה וממאין מספק ופטורין מקרבן וחייבין באשם חלוי שהחה כדי שחרד מן המטה וחדים את פניה אחר הזמן הוא זה המטה וחדים את פניה אחר הזמן הוא זה בועלה מטמא משום מגע ואינו מטמא משום בועל רבי עקיבא אומר אף מטמא משום בועל רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נכנס להיכל ומקטיר קטורת בשלמא לרב חסדא היינו דמטהרי רבנו אלא לרב אשי אמאי מטהרי רבנו וכי

תימא דאין עד בידה האי עד בידה ואין
עד בידה מיבעי ליה קשיא רבי יהודה בנו
של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נכנס
להיכל ומקטיר קטורת ותיפוק ליה דהוה
נוגע במעת לעת שבנדה הוא דאמר כשמאי
דאמר כל הנשים דיין שעתן ותיפוק ליה
הרה בעל קרי בשלא גמר ביאתו ומודים
הכמים לרבי עקיבא ברואה כתם אמר רב
למפרע ורבי מאיר היא ושמואל אמר מכאן
ולהבא ורבנן היא מכאן ולהבא פשיטא
הרבנן מה מעת לעת לא מטמאה את בועלה
אף כתמים לא מטמאה את בועלה קא משמע
לן ואימא הכי נמי התם אין שור שחוט

דף מו

וסתה נמי מותרת קסבר וסתות דרבנן רב עבע בר בר חנה אמר אפילו הגיע שעת שעת וסתה אסורה קסבר וסתות דאורייתא לייש אלא שלא הגיע שעת וסתה אבל הגיע אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב הונא אימא חואי יש לה וסת וסת קביע לה לייא אדרבה איפכא מסתברא אין לה וסת לה וסת אבל יש לה וסת אסור לשמש כלפי ימי עונתה אמר רב הונא ל"ש אלא שאין רבי יהודה נשיאה והוא שבא ומצאה בתוך לא קא משמע לן אמר ריש לקיש משום אבל היכא דליתא במתא דלא רמיא אנפשה היכא דאיתיה במתא דרמיא אנפשה ובדקה ליה למחני הבאין מן הדרך סד"א הני מילי הדרך נשיהן להן בחזקת טהרה גמ' למה כל הנשים בחזקת מהרה לבעליהן הבאין מן אמר מכאן ולהבא ורבנן היא QUI. ריש לקיש למפרע ורבי מאיר היא רבי יוחנן לפניך הכא יש שור שחום לפניך וכן אמר

ולא והתניא חבר שמת והניח מגורה מלאה ספל וודאי ואין ספק מוציא מידי ודאי אבל ודאי ראתה מי יימר דטבלה הוה ליה ראחה ואם תמצא לומר ראחה אימא טבלה אימר דאמר רבי יוחנן ספק ראתה ספק לא אמר ליה אטו ודאי ראתה מי אמר רבי יוחנן אמר רבי יוחנן אפילו ילדה דבויוא למטבל אמר ליה רב שמואל בר ייבא לרבי אבא וסת בעלה מחשב ימי וסתה ובא עליה שמואל משמיה דרבי יוחנן אשה שיש לה מותרת קסבר וסתות דרבון XUL LE בר בר חנה אמר אפילו יש לה וסת לימים אסורה לשמש קסבר וסתות דאורייתא רבה לא קפיץ ולא חזאי אבל יש לה וסת לימים ולקפיצות כיון דבמעשה תליא מילתא אימא שאין לה וסת לימים אלא יש לה וסת לימים אשי מחני הכי אמר רב הונא לא שנו אלא

מתוקנין והא הכא ודאי טבל ספק מעושר

פירות אפילו הן בני יומן הרי הן בחוקת

מתני" כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן - בלא בריקה שלא הוזכרה בדיקה אלא לעסוקה בטהרות: גמ" בתוך ימי עונתה - ל" יום לראייה אבל לאחר ל" בעיא בדיקה הואיל וסתם נשים חזיין לסוף עונה:

לא שנו - דכי מצאה תוך ימי עונתה לא בעיא בדיקה:

וסתות דרבנן - הצריכוה חכמים לבדוק ביום וסתה שמא תראה ומיהו היכא דלא הוה בעיר ולא ידעינן אי בדקה אי לא בדקה לא מספקינן לה בטומאה:

מחשב ימי וסתה - אם שהה בדרך שבעה ימים אחר וסתה דעכשיו עומדת בימים שיכולה להטהר

אפילו הגיע וסתה אמרינן טבלה ואין צריך לשואלה: דבויוא - בושה היא לטבול עד שיפייסנה:

ודאי ראתה מי א"ר יוחנן - שלא יהא צריך לשואלה ואפילו היא זקנה:

הוי ספק - להיתר:

והא הכא דודאי טבל - דהא חזינן שנגמרה מלאכתן וממורחין הן:

ולבסוף ראתה - בבדיקה ראשונה שבדקה עצמה לאחר זמן ומצאתה טמאה: טעמא דראתה - דכיון דבבדיקה ראשונה מצאתה טמאה אם בדקה נמי בשעת וסתה הוה משכחא:

וראי גררוהר - הלכך וראי ווראי הוא: וסחות דאורייתא או דרבנן - הא דקיימא לן דבעי בדיקה בשעת וסתה דאורייתא היא דאם לא בדקה טמאה ואפילו בדקה אחר זמן ומצאתה טהורה דאורח בזמנו בא ודם חזאי ונפל לקרקע או

ומצבוצו - מאצג צמנו:

כהן עם הארץ היה או קטן ושגרתו אשה להציץ ולראות:

דרבנן הוא דאצרכוה ואם לא בדקה טהורה:

ראתה את הפתח: אם זכר הוא כו' - כהן חכם היה ומורה הוראות ומתכוין להורות לה ימי טומאה וטהרה. אי נמי שגורה אצלו בבית ונוגעת בתרומתו ורוצה להזהר ממנה כל ימי טומאתה. וי"א לידע אימתי יהא זמן הבאת קרבנה אם יארע במשמרתו אם לאו. ולא סבירא לי דבשביל תור עולה אחת לכולה משמרה לא עייל האי כהן נפשיה להכי ועוד שהרי היא יכולה לאחר קרבנה כל זמן שתרצה וגם לשון ראשון אינו נראה דאי חכם הוא כלום הוא בא להאהיל ולעבור על לאו דטומאת מת אלא

איבעית אימא ספק וספק הוא - דכי היכי דמספקא לן אי מעשרי אי לא ה"נ מספקא לן דלמא לא טביל ולא איחייב במעשר דאימא כרבי אושעיא עיילה ומכניסה במוץ שלה דאין טבל מתחייב במעשר אלא בראיית פני הבית כשרואה את הפתח וכיון דבשעת ראיית פני הבית לא נגמרה מלאכתו למעשר תו לא מיחייבא אע"פ שהוא דשה וממרחה לאחר שהכניסה מידי דהוה אמכניס פירות דרך גגו וקרפיפו לבית אפילו היא ממורחת דקיימא לן דפטורה מן המעשר הואיל ולא

כמין נפל והא לידע אם זכר אם נקבה קתני ה"ק ובא כהן והציץ בו לידע אם נפל הפילה אם רוח הפילה ואת"ל נפל הפילה לידע אם זכר אם נקבה ואיבעית אימא כיון דחולדה וברדלס מצויים שם ודאי גררוהו בעו מיניה מרב נחמן וסתות דאורייתא או דרבנן אמר להו מדאמר הונא חברין משמיה דרב אשה שיש לה

דף מז

ספק אינו מעושר וקאתי ספק ומוציא מידי הוזאה דאמר רב הנינא הוזאה הזקה על הבר שאינו מוציא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן ואיבעית אימא ספק וספק הוא וכדרבי אושעיא דא"ר אושעיא מערים אדם על חבואתו ומכניסה במוץ שלה כדי שתהא בהמתו אוכלת ופטורה מן המעשר ואכתי אין ספק מוציא מידי ודאי והחניא מעשה בשפחחו של מסיק אחד ברימון שהטילה נפל לבור ובא כהן והציץ בו לידע אם זכר אם נקבה ובא מעשה לפני חכמים וטהרוהו מפני שחילדה וברדלס מצויים שם והא הכא דודאי הטילה נפל ספק גררוהו ספק לא גררוהו וקאתי ספק ומוציא מידי ודאי לא הימא הטילה נפל לבור אלא אימא כתנאי ר' אליעזר אומר טמאה נדה ורבי ומר סבר וסתות דרבון אמר רב ששת גופייהו קמיפלגי דמ"ס וסחות דאורייתא כשיעור וסת ר"ג בר יצחק אמר בוסתות עצמה כשיעור וסת כאן שלא בדקה עצמה זירא דכ"ע וסתות דאורייתא כאן שבדקה דמ"ס דאורייתא ומ"ס דרבנן XQL L שאורה בזמנו בא לימא בוסתות קמיפלגי אפילו בדקה ומצאת טהורה נמי טמאה מפני ממאב ממאה טהורה טהורה ושמואל אמר בדקה ולבסוף בדקה אמר רב בדקה ומצאת אשה שיש לה וסת והגיע שעת וסתה ולא אין חוששין אלמא וסתות דרבנן איתמר בכי קא"ל טעמא דראתה הא לא ראתה אלמא וסתות דאורייתא איכא דאמרי ראתה הוששת לוסתה והוששת לראייתה וסת והגיע שעת וסתה ולא בדקה ולבסוף

דרך מקור ואמר ליה רבי אי חיישת לוסת רשב"ג סבר אשה מהורה ודם ממא דקאתי דרבנן והכא במקור מקומו טמא קמיפלגי דרבנן אמר רבינא לא דכ"ע וסתות דמר סבר וסתות דאורייתא ומר סבר וסתות וסת הוששת לוסתה מאי לאו בהא קמיפלגי דברי רשב"ג רבי אומר אם יש לה מחמת מכה אפילו בתוך ימי נדתה טהורה הני תנאי בהא נמי פליגי דתניא הרואה דם חרדה טמאה אלמא וסתות דאורייתא - לימא את הדמים טעמא דאיכא חרדה הא ליכא וסתה ולא בדקה טהורה שחרדה מסלקת ר"מ אומר אם היתה במחבא והגיע שעת חבדק אמר אביי אף אנן נמי חנינא דחנן דתניא רבי מאיר אומר טמאה נדה וחכ"א יהושע אומר חבדק והני חנאי כי הני חנאי

אשה נמי טמאה ואי לא היישת לוסת מקור

הואיל ולא בדקה בשעת וסת ממש: וסת של וסתה דודאי אי הוה דם הוה משכחא ושמואל סבר אפי' הכי ממאה דאורה בזמנו בא דכ"ע - אפי" רב מודה דוסתות דאורייתא והא דקאמר דבמצאתה טהורה טהורה כשבוקה בשיעור

ממאה נדה - אם הגיע וסתה ולא בדקה. קסבר וסתות דאורייתא:

חברק - לאחר וסתה מצאתה טמאה טמאה משעת וסתה טהורה טהורה:

אף אנן נמי תנינא - דלרבי מאיר וסתות דאורייתא:

עונחה תולה במכה אבל אם יש לה וסת קבוע וראתה ביום וסתה אפי' מחמת מכה חיישינן שמא אם יש לה וסת הוששת לוסתה - כלומר כשאין לה וסת קבוע מודינא לך שאף על פי שעברה הרואה דם מחמת מכה - שיש לה במעיה:

אם אתה אומר לטמאה מפני וסתה חוששת לוסתה כלומר יש לך לטמאה טומאת שבעה והואיל ואם גגעה בטהרות ממאים. וקאמר ליה רבי כו' ולהקל על דבריו בא וה"ק אם יש לה וסת כלומר מקומו טמא - וכל דם הבא דרך שם ואפילו אינו דם נדה הוי אב הטומאה לטמא אדם טומאת ערב מיפת נדה מעורבת בו:

מתני' שני עדים - חדשים על כל תשמיש אחד לפניו ואחד לאחריו ולמחר תעיין בהם: ואינך הושש לכך שהרי אתה אומר טהורה משום נדה שוב אין לה טומאה:

אמר להם מוטב שאאריך עליכם בעוה"ו אמרו לו תלמידיו רבי כמה הארכת עלינו עניא איר יהושע רואה אני את דברי ביש נימוק פעם אחת לנימוק שתי פעמים נימוק והולך לו אמרו להם לפי שאינו דומה לדבריכם ליחוש עד שהרוק בתוך הפה שמא שכבת זרע בביאה שניה אגל ב"ה אף מיפת דם כחרדל בביאה ראשונה ותחפנה ב"ש לב"ה לדבריכם ליחוש שמא תראה בשני עדים כל הלילה חניא אמרו להם כל תשמיש או תשמש לאור הגר ובה"א דיה ברי זה מגונה בש"א צריכה שני עדים על עייר אעיפ שאמרו המשמש מטתו לאור הגר אומרים דיה בשני עדים כל הלילה: גמ' ועשמיש או תשמש לאור הגר בית הלל אומרים צריכה ב' עדים על כל תשמיש מלומו סבור בוא מעוני, בית שמאי

ריש לקיש אמר מהכא (משלי ים, טו) בוזה גבר לילה ניתן להריון ויום לא ניתן להריון ג) יאבד יום אולד בו והלילה אמר הורה אמר רב המנונא מאי קרא שנאמר (איוב ג, א"ר יוחנן אסור לאדם שישמש מטתו ביום זו מוכיחה קיים וזו אין מוכיחה קיים דלא ידעה השתא נמי תשמש א"ל רבא ר' אילא אילו איחא מי לא משמשה ואע"ג ואבד אסורה לשמש עד שתבדוק מתקיף לה אבא א"ר הייא בר אשי אמר רב ברקה בעד בחוקתה עד שתאמר לו טהורה אני א"ר טהרה אבל הניחה בחזקת טמאה לעולם היא אבל לבעלה מותרת ובד"א שהניחה בחזקת למברות תניא נמי הכי בד"א לטהרות וישנה רבא אמר בועל ושונה כי תניא ההיא זירא מדברי כולם נלמד בעל נפש לא יבעול כדי שיאריכו ימיכם לעוה"ב

שמא תראה - בביאה ראשונה ויעמידוהו כוחלי בית הרחם וכיון דלא מצריכיתו בדיקה בין תשמיש לתשמיש כי הדר משמש תחפנה שכבת זרע בביאה שניה וכי בדקה לאחר תשמיש אחרון לא מינכר דאי לאו הכי מה הניילו מהמנח בחפוחם.

ראי לאו הכי מה הועילו חכמים בחקנתם: עד שהרוק בתוך הפה כו' - רוק דם. פה אותו מקום. כלומר אפילו כשהיתה בודקת לאחר תשמיש שמא ראתה טפה כחרדל וחפתה שכבת זרע באותה ביאה עצמה:

הארכת - החמרת:

בעל נפש - חסיד:

בד"א - דבעיא בדיקה:

בדקה בעד - בלילה לפני תשמיש: זו מוכיחה קיים - הרי העד לפנינו ולמחר תראה בו ומהני לה לטהרות דכי אצרכוה רבנן לשמש בעדים משום טהרות הוא וגם אם ימצא דם באותו שלפני תשמיש תביא חטאת כפרתה:

בוזה דרכיו - תשמיש כמו (משלי לייי"ט) דרך גבר בעלמה. והמשמש ביום בא לידי בזיון שמא יראה בה דבר מגונה ותחגנה עליו: דמרגלים (יהושע בי:י"ט) חובת דמו יהא מוטל בראשנו: דמו בראשו - נענש על עצמו וחובת דמו נדרשת ממנו לאחר מיתתו וראיה לדבר ודמו בראשנו מקרקש זגי - פעמונים התלויים בכילה שסביב מטחו מקשקשן בעת תשמיש לסור בני ביתו משם:

והמושיב שבת - לתלמידים במרומי קרת אחת שנראה מגסי הרוח ועוד שמפסיקין אותן עוברי

מיבעי ליה כו' - והיינו בוזה דרכיו שמגנה עצמו שמלעיזין עליו בני המדינה במנהגו:

קרא שמעינן לדר' יוחנן ומגופה דקרא שמעינן להא דר' הנינא בר פפא: מאי הורה גבר - מדסמך הריון ללילה ש"מ למדרש הכי לילה ניתן להריון ולא יום מדאסמכיה הכל בידי שמים - כל מדותיו וקורותיו של אדם באין לו בגורת מלך חוץ מזו:

מאי דרוש (בראשית כב, ה) שבו לכם פה מטותיהן בפני עבדיהם ושפחותיהם ואינהו בא אבא כגון של בית פלוני שמשמשין לשמואל ואפי, לפני עכברים א"ל שינוא מטתו בפני כל הי אמר ליה רב יהודה ומשתין מים ערום לפני מטתו והמשמש

דרכים:

קלוף וביצה קלופה והשותה משקין מזוגין בנפשו ודמו בראשו האוכל שום קלוף ובצל יוחי ה' דברים הן שהעושה אותן מתחייב בידבי רבא באלי פרוחי אמר ר"ש בן רב הונא מקרקש זגי דכילתא אביי באלי עם החמור עם הדומה לחמור

١، تا ١

ומשתין מים

א"כ נכתוב קרא גבר הורה מאי הורה גבר שואל מעמך כי אם ליראה וגו' ור' יוחנן (דברים י, יב) ועתה ישראל מה ה' אלהיך הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים שנאמר או צדיק לא קאמר כדר' חנינא דא"ר חנינא חכם או מיפש עשיר או עני ואגבו בשע רבש"ע טפה זו מה תהא עליה גבור או חלש מפה ומעמידה לפני הקב"ה ואומר לפניו מלאך הממונה על ההריון לילה שמו ונוטל בר פפא דדריש ר' הנינא בר פפא אותו דריש ביה מבעי ליה לכדדריש רבי חנינא דרכיו ימות ור"ל האי קרא דר' יוחנן מאי

פתאום ואצ"ל לבית הבירו והאוחו באמה הקב"ה שונאן ואני איני אוהבן הנכנס לביתו אמר רבי שמעון בן יוחאי ארבעה דברים חבירו פתאום אמר רבי יוחנן ואפילו לביתו והאוחו באמה ומשתין מים והנכנס לבית שר הנרגו והמושיב שבת במרומי קרת במשתאות ואמרי לה שר הנרגן ואמרי לה שנאתי וארבעה לא אהבתי שר הנרגל בבית מבעי לי' לכדכתיב בספר בן סירא שלשה ור' יוחנן האי קרא דר"ל מאי דריש ביה לילה ניתן להריון ויום לא ניתן להריון

בסילתא - סל: מילתא חיישינן ח"ר ג" דברים נאמרו מידי בתרייהו לית לן בה ולא היא לכולה אמרן אלא דלא גו מידי בתרייהו אבל גו ולא אמרן אלא דשקיל דידיה ודכרעיה ולא ומפגע וגא אמרן אלא דשקיל בגנוסטרי צובים מפני שאשה מעוברת עוברת עליהן וצוומל צפרניו וזורקן לרשות 444 שתשרה עליו רוח טומאה זימנין דמסכנין ככלי מתכות דמו והלן בבית הקברות כדי רבי יוחנן והוא שלנו בכלי מתכות וכלי נתר פפא וכלי נתר ככלי מתכות דמו וכן אמר שמואל והוא שלנו בכלי מתכות אמר רב שעבר עליהן הלילה אמר רב יהודה אמר קליפתן לית לן בה והשותה משקין מזוגין הגערן או עליפתן אבל שייר בהן עיקרן או שורה עליהן ולא אמרן אלא דלא שייר בהן דמנחי בסילתא ומציירי וחתימי רוח רעה ומשמש מטתו האוכל שום קלוף כו' ואע"ג והנוטל צפרניו וזורקן לרה"ר והמקיז דם מעבר עליהן הלילה והלן בבית הקברות

אותן לשבח היו משמשין מטוחיהם ביום מונכז המלך היו עושין ג' דברים ומזכירין בנר הרי זה מגונה עא שמע ושל בית הנר הרי זה מגונה אימא הבודק מטתו לאור ע,, און און פאערו המשמש מטחו לאור עשמש לאור הגר אימא תבדוק לאור הגר מותר ות"ה מאפיל בכסותו ומשמש תנן או これロ אמר רבא ואם היה בית אפל ישראל קדושים הם ואין משמשין מטותיהן בה דבר מגונה ותתגנה עליו אמר רב הונא כמוך מאי משמע אמר אביי שמא יראה ביום שנאמר (ויקרא יט, יח) ואהבת לרעך רב הסדא אסור לו לאדם שישמש מטתו מעים מידי אבל טעים מידי לית לן בה אמר בעלי ראתן אמר רב ולא אמרן אלא דלא ויתקין הקיזו שניהם ושמשו הויין לו בנים מר מקיז דם ומשמש מטחו הויין לו בנים LMUוהמקיז דם ומשמש מטתו דאמר בצפרנים שורפן חסיד קוברן צדיק זורקן

ובודקין מטותיהם במילא פרהבא ונוהגין

רוח טומאה - כמדת הלצים שקורין גרמנטי"ר האוחזים את העיניים:

בגנוסטרי - מספרים:

דא"כ מאי אע"פ שאמרו כו":

חסיד - עדיף מצדיק. כשקוברן איכא למיחש דהדרי ומגלו:

ויתקין - חלשים:

לאור הגר אלמא מגונה הוא דהוי אבל איסורא ליכא מדקתני או תשמש והשתא ליכא למימר תבדוק אף על פי שאמרו המשמש מטחו כו' - כדאיתא בברייתא דלעיל בריש שמעתין ומסקנא או תשמש תלמיד חכם - דידע לאצטנועי נפשיה:

מילא פרהבא - קוטו"ן. מתוך שהוא לבן נראית בו טיפה כחרדל. לישנא אחרינא צמר נקי ורך:

בשחקי נוהגין טומאה וטהרה בשלגין תנן אימא הא והא במאני דכיתנא הא בחדתי הא הא בכיחנא הא במאני דכיחנא ואיבעית אלא בפקולין או בצמר נקי ורך לא קשיא לא בעד אדום ולא בעד שחור ולא בפשתן והא תנא דבי מנשה אין בודקין את המטה רבא הני שחקי דכיתנא מעלי לבדיקה איני קלולי בנהמא ולא ידענא מאי קאמרי אמר בתם בערבי שבתוח הוו אמרי מאן בעי או בצמר נקי ורך אמר רב היינו דכי הואי שמואל אין בודקין את המטה אלא בפקולין במילא פרהבא מסייע ליה לשמואל דאמר אונס שינה מגניא באפיה - ובודקין מטותיהן מזכירין אותן לשבח אין ה"נ דאגב דאיכא ביום הכי נמי מסתברא דאי ס"ד משמשין מטותיהן ביום אימא בודקין מטותיהם טומאה וטהרה בשלגים קתני מיהא משמשין

בונא אשכחינהו רבה בר רב הונא דיתבי יצחק בריה דרב יהודה תנו נדה בי רב מו במלור צמ, במי בר שמואל ורב נמאא בפרוודור ספקו ממא לפי שהוקתו והעלייה דם החדר ממא דם העלייה טהור משל משלו חכמים באשה החדר והפרוזדור גל כלי חדס אפילו מלא חדדל QUII. שהעבירו על אויר תנור דהתורה העידה כולו למימרא דנטמא כולו אמר אביי כגון לא נטמא כולו והדר תני נטהר מקצתו נטהר כובו עא יופא לשיא אמרת נטמא מקצתו מלאטו לא נטמא כולו נסהר מקאחו נסהר למשקה מטמא טומאת משקין ממא עליו לאכילה אינו מטמא טומאת אוכלין התם שלג אינו לא אוכל ולא משקה חישב

ועלייה בנויה על שתיהן ולול פתוח בין

וקאמרי החדר מבפנים והפרוזדור מבחוץ

ומזכירין חכמים אותן לשבח - בתמיה. נהי אי הוה מותר בעלמא הוה תמיה לן וכ"ש שמזכירין לשבח ומה הוא שבחן:

GULLI - עומונגן:

שחקי דכיתנא - בגדים בלויין של פשתן:

חישב עליו וכו' - דקרוב הוא להיות משקה יותר מאוכל:

לא נטמא כו' - דאינו חבור אלא כל קורט בפני עצמו חשוב ואינו טמא אלא מקום מגע טומאה:

שהעבירו - לשלג:

מתני' החדר והפרוזדור - בגמ' מפרש היכי קיימי:

דם החדר ממא - והיינו מקור:

גמ' חדר מבפנים ופרוזדור מבחוץ - שניהם זה אצל זה בעובי גופה חדר לצד אחוריה ופרוזדור

לפניה וכותלי רחם למטה באמצע פרוזדור ודרך שם דמים יוצאים: ספקו טמא - דאי מעלייה אתא מן הלול ולחוץ איבעי ליה לאשתכוחי זהא כי נחית מן הלול לפרוזדור כלפי חוץ הוא יורד ויוצא דרך יציאה ואינו חוזר לצד אחוריה. ולקמן פריך ודאי טמא

בוי ואמאי קתני ספקו ממא:

ספקו טמא - ולא ודאי מדקתני מן הלול ולחוץ ספקו טהור:

Lt

עלייהו דלדידהו ליכא טומאה ודאית: משנינן לא פליגי הא דרבי הייא דאמר ודאי במן הלול ולפנים בקרקע פרוזדור דהיינו כדרך יציאחו מן החדר ודרמי ורב יצחק דאמרי ספק טמא בגג פרוזדור שקרוב לעלייה ולעולם בתר זה ממנהג הילוכו דהבא מן החדר היה לו לימצא בקרקע פרוזדור שהחדר נמוך ושוה לפרוזדור ואם מן העלייה בא הוה לו לימצא מן הלול ולחוץ הלכך איכא למיתליה בתרי ספיקי דילמא מעלייה אתא לפרוזדור ואזדקרה או מחדר אתא לפרוזדור וע"י שנזדקרה עלה הדם מלמטה למעלה כיון דרמי ורב יצחק לא יהבי טעמא למילתייהו איכא לאוקמי בשינוי אבל לאביי ללישנא דבתר חששא

לרב הונא - דאמר ליה לבריה מן הלול ולפנים ודאי מן הלול ולחוץ ספקא: דר' חייא ודרב קטינא במאי מיתוקמי במן הלול ולפנים דהא מן הלול ולחוץ אפילו ספקא ליכא דהא טהור קאמרינן ודרב קטינא קיימא כוותייהו אלא רבי הייא דאמר טומאה ודאית לימא פליגא

להך לישנא - דבתר חזקה מסייע ליה לר' חייא ומתוקמא במן הלול ולפנים:

להך לישנא - דאי בתר חששא אידי ואידי ספקא הוא:

כגון שחתה: חייבין עליו - אם נכנסה למקדש דודאי ממאה. ולקמן מפרש אי מן הלול ולפנים אי לחוץ:

דספקו טמא - ולא אמרינן ודאי טהור: אי בתר הששא אזלת - דלא מחזקת ליה לדם כמנהגו והילוכו אלא באת לחוש לקורות הנולדות

מן הלול ולפנים ודאי טמא - ומתניתין מן הלול ולפנים:

ופליגא דרב קטינא - לרב הונא לא פליגי כאן מן הלול ולפנים כאן מן הלול ולחוץ אלא לרמי בר שמואל ולרב יצחק בריה דרב יהודה דאמרי מן הלול ולחוץ ספקו מהור מן

یہ بات

עלייה לפרוזדור נמצא מן הלול ולפנים ספקו ממא מן הלול ולחוץ ספקו מהור אחא ואמר ליה לאבוה ספקו ממא אמרת לן מר והא אנן שחזקתו מן המקור תנן ממא מן הלול ולחוץ ספקו ממא אמר ממא מן הלול ולחוץ ספקו ממא אברי אביי מאי שנא מן הלול ולחוץ דספקו ממא דרילמא שחתה ומחדר אתא מן הלול ולפנים נמי אימא אזדקרה ומעלייה אתא אלא אמר אביי אי בתר חששא אזלת אידי ואידי ספק

הוא ואי בתר חוקה אולת מן הלול ולפנים ודאי טמא מן הלול ולחוץ ודאי טהור חני על ביאת מקדש ושורפין עליו את התרומה מקדש ואין שורפין עליו את התרומה להך מסייע ליה לרב קטינא ופליגא דרבי חייא מסייע ליה לרב קטינא ופליגא דרבי חייא מסייע ליה לרבי חייא דלא קחשיב אלא תלת: כרבי יהושע ואשכחן ארבעה מקומות בטומאת נשים במתני' שהלכו אחר הרוב וקשיא לר' יוחנן מאי לאו - ה"ק רבין דהא מחני" לאו חיובתא היא דרבי יהושע אלא סייעתא אלמא מחני" אמרה והא כי אתא רבין אמר - בפ' המפלח (לקמן נדה דף כט.):

שמעתתא - ר' יהושע בן לוי אמורא הוא ושלשה מקומות דאמר ר' יוחנן משנה או ברייתא הן: כל דפריש מרובא פריש וצפרדע הוא:

ובנמצא - שפירש אחד מהן למקום אחר ונגע בו אדם שם טהור דהשתא לאו קבוע הוי ואמרינן

ביניהם הוה ליה מחצה על מחצה:

ברשות היחיד כו' - דהוה ליה ספק ואע"ג דרובא צפרדעים ואין להם טומאה כיון דשרץ קבוע ובנמצא - בקרקע דה"ל מופרש מהן ולא לקחו ממקום הקביעות:

על מחצה: ספקו אסור - דכל קבוע כמחצה על מחצה דמיא וכיון שלקחה ממקום הקביעות מחזקינן לה כמחצה

יד חתוכה - מחותכת בצורתה בחיתוך אצבעות:

הבית טמא - אף אם אין ולד נראה הבית טמא משום אהל המת:

ועשאום כודאי - משום דאזלינן בתר רובא:

מאחת מהן ואינו יודע מאיזה מהן לקח ספקו

פליג עליה: להאי ולהאי משוי ליה ספק אפילו בקרקע פרוזדור איכא לספוקי בחדר ולעלייה הילכך דרבי חייא

ליכא לשנויי הכי ופליג דר' חייא עליה דכיון דאביי תלי טעמא בחששא וכל היכא דאיכא למיחש

בשר שחומה ואחת מוכרת בשר נבלה ולקח סייעתא לא דלמא לא תיובתא ולא סייעתא חנויות דתניא תשע חנויות כולן מוכרות מאי תיובתיה מאי לאו לא תיובתא אלא מגוף אטום באת ותו ליכא והאיכא תשע רבי יוסי בר רבי הנינא טועה ולא ידענא חתוכה אמו טמאה לידה ואין חוששין שמא לא קאמרינן והא כי אתא רבין אמר מתיב יצא חתיכה דתנן המפלת יד חתוכה ורגל מעליא ילדן מתניתין קאמרינן שמעתתא בלא ולד ר"ש אומר נמוק הולד עד שלא ונאכל הלך אחר רוב נשים ורוב נשים ולד בן לוי עברה בנהר והפילה מביאה קרבן ממא ולא שהשליא ולד אלא שאין שליא דאמרן שליא דתנן שליא בבית הבית לא קאמרינן והאיכא הא דאמר רבי יהושע ועשאום כודאי מקור שליא חתיכה מקור הא הרוב טומאה דאשה קאמרינן טומאה בעלמא בשלשה מקומות הלכו בו חכמים אחר הרוב ברה"ר ספקו טהור ובנמצא הלך אחר וכאן שנמצא בגג פרוזדור אמר רבי יוחנן ואינו יודע באיזה מהן נגע ברה"י ספקו טמא לא קשיא כאן כשנמצא בקרקע פרוזדור צפררעין ושרץ אחד ביניהם ונגע באחד מהן מן הלול ולפנים לימא פליגא דרבי חייא לאמרינן איסור לא קאמרינן והאיכא תשע צגוג ולפנים ספקו טמא הני במאי מתוקמא ובנמצא הלך אחר הרוב טומאה XQLL

אם אינו מטמא משום כתם כו' - מפרש בגמרא:

מעני' וכקרן כרכום - כזוית גן שכרכום גדל בו:

אין זה דם אלא בשר:

רבי יהודה לחלות קאמר ולא לשרוף: של ארבע כו' - שהחתיכה מארבע מראות דם טמא השנויין במתני' ואע"ג דחמשה תנן שחור אדום הוא אלא שלקה דכיון דמראה דם טמא יש בה אמרינן כולו דם הוא וטמאה נדה ורבנן סברי

כודאי ולשרוף עליה תרומה: אלא למעוטי רובא דרבי יהודה - דאע"ג דאמר זיל בתר רובא הכי גמר לה ר' יוחנן דטמא דקאמר

לטפה - בשרצים: סמוך מיעוטא לחזקה - והוה להו לטהר תרי ורובא לחודיה לטמא ואין א' עומד במקום שנים: זו היא חזקה כו' - חזקה זו שאנו מחזיקין סתם רוב תינוקות מטפחין חזקה גמורה החזיקוה לעשותה

אילימא למעוטי רובא - בטומאת אשה:

נשוויה כודאי:

למעוטי מאי - ג' מקומות דקאמר רבי יוחנן דמשמע הני ותו לא למעוטי מאי דמשום רובא לא

ואינה יודעת מה הפילה רבי יהודה סבר זיל בתר רוב חתיכות ורוב חתיכות של ארבע מיני דמים הויין ורבנן סברי זיל בתר רוב התיכות לא אמרינן מתני' המשה דמים טמאים באשה האדום והשחור וכקרן כרכום וכמימי אדמה וכמונג בש"א

דף יט

למעוטי מאי אילימא למעוטי רובא דאיכא חוקה בהדיה דלא שרפינן עליה אח החרומה והא אמרה ר' יוחנן חדא זימנא דרי מאיר מטהר וחכמים מטמאין שדרכו על חינוק לטפח ואמרינן מאי טעמא דרי"מ קסבר רוב חינוקוח מטפחין ומיעוט אין מטפחין ועיסה זו בחזקת טהורה עומדח דרי"מ קסבר רוב חינוקוח מטפחין ומיעוט אין מטפחין ועיסה זו בחזקה מהורה עומדח דרי"מ קסבר רוב חינוקוח מטפחין ומיעוט ורבנן מיעוטא לחזקה ואמרינן מאי טעמא דרי אין מטפחין ועיסה וו בחזקה מטמאין שדרכו דרי"מ קסבר רוב חינוקוח מטפחין ומיעוט רובא אין מטפחין ועיסה וויבוקה מטמאין שדרכו דרי אירונא זו היא חזקה שעורפין עליה אחר אירונא

כשהפילה

את התרומה ורבי יוחנן אמר אין זו חזקה ששורפין עליה את התרומה אלא למעוטי רובא דרבי יהודה דתנן המפלת התיכה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה רבי יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבע מיני דמים אבל שאר מיני דמים טהורה ורבי יוחנן אמר של ארבע מיני דמים דברי הכל טמאה ושל של ארבע מיני דמים דברי הכל ממאה ושל שאר דמים דברי הכל מהורה לא נחלקו אלא

לנגעי בתים ולנגעי בגדים וכולן טמאין הכא בוא ההוא בוהק מקרי אלא בין נגעי אדם עימא (ויקרא יג, יג) כולו הפך לבן טהור מהור וכי תימא ה"נ נגע מהור מי איכא וכי בין נגע לנגע הכי נמי בין נגע טמא לנגע לדם בין דם טהור לדם טמא אלא מעתה יו, ח) כי יפלא ממך דבר למשפט בין דם יוסף אמר רבי אושעיא אמר קרא (דברים כל דם דאתי מינה ממא אמר רבי חמא בר גמ' מגלן דאיכא דם טהור באשה דלמא שני חלקים מים ואחד יין מן היין השרוני אדמה מבקעת בית כרם ומיצף מים וכמזוג מגור וכקרן כרכום כברור שבו וכמימי במכה שחור כחרת עמוק מכן טמא דיהה מכן יוסי אומר לא כך ולא כך איזהו אדום כדם מטמא משום כתם מטמא משום משקה רבי וחכמים מטהרין אמר רבי מאיר אם אינו מטהרים הירוק עקביא בן מהללאל מטמא אף כמימי הלתן וכמימי בשר צלי וב"ה

בבגדים ונאמר קרחת וגבחת באדם מה להלן מהורה נאמר ויקרא י"ג:ל"ט קרחת וגבחת אבטולמוס אומר מנין לפריחת בגדים שהיא יונתן בן אבטולמוס ורבנן דתניא ר' יונתן בן לבן זוית בוצתי בגדים בפלוגתא דר' איזהו קיר שהוא כשני קירות הוי אומר זה בר"ש כתיב (ויקרא יד) קיר וכתיב קירות כשני גריסין ורחבו כגריס QUQ LLUX שני אבנים בשני כותלים בקרן זוית ארכו אין הבית ממא עד שיראה כשני גריסין על שמעון ורבנן דתנן ר"א בר"ש אומר לעולם בעים כי הא פלוגתא דרבי אלעזר ברבי אומר כהה ואמר רבה כהה וטהור קודם לבהרת מהור ספק ממא ורבי יהושע בהרת קודם לשער לבן ממא ואם שער לבן ובפלוגתא דרבי יהושע ורבנן דתנן אם מאי בשלמא התם איכא לאפלוגי בנגעי אדם נמי בין דם נדה לדם זיבה וכולן טמאין האי

פרח בכולו טהור אף כאן נמי פרח בכולו

כדם המכה - מפרש בגמ':

בית כרם - מקום ומשם מביא אדמה ונותנה בכלי:

צמ, אלא מעתה כו' עד וכולן טמאין לשון קושיא הוא:

וסנהדרין שבדורו דכתיב (דברים י"ו:י"ב) והאיש אשר יעשה בזדון כגון דמפלגי בנגעי אדם בשלמא התם - גבי נגעים אע"ג דכולהו לטמא איכא לאוקומי קרא דאיירי בפלוגתא דוקן ממרא

אם בהרת קודמת לשער לבן טמא - דשער לבן מסימני טומאה וכגון שקדמתו בהרת דכתיב (ויקרא ובפלוגתא דרבי יהושע כו' דקאמר זקן ממרא כחד מינייהו וסנהדרין כחד מינייהו:

י"ג:כ"ה) והנה נהפך שער לבן בבהרת:

שיעור נגע כגריס לאורך ולרוחב:

כעיב קיר - ומראיהן שפל מן הקיר (שם):

פריחה - פרחה צרעת בכולהו:

מטמא ולית ליה לעקביא דמיה דמיה הרי בינייהו לחלות הירוק עקביא בן מהללאל דלקי וב"ה מטהרין היינו תנא קמא איכא שחור אדום הוא אלא שלקה ה"נ מלקא הוא לית להו ואב"א אית להו מי לא א"ר חנינא לב"ש דמיה דמיה הרי כאן ארבעה אב"א משחיר בש"א אף כמימי חלחן ולית להו הוא משחיר משל לדם מכה לכשנעקר הוא זה לא מתחלתו הוא משחיר אלא כשנעקר מכן טמא דיהה אפי' ככחול טהור ושחור ふくさに תניא נמי הכי שחור כחרת עמוק תנן אמר רבי הנינא שחור אדום הוא אלא יח דמיה הרי כאן ארבעה והא אנן חמשה אבהו אמר קרא ויקרא יב, ז דמיה ויקרא כ, דדם אדום הוא אימא אדום ותו לא א"ר ויראו מואב את המים אדומים כדם למימרא אמר רבי אבהו דאמר קרא (מלכים ב ג:כב) $GL_{\iota}Y_{\iota}$ וממאי דהני טהורין והני טמאין טהור אלא הכא אי דם טהור ליכא במאי

להוי כמשקה להכשיר את הזרעים ורבנן לאמרי ליה רבנן לר' מאיר אלא ה"ק להו לאפוקי האי דאין מחעגל ויוצא אי הכי שפיר בול שמחעגל ויוצא אף כל שמחעגל ויוצא אמשקה זב וזבה ורבנן דומיא דרוק מה אדום והדר חזיא דם ירוק תטמא מידי דהוה ירוק מעיקרא לא מטמאיתו היכא דחזיא דם ליה אלא ה"ק להו נהי היכא דקא חויא דם מממא משום משקה משום רואה מבעיא תממא אי הכי אם אינו מטמא משום כתם לא מטמאיתו היכא דקחזיא דם ירוק מגופה נהי דהיכא דקא משכחת כתם ירוק אמנא מלכנא כל מצילאל וטימא וה"ק להו לרבנן א"ר יוחנן ירד ר"מ לשיטת כעם כנ לתלות א"ר מאיר אם אינו מטמא משום וחכמים מטהרין היינו ת"ק איכא בינייהו אלא שלקה הכא נמי מלקא הוא דלקי ליה מי לא א"ר הנינא שחור אדום הוא

כאן ארבעה אב"א ליח ליה ואב"א איח

למימרא דדם אדום הוא - ואלו כולם אדומין הן: דמיה דמיה - והיא גלחה את מקור דמיה (שם כ) וטהרה ממקור דמיה (שם יב) הרי ד' מיני אדמומית ממאה בה אבל שלמטה מהן לאו דם הוא:

דיהה מכן אפילו - הוא שחור ככחול טהור הואיל ואינו שחור כחרת:

היינו ת"ק - דאמר ה' דמים ותו לא:

ויוצא ראשון ראשון:

ירד ר' מאיר כו' - ומטמא דם ירוק משום נדה: תטמא משום משקה - כרוקה וכמי רגליה אם נוגעין בו אדם וכלים וטהרות באותו דם ירוק שראתה

בימי גדותה שהיתה גדה מדם אדום ואמאי מטהריתו לגמרי: שמחעגל ויוצא - שמתאסף תחלה ואח"כ יוצא לאפוקי דם בין טמא בין טהור כשהוא בא גוטף

להוי כמשקה להכשיר זרעים - שאם יגע שרץ בהן יטמא ואמאי מטהריחו לגמרי:

רב נחמן - אמתני' קאי: ותלה רבי מאיר - כתם:

עולה - כתמה:

ששמו ורדינא בעירובין (דף מט.):

בעי האי שיעור: אמי ורדינאה - נאה כורד ובגיטין (דף מא.) קרי ליה אמי שפיר נאה. ל"א ורדינאה מקום הוא

צפור חיה - דם היוצא מצפור חי ע"י מכה: הרגה מאכולת - אשה הרואה כתם בבגדה אם הרגה מאכולת תולה בה. ואי קשיא הא שיעור כתם כגריס ועוד ומאכולת כולי האי לא הוי כדאמר בפירקין בעינן כגריס ועוד לאפוקי מדם מאכולת לא קשיא ההיא לר' חנינא בן אנטיגנוס הא לרבנן בפרק הרואה כתם (לקמן נדה דף נח:) דלא

דם שחיטה משתנה והולך:

שור - דמו אדום כדאמר בסדר יומא (דף נו:) האי חיור והאי סומק:

אין אדם דן גייש מעצמו - אאייכ קבלה מרבו הליימ דדלמא קרא למילתא אחריתי איצטריך:

אלפוה בג"ש - להכשיר את הורעים:

74 6

הכי שפיר קאמרי ליה רבנן לר' מאיר
הכי שפיר קאמרי ליה רבנן לר' מאיר
אלא הכי קאמר להו אלפוה בג"ש כחיב הכא
(שיר השירים ד::"ג) שלחיך פרדס רמונים
וכחיב החם (איוב ה, י) ושולח מים על פני
הוצות ורבנן אדם דן ק"ו מעצמו ואין אדם
היינו ח"ק הא קמ"ל מאן ח"ק רבי יוסי וכל
האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם
האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם
איזהו אדום כדם המכה מאי כדם המכה
אמר רב יהודה אמר שמואל כדם שור שחיט
הוה אמינא ככולה שחיטה קמ"ל כדם המכה
הוה אמינא הכאה של סכין עולא אמר כדם

צפור היה איבעיא להו חיה לאפוקי שחוט אר

דלמא לאפוקי כחוש תיקו – זעירי אמר רבי

חנינא כדם מאכולת של ראש מיתיבי הרגה

מאכולת הרי זה תולה בה מאי לאו דכוליה

גופה לא דראשה – אמי ורדינאה א"ר

אבהו כדם אצבע קטנה של יד שנגפה וחייתה

וחזרה ונגפה ולא של כל אדם אלא של בחור

מיתיבי תולה בבנה ובבעלה בשלמא בבנה

מיתיבי תולה בבנה ובבעלה בשלמא בבנה

מיתיבי תולה בעלה היכי משכחת לה

אמר ר"נ בר יצחק כגון שנכנסה לחופה ולא

ובעלה – ר"נ אמר כדם הקזה מיתיבי מעשה

דלבוש לבושא אוכמא אמר להו שחור דתנן עולא אקלע לפומבדיתא חזייה לההוא טייעא מכל מהור עולא אמר כלבושא סיואה כזית כזפת וכעורב טהור וזוהי ששנינו דיהה ששנינו עמוק מכן טמאה אמר רבי אלעזר אמר שמואל כקיר כדיו וכענב טמאה וזוהי קורטא דריותא ובריק בה אמר רב יהודה בלחה או ביבשתא תא שמע דרבי אמי פלי למ"ל כי חרותא דדיותא איבעיא להו אמר דיו הוה אמינא כי פכחותא דדיותא כחרת ושחור שאמרו דיו ולימא דיו אי הונא חרת שאמרו דיו תניא נמי הכי שחור שחור כחרת אמר רבה בר רב LUX ידענא בין האי להאי לא מבעי לי למחזי להו אשתני אמר רב אשי כגון אנא דלא אדום דתנן כי האי שקלי ליה אחריתי אמר ליה קרנא קמייתא לאמימר חזייה אמר להו זוטרא ורב אשי הוו יתבי קמיה אומנא שקלי אארום לא אשאר דמים אמימר ומר בלילור ורבי תלה בשרף שקמה מאי לאו

הואיל ואמר רבי חנינא שחור אדום הוא כשחור ואלא מאי שנא שחור דנקט סד"א עולא כולן עמוק מכן טמא דיהה מכן טהור רב אשי בשחור גופיה קמיפלגי となし אי הכי לימא שמואל חוץ משחור אלא אמר בשחור הא בשאר דמים מתקיף לה רב אשי אדום אמר רב ירמיה מדפתי ולא פליגי הא אמר רב יצחק בר אבודימי ושחור על גבי וכולם אין בודקין אלא על גבי מטלית לבנה **TGULLX** אמר רב יהודה אמר שמואל לאו אוכמי נינהו לא קשיא הא בגלימא הא בכלים האוליירין הבאים ממדינת הים אלמא לא אזכה ואהיה כחתן בין האבלים אלא אזכה ואהיה כאבל בין החתנים לבנים שמא שחורים ולא בכלים לבנים שחורים שמא ינאי לבניו בני אל תקברוני לא בכלים למימרא דאוכמי נינהו והאמר להו רבי אלו כלים האוליירין הבאים ממדינת הים ביה ארבע מאה זווי רבי יוחנן אמר כי האי מרטו מיניה פורתא פורתא יהבו

אומנא - מקיז דם בקרן: חרת שאמרו דיו - כלומר לא כשחרורית חרת הניתך במים אלא שחרורית חרת הניתך בדיו:

בלחה - בדיו לחה כדמפרש:

כקיר - שעוה שחורה:

עולא אשחור דמחניתין קאי דקתני טמא:

אוליירין - בלנים מחממי מרחצאות. לשון אחר שם מקום:

וכולן - חמשה דמים:

כולם - הדמים:

אפי' דיהה מכן ליטמא - דהאי אדום הוה וע"י לקותא הושחר:

ריהה דריהה - שנדחה ממראיתו יותר מדאי:

דרא מציעאה וטרפא מציעתא בידך C۷ אביי תלתא דרי ותלתא טרפן הויין בקוט אידך כתחתון וכל שכן כעליון XUL ותניא אידך כעליון וכל שכן כתחתון ותניא ולא כעליון וחניא אידך כעליון ולא כתחתון כרכום תנא לה ולא יבש - תני הדא כתחתון כמה נפיש גברא דלביה כמשמעתיה וכקרן ליה ודכי אעמיקו ליה ודכי אמר רבי חנינא מכן טהור דיהה מכן טהור בר קפרא אדיהו מכן טמא דיהה מכן טהור חוץ ממזג שעמוק שיעוריה דרבנן בר קפרא אמר וכולן עמוק דיהה מכן טהור חוץ משחור ולהכי מהני במי בר אבא אמר וכולן עמוק מכן טהור דרבנן לאפוקי דיהה דדיהה ואיכא דאמרי ממא חוץ משחור אלא מאי אהני שיעוריה אמר וכולן עמוק מכן טמא דיהה מכן נמי ליטמא קמשמע לן רבי אמי בר אבא אלא שלקה הילכך אפילו דיהה מכן נמי

ביריה אלא במנא - ת"ש כשהוא בודקן אין דידיה שפיר דמי או דלמא דלא לעכרינהו בידיה ולעכרינהו אבל במנא כי עכר ליה אין עוכרין אותן ביד אלא בכלי דלא לרמיה אין עוכרן ביד אלא בכלי איבעיא להו מכונגל אנגנ שוזר ועוכרן וכשהוא עוכרן שיעור לעפר ואין בודקין אותן צלולין אלא כקליפת השום ואין שיעור למים משום דאין שמנה מבקעת בית כרם ומציף עליה מים בהך תניא אידך וכמימי אדמה מביא אדמה רבי שמעון אומר אף מבקעת גנוסר וכיוצא מבלעת יודפת רבי יוסי אומר מבקעת סכני עליה מים דברי רבי מאיר רבי עקיבא אומר מביא אדמה שמנה מבקעת בית כרם ומציף שנינו וכמימי אדמה תנו רבנן כמימי אדמה אתו לקמיה דרבי אבהו אמר להו בגושייהו

בכוס עכירה במאי תיקו בי אתו לקמיה

בודקן אלא בכוס ועדיין חבעי לך בדיקה

של מעלה הימנו הרי בא לחדא מהנך דמתני": עמוק מכן טהור - אם מאוחו מראה הוא אבל אם האדים הרבה עד שבא לכלל אחד משאר המראות

כתחתון - עלה תחתון:

עלתא דרי - דעלין הוו זו למעלה מזו:

נקוט דרא מציעא - לבדוק בה את הדם:

ואין שיעור למים - משום דאין שיעור לעפר - אלא יביא עפר כמו שירצה אם רב אם מעט ויציף בגושייהו שנינו - לבדוק בהן ולא לאחר תלישתן:

גל מים כעובי קליפת השום למעלה מן העפר:

לא לרמיה בידיה - לא יתן העפר אל תוך ידו ויעכור המים בעפר שבידו אע"פ שחוזר ונותנו בכלי

לאחר עכירה:

מראיתה:

אמר להו במקומה שנינו - שאין האדמה דומה לדם אלא במקומה אבל הביאה במקום אחר נשתנה אלא בכוס - של זכוכית. אלמא לא לירמי עפר במים בכפו ויבדוק:

דישראל דההיא אתתא דאייתא דמא לקמיה MEM MIT ואמאי קרו ליה מרא דארעא כי מקלע לאתרא דר' יהודה לא חזי דמא ומה רבי אלעזר דמרא דארעא דישראל הוה לפומבדיתא אייתו לקמיה דמא ולא הזא אמר אווא אוא אווא אווג אווג אווג תולא אקלע בדמא כל שכן קאמר ומה רבה דידע בטבעא מלתא והא רבה הוא דידע בטבעא ולא ידע ידענא בדמא ידענא למימרא דבטבעא תליא גרמא לי דלא הואי דמא דאמינא בטבעא לא אנא לא אחזי אמר רבי זירא טבעא דבבל חנינא דענותן הוא מחית נפשיה לספק וחזי דרבי הנינא גרמא לי דחזאי דמא ומה רבי ממצירוא מממא אמר רבי אלעזר ענוותנותא צרמא לי דלא אחזי דמא מטמינא מטהר הכי אמר רבי יוחנן חכמתא דרבי חנינא חנינא הוא דחכים כולי עלמא לאו חכימי עליה רבי ישמעאל ברבי יוסי באסכרה רבי חנינא פלי קורטא דגרגשתא ובדיק ביה לייט דרבה בר אבוה אמר להו במקומה שנינו רבי

דרב יצחק בריה דרב יהודה ודכי לה והיכי בר בר חנה וטמי לה הדר אייתא לקמיה וראי חזינא ילתא אייתא דמא לקמיה דרבה דוהימא לא חזינא בין טמאה לטהורה קמייתא לא מייתינן לה קמייהו דרבנן משום ראמרה לי אמיה דיצחק ברי האי טיפתא אמר רב יהודה מרישא הוה חזינא דמא כיון כלמי אמרה יהודאי בתווני דלבא יתביתו אסתייע מילתא ושדר לה סריקותא דמקטלא אמרינהו ההוא בתרא דם כנים הוה ולא ידע הדר שדרה ליה שתין מיני דמא וכולהו חכימי יהודאי א"ל דלמא כסומא בארובה חימוד הוא אמרה ליה לבריה תא חזי כמה רב עובדיה קמיה ארחיה אמר לה האי דם מלכא שדרה דמא לקמיה דרבא הוה יתיב סוד ה' ליראיו אפרא הורמיז אמיה דשבור בדרך וחמדתיו קרי עליה (תהלים כה, יד) אמפל לה רבי אמי אמרה ליה בעלי היה אמר לה האי דם חימוד הוא בתר דנפקה דרבי אלעזר הוה יתיב רבי אמי קמיה ארחיה

ארחיה - הריח בו:

איפרא הורמיז - נכרית היתה וכן שמה ואעפ"כ היתה משמרת עצמה מנדות וקרובה להתגייר ואף קרבנות היתה שולחת. ולשון יוני איפרא חן כמו אפריון נמטייה לרבי שמעון (ב"מ דף קיט.):

שלח לה - משום דורון: לא חזינא - דרילמא אשתני ואע"ג דמראה דם טהור יש לה דלמא אי אייתא טיפתא קמייתא הוה מיחזי טמא:

בין טמאה לטהורה - כשכלין ימי טוהר של זכר או של נקבה וראתה ביום ארבעים ואחד או ביום שמונים ואחד: בין העמודים - היכא דגרסי ואע"ג דליכא נהורא כולי האי:

עלמן רבי בדק לאור הנר:

ראה ביום - לאותו דם עצמו: מעיקרא אחזקיה בטומאה - כלומר אמש לא מספק טימא אלא שפיר חזייה ואחזיק בטומאה דאמרי?

אבל אי הוה מספקא ליה לא הוה סמיך עלה:

נאמנת אשה כו' - אלמא קים לה במראה דמים: אגמריה סמך - דפשיטא ליה דטהור והאי דהוה מטמא מעיקרא משום כבודו דרבה בר בר חנה

בראתי גם אני לפלוני הכם וטיהר:

לא מספקינן ליה בטומאה משום דם האבוד דמהימנא למימר כזה ראיתי: כזה טיהר לי פלוני כו' מהו - שתסמוך עליה חברתה שהראתה דמה לזו ואמרה לה כדם זה שלך

מעיקרא טמויי טמי לה - רב יצחק משום כבודו דרבה בר בר חנה: כזה ראיתי - מביאה דם אחר או שלה או של חברתה ואומרת כזה ראיתי ואבדתיו אם דם זה טהור

דף כא

שני חלקים כו' תנא

הוא דחש בעיניה הדר דכי לה אלמא מהימנא ליה דכל יומא מדכי לה כי האי גונא והאידנא ואמרינן טמויי הוה מטמי לה כיון דאמרה חכם שטימא אין חבירו רשאי לטהר וכו' דרב יהודה ודכי לה והיכי עביד הכי והתניא בר בר חנה וטמי לה לקמיה דרב יצחק בריה תא שמע דילתא אייתא דמא לקמיה דרבה ראיתי ואבדתיו שאני התם דליתיה לקמה חכם מהו - תא שמע נאמנת אשה לומר כזה ואבדתיו איבעיא להו כזה טיהר איש פלוני אין והחניא נאמנת אשה לומר כזה ראיתי בוא דחש בעיניה דכי לה ומי מהימני דכל יומא הוה מדכי לי כי האי גונא והאידנא מעיקרא טמויי הוה מטמי לה כיון דא"ל רשאי למהר אסר אין חבירו רשאי להתיר עביד הכי והתניא חכם שטימא אין חברו

אמר רבה בר אבוה בחמה ובצל ידו וכמזוג בודקין אותן אלא בין חמה לצל רב נחמן אמוני אמר רב אמי בר שמואל וכולן אין ישמעאל ברבי יוסף בדיק ביום המעונן ביני דקא מפכח ואזיל רבי בדיק לאור הנר רבי דהדר אשתני אמר האי טמא הוא ומפכח הוא ובלילה הוא דלא אתחזי שפיר כיון דחוא לצפרא דאשתני אמר (ליה) ודאי טהור הוה רואות מעיקרא אחוקיה בטמא כיון דחוא אלא אמר אין לו לדיין אלא מה שעיניו לא יאמר חכם אילו היה לח היה ודאי טמא שמא טעיתי שמא טעיתי ודאי טעה דתניא המתין שעה אחת חור וטימא אמר אוי לי רבי ראה דם בלילה וטימא ראה ביום וטיהר 44 רב יצחק בר יהודה אגמריה סמך

LS

למאן קתני לה - כלומר להודיע דבריו של מי בא:

לא קא חשיב דהיינו אדום אלא שלקה:

ירוקה ולבנה - לאו מארבע מיני דמים הן אלא אדום וכמימי אדמה וכקרן כרכום וכמזוג. ושחור לא אמרינן כו' - דקסברי אין רוב התיכות של ארבע מיני דמים דלא אתחזק לן האי רובא:

גמ' של ד' מיני דמים - דקסבר היא גופה דם הלכך טמאה נדה אבל ולד לא הוי:

פ' כנקבה. ובגמרא מפרש מאי שנא דלחיה ועוף קרי ולד יותר מדגים:

לזכר ולנקבה - לחומרא ימי טומאה דנקבה שבועים וימי טוהר כלים לסוף ארבעים יום כזכר ולא

תשב לזכר - ימי טומאת שבעה וימי טהרה ל"ג וכל דמים שתראה בהן טהורין:

מין דגים - נמי לאו ולד הוא וטעמא מפרש בגמרא הלכך אי איכא דם טמאה נדה ואם לאו טהורה:

כמין שערה - שער:

מתני' המפלת חתיכה אם יש עמה דם טמאה - משום נדה: בכוס טבריא של זכוכית פשוט - טנב"ש ואיידי דקליש נראה בו אדמומית היין:

אם יש עמהם דם טמאה ואם לאו טהורה המפלת כמין דגים חגבים שקצים ורמשים תמיל למים אם נמוחו טמאה ואם לאו טהורה כמין שערה כמין עפר כמין יבחושין אדומים כך ובין כך ממאה המפלת כמין קליפה ממאה ואם לאו טהורה ר' יהודה אומר בין מתני המפקת חתיכה אם יש עמה דם

דורן עלך כל היד

ביה טפי

לוגין עושין אותו ממנה ואיידי דקליש ידיע ממאתים כוס טבריא פשוט אפי' מחזיק שני לוג עושין אותו ממנה שני לוגין עושין אותו מעמא אמר אביי של כל העולם כולו מחזיק בודקין אותן אלא בכוס טבריא פשוט מאי ישן אמר רב יצחק בר אבודימי וכולן אין השרוני נידון ככרמלי חי ולא מזוג חדש ולא מהורה רבי יהודה אומר בין כך ובין כך ולבנה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו בידיה המפלת חתיכה אדומה שחורה ירוקה רב הושעיא מנהרדעא אתא ואייתי מתניתא של ארבעת מיני דמים איני והא כי אתא הויין ורבנן סברי לא אמרינן רוב חתיכות ורוב התיכות של (מיני) ארבעת מיני דמים הפילה רבי יהודה סבר זיל בתר רוב חתיכות לא נחלקו אלא שהפילה ואינה יודעת מה של שאר מיני דמים דברי הכל טהורה אמר של ארבעת מיני דמים דברי הכל טמאה של שאר מיני דמים טהורה אלא בחתיכה של ארבעת מיני דמים אבל רב יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה שאין בו מצורת אדם אינו ולד גמ' אמר ולנקבה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים כל תשב לנקבה - ואם אין ידוע תשב לוכר בין טהורין אם זכר תשב לזכר ואם נקבה המפלח מין בהמה חיה ועוף בין טמאין

הזאי:

פתיחת הקבר - הרחם: שאי אפשר - הלכך מה נפשך אם ולד הוא הרי כאן לידה ואם אינו ולד הרי כאן זיבה דבשלישי

אלא לאו רבנן ופליגי :

הכי גרסינן וכי תימא כי פליגי רבנן אירוקה ולבנה אלא אדומה ושחורה למאן קתני לה כו'.

אלא לר' יהודה - להודיע דאירוקה ולבנה נמי פליג: ותו לרבי יוחנן וכו' - כלומר הך קושיא דירוקה ולבנה לא איבעי לן לפרושי דכי היכי דקשיא ליה לשמואל קשיא ליה לרבי יוחנן דהא רבי יוחנן נמי אמר על שאר מינין לרבי יהודה טהורה והכא קתני ירוקה ולבנה ופליג רבי יהודה ותו קשיא אחריתי לר' יוחנן דאמר של ארבעת מיני דמים

הרי זו ספק לידה ספק זיבה מביאה קרבן ואינו נאכל רבי יהושע אומר מביאה קרבן ונאכל שאי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם לישנא אחרינא אמרי לה אמר רב יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבעה מיני דמים אבל של שאר מיני דמים טהורה איני והא כי אתא רב הושעיא מנהרדעא אתא ואייתי מחניתא בידיה המפלת חתיכה אדומה ושחורה ירוקה ולבנה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה ורבי יהודה אומר בין כך ובין כך טמאה קתני אדומה ושחורה ירוקה ולבנה ופליג ר' יהודה וכי תימא כי פליג ר' יהודה אאדומה ושחורה אבל ירוקה ולבנה לא

פרק ג המפלת חתיכה

ממאה קשיא לשמואל בחדא דאמר שמואל לא

מימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבעת

מיני דמים והא קתני ירוקה ולבנה ופליג

אאדומה ועחורה ואירוקה ולבנה לא אלא

אדומה ועחורה ואירוקה ולבנה לא אלא

רבנן השתא אדומה ושחורה מטהרי רבנן

ירוקה ולבנה מיבעיא אלא לאו לרבי יהודה

ופליג ותו לרבי יוחנן דאמר של ארבעת

מיני דמים דברי הכל טמאה הא קחני אדומה ושחורה ופליגי רבנן וכי חימא כי פליגי לא אלא אדומה ושחורה למאן קחני לה אילימא רבי יהודה השתא ירוקה ולבנה ממאה אדומה ושחורה מיבעיא אלא לאו רבנן ופליגי אלא אמר רב נחמן בר יצחק באפשר לפחיחת הקבר בלא דם קמיפלגי ובפלוגתא דהני חנאי דחניא קשתה שנים ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה הפילה arthr כסומכוס ועדיפא מסומכוס קורעה אם תוכה מאדים טמאה ואם לאו ותניא אידך המפלת חתיכה ר' אחא אומר בתוכה לא וסומכוס סבר אפילו בתוכה דם ועדיפא מדרבנן דאינהו סברי עמה אין כרבנן דאמרי אפשר לפתיחת הקבר בלא ואם גאו מצוובי כובנן ועדיפא מדובנן כדבריו קורעה אם יש דם בתוכה ממאה מאיר וכן היה רבי שמעון בן מנסיא אומר המפלת חתיכה סומכוס אומר משום רבי שאי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם - ת"ר רבי יהושע אומר מביאה קרבן ונאכל לפי לידה ספק זיבה מביאה קרבן ואינו נאכל הפילה ואינה יודעת מה הפילה הרי זו ספק דהני תנאי דתניא קשתה שנים ולשלישי לפתיחת הקבר בלא דם קמיפלגי ובפלוגתא יהודה ופליג אלא אמר רב יהודה באפשר רבנן ירוקה ולבנה מיבעיא אלא לאו לר' לרבנן השתא אדומה ושחורה קא מטהרי אלא ירוקה ולבנה מאן קתני לה אילימא

הכי השתא התם דרכה של אשה לראות דם יש בה דם אגור ממאה ואם לאו טהורה שמעון בן יוחי המפלת חתיכה קורעה אם שמע מינה תרתי והא"ר יוחנן משום רבי כבחוץ א"כ נימא קרא (בבשר) מאי בבשרה ראי בבשרה מבעי ליה שמטמאה מבפנים ליה בבשרה אמר רחמנא ולא בשפופרת מיבעי ליה שמטמאה מבפנים כבחוץ אמר רחמנא ולא בשפופרת או דלמא האי בבשרה בשפופרת מהו (ויקרא טו:ז) בבשרה אמר מיניה רבי ירמיה מרבי זירא הרואה דם לאו טהורה כסומכוס וקילא מכולהו בעא לורעה אם יש בה דם אגור טמאה ואם משום רבי שמעון בן יוחי המפלת חתיכה עצם אמו טמאה לידה אמר רבי יוחנן המפלת חתיכה לבנה קורעה אם יש בה זוגא דמן חדייב אתא ואייתי מתניתא בידיה אמר רב חסדא ובחתיכה לבנה וכן כי אתא קורעה אם יש בה עצם אמו טמאה לידה ותניא אידך המפלת חתיכה רבי בנימין אומר

ועדיפא - חמירא:

אם תוכה מאדים - הבשר מאדים ואפי' אין שם דם ממש:

כסומכוס - דאמר תוכה כעמה ועדיפא מדסומכוס דאיהו בעי דם ממש:

טמאה לידה - ויש לה ימי טוהר ותשב לוכר ולנקבה ימי טומאה דנקבה וימי טוהר דוכר:

אגור - דם הרבה:

בשפופרת - הכניסה קנה חלול באותו מקום ונמצא בתוכו דם:

אם יש בה דם אגור כו' - ומאי שנא משפופרת:

דרכה של אשה לראות דם בחתיכה - הלכך בבשרה קרינא ביה דמין במינו לא חייץ:

שפיר - עור הולד קודם שנבראו בתוכו גידים ועצמות ובשר:

אלמה תניא זאת תורת הזב - הקיש הכתוב שכבת זרע לזיבה:

הוא עצמו - ואפילו בלא קיסם: כגון שרץ ונבלה ומת דאי ראייה חשיבא ליה בטומאת ראייה לא בעיא שיעורא נדה רואה האבר נוגע בשכבת זרע היוצא ממנו ומשום הכי בעי שיעורא כטומאת כל מגעות דבעי שיעורא היא ולא בעיא שיעורא:

הרואה קרי בקיסם - הכניס קיסם בפי אמה והוציא בו זרעו:

ערב משום דנגעה במקור דקרא מתורת ראייה מעטיה ולאו מטומאה:

כולי עלמא לא פליגי (דטהורה. דאין דרך הרואה בכך): אשה טהורה - דלאו ראייה היא ומיהו טיפת דם מטמאה טהרות אם נגעה בהן ואת האשה טומאת

גזרת הכתוב וה"ה לשפופרת כיון דטעמא משום הציצה הוא:

דפלי פלויי - שיש בה שורות שורות ביקועים מבחוץ והדם שם: דת''ק - לא מטהר לה אלא מגזרת הכתוב סבר האי דם טהור הוא ומשום חציצה היא טהורה ומשום

כי פליגי בחתיכה מר סבר דרכה של אשה לראות דם בחתיכה ומר סבר אין דרכה של אשה לראות דם בחתיכה רבא אמר דכולי עלמא אין דרכה של אשה לראות דם בחתיכה והכא באשה טהורה ומקור מקומו ממא קמיפלגי דר' אליעזר סבר אשה טהורה ודם ממא דהא אתי דרך מקור ורבנן סברי אשה טהורה ומקור מקומו טהור בעא
מיניה רבה מרב הונא הרואה קרי בקיסם
מיניה רבה מרב הונא הרואה קרי בקיסם
מבשרו ולא בקיסם או דלמא האי ממנו עד
מהו ויקרא טו ממנו אמר רחמנא עד דנפיק
אמר ליה תיפוק ליה דהוא עצמו אינו מטמא
אלא בחתימת פי האמה למימרא דנוגע

76 65

בחתיכה הכא אין דרכה של אשה לראות דם בשפופרת לימא שפופרת תנאי היא דתניא המפלת חתיכה אף על פי שמלאה דם אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה רבי אליעור אומר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה ר' אומר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה אומר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה חתיכה תנא קמא נמי טהורי מטהר אלא חתיכה תנא קמא נמי טהורי מטהר אלא

דפלי פלויי איכא בינייהו תנא קמא סבר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה והוא הדין לשפופרת והני מילי היכא דשיעא אבל פלי פלויי טמאה מאי טעמיה בבשרה קרינא ביה ואתו רבנן למימר אף על גב דפלי פלויי אין זה דם נדה אלא דם חתיכה הא דם נדה דאי טמא ואפילו בשפופרת נמי אמר אביי בשפופרת כולי עלמא לא פליגי דטהורה

במילתא היא ולעולם אפילו יבש נמי לא או דלמא האי כי יזוב זוב דמה אורהא רחמנא עד דמידב דייב ליה לח אין יבש מהו (ויקרא טו, כה) כי יזוב זוב דמה אמר ר' יוסי ברבי חנינא מרבי אלעזר דם יבש זרע לא סותרת אלא יום אחד בעא מיניה כל שבעה צחצוחי זיבה דערבה בה שכבת גמורה דלא ערבה בה שכבת זרע סותרת יום אחד אמר ליה גזירת הכתוב היא זיבה בה אין לך בה אלא מה שאמור בה סותרת סותר כל ז' ת"ל (ויקרא טו, לב) לטמאה מה זיבה סותרת כל ז' אף שכבת זרע נמי זיבה סותרת אף שכבת זרע סותר שבעה אלמה תניא זאת תורת הזב וגו' מה בלא צחצוהי זיבה אלא מעתה תסתור כל ביינו טעמא דסותר לפי שאי אפשר לה שכבת זרע נמי סותר אמר ליה סתירה תצא ממנו שכבת זרע מה זיבה סותרת אף תניא (ויקרא טו, לב) זאת תורת הזב ואשר בוי אלא מעתה אל יסתור בזיבה אלמה

אדומות תטיל למים אם נמוחו טמאה לה בתוך מעיה שממנה מפלח כמין שערות וחכמים לרופאים ואמרו להם שומא יש ובאה ושאלה את אבא ואבא שאל לחכמים באשה שהיתה מפלח כמין שערות אדומות תמיל למים אם נמוחו טמאה ושוב מעשה לה בתוך מעיה שממנה מפלח כמין קליפות שאלו לרופאים ואמרו להם אשה זו מכה יש ושאלו את אבא ואבא שאל לחכמים וחכמים שהיתה מפלח כמין קליפות אדומות ובאו העלה אבא מטבעין ליבנה מעשה באשה ובתניא א"ר אלעזר בר" צדוק שני מעשים ומי איכא כי האי גוונא אין עצמה היא נמי אמר רבה כי לא נמוחו בריה בפני למים אם נמוחו טמאה אי הכי בלא נמוחו שערה כמין עפר כמין יבחושין אדומין תמיל הא נמי תניתוה המפלח כמין קליפה כמין לא מובתיא לו כו מובעיא לו יבש מעיקרא לחים ויבשים אמר ליה לח ונעשה יבש לא א"ל תניתוה דם הנדה ובשר המת מטמאין

דאית בה קא סתר: לפי שאי אפשר - לראות שכבת זרע הבאה מן הזב בלא טיפת צחצוחי זיבה דהשתא קצת זיבה

כל ז' - אם ראה בשביעי סותר כל אותן ימים שספר:

דומיא דיבש בשר המת דיבש מעיקרא בשר המת ליכא:

לח ונעשה יבש - דהא קחני מטמאין יבשין בנפל דם לח על הבגד ויבש ואחר כך נגע הדם בטהרות דם יבש - כגון שיצא מגופה חתיכה של דם יבש:

כי האי גוונא - מפלח כמין שערות וקליפות:

ובפושרין - דאי בדק בצונן ולא נימוח לא מטהרינן לה בהכי דדילמא אי היה בפושרין הוה נימוח: קליפות - גלדי המכה: דרך שומא להיות בה שער:

אמר ריש לקיש ובפושרין תניא נמי הכי

יוחנן וריש לקיש דאמרי תרוייהו במחלוקת בהא מאן דמתני הך לישנא מתני הכי רבי

עמיל למים ובפושרין רשב"ג אומר ממעכתו

ברוק על גבי הצפורן מאי בינייהו אמר

רבינא מעוך על ידי הדחק איכא בינייהו

התם תנן כמה היא שרייתן בפושרין מעת

לעת הכא מאי מי בעינא מעת לעת או לא

שרץ ונבלה דאקושי בעינן מעת לעת אבל

דם דרכיך לא או דלמא לא שנא תיקו

המפלת כמין דגים וליפלוג נמי רבי יהודה

ロロン スピコ אמר ריש לקיש במחלוקת שנויה

ורבנן היא ורבי יוחנן אמר אפילו תימא

רבי יהודה עד כאן לא קאמר רבי יהודה

התם אלא גבי חתיכה דעביד דם דקריש

והוי התיכה אבל בריה לא הוי ולהך

לישנא דא"ר יוחנן באי אפשר לפתיחת

הקבר בלא דם קמיפלגי לפלוג נמי ר' יהודה

להשרות ולחזור לכמות שהוא ממאין וכמה היא שרייתן כו':

מופנה - גבי אדם דהא כתיב ויברא:

אפשר לפתיחת הקבר בלא דם:

דאקושי - קשים:

וליפלוג נמי ר' יהודה בהא - ונימא בין כך ובין כך טמאה דהא טעמא דר' יהודה אוקמינן דאי

כמה היא שרייתן - בפ' דם הנדה השרץ והנבלה מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין ואם יכולין

ביאה ביאה

לאפנויי ודנין יצירה מיצירה אדרבה וייצר

צאבם באלמו אמרי ויברא לגופיה וייצר

דכתיב (בראשית א:כו) ויברא אלהים את

(ויקרא יד, מד) ובא הכהן זו היא שיבה זו

דבי רבי ישמעאל (ויקרא יד:לט) ושב הכהן

בריאה מיצירה מאי נפקא מינה הא תנא

בגדולים אמרי דנין יצירה מיצירה ואין דנין

(בראשית א, כא) ויברא אלהים את התנינים

לידה הואיל ונאמר בו יצירה כאדם שנאמר

מעתה המפלח דמות תנין תהא אמו טמאה

אמר רב יהודה אמר שמואל מ"ם דר" מאיר

שנויה ורבנן היא המפלח כמין בהמה [וכו']

XZX

בואיל ונאמרה בו יצירה כאדם

ועוד נגמר בריאה מבריאה

במחלוקת שנויה - משנה זו שנויה במחלוקת דלאו סתמא ודברי הכל היא אלא ר' יהודה פליג:

יצירה - ויצר ה' אלהים (את חית השדה ואת) עוף וגו' וכתיב באדם וייצר ה' אלהים את האדם ולהד לישנא כו' - כדאמרן לעיל בשמעתין:

זו היא שיבה זו היא ביאה - כלומר ילפינן גזרה שוה משיבה לביאה כמו דהוו תרוייהו שיבה או תנין - דג גדול. ואמאי תנן המפלח מין דגים טהורה: עפר מן האדמה ורבנן לית להו גזירה שוה:

ועוד - גבי אדם נמי כחיב בריאה דכחיב ויברא אלהים את האדם בצלמו ונילף בריאת דגים תרוייהו ביאה מה שיבה חולץ וקוצה ומח כו':

מבריאת אדם:

וייצר לאפנויי - לגזירה שוה ודנין ג"ש לחיה ולעוף דכתיב בהו יצירה דדמי מדדמי:

התנינים הגדולים רמש דכתיב התם וכחיב (בראשית א:כא) ויברא אלהים את (בראשית א:כה) ואת כל רמש האדמה השדה גבי תנין נמי אפנויי מופנה דכתיב ב ויצר [ה'] אלהים מן האדמה כל חית ויעש אלהים את הית הארץ וכתיב בראשית גבי בהמה אילימא מדכתיב (בראשית א:כה) מופוה גבי הנינים אינו מופוה - מאי מופוה אדם ומופנה גבי בהמה ויברא גבי אדם אלא וייצר מופנה משני צדרין מופנה גבי לגופיה ויברא לאפנויי ודנין בריאה מבריאה

אחד ומופנה משני צדרין שבקינן מופנה מצד צדרין נפקא מינה דהיכא דאיכא מופנה מצד איכא בין מופנה מצד אחד למופנה משני הכל למדין ואין משיבין ורבי ישמעאל מאי למדין ומשיבין מופנה משני צדדין דברי לרבי ישמעאל למדין ואין מושיבין לרבנן עיקר אין למדין הימנה מופנה מצד אחד ישמעאל כל גזרה שוה שאינה מופנה כל באמר רב יהודה אמר שמואל משום רבי אחד למופנה משני צדדין נפלא מינה

דף כג

XLL

עיקר למדין ומשיבין מופנה מצד אחד לרבי לקולא כל גזרה שוה שאינה מופנה כל בריה דרבא מתני לה משמיה דרבי אלעור נגמר מן מופנה מצד אחד עעא רחמנא לבהמה משני צדרין כי היכי דלא וילפינן מופנה משני צדדין ולהכי אפניה

דיבשה הוא ומאי נפקא מינה בין מופנה מצד

ישמעאל למדין ואין משיבין לרבנן למדין

שאינה מופנה כל עיקר וגמרינן ממופנה מצד פירכא ולאו להאי אית ליה פירכא שבקינן ושאינה מופנה כל עיקר ולאו להאי אית ליה נ"מ היכא דמשכחת לה מופנה מצד אחד מופנה מצד אחד לשאינה מופנה כל עיקר למדין ואין משיבין ולרבנן מאי איכא בין ומשיבין מופנה משני צדרין דברי הכל

לקולא - דלא בעינן מופנה כולי האי:

דמופנה מצד אחד הוא ומשיבין ומאי אית לך לאותובי: למיגמר מחיה דהוי מופנה משני צדדין משום דאין משיבין ולא נגמר בריאה בריאה מחנין משום והכא מאי פירכא איכא - כלומר והכא בג"ש דחני אאדם מה תשובה איכא דקאמרת דניהא לך

וכן אמר רבי חייא כו' - אדרב יהודה אמר שמואל קאי:

ומאי נפקא מינה - דניהא לך למילף משני צדדין טפי:

כל ג"ש שאינה מופנה כל עיקר אין למדין הימנה - ואפילו אין להשיב:

ופרכינן גבי חנין נמי מופנה הוא - דכחיב בקרא דויעש ואח כל רמש האדמה:

דברי תורה מדברי קבלה (אמר) רבה דנין דברי תורה מדברי תורה ואין דנין ורוח וכתיב ובורא רוח ש"מ לאפנויי א"ל לא מופנה מדהוה ליה למכתב יוצר הרים כאדם דכתיב עמוס ד ובורא רוח וכי תימא אמו טמאה לידה הואיל ונאמרה בו בריאה אוש איקרי אלא מעתה המפלת רוח תהא מי קא מפלח אבן היא דקא מפלת ההוא הנה יוצר הרים ובורא רוח אמר ליה הר אמו טמאה לידה שנאמר (עמוס ד:יג) כי אייל רבי אמי אלא מעתה המפלת דמות הר דר"מ הואיל ונאמרה בו יצירה כאדם א"ר הייא בר אבא א"ר יוחנן היינו טעמא למיפרך מה לאדם שכן מטמא מחיים וכן אחד והכא מאי פירכא איכא משום דאיכא ר"מ לא נחלק עמהם אלא בקריא וקיפופא וקיפופא ודברי חכמים בשאר עופות שאף דברי ר"מ בבהמה וחיה והוא הדין לקריא קתני ר' חנינא בן אנטיגנוס אומר נראין פליג בשאר עופות חסורי מיחסרא והכי נמי אלא פשיטא בשאר עופות מכלל דר"מ הולכות לפניהן כשל אדם קריא וקיפופא בקריא וקיפופא מ"ש בהמה וחיה דעיניהן חכמים בעופות מאי עופות אילימא אומר נראין דברי ר"מ בבהמה וחיה ודברי עופות לא מיתיבי ר' חנינא בן (אנטיגנוס) בממא אמר אביי בקריא וקיפופא ובשאר עוף דאין עיניו הולכות לפניו וקאמר ר"מ ועיניהם הולכות לפניהם כשל אדם והרי רבי ינאי אמר היינו טעמא דר"מ הואיל אדם לא קשיא הא באוכמא הא בציריא מומין קחני לה את שגלגל עינו עגול כשל לא פליגי דכתיבא ביה יצירה והא גבי דר"מ דלא כתיב ביה יצירה אבל בהמה וחיה הוה אמינא בנחש הוא דפליגי רבנן עליה

הר מי קמפלת - מי מפלת נפל גדול כהר:

וכי תימא הכי נמי ליתני נחש אי תנא נחש

לידה הואיל וגלגל עינו עגולה כשל אדם

מעתה המפלת דמות נחש תהא אמו טמאה

דר"מ הואיל ועיניהם דומות כשל אדם אלא

בר בר חנה אמר רבי יוחנן היינו טעמא

בבכורות (דף מ.) ושגלגל עינו הוי מום ומדחשיב ליה מום נמצא שאין דרך בהמה להיות עיניה והא גבי מומין חני לה - כלומר היכי אמרת דעין בהמה דומה לאדם והא גבי מומי הבכור קחני לה הואיל ועיניהן - של חיה ובהמה:

לפניהם - לאפוקי דגים דעיניהם בצדיהם וכן נחש:

חסורי מיחסרא והכי קתני נראין דברי ר"מ בבהמה ובחיה והוא הדין לקריא וקיפופא - דעיניו קריא וקיפופא - עוף הצועק בלילה ופניו דומה לחתול ועיניו לפניו:

בולכו' לפניו ואע"פ דפליגי רבון עליה:

והתניא - בניהותא:

۲۲۲

בעין אחד כבהמה - אחת מעיניו דומה לבהמה: גופו תייש ופניו אדם אדם הוא - דבתר צורת פנים אזלינן:

עוף אין לו פרסה - אבל אדם נהי דפרסות ליכא שאין פרסותיו סדוקות שאין לו שני עקבים כמו בכי נמי זיל בתר בהמה ושרי לאכילה:

אדם במעי בהמה - שחטה ומצא בה דמות אדם מהו מי אמרינן כי היכי דאזיל ר"מ בתר אימיה

מי שלבו דוה עליו - לב אביו מתאבל על מותו הוא דחשיב לענין נחלה:

אין בכור לכהן - שהרי זה פטר את הרחם:

הואיל ובמינו מתקיים אמר רב ירמיה מדפתי

יהודה אמר רב לא אמרה רבי מאיר אלא

זירא לידי גיחוך ולא גחיך גופא אמר רב

אלא הואיל ובמינו מתקיים אמר רב אחא

ונאמר רב יהודה אמר רב לא אמרה ר"מ

קבל בה אביה קידושין מהו למאי נפקא

באמר בהמה במעי אשה ולד מעליא הוא

בעא מיניה רבי ירמיה מר' זירא לר"מ

מבהמה וחיה הואיל ויש להן לסתות כאדם

עיבדק לרבנן דאמרי קריא וקיפופא אין

לא אמר רב אחא בריה דרב איקא לא

ר"מ דאמר קריא וקיפופא אין שאר עופות

ובעופות תיבדק למאן תיבדק לאו לדברי

לדברי ר"מ ולד ולדברי הכמים אינו ולד

אלעזר בר' צדוק המפלת מין בהמה וחיה

אבל בשאר עופות מודי להו והתניא א"ר

ומ... לביא וליפופא

מינה לאיתסורי באחותה

מאר עופות לא

למימרא דחיי - הא אחותה לא מיתסרא אלא בחייה דאין איסור אחות אשה אלא בחייה:

לפניהם הרי חיה ובהמה נמי דעיניהן הולכות לפניהם ופליגי רבנן:

ומאי שנא קריא וקיפופא - דקאמר לרבנן דהוי ולד טפי משאר עופות אי משום דעיניהם הולכות

בר אבא אמר רב הכל מודים גופו תייש

וחכ"א כל שאין בו כו' אמר רב ירמיה

התם לא פרסות איכא ולא פרסה איכא הכא

בה דמות יונה אסורה באכילה - הכי השתא

יוחנן דא"ר יוחנן השוחט את הבהמה ומצא

לאשתרויי באכילה ותפשוט ליה מהא דר'

הוא אדם במעי בהמה מאי למאי נפקא מיניה

מאיר דאמר בהמה במעי אשה ולד מעליא

בעא מיניה רב אדא בר אהבה מאביי לרבי

דאמר קרא דברים כח ראשית אונו מי שלבו

ואי ס"ר דחיי הבא אחריו בכור לנחלה מי

הבא אחריו בכור לנחלה ואינו בכור לכהן

או שליא או שפיר מרוקם והיוצא מחותך

עד שיהא בו מצורת אדם והמפלת סנדל

ועוף (ולד מעליא הוא) דברי ר"מ וחכ"א

אף אנן נמי תנינא המפלת כמין בהמה חיה

אמר רבא לעולם דהיי ושאני התם

דוה עליו יצא זה שאין לבו דוה עליו

נהי דפרסות ליכא פרסה מיהא איכא

למימרא דחיי

עניא תניא אמר ר' ירמיה בר אבא אמר אומר כל צורת וחכ"א מצורת אמר להו אי לרב ירמיה בר אבא והא איפכא תניא ר"מ אדם וחכ"א כל צורת אדם XUL YL בעין אחת כבהמה שרבי מאיר אומר מצורת כלום לא נחלקו אלא שפניו אדם ונברא ופניו אדם אדם גופו אדם ופניו תייש ולא אטום רבי אומר כדי שינטל מן החי וימות גוף אטום אין אמו טמאה לידה ואיזהו גוף ממאצי ושטו אטום אמו טהורה ת"ר המפלת אמר רבא ושטו נקוב אמו אמו מצווצ אחת ובירך אחד מן הצד אמו ממאה באמצע ומאי אחד אחד אחד אמר רבא נברא בעין צורת ואיבעית אימא לעולם כמ"ד מצורת אביי כי תניא ההיא לעכב תניא וכמ"ד כל מן האוזן למימרא דמחד נמי סגי XUL שאמרו אפילו פרצוף אחד מן הפרצופין חוץ

וכמה ינטל מן החי וימות רבי זכאי אומר

712 67

צורת הא כמ"ד מצורת - מיתיבי צורת פנים שיהו כולם כאחת ולא פליגי הא כמ"ד כל חסא מצח והגבן והעין והלסת וגבת הזקן עד וגבות הזקן עד שיהו כולם כאחד רבא אמר רבי יוחנן מצח והגבינים והעינים והלסתות

פפא מטלוקת מלמטה למעלה אבל מלמעלה ניטל ירך וחלל שלה נבלה אמר רב יוחנן איכא בינייהו דר"א דאמר רבי אלעזר סבר טרפה אינה היה בין ר' ינאי לר'

כבהמה מעכבא הוץ מן האוזן דלא מעכבא וכמ"ד לרבנן כל צורת מתוקמא ואע"ג דמצי לאוקמי אמר אביי כי תניא ההיא לעכב תניא - כלומר צורת פנים שאמרו חכמים דמעכבים אפילו אבר אחד אפילו פרצוף אחד - אבר אחד כגון עינו או מצחו או לסת אחד דדומה לאדם הוי ולד: הגבינים - גבות עינים שורצי"ל. וגבות הזקן סנטר שקורין מנטו"ן: שבו הוי ולד ואפילו כל פניו תייש אלא שנברא בעין אחת או בלסת אחת הדומה לאדם:

והא איפכא חניא - שר"מ אומר כל צורח והאי כל צורח דר"מ הכי קאמר כל שהוא צורח אדם

כראיתא וכדר"מ דאמר כל דהו צורת ניחא ליה לאוקומי כרבנן:

מן הצד - שעינו בצדו וירכו בצדו כשאר בני אדם:

ושטו נקוב אמו ממאה - קסבר טרפה חיה:

בינייהו טרפה חיה מר סבר טרפה חיה ומר

מקום טבורו בין רבי זכאי לרבי ינאי איכא

יוחנן אומר משום רבי יוסי בן יהושע עד

עד הארכובה רבי ינאי אומר עד לנקביו ר'

בין ר' ינאי לרבי יוחנן איכא בינייהו דר' אלעזר - ותרוייהו אית להו טרפה חיה:

כמין אפקתא דדיקלא - שהדקל למטה יחיד ומתפצל מלמעלה כך היו ידיו ורגליו על כתפו ומלמטה מעמגעע - אנטטל מצועצעטו:

קיא:) רב אקלע לבי רב שימי בר הייא בר בריה:

השסועה - רחמנא אסרה דכתיב (דברים יד) את זה לא תאכלו וגו' השסועה: רב סבר - האי דאסר רחמנא כשנמצאת במעי בהמה אסורה דהא בריה בעלמא בפני עצמה ליתא: ר' חנינא בן אנטיגנוס - בבכור קאי וקאמר דהוי מום ומדפסל ליה לקרבן מכלל דלהדיוט שרי וקשיא לתרוייהו דהא אפי' יצא לאויר העולם שרי ושמואל לא שרי אלא במעי אמו. והא דאקשי רב שימי טפי לרב מדשמואל משום דגביה הוה קאי ובר בריה הוה כדאמר בפרק כל הבשר (חולין

ננבגע:

לחומרא - שטמאחם אותה שבועים משום ספק נקבה: בבהמה אסור באכילה - אם נשחטה אמו ונמצא במעיה וכל שכן יצא לאויר העולם דנפל הוא

דאטום היינו חסר לגמרי:

לוחביה ריש לקיש לר' יוחנן מהא - דאם איתא ליחני או ממי שפניו טוחות: היינו פניו טוחות - אבל בפניו מוסמסין ליכא לשנויי הכי דהא ניכרת בהן הצורה ולאו אטום הוא

כי פליגי בפניו טוחות - שאין צורה בהן ניכרת לגמרי:

מוסמסין - מעוכין קצת ולא כל כך כפניו טוחות:

בוא בלא צורה:

שפניו טוחות בני רבי חייא נפיק לקרייתא משום דשני ליה היינו גוף אטום היינו מי ולותביה ר"ל לרבי יוחנן מהא אמר אמו טהורה וריש לקיש אמר אמו פליגי בפניו טוחות ואיפכא איתמר רבי יוחנן מוסמסין כולי עלמא לא פליגי דטמאה כי שפניו מוסמסין NUL LE GGL EGILL ואם איתא ליתני שמא מגוף אטום או ממי לידה ואין חוששין שמא מגוף אטום באתה המפלח יד חתוכה ורגל חתוכה אמו טמאה מצוגצ איתיביה ר' יוחנן לריש לקיש עבי יוחנן אמר אמו טמאה ר"ל אמר אמו מהורה איתמר המפלת מי שפניו מוסמסים רבי יוחנן המפלת כמין אפקתא דדיקלא אמו אמומב אמו מבורה נאמר רב גידל אמר גידל אמר רבי יוחנן המפלח את שגולגלתו למטה אפי' כל דהו טהורה וכן אמר רב בר הייא לרב רבי הנינא בן אנטיגנוס אומר אבל במעי אמה שריא איתיביה רב שימי וכי אגמריה רחמנא למשה בעלמא אגמריה אנמריה ושמואל אמר בריה בעלמא איתא ליתא וכי אגמריה רחמנא למשה במעי אמה וב' שדראות רב אמר בריה בעלמא בר אבא השסועה בריה שיש לה ב' גבין קמיפלגי בדרב חנין בר אבא דאמר רב חנין באשה ולד בבהמה מותר באכילה ロロメム ולד בבהמה אסור באכילה ושמואל אמר ב' גבים וב' שדראות אמר רב באשה אינו איתמר המפלת בריה שיש לה ロににし באטיא לידי קולא היא דקיהביתו לה ימי מה שטמאתם מאי דעתייכו לחומרא חומרא לידינו וטימאנוה אמר להם צאו וטהרו מעשה לידכם אמרו לו פנים טוחות בא אתו לקמיה דאבוהון אמר להם כלום בא

בימנו ולמטה - בברייתא דלעיל תניא:

ח' לגסה נפל הכא נמי יולדת לז' נפל או לאו נפל הוא ומותר: הרי אמרו אשה יולדת לט' ויולדת לז' - ואנא נמי אמינא כי היכי דבהמה לט' כדאמרי' לעיל בן כוותיה דשמואל - בשני גבין דולד הוא וקאמר טמאה אפילו בלידה יבישתא דולד הוא:

א"ל רב - לתוא סיים בה ומי הכי ואימא יצאו אלו מי שיש לו שני גבין וכו":

שאינו התוך - כולו שלם כעין דף ואין בו היתוך אברים וצורה אלא הלק כעין עיגול: עצמה ליתא:

יצא מי שיש לו שני גבין וכו' - דכי כתב רחמנא השסועה למיסר במעי אמו אסרה דהא מין בפני בפרק בהמה המקשה (חולין סט.):

דמוחר ואי אפשר לומר כן הלכך צריך להוסיף עליה אבל במעי אמו שרי דכתיב כל בבהמה תאכלו

כשיצאו לאויר העולם מיירי וסיפא דקחני יצא משמע דעלה קאי וכשיצא לאויר העולם משמע רב מחרץ לטעמיה - דרב לא צריך לחרוצי אלא משום היא גופה דלא משחמע שפיר דהא רישא במעי אמן אסור וקשיא לשמואל:

לאו יצא מכלל עוברין - דהני אע"ג דלא כלו חדשיהן כי נמצאו במעי אמן שרו אבל האי אפי" יש בעוברין - שיצאו לאויר העולם שאסורין משום נבלה:

מוער יצא מי שיש לו ב' גבין וב' שדראות בשלא כלו לו חדשיו אבל כלו לו חדשיו הימנו ולמטה אסור במה דברים אמורים לטעמיה בן ארבעה לדקה בן שמנה לגסה באפילו במעי אמו נמי אסור ושמואל מחרץ יצא מי שיש לו שני גבין ושני שדראות כשיצא לאויר העולם אבל במעי אמו שרי הימנו ולמטה אסור במה דברים אמורים מתרץ לטעמיה בן ארבעה לדקה בן ח' לגסה מתרץ לטעמיה ושמואל מתרץ לטעמיה רב מוכרין שאפילו במעי אמן אסורין LC ושני שדראות מאי יצא לאו יצא מכלל הימנו ולמטה אסור יצא מי שיש לו שני גבין שהן אסורין בן ארבעה לדקה בן שמנה לגסה את ששדרתו עקומה מיחיבי יש בעוברין לעבודה אלמא דחיי (וקשיא לרב) א"ל שימי כל שיש לו ב' גבין ושני שדראות פסול יולדת לשבעה או לא ילדה אמר רב נחמן ויולדת לשבעה בהמה גסה יולדת לתשעה אמר רבא הרי אמרו אשה יולדת לתשעה כרב באיסורי בין לקולא בין לחומרא עביד מיהא כותיה דרב דקיימא לן הלכתא דאתי לידי קולא הוא דקיהבת לה דמי טוהר ליה רב הונא מאי דעתיך לחומרא חומרא סבר למעבד עובדא כוותיה דשמואל אמר גבין ושני שדראות רבי ירמיה בר אבא שמנה א"ל רב וסיים בה הכי ושיש לו שני לברית שמנה יצאו אלו שאינן ראויין לברית וגו' וביום השמיני ימול וגו' מי שראוי (ויקרא יב, ב) אשה כי תזריע וילדה זכר שאינו חחוך יכול תהא אמו טמאה לידה ת"ל המפלח בריית גוף שאינו חתוך ובריית ראש אסור במעי אמו שרי חני הנא קמיה דרב דאע"ג דכלו לו חדשיו אם יצא לאויר העולם

תניא

YCL, TALUX

סכויין - שחורין. שמעתי ל"א סכויין בלא מוח ומשיחה אלא יבשה: ב"ג רבא אמר מלא תנן:

גמ' שמא ולד היה ונימוח - כיון דלאו דם הוא ולאו מים נינהו איכא למיחש לולד:

מעני' מלא גנונים - גוונים:

הנהג בן אחיך ובא - כלומר הבא בן אחיך ובא עמו:

נאמר לה מאיזה מעם הואיל וגלגל עינו עגול

והלא משמך אמרה לי חמותי אמו טמאה

נחש מהו אמר לה אמו טהורה אמרה לו

חנינא לקראתו אמרה לו רבי המפלת כמין

בן אחיך ובא בהליכתן יצתה כלת (ר')

דברים לפני ר"ג שלח לו רבי יהושע הנהג

יהושע אמו ממאה לידה הלך ר' יוסף וספר

דמות נחש הורה חנינא בן אחיו של רבי

דמות לילית ובא מעשה לפני חכמים ואמרו

א"ר יוסי מעשה בסימוני באחת שהפילה

לידה ולד הוא אלא שיש לו כנפים תנ"ה

אמר שמואל המפלת דמות לילית אמו טמאה

בציר תרי ירחי היי קמ"ל אמר רב יהודה

תלתא ירחי מי קא חיי אצטריך סד"א כל

אלא אי אמרת אדקה איתמר פשיטא בת

ובאשה חיי בבהמה נמי חיי קמ"ל דלא חיי

אגסה אצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל

אגסה לא אדקה האי מאי אי אמרת בשלמא

בר יצחק ת"ש הימנו ולמטה אסור מאי לאו

ולד הוא אלא שיש לו כנפים

דמות לילית - שידה. שד יש לו פרצוף אדם ויש לו כנפים: מכי אורחיה הכי נמי בר תלתא לדקה חיי אע"ג דבר ד' לא חיי:

אלא אי אמרת אדקה פעיטא - הואיל ובר תלתא הוא לא חיי:

ה"ג בהליכתן יצתה כלת חנינא לקראת רבי יהושע:

になるてに

ひないに

כל בציר תרי ירחי - מכדרכו חיי כי היכי דבאשה ובבהמה גסה בר ז' חיי דהוי תרי ירחי בציר

מאכילחו עצמוחיו שרופין אכילחו מרובה

עצמותיו משוחין וכל מי ששתייתו מרובה

עצמותיו שרופין מזוג עצמותיו סכויין כראוי

מסחכל בעצמות של מחים השותה יין חי

אבא שאול אומר קובר מתים הייתי והייתי

אהבה אמר גוונים תנן ואם איתא דאתמוחי

דאתמוחי אתמח מחסר חסר רב אדא בר

חי שתת אמו של זה שנמוח עוברה בתוך

שמא ולד הוה ונימוח אמר אביי כמה יין

דם ומים לא כלום היא אלא גנונים ניחוש

מרוקם תשב לזכר ולנקבה המפלת סנדל או

מלא גנונים אינה חוששת לולד ואם היה

מוזני, המפלת שפיר מלא מים מלא דם

אמר אביי ש"מ צורבא מרבון דאמר מילתא

שלח לו לרבן גמליאל מפי הורה חנינא

כשל אדם מתוך דבריה נזכר רבי יהושע

לימא בה טעמא דכי מדכרו ליה מדכר

שליא תשב לזכר ולנקבה

רבא אמר מלא תנן ואם איתא

אתמה כולה בחד גוונא הוי קאי

דיילא - שמש דרבנן ואדא שמו: כסומכוס - בריש פירקין דם שבתוך החתיכה מטמא משום נדה ויחידאה היא: בעכור - מה שבתוכו עכור דאיכא למימר ולד היה ונימוח:

פרשחבינא דפומבדיתא קאי ליה לאדא

דיילא עד פלגיה וכולי עלמא קאי

לפרשחבינא דפומבדיתא עד חרציה שאלו

לפני רבי המפלח שפיר מלא בשר מהו אמר

להם לא שמעתי אמר לפניו ר' ישמעאל

בר' יוסי כך אמר אבא מלא דם טמאה נדה

מלא בשר טמאה לידה א"ל אילמלי דבר

חדש אמרח לנו משום אביך שמענוך עכשיו

מדהא קמייתא כיחידאה קאמר כסומכוס

שאמר משום ר"מ הא נמי שמא כרבי יהישע

אמרה ואין הלכה כר' יהישע דחניא המפלח

קולית - עצם הירך:

שפיר שאינו מרוקם ר' יהושע אומר ולד הקב"ה עותר מותה עור לאדם אלא א"כ נוצר הקב"ה עושה עור לאדם אלא א"כ נוצר

דף כה

משחייחו עצמוחיו סכויין כראוי עצמוחיו משוחין חניא אבא שאול אומר ואיחימא אחר צבי ווכנסתי בקולית של מת ורצתי אחר צבי ווכנסתי בקולית של מת ורצתי לא כלתה כשחורתי לאחורי אמרו לי של עוג מלך הבשן היתה חניא אבא שאול אומר קובר מחים הייתי פעם אחת נפתחה מערה תחתי ועמדתי בגלגל עינו של מת עד חוטמי כשחורתי לאחורי אמרו עין של אבשלום

היתה ושמא תאמר אבא שאול ננס הוה אבא שאול ארוך בדורו הוה ורבי טרפון מגיע לכתפו ור' טרפון ארוך בדורו הוה ור"מ מגיע לכתפו רבי מאיר ארוך בדורו הוה ורבי מגיע לכתפו רבי ארוך בדורו הוה ורבי חייא מגיע לכתפו ורבי חייא ארוך בדורו הוה ורב מגיע לכתפו רב ארוך בדורו הוה ורב יהודה מגיע לכתפו ורב יהודה ארוך בדורו הוה ואדא דיילא מגיע לכתפו וחיתוך ידים ורגלים - עדיין אין נראין כראמרינן תחלת ברייתו מראשו:

מיפין של זבוב - עיני זבוב:

אחריו מתורת בכור:

לא דכו שפיר - לא טיהרו את המפלת שפיר משבועים ואפי' בלידה יבישתא:

אלא אמרו - רישא בבכורות פרק הלוקח בהמה מן העובד כוכבים (דף ימ:) לענין לפטור את שבא

אחד זה ואחד זה - אחד עכור ואחד צלול:

ספוקי מספקא ליה - בעכור גופיה אי ולד הוא אם לאו:

בא רבי - דאמר לעיל לא שמעתי:

גיזה ועבודה ספק איסורא לחומרא ה"נ גבי

לקולא גבי בהמה דאיסורא הוא דאיכא לגבי

לחומרא גבי אשה דממונא הוא ספק ממונא

ספוקי מספקא ליה ואזיל הכא לחומרא והכא

רבי יהושע מפשט פשיט ליה רבי יהושע

אמרת בעכור מחלוקת מכדי סברא הוא מאי

צלא רבי קרא לא פטר בה שפיר אלא אי

אשה דרבי בה קרא פטר בה שפיר בבהמה

אי אמרת בשלמא בצלול מחלוקת משום הכי

מקור ושליא ואילו שפיר בבהמה לא פטר

ולד בבהמה דקה טינוף בגסה שליא באשה

ולד איתיביה רבא לר"ג אלא אמרו סימן

מטלוקת בעכור אבל בצלול דברי הכל אינו

שמע מינה וכן אמר ר"נ אמר רבה בר אבוה

בעלמא הוא אלא שמע מינה בצלול מחלוקת

אמרת בעכור מחלוקת למה לי קרא סברא

מטגולט ביינו דאיצטריך קרא אלא אי

ול,, ה הלול אי אמרת בשלמא בצלול

אַלמאַ בעור תליא מילתא לא שנא עכור

שנא אשה ומאי שנא בהמה

היינו דאיצטריך קרא - לרבי יהושע דמשום עור לחודיה הוי ולד:

ופיו מתוח כחוט השערה - סדק קטן ונראה כאילו חוט השערה מתוח שם:

ואם היתה נקבה נדונה כשעורה לארכה לזה ופיו מתוח כחוט השערה וגויתו כעדשה מיפים של זבוב - תני רבי חייא ומקורבין זה חייא מרוחקין זה מזה שני חוטמין כשתי ושתי עיניו כשתי טיפין של זבוב תני רבי אבא שאול אומר תחלת ברייתו מראשו מרוקם וכו' תנו רבנן איזהו שפיר מרוקם דולד הואי לא הוה זיג כולי האי ואם היה מהאי גיסא וחזיא מהאי גיסא אמר אם איתא לקמיה דשמואל דמנח עליה חוט השערה שפיר בנהרדעא לבר מההוא שפירא דאתא בכי אתא רב דימי אמר מעולם לא דכו ואחד זה חוששת ואזדא שמואל לטעמיה זה אינה חוששת - ושמואל אמר אחד זה כמאן ס"ל א"ל אני אומר אחד זה ואחד רבי אושעיא והא רבי יהושע בן לוי מר לרב הא רבי הא ר' ישמעאל בר' יוסי והא בעלמא הוא א"ל רב הנינא בר שלמיא ובא קרא קאמר מדרבנן וקרא אסמכתא

אשה ספק טומאה לחומרא ומי מספקא ליה

אמר אביי השתא ביצים גופייהו לא ידיעי מתקיף לה ר"נ ודילמא חוט של ביצים נינהו תנא אם היתה נקבה נדונה כשעורה סדוקה בית הרחם נינהו א"ר אדא בר אהבה מלמטה למעלה אבל מן הצדרין אימא כותלי איר נחמן אמר רבה בר אבוה לייש אלא שוכר הוא ואם לאו בידוע שנקבה היא חלק ומנענע באותו מקום אם מסכסך בידוע שאול בר רמש אומר מביא קיסם שראשו אים אבא שאול בר נש ואמרי לה אבא בודקין אותו לידע אם זכר הוא אם נקבה כיצד בודקין אותו כדאמרינן אלא במה ואין רואין אלא בחמה כיצד בודקין אותו בודקין אותו בשמן שהשמן רך ומצחצחו אותו במים שהמים עזין וטורדין אותו אלא אמרי ופקודתך שמרה רוחי ואין בודקין ועצמות וגידים תסוככני חיים וחסד עשית וכידנוני עלפיאני עור ובשר תלבישני בקבלה (איוב י, י) הלא כחלב תתיכני וחתוך ידים ורגלים אין לו ועליו מפורש

של שור הגדול משום רבותינו העידו סנדל שנרצף רשב"ג אומר סנדל דומה ללשון דומה לדג של ים מתחלתו ולד הוא אלא דרב גובריה המפלת סנדל וכו' ת"ר סנדל האי בנדה בעל כפתיה ואודי שאני שמואל יומא ולא הוה אלא ארבעין יומין ואמר להו יומא וחשיב מיומא דאזלא לטבילה עד ההוא לקמיה דמר שמואל אמר הא בר ארבעין וחד ליה לשמואל והא ההוא שפירא דאתאי יהבינן לה עד שישעיר למימרא דמספקא דמר שמואל לחוש חוששת ימי טהרה לא ער אמי בר שמואל לדידי מפרשא לי מיניה שמואל אחת זו ואחת זו חוששת どねし עד שישעיר ומי אמר שמואל הכי והאמר שמואל לרב יהודה שיננא לא תעביד עובדא זבורית וא"ר עמרם עלה כשל שתי א"ל עלה כשל ערב ושני זרועותיו כב' חומין של ירכותיו כב' חוטין של זהורית וא"ר עמרם שום של ביצים ידיע א"ר עמרם תנא ב"

צריך צורת פנים א"ר יהודה אמר שמואל

בר רמש: מלמטה למעלה - שהרי בסדק השעורה אין עיכוב לארכה: תנא אם היתה נקבה נידונת כשעורה סדוקה - לאוסופי ולפרושי אתא דלעיל תני נידונת כשעורה

תנא אם היתה נקבה נידונת כשעורה סדוקה - לאוסופי ולפרושי אתא דלעיל תני נידונת כש ולא תני סדוקה:

שתי ירכותיו - כשהוא מתחיל להבראות בחיתוך ידים ורגלים:

לא תעביד עובדא - לעשותו ולד עד שיהא לו שערות בראשו:

לחוש חוששת - להחמיר ולישב שבועים:

כפתיה ואודי - אלמא היה בקי ביצירת הולד:

דג של ים - דג יש בים ושמו סנדל:

שסטר - הכהו על לחיו:

כשהן יוצאין - סנדל וולד שעמו:

ולר' שמעון כו' - לקמן בפ' יוצא דופן (נדה דף מ.):

זכר עד שתלד ממקום שמזרעת:

ולד יוצא דרך דופן - ע"י סם לא מיחייבה קרבן דכתיב גבי קרבן (ויקרא יב) אשה כי תזריע וילדה

גבי כריחות - בפ"ק (כריחות דף ז:) לענין חיוב קרבן:

ר"א - אפי' ילדה עמו נקבה צריך להזכיר ספק סנדל:

צאי נמי זכר - ולא תשב אלא לזכר קמ"ל כו':

הוא זכר גמור כי איכא נקבה בהדיה יושבת לנקבה ימי טומאה וטהרה ושל זכר מובלעים בתוכן: אי דאיתיליד נקבה בהדיה ה"נ - דלא היה צריך להזכירו דיש לה ימי טומאה וטהרה דנקבה שאפילו והלא אין סנדל שאין עמו ולד - ובלא סנדל נמי הויא טמאה לידה:

ויחידאה היא:

משנה זו - דקתני צריך צורת פנים מעדותו של רבי נחוניא נשנית הוא העיד עליה בבית המדרש

דרך דופן וסנדל דרך רחם דמייתא קרבן כריתות למאי הלכתא שאם תלד ולד לנחלה ואין בכור לכהן - סנדל דתנן גבי גבי בכורות למאי הלכתא לבא אחריו בכור

כוכבים וסנדל לאחר שנתגיירה דמייתא רבי ירמיה שאם תלד ולד בהיותה עובדת דופן ולד מעליא הוא מאי איכא למימר אמר אסנדל ולרבי שמעון דאמר יוצא דרך

اع داد

אמרה להא שמעתא וקדם איהו ואמר וזכה דאנא והוא הוינא יתבינן קמיה דרבי יוחנן כי אמר רבי זעירא זכה בה רב ביבי בשמעתיה מעדותו של רבי נחוניא נשנית משנה זו פנים אמר רב ביבי בר אביי אמר רבי יוחנן משום רבותינו העידו סנדל צריך צורת להם ר' ינאי טיהרתם את הוולדות - והתניא לטהר את הסנדל שאין לו צורת פנים אמר והחזיר פניו לאחוריו בימי רבי ינאי בקשו נאפי' מאחוריו משל לאדם שסטר את חבירו א"ר יוסף א"ר יצחק סנדל צריך צורת פנים הלכה סנדל צריך צורת פנים ... א"ר אדא

לאחרון סנדל דתנן

החמה מונה תחלת נדה לראשון ותחלת נדה לפני שקיעת החמה וסנדל לאחר שקיעת זכר והאי נקבה - דבר אחר שאם תלד נקבה קמ"ל אימא שניהם הזריעו בבת אחת האי תחלה יולדת נקבה מדהא זכר הא נמי זכר אשה מורעת תחילה יולדת זכר איש מזריע מהו דתימא הואיל ואמר רב יצחק בר אמי ה"נ הכא במאי עסקינן דאתיליד זכר בהדיה שאין עמו ולד אי דאתילידא נקבה בהדיה למה הזכירו סנדל והלא אין סנדל 口に

ולד אלא שאין שליא בלא ולד רבי שמעון לותני שליא בבית הבית טמא לא שהשליא רישיה הויא לידה סנדל עד דנפיק רוביה דרך ראשיהן ולד דאית ביה חיותא מדנפיק ביה חיותא שריק ונפיק גבי כריתות שיצאו דאית ביה חיותא סריך ולא נפיק סנדל דלית גבי בכורות שיצאו דרך מרגלותיהם ולד אפגלו הימא מצומצמין ואיפוך שמעחתא רב הונא בר תחליפא משמיה דרבא אמר דרך מרגלותיהם דולד קדים ונפיק דסנדל קדים ונפיק גבי כריתות שיצאו גבי בכורות כגון שיצאו דרך ראשיהם לסנדל אפלגיה ומשלחיף ליה כלפי רישיה רב פפא שמע מינה מכרך כריך ליה ולד יוצאין אין יוצאין אלא כרוכין XUL פפא ומי איתנהו להני שינויי והא תניא כשהן

קרבן אסנדל אמרוה רבנן קמיה דרב

כהלכתן שלישית אפילו טפח אזוב דתני רבי יוצא מן ההדס מפח דופן סוכה דתניא שתים אמר רבי יוחנן שדרו של לולב צריך שיהא ולכאן טפה שדרה מה היא דא"ר פרנך בן גמליאל כדי שיאחזנו בידו ויראה לכאן כמה יהא שיעור שופר פירש רבי שמעון שליא הא דאמרן שופר דתניא におにて מפח ואלו הן שליא שופר שדרה דופן סוכה אושעיא זעירא דמן חבריא חמשה שיעורן תרנגולין שהדקין יוצאין ממנה תניא רבי למליאל אומר שליא דומה לקורקבן של ואין שליא פחותה מטפח רבי שמעון בן וסופה דומה כתורמוס וחלולה כחצוצרת רבנן שליא תחלתה דומה לחום של ערב אומר נימוק הולד עד שלא יצא למ" חנו

דריש שילא איש כפר תמרתא תלת מתניתא

חייא אזוב טפח אמר רבי הנינא בר פפא

שמע מינה - מההוזכר סנדל גבי כריתות משום גירות וכגון שיצא ולד תחלה ואחר כן סנדל וגבי בכורות כגון שיצא סנדל תחלה כדאיקמינן לעיל דפוטר ולד מחמש סלעים ותניא דבבת אחת יוצאין שמע מינה אין שוכבין זה אצל זה דא"כ לא משכחת לה שיצא זה קודם זה אלא האי כרוכין דקתני הכי הוא מכרך כריך ליה ולד לסנדל אפלגיה דראש הולד תחוב כנגד טיבורו של סנדל: מצומצמין - שוכבין זה אצל זה:

מעני. צבית ממא - משום אהל המת דולד הוה בה ומת:

גימוק הולד - ונעשה דם ונתערב בדם הלידה ובטל ברוב: גמ' וסופה - כשהיא הולכת ורווחת הויא רחב כתורמוס. לישנא אחרינא גרסינן בתוספתא וראשה

דומה כתורמוס:

שיאחזנו בידו - אחיזה אית בה טפח שהטפח ארבע אצבעות בגורל: שדרו של לולב צריך שיהא יוצא מן ההדס טפח - לבד אורך העלין. שדרה קרי כל זמן שהעלין הולכין ומתחברין ומוסיפין ואחר שכלתה השדרה גבוהין אורך העלין למעלה:

מפח על מפח על רום מפח - אהל קמן שהוא מפח אורך ומפח רוחב ורום חללו מפח:

חדא היא - דליכא שמעתתא אלא האי דשדרה דאמר ר' יוחנן:

XUL

באלי ואתי - שהיה ממהר לבא כמו (לעיל נדה דף יו.) באלי דידבי פי' מגרש:

מלקרבו לכוחל ודוחקת את הכותל הילכך יותר מטפח עומדת לינטל היא אבל לצד הבית אפי' לא אמרו טפה אלא בין חנור ולכוחל - דהתם יותר מטפה עומדת ליקצץ מפני שמעכב את התנור

חזי ומשני האי ושיריו אגדול קאי וה"ק שירי גדול ברובו ומוחבינן בגדול והא קאמר שיריו ד' ה"ג תחלתו כל שהוא משתגמר מלאכתו ושיריו ברובו ומקשה בהעור והרוטב רובו דטפח למאי

מכאן ואילך הוששין לולד אחר ילדה ואח"כ

כל שלשה ימים תולין את השליא בולד

רב הכי הפילה נפל ואחר כך הפילה שליא

את אמרת לשמעתתיה דרב בפירוש אמר

דלמא כאן בנפל כאן בבן קיימא אמר ליה

מתעכב אחר חבירו כלום אישתיק אמר ליה

ליה ומי אמר רב הכי והאמר רב אין הולד

ימים הראשונים תולין את השליא בולד

וקאמר אמר רב יהודה אמר רב כל שלשה

שמואל בר מרתא קמיה דרב כהנא ויתיב

מפח בדרבנן לא קמיירי אלא בדכתיבן ולא

קמיירי והאיכא דיה לקורה שהיא רחבה

קא מיירי והאיכא כפורת טפח בקדשים לא

ולכותל והאיכא מסגרת טפח בדכתיבן לא

ר' יהודה לא אמרו טפח אלא מן התנור

יתיב רב יצחק בר

מכאן ואילך חוששין לולד אחר

מפרשי שיעורייהו

בנפלים - מתעכב:

תנור - מקום שפיתת שתי קדרות. כירה מקום שפיתת קדרה אחת:

וכמב כל שהוא אמר

השתא דאתית

גדולה הרבה יד הוא לתנור:

בפלוגתא לא קמיירי

ושיריו ברובו

בדכתיבן - ששיעורו מפורש מן התורה:

דיה לקורה - לגבי מבוי:

בפלוגתא - כגון הכא דלר"מ לא הוי שיעורא בטפח: ומשנינן ההוא בתנור בר ז' דד' הוי רובו והא בתנור בר ט':

להכי הא נמי פלוגתא היא דקתני סיפא אמר

רבי ינאי מפח שכן עושין תנורי בנות מפח

באטן תחלתו כל שהוא משתגמר מלאכתו

אומרים במה דברים אמורים בגדול אבל

ארבעה ושיריו ד' דברי רבי מאיר וחכמים

והאיכא תנורי בנות מפח דתניא תנור תחלתו

אבל הכא כ"ש דבציר מטפח יד תנור הוא

כי קאמרינן היכא דבציר מטפח לא חזי

התנור טפה ומן הכירה שלש אצבעות חבור

בא לאמרינן והא איכא אבן היוצא מן

בפני הטומאה טפח קאמרינן טפח על טפח

רום טפה מרובע מביא את הטומאה וחוצץ

מפט נתו ליכא והאיכא מפח על מפח על

היא אמר אביי אימא אמר רבי חייא אזוב

ותרתי שמעתתא שיעורא מפה תרתי הדא

כל ג' ימים - כגון יצא ולד תחלה ושליא אחריו בתוך ג' ימים:

את אמרת לשמעתתיה דרב - בתמיה. כלומר את אתית לפרושי מדידך:

הפילה שליא אפילו מכאן ועד עשרה ימים אין חוששין לולד אחר שמואל וחלמידי דרב ורב יהודה הוו יחבי חליף ואזיל רב ואף בריה דרב מנשיא מדויל לאפייהו באלי ואף אמר אתי לן גברא דרמינן ליה בגילא דחטתא ומרמי ומדחי אדהכי אתא אמר דחטתא ומרמי ומדחי אדהכי אתא אמר ליה שמואל מאי אמר רב בשליא א"ל הכי אמר רב אין חולין את השליא אלא בדבר של קיימא שיילינהו שמואל לכל חלמידי דרב ואמרי ליה הכי הדר חזייה לרב יהודה בישות בעא מיניה רבי יוסי בן שאול מרבי המפלח דמות עורב ושליא מהו אמר ליה אין מולין אלא בדבר שיש במינו שליא קשורה בו מהו אמר ליה דבר שאינו שאלת איתיביה המפלח מין בהמה חיה ועוף ושליא עמהן המפלח מין בהמה חיה ועוף ושליא עמהן בזמן שהשליא קשורה עמהן אין חוששין לולד אחר אין שליא קשורה עמהן חוששין לולד אחר הריני מטיל עליהן

717 67

חומר שני ולדות שאני אומר שמא נמוח שפיר של שליא ונמוח שליא של שפיר מתנה אמר רבה בר שילא אמר רב בולד עד עשרה ימים ולא אמרו תולין אלא בשליא הבאה אחר הולד אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן מעשה ותלו את השליא בולד עד כ"ג ימים אמר ליה רב יוסף עד כ"ד אמרת לן אמר רב אחא בריה דרב עוירא א"ר יצחק מעשה ונשתהה הולד אחר חבירו למאן דאמר יולדת לתשעה יולדת למקוטעין משכחת לה אחד נגמרה צורתו לסוף שבעה ואחד נגמרה צורתו לתחלת תשעה אלא מאי איכא למימר איפוך שמעתתא ל"ג למליא כ"ג לולד א"ר אבין בר רב אדא אמר רב מנחם איש כפר שערים ואמרי לה בית שערים מעשה ונשתהה ולד אחד אחר חבירו ג' חדשים והרי הם יושבים לפנינו

אלא בדבר של קיימא - שכיוצא בו מתקיים אם היום היו חדשיו כלו למעוטי שאם הפילה דבר שאין ראוי לבריית נשמה כגון בירך אחד באמצע או גוף אטום או מפלת מין בהמה וחיה ועוף ואח"כ הפילה שליא אפי' בתוך ג' חוששת לולד אחר:

צמפלת עורב ושליא מהו - מי תלינן שליא בעורב ולא ניחוש לולד אחר או לא תלינן:

אחר הולד - אבל יצתה שליא קודם חוששין לאחר:

הניחא למ"ד כו' - פלוגתייהו לקמן בפ' בנות כותים (נדה דף לח:):

איפוך שמעתא - דר' יוחנן:

האמר מר כו' - קס"ר בג' חדשים לא משכחת לה אא"כ נתעברה זה אחר זה:

XUL LT

נקבר בכסותו - דאיכא רקבובית או אפילו ערום בארון של עץ דאיכא רקבובית: מאי היא - דאמר תחלתו ד"א נעשה לו גנגילון:

סופו - של רקב כתחלתו:

גרגרים של עפר ובטל הרקב ובציר לו שיעורא דתרוד:

א"א - אף על גב דרובא רקב אי אפשר למקום שנפל העפר שלא תהא גרגר של רקב בין שני

מלא תרוד - כף:

ממין אחר בטיה

אפי' כי האי מילתא - דאתיא לידי חוכא:

אחיכו עליה - אמרו ליה פשיטא מאי שנא טעמייהו מטעמיה כולה חדא מילתא אמרי: ונעשה ליחה סרוחה]:

אמר להו רב פפא

לבית החיצון - לבית אחר שהבית מהור:

ביינו נמי טעמייהו דרבי יהודה ורבי יוסי

דרבי שמעון קסבר כל טומאה שנתערב בה

קמיה דרב המנונא ויתיב וקאמר מאי טעמא

להן אינו דומה נמוק פעם אחת לנמוק ב'

בבית החיצון כך אינו בבית הפנימי אמר

ולמה לפי שאינו אמרו לו כשם שאינו

לבית החיצון שהוא טהור אמר להן אבל

מאיר אי אתה מודה שאם הוציאוהו בספל

יהודה ורבי שמעון מטהרין אמרו לו לרבי

ולד עמה דברי רבי מאיר רבי יוסי ורבי

לא שהשליא ולד אלא שאין שליא שאין

הבית ממא תנו רבנן שליא בבית הבית ממא

צורתו בתחלת ז' ואחד בסוף ט' שליא בבית

אחת היתה ונתחלקה לשתים אחד נגמרה

מתעברת וחוזרת ומתעברת אמר אביי טיפה

בני רבי הייא והא אמר מר אין אשה

בבית המדרש ומאן נינהו יהודה וחזקיה

יתיב רב פפא אחורי דרב ביבי

מ"ט דר"ש - נהי דנמוק מ"מ כל גופו של מת כאן הוה וה"ל כרקב וכנצל [בשר המת שנימוח אמרו לו למה - מאי שנא בית ראשון דמטמית ליה אמר להו לפי שאינו הואיל וטלטלוהו נמוק:

אבנים זהו מת שיש לו רקב - ואיזהו מת

ערום בארון של שיש או ע"ג רצפה של

שיש לו רקב ואיזהו מת שאין לו רקב נקבר

אחר גנגילון מאי היא דתניא איזהו מת

לו דבר אחר גנגילון אף סופו נעשה לו דבר

דרבי שמעון סופו כתחלתו מה תחלתו נעשה

ליה שיעורא אלא אמר רבה היינו טעמא

פרידות רקב על פרידה אחת עפר (ונפיל)

ואמינא להו אדרבה א"א שלא ירבו שתי

עפר על פרידה אחת של רקב וחסיר ליה

וקאמרי אי אפשר שלא ירבו שתי פרידות

אמר רבה אשכחתינהו לרבון דבי רב דיתבי

וובי שמעון מטהר מאי טעמא דרבי שמעון

ערוד רקב שנפל לתוכו עפר כל שהו ממא

ואזדא רבי שמעון לטעמיה דתניא מלא

לב) אם נבלת בהתנשא ואם זמות יד לפה

נשתוק קמיה רביה משום שנאמר (משלי ל,

פפא אפילו כי הא מילתא לימא איניש ולא

אחיכו עליה מאי שנא פשיטא

סופו כתחלתו גבי שליא מאי טעמא אמר רבי השתא דאמרת מעמא דרבי שמעון משום עפר בית הקברות שאין בו מלא תרוד רקב מעמייהו דרבנן לפי שא"א למלא תרוד ועוד בית הקברות ממא ורבי שמעון מטהר מאי צריכא תניא אידך מלא תרוד ועוד עפר ומאהיל אבל בהא אימא מודה להו לרבון בהא אמר רבי שמעון דאין מאהיל וחוזר מאביל וחוור ומאהיל ואי אשמעינן בהא אבל נתפור אימא מודו לו לרבי שמעון דאין קמייתא בההיא קאמרי רבנן משום דמכניף ורבי שמעון מטהר וצריכא דאי אשמעינן מלא תרוד רקב שנתפור בבית הבית טמא לתוכו עפר כל שהוא ממא ור' שמעון מטהר צרוג דלא גופא מלא תרוד רקב שנפל בלב ולא אמרו רקב אלא למת בלבד למעוטי עץ או ע"ג רצפה של לבנים זהו מת שאין לו מאין לו רקב נקבר בכסותו או בארון של

כי תזריע וילדה זכר וגו' אפילו לא ילדה דרבי יוחנן דאמר קרא (ויקרא יב, ב) אשה אמר ההוא סבא לרבי אמי אסברא לך טעמא ומודה רבי שמעון שאמו טמאה לידה ברוב נגעו בה א"ר אמי אמר רבי יוחנן במגע ולא במשא אמר רבי יוחנן משום בטול הוא ואמאי תני רבי חייא אינה מטמאה לא פמורה מן הבכורה אלמא ולד מעליא ולא במשא אמאי תקבר כדי לפרסמה שהיא ולא במשא ומאחר שאינה מטמאה לא במגע ועני רבי הייא עלה אינה מטמאה לא במגע דם הרי זו תקבר ופטורה מן הבכורה בן יעקב אומר בהמה גסה ששפעה חררת בא דאמרן רבי אליעור דתניא רבי אליעור ונ"א בן יעקב אמרו דבר אחד רבי שמעון יוחנן לטעמיה דאמר רבי יוחנן רבי שמעון יוחנן משום בטול ברוב נגעו בה ואזדא רבי

אלא כעין שהזריעה ממאה לידה

ראין מאהיל וחוור ומאהיל - גג שכנגד זה מאהיל על חצי שיעור ושכנגד זה מאהיל על חצי שיעור שנתפזר בתוך הבית [הבית] ממא - משום אהל:

בכסותו או בקרקע בלא ארון של שיש ויש כאן מלא תרוד ועוד מאותו עפר דהוו מעורבין רקב מלא תרוד ועוד - יותר ממלא תרוד עפר בית הקברות. ל"א רקב ממש של מת אלא כגון שנקבר ושני אהלות הן ואין מצטרפין:

ragr:

אמרו דבר אחד - ולקמן מוקמינן דר"א בן יעקב משום בטול ברוב: במל ברוב - שדם הלידה נתרבה על מיחוי הולד ומבטלו:

ופרכינן מדפטורה מן הבכורה אלמא ולד מעליא היא אמאי אינה מטמאה: אינה מטמאה - אותה חררה:

ומודה ר"ש - במתני' בשליא אע"ג שהבית טהור אמו טמאה לידה:

כעין שהזריעה - כלומר דנימוח כזרע:

שטרפוהו - כמו (חולין סד.) ביצים טרופות בקערה. שמחקוהו ובלבלוהו:

כמע שנתבלבלה צורתו אמר ליה רבי צליש אמר שפיר שטרפוהו במימיו נעשה

יוחנן לריש לקיש מת שנתבלבלה צורתו

אמר ר' יצחק מגדלאה ואמרי לה א"ר יצחק

קיימת טמא מעשה היה וטמאו לו פתחים

מגדלאה א"ר שבתאי מת שנשרף ושלדו

מנלן דטהור אילימא מהא דאמר רבי שבתאי

דף כח

גדולים

ס"ד כל כהאי גוונא אימא הרחיקה לידתה ידוע מה הפילה תשב לזכר ולנקבה ואי מתיב רב יוסף המפלת ואין くいてに אין נותנין לה ימי טוהר מ"ט אימא הרחיקה חסדא ורבה בר רב הונא דאמרי תרוייהו ואין חוששין שמא מגוף אטום באו יד חתוכה ורגל חתוכה אמו טמאה לידה

אמר כגון דאיחרכי אחרוכי ת"ר המפלת

דנאכל אמר רב הונא הוציא עובר את ידו

בוה אמינא מביאה קרבן ואינו נאכל קמ"ל

אמר אביי אי תנא לנדה

שנחבלבלה - נמחק כולו כמו שרוף שנחפזר ואין שלדו קיימת:

אליעזר:

אמר כגון ששרפו על גבי אפוזרים רבינא

אביי כגון ששרפו על גבי קטבלא רבא

היכי דמי מת שנשרף ושלדו קיימת אמר

אשי ר' יוחנן דאמר כמאן כר' אליעזר דתנן

לאפולי חד חד אבר א"ל רבינא לרב

פתחים קטנים נמי טמאין דכל חד וחד חזי

הוא דטהרו לו פתחים קטנים הא לאו הכי

אדרבה דוק מינה להאי גיסא שלדו קיימת

מעמא דשלדו קיימת הא לאו הכי טהור

ומהרו לו פתחים קטנים וקא דייקת מינה

אפר שרופין ר"א אומר שיעור, ברובע

קטבלא - עור שלוק וקשה ואינה נשרפת עם המת:

אין נוחנין לה ימי טוהר - דאע"ג דפשיטא לן דולד הוא:

וימי טוהר לא יהיה לה שהרי כמה ימים שהתחילה לילד ויצא הרוב והיינו לנדה. ולקמן בהאי תשב לזכר ולנקבה ולנדה כלומר שבועיים דנקבה מטמאה בלא שום ראייה דדלמא נקבה הואי ניחני ולנדה - שכל דמים שתראה יהיו טמאים שלא יהיו לה ימי טוהר והכי איבעי ליה למיתני

ר' יוחנן - דפליג עליה דריש לקיש דבעי למימר דמת שנתבלבלה צורתו טמא דאמר כמאן כר'

ענו ענוני

קמ"ל מדלא תני לנדה אלא לזכר ולנקבה דודאי פשיטא לן דולד הוא ומביאה קרבן ונאכל ומיהו הוה אמינא מביאה קרבן ואינו נאכל - דכיון דחני לנדה משמע דמספקא ליה אי ולד הוא אי לא מלולקלת עד יום מ"ח: פירקא (נדה דף ל.) מפרש למה הוזכר זכר שאם תראה לסוף ל"ד ותחזור ותראה ליום מ"א תהא

ויתן יד - אלמא לידת יד קרויה לידה: ימי טוהר לית לה אימר הרחיקה לידתה:

לח, כח) ויהי בלדתה ויתן יד מתיב רב והחזירה אמו ממאה לידה שנאמר (בראשית

יהודה הוציא עובר את ידו אין אמו חוששת

לכל דבר אמר רב נחמן לדידי מיפרשא לי

מיניה דרב הונא לחוש חוששת ימי טוהר

לא יהבינן לה עד דנפיק רוביה גיון

אין אמו חוששת לכל דבר קאמר אמר אביי

אינה הוששת לכל דבר מדאורייתא אבל

מדרבנן חוששת והא קרא קאמר מדרבנן

ולבא אסמכעא בתלמא מעוני, המפלת

מומטום ואנדרוגינוס תשב לזכר ולנקבה

מומטום וזכר אנדרוגינוס וזכר תשב לזכר

ולנקבה טומטום ונקבה אנדרוגינוס ונקבה

תשב לנקבה בלבד יצא מחותך או

מסורס משיצא רובו הרי הוא כילוד יצא

כדרכו עד שיצא רוב ראשו ואיזהו רוב

ראשו משיצא פרחתו *גמ'* השתא טומטום

לזכר ולנקבה טומטום וזכר אנדרוגינוס וזכר לחודיה ואנדרוגינוס לחודיה אמר תשב

והא קרא קאמר - רב הונא אלמא לידה דאורייתא קרי ליה:

תשב לנקבה בלבד - אפי? הוי טומטום זכר בתר נקבות אזלינן דכל ימי זכר בין לטומאה בין מעני' לזכר ולנקבה - ימי טוהר לזכר וימי טומאה דנקבה:

למהרה מובלעים תוך של נקבה:

גמ' איצטריך - אע"ג דטומטום לחודיה מספקינן בזכר ובנקבה היכא דאיתיליד זכר בהדיה נימא מסורס - דרך מרגלותיו ולשון היפוך הוא כמו סרס המקרא ודרשהו:

נקבה תשלחו זכר ודאי נקבה ודאית ולא

לאו משום שנאמר (במדבר ה, ג) מזכר ועד

ואודם כאחת אין חייבין על ביאת מקדש

ואין שורפין עליהם את התרומה ראו לובן

לובן או אודם אין חייבין על ביאת מקדש

לימא מסייע ליה טומטום ואנדרוגינוס שראו

ודאי נקבה ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס .

במדבר הי:גי מזכר ועד נקבה תשלחו זכר

אבל שורפין עליהם את התרומה שנאמר

ואודם כאחד אין חייבין על ביאת מקדש

או אודם אין חייבין על ביאת מקדש ואין

אמר רב טומטום ואנדרוגינוס שראו לובן

האי נמי זכר קמ"ל אימא שניהם הזריעו

מזריע תחלה יולדת נקבה אימא מדהאי זכר

יצחק אשה מורעת תחל' יולדת וכר איש

מיבעיא איצטריך מהו דחימ' הואיל וא"ר

שורפין עליהם את התרומה

בבת אחת זו זכר וזה נקבה

Q.,Q

XQL L.C

אבל שורפין עליהם את התרומה

זכר הוא דמוכחא מילחא דהיא הזריעה תחילה קמ"ל:

ראו אודם ולובן כאחד - דממ"ג טמא אפ"ה לענין טומאת ביאת מקדש פטירי מקרבן כדמפרש לובן - דומה לקרי:

awax:

תשלחו - היינו שילוח טמאים ממקדש:

מומטום ואנדרוגינוס אי הכי תרומה נמי

איטמי ור' עקיבא סבר לא בעינן **4XL** בעינן עד דידע אי בערץ איטמי אי בנבילה שרץ ונבלה איכא בינייהו דרבי אליעזר סבר מקדש ואמרינן מאי בינייהו ואמר חזקיה העלם טומאה הוא חייב ואינו חייב על העלם רבי עקיבא אומר ונעלם ממנו והוא טמא על שרץ הוא חייב ואינו חייב על העלם מקדש השרץ (ויקרא ה, ב) ונעלם ממנו על העלם ר' אליעור היא דתנן רבי אליעור אומר מומטום ואנדרוגינוס אמר עולא לא הא מני

נקבה תשלחו זכר ודאי נקבה ודאית ולא מן הזכר וכל היכא דכתיב מזכר עד נקבה שנא ביאת מקדש דלא דכתיב מזכר ועד לישלחו אמר קרא מזכר מטומאה הפורשת הכא נמי משום טומאה מיחייב ורב מאי במקוה אי הכי כי איטמי בשאר טומאות לא לרבי עקיבא דאמר משום טומאה מיחייב מזכר ועד נקבה עד כל דבר שיש לו טהרה בוא דאתא אם כן נכתוב זכר ונקבה מאי דידע אי בלובן איטמי אי באודם איטמי אבל איטמי אי בנבלה איטמי הכא נמי בעינן ונקבה למה לי לכדרב ואימא כוליה לכדרב אמר רבי אליעור התם בעינן דידע אי בשרץ כלי מתכות לא מכל ממא לנפש נפקא זכר וכי תימא אי כתב רחמנא אדם הוה אמינא דברי רבי יוסי אם כן נכתוב רחמנא אדם במי שיש לו טהרה במקוה פרט לכלי חרס במצורעת למעינותיה האי נמי מבעי ליה את המצורע למעינותיו ולנקבה לרבות את לכדרבי יצחק דאמר רבי יצחק לזכר לרבות ולא טומטום ואנדרוגינוס ההוא מבעי ליה זובו לזכר ולנקבה זכר ודאי נקבה ודאית לא נשרוף דכתיב (ויקרא טו, לג) והזב את

ומשיצא נוכר: שרץ ונבלה - לפניו וידע שנגע באחד מהם ואינו יודע באיזה מהם נגע וכשבא למקדש שכח אותו בשרץ ונעלם - או בנבלת שרץ ונעלם ממנו:

הזב את זובו לזכר ולנקבה - ולדרוש נמי זכר ודאי נקבה ודאית מטמא בזיבה ולא טומטום: ר' אליעזר - דאזכר שם שרץ סבר דבעינן עד דידע אם בשרץ איטמי כו':

ביה (ויקרא מ"ו:חי) וכי ירוק הזב וגו": לזכר לרבות מצורע - שהוא מוקש לזב להיות מעינותיו אב הטומאה לטמא אדם וכלים כזב דכתיב

הוה אמינא כלי מתכות לא - טעון שילוח ולהכי שני בדיבוריה למדרש כל שיש לו דין הנוהג בזכר פרט לכלי חרס - טמא שאין טעון שילוח מן העזרה:

ובנקבה דהיינו טהרה במקוה:

מומטום שנטמא במת או בשרץ ונכנס למקדש יפטר: אי הכי - לעיל קאי. כיון דאמר רב לענין שילוח זכר ודאי ולא טומטום בשאר טומאות נמי כגון עד נקבה - משמע כל מי שיש לו דין שהוא מזכר עד נקבה שיש להן טהרה:

תלמוד לומר הזכר - ה"א דריש:

מחותך ומסורס - מחותך ודרך מרגלותיו:

כתקנו - ראש יצא תחלה וקאמר דבעינן רובא וקשיא לר' יוחנן:

נפשיה משמע דאשלם נמי פליגי ובדשמואל:

את הבא אחריו מן הבכורה ורבי אלעזר אית ליה דשמואל: באנפי נפשיה - ולא אמתניתין. ואיכא בינייהו מאן דמתני לה אמתניתין משמע דאמחותך קא פליגי ואיכא למימר כדאמרן דבשלם אפי' ר' אלעזר מודה דלית ליה דשמואל ומאן דמתני לה באנפי

רובר: אין הראש פוטר בנפלים - יצא ראש הנפל כגון יולדת תאומים לשבעה אחד נגמרה צורתו ואחד לא נגמרה צורתו ויצא ראש הנפל והחזירו ואח"כ יצא אחיו הוי בכור לכהן שאין ראש הנפל פוטר

ההוא מיבעי ליה - למכתב זכר ונקבה: ואפילו הראש עמהם - אמחותך קאי דהיכא דיצא מחותך אפי^י יצא הראש אין חשוב ולד עד שיצא

לחלק בין ערך איש לערך אשה

לחלק בין ערך איש לערך אשה

לחלק בין ערך איש לערך אשה

להלא פוטר בנפלים

הראש פוטר לימא ברשמואל קמיפלגי

הראש פוטר בנפלים

הראש פוטר בנפלים

איכא דמחני

אין הראש פוטר בנפלים

איכא דמחני

דף כט

למעוטי טומטום ואנדרוגינוס הוא דאתא והא גבי ערכין דכתיב ויקרא כז הזכר ותניא הזכר ולא טומטום ואנדרוגינוס יכול לא יהא בערך איש אבל יהא בערך אשה

תלמוד לומר הזכר ואם נקבה זכר ודאי נקבה ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס טעמא דכתיב הזכר ואם נקבה הא מזכר ונקבה לא ממעט ההוא מבעי ליה

מחקיף לה רב זביד - לחירוצא דמחרצינן אליבא דרבי יוסי: ולנקבה ולנדה צמ, א"ר יהושע בן אין ידוע אם ולד היה אם לאו תשב לזכר המפלת ואין ידוע מהו תשב לזכר ולנקבה פרחתו וי"א משיראו קרני ראשו מתני אבא חנן משום ר' יהושע אומר משיצא רוב ראשו ר' יוסי אומר משיצאו צרעיו כתקנו להיים משיצא רוב ראשו ואיזהו יוסי אומר משיצא כתקנו לחיים しがいに הרי זה כילוד הא כתקנו הראש פוטר ר' הכי יצא מחותך (או) מסורס משיצא רובו אומר משיצא כתקנו לחיים תניא נמי זה כילוד הא כתקנו הראש פוטר רבי יוסי לאמר יצא מחותך ומסורס משיצא רובו הרי דרובו ככולו אלא אמר רב זביד הכי מכלל דבמסורס רובו נמי לא פוטר הא קי"ל משיצא רובו כתקנו מתקיף לה רב זביד כילוד הא כתקנו הראש פוטר רבי יוסי אומר יצא מחותך ומסורס משיצא רובו הרי הוא

אימא רוב יולדות מטנפות וזו הואיל ולא צא מולא מטנפה בכור מעליא הוא אלא אערע לה רובא אי כל היולדות מטנפות וכל היולדות מטנפות וזו הואיל ולא טנפה ומעוטן יולדות דבר שאינו פוטר מבכורה רוב בהמות יולדות דבר הפוטר מבכורה אמר רבינא משום דאיכא למימר ピレン ורוב בהמות ולד מעליא ילדן והאי פשוט בכור מספק ואמאי הלך אחר רוב בהמות שיצאה מלאה ובאה ריקנית הבא אחריו ריב"ל כשהוחזקה עוברה ת"ש בהמה ילדן מחני' בשלא הוחזקה עוברה וכי קאמר הלך אחר רוב נשים ורוב נשים ולד מעליא לזכר ולנקבה ולנדה אמאי תשב לנדה לימא الماك תנן אין ידוע אם ולד היה תשב בלך אחר רוב נשים ורוב נשים ולד מעליא לוי עברה נהר והפילה מביאה קרבן ונאכל

מנפה אתרע לה רובא - כי אתא רבין אמר

אלא אמר רב זביד - רבי יוסי אדיוקא דת"ק קאי דאמר הא כתקנו הראש פוטר ואע"ג דמחותך וקאמר ר' יוסי אין הראש פוטר אלא שיצא כתקנו וכשאר ולדות שיוצאין לחיים אבל מחותך אפילו כתקנו אנו הראש פוטר.

מי שיצא כתקנו לחיים - הוא דראש פוטר אבל מחותך אפילו כתקנו בעינן רובו:

צדעיו - טנפלייש:

מחני' ואין ידוע מהו - אם זכר אם נקבה אבל יודעת היא שהוא ולד:

גמ' והפילה - ואינה יודעת מה אם נפל אם רוח שהרי נפל למים:

אמאי תשב לנדה - ניתיב לה מיהא ימי טוהר דוכר:

שיצאה מלאה - כשהיתה מעוברת יצתה לאפר:

והאי פשוט הוא - ויאכל בלא מום:

מטנפות - יום אחד קודם לידה כעין גלייר"א:

מתיב רבי יוסי - אדר' יהושע בן לוי:

מחיב רבי יוסי ברבי הנינא טועה ולא ידענא מאי חיובתא מאי היא דחניא אשה שיצתה מלאה ובאה ריקנית והביאה לפנינו שלשה שבועין טהורין ועשרה שבועות אחד טמא ואחד טהור משמשת לאור שלשים וחמש ומטבילין אותה תשעים וחמש טבילות דברי

יוסי בר' יהודה אומר דיה לטבילה שתהא

ב"ש וב"ה אומרים שלשים וחמש רבי

משמשת אימר יולדת זכר היא שבוע שלישי אימר יולדת נקבה היא שבוע שלישי אימר יולדת נקבה בזוב היא אלא שבוע רביעי אע"ג דקא חזיא דם תשמש דהא דם טהור הוא לאו משום דלא אזלינן בתר רובא אלא מאי לא ידענא מאי תיובתא אימר הרחיקה לידתה הך שבוע חמישי דמהור הוא תשמש הך שבוע רביעי כל

יומא ויומא מספקין בסוף לידה ובתחלת נדה

משמשת לארר שלשים וחמש - שהוא ליל סוף שבוע חמישי והוא ליל כניסת שלשים וחמש ויציאת יום ל"ד ושוב אינה משמשת. ומעמא דכולן מפרש לקמן ואמאי נקט הכי י"ג שבועים:

בשלמא שבוע ראשון כו' - השתא מפרש תיובתא: בזוב - שמא מתוך י"א יום דימי זיבה ילדה וראתה ג' רצופין ובלא צער דהוה שופי סמוך ללידה ובעיא שבעה נקיים לזיבתה. ואע"ג דקא יתבא י"ד נקיים הואיל ואיכא לספוקינהו בימי לידה לא

סלקא לה דקסבר ימי לידה שאינה רואה בהן אין עולין לה לספירת זיבתה: אלא שבוע רביעי - אי אמרינן רוב נשים ולד מעליא ילדן האי ולד הוא שהרי הוחזקה עוברה: אימר הרחיקה לידתה - האי דלא יהבינן לה ימי טוהר לאו משום ספק דלאו ולד הוא אלא אימר

הרי ימים רבים קודם שבאת לפנינו ילדה וכלו לה ימי טהרתה אבל לענין קרבן מביאה קרבן ונאכל בין קרבה ובין הרחיקה בת קרבן היא מאחר דקפדינן ארובא:

בשלמא שבוע ראשון לא

שבוע חמישי דטהור הוא תשמש כו' - ואמאי לא משמשת עד ליל שביעי:

אתמול כלו ימי טוהר והיום היא תחלת נדה הילכך יום כ"ה שהוא סוף שבוע הביע מהמיק מהמים בתהלות נדה ובעיא לממני משבוע חמישי ששה ימים להשלים שבעת ימי נדות ובליל שביעי מובלת נהשמשת שהוא אור לשלשים וחמש משבאת לפנינו וליל שמיני שהוא תחלת שבוע ששי ממא הוא דמוקמינן לה לקמן שהיא רואה מבערב בכל ימי ראייתה מצון ואילך לא משמשת שהוא אור לשלשים וחמש משבאת לפנינו וליל שביע התרא תחלת שבוע המיני שהוא מהור תספור לנקיים ואם לא שרואה מבערב היתה משמשת ליל היא זבה ושבוע שמינית ואע"ג דיכולה לשבול ביום שביעי שמקצת היום ככולו לענין ספירה אפ"ה היא זבה ושבוע שמינית ואע"ג דיכולה לשבול ביום שביעי שמקצת היום ככולו לענין ספירה אפ"ה היא משמשת ביום דמוקמינן לה כרל שבוע המיני שלה זהו בימי היה ואריכה ז' נקיים וכל שבוע הביעי שמקצת היום כבולו הרינה משמשת ליל משמשת ביום דמוקמינן לה בר"ש דאסר וכן לעולם י"ל בכל שבועים ממאים שלה זהו בימי היה ואריבה והרינה משמשת אלא משמשת ביום דמוקמינן לה בר"ש דאסר וכן לעולם בי"ל בכל שביעים מהאים שלה זהו בימי היה והיילו והרינה היה אלא לאחר נדות והרי זו ישבה ג' שבוע הביעית אלא ששה ימים משום הילכך בתחלת נדה הוא דאיכא לספוקי ולא בעיא למיחב בשבוע חמישי אלא ששה ימים משום הילכן בתחלת נדה הוא דאיכא לספוקי ולא בעיא למיחב בשבוע חמישי אלא ששה ימים משום

ספק יום אחרון של רביעי דמספקינן לה בתחלת נדה: בעשרים וחד - שהוא סוף שבוע שלישית תשמש זהא אפי' קרבה לידתה לילד בו ביום שבאת לפנינו כבר כלו ימי טומאה והיום שביעי לנקיים של ספירה וקי"ל דטבילת זב וזבה ביום בפ"ק

דיומא (דף ו.) דמקצת היום ככולו הילכך ביום כ"א תשמש: ר"ש היא דאמר - בת"כ אסור לעשות כן לשמש זבה ביום טבילתה:

ロメビレスに

תשעים וחמש טבילות שבוע קמא מטבילין תשמש כשראתה בערב ומטבילין אותה לעשות כן שמא חבא לידי ספק לאורתא וחד תשמש רבי שמעון היא דאמר אסור ובעיא למיתב שבעה לנדתה בעשרים ועשרין ותמניא גופיה אימר תחלת נדה היא

אוטי בלילותא אימר יולדת זכר היא שבוע

בייש לטעמייהו דאמרי טבולת יום ארוך בעי אימר יולדת נקבה בזוב היא てく、くしにお 上に対 שבוע שלישי מטבילין לה ביממא נקבה היא ביממא אימר יולדת זכר בזוב שני מטבילין אותה בלילותא אימר יולדת

ے باک

ロエィイド

מכדי ימי טהרה כמה הוו שתין ושיתא דל

והך נמי חדא בשבוע היא:

רב ירמיה מדפתי כגון שבאת לפנינו בין הויין תשעין וחמש מאי עבידתייהו

חדא שתין נכי חדא ותלתין וה' תשעין וד' השמשות דיהבינן לה טבילה יתירתא שבוע ג' דאטבלינן לה פשו להו שתין נכי

מספקינן שמא ביום שבאתה ילדה והשתא כלין: בלילותא אימור יולדת נקבה הואי - וכל לילה איכא לספוקי האידנא סוף שבועים וליל אחרון וטבילה בזמנה מצוה:

בלילותא - בכל לילה ולילה דבכל לילה מספקינן לה [שמא] השתא סוף שבעה ללידתה הוא

יום והיום הוי כ"א שסוף ספירה הוא ולמחר אמרי" ה" ימים קודם ביאתה ילדה והיום כלים ויום כלין ימי ספירה יום ראשון דלמא ששה ימים קודם שבאת לפנינו ילדה ושבועים הרי עשרים שבוע שלישי מטבלינן לה ביממא אימר יולדת נקבה בזוב היא - וכל יומא איכא לספוקי השתא

זה טהור דשמא בין השמשות יממא הוא ומיום שעבר הוא והיום הזה כולו טהור ומיהו טבילותיה דדק בלישנא דמחני' דנקט ג' שבועים טהורים הילכך כי איכא בין השמשות איכא למיקרי יום אמאי נקט בין השמשות ה"ל לאוקמא שבאת לפנינו בלילה ומסתברא דלהכי נקט בין השמשות ראש חדש איתוספא לה נמצאו לה ח' טבילות בשבוע ראשונה וכ"ח דב' וג' הרי ל"ו. וקשיא לי ביום ראש חדש דאיכא לספוקי דילמא באוחו בין השמשות ילדה והוא מר"ח וההיא טבילה דליל ואטבלה בההיא ליליא משום ספק סוף טומאה ומשכי נמי פ' שלה עד כ"א בסיון כאילו באתה של ב' שבועות הראשונות הרי צ"ד והשתא מוקמינן שבאת לפנינו בין השמשות לילה שהוא ר"ה ומשכו פ' דילה ל' מניסן וכ"ט דאייר וכ"א דסיון כלים פ' יום הרי פ' טבילות בלילות וי"ד בימים טבילה יתירתא - עד השתא הוה ס"ר דבאת לפנינו ביום כגון ביום ר"ח ניסן ואטבלוה לאורתא בלילותא - דשבוע שלישי מטבילין לה ואף ע"ג דליכא לספוקי בשבוע שלישי בסוף לידת נקבה: אחרון אימר ביום שבאתה ילדה והיום כלים:

השמשות והאי דלא מותבינן ליה לקמיה משום דאותבינן אחריתי ומשנינן חד בשבוע לא קמיירי להו עשרין ותשע דכיון דאוקמינן שבאה בין השמשות איכא ט"ו טבילות בלילה משום ספק בין כראמר - י"ד בימים וי"ד בלילות וכולן משום ספק סוף ימי טומאה. והוא הדין דלב"ה הוו ל"ה - דקאמרי ב"ה מאי עבידתייהו. ומשני עשרין ותמניא הויין:

משכי עד שמונים לבד מהך משום דבין השמשות ספק ליליא:

בעינן ספורים בפנינו סוף שבוע קמא ספורים דידה בא מני ר"ע היא דאמר ביומא דילמא כל יומא ויומא שלימו לה קחשיב שבועתא קמא דאתיא לקמן ליטבלה בזוב יולדת בזוב קחשיב זיבה גרידתא לא למיירי בזיבה לא קמיירי והאיכא יולדת תשמיש ניחשוב נמי טבילת זבה בלידה תשמיש לא קחשיב ולב"ש דחשיב דלאחר טבילת זבה דלפני תשמיש קחשיב דלאחר שבוע ממא תנא נמי שבוע מהור והאיכא דתנא פלגא דשבוע מסיק ליה ואיידי דתנא שבועין למה לי בתמניא ופלגא סגי איידי ליליא וליליא אימר סוף נדה היא וחמניא כדאמרן הך שבוע ה' מטבלינן כל מבילה ל"ה מאי עבידתייהו משרים ולב"ה דאמרי טבולת יום ארוך לא בעי

ליטבלה חד בשבוע לא קמיירי יומא קמא

הנקבה זה וזה מ"א גמ" למה הוזכר זכר לפ"א וחכ"א אחד בריית הזכר ואחד בריית ולנקבה ולנדה שהזכר נגמר למ"א והנקבה מ"א תשב לזכר ולנדה יום פ"א תשב לזכר ולנקבה ולנדה רבי ישמעאל אומר יום אינה חוששת לולד ליום מ"א תשב לזכר בזמנה מצוה מותני המפלת ליום מי דיה לטבילה באחרונה ולא אמרינן טבילה בזמנה מצוה ורבי יוסי בר' יהודה אומר לעשות כן שמא תבא לידי ספק וש"מ טבילה ר"ש היא דאמר אבל אמרו חכמים אסור היא דאמר בעינן ספורים בפנינו וש"מ למנה לא קמיירי ש"מ תלת ש"מ ר"ע כנגד יום היא בזבה גדולה קמיירי בזבה דאתיא לקמן ליטבלה דילמא שומרת יום

טהרה הא קתני נדה שאם תראה יום ל"ד

אי לימי טומאה הא קחני נקבה ואי לימי

בתמניא ופלגא סגיא - לבד הג' שבועות דטהורה דהא כלין ימי טבילה בסוף שמונים והוא באמצע שבוע תשיעי של י' שבועים:

שבוע - תשיעי טמא הוא:

טבילה זבה - דכל שבוע ממא איכא לספוקי בזיבה לבד משבוע רביעי שאי אתה יכול לספקו בכך כרפרישית לעיל שאין זבה אלא לאחר נדות וזו לא ראתה כלום עד הרביעי וכל שבוע טהור איכא

ר"ע - דפרק אחרון (לקמן נדה דף 100.): סוף שבוע ראשון - ביום השביעי ליטבלה ביום דילמא בין השמשות יום הוא ויום ראשון שבאתה

לפנינו מהור ואיכא ז' ספורים לפנינו:

מתני" המפלת - שליא: חשב לזכר - ז' ימי טומאה ואפילו בלידה יבשתא אבל שבועים דנקבה ליכא לספוקי כדקתני טעמא שיצירת נקבה לפ"א:

גמ' הא קתני נקבה - דה"ל שבועים ויש בכלל מאתים מנה:

וכן לענין נקבה - כלומר וספקא דנקבה נמי מקלקלא לה האי קלקולא:

היינו ח"ק - דחנא לעיל ליום מ"א תשב לזכר ולנקבה ולנדה אלמא ברייח נקבה ליום מ"א: וכי חימא - רישא להכי חנא ליה לאשמועינן סחמא דמחניחין כרבנן ונשמע מינה דהלכחא כווחייהו ולא נהירא לי גירסא ופירושה דה"ל סחם ואח"כ מחלוקת ואין הלכה כסחם. ונ"ל דהכי גרס וכי חימא למסחמא כרבנן ויחיד ורבים הלכה כרבים פשיטא מהו דחימא כו". והכי פירושה וכי חימא חנא הך סיפא לאשמעינן דסחמא דלעיל סחמא דרבנן היא ויחיד ורבים הלכה כרבים פשיטא דסחמא דרבים היא הואיל וסחמא חנייה רבי ולא אשכחן יחידאה דאמר הכי דנימא פלוני היא:

נקבה עד פ"א דילמא אי קרעוה להך ליום מ"א הוה משתכחא:

לשומר מסרינהו - שלא בא אדם עליהן אלא אותו היום: ודילמא אי קרעוה כו' - לרבי ישמעאל פריך נהי נמי דלשומר מסרינהו אפ"ה מנלן שלא נוצרה

סמא דנפצא - סם שמפלח בו ומנפצא כל זרע שבמעים קודם לכן:

מקמי זכר - ואף ע"ג שיחדום לבעול ביום אחד שמא מעוברת היתה קודם לכן:

דהא כתיב לעיל וילדה זכר:

אחד זכר ואחד נקבה: תלד - דאם נקבה תלד (ויקרא יייב:הי) קרא יתירא הוא דמצי למכתב ואם נקבה וטמאה שבועים

מימא וטיהר בזכר - מ' יום בין שתיהן ז' לטומאה ול"ג יום לימי טוהר: נתחייבו הריגה - ומתוך שעומדות ליהרג ניסו בהם ויחדום לביאה וקרעו שתיהם לסוף מ' ונמצא

בזכר וטימא וטיהר בנקבה כו' הא קאמרי מאי ראיה מן התורה אילימא טימא וטיהר התורה ואתם מביאין לי ראייה מן השוטים ווה למ"א אמר להן אני מביא לכם ראייה מן שפחותיה הריגה למלכות ובדקן ומצאן זה בקליאופטרא מלכת אלכסנדרוס שנתחייבו ממומאני אערו לו לר' ישמאל מעשה יצירתה כיוצא בה אמרו לו אין למדין יצירה יצירתו כיוצא בו אף כשטימא וטיהר בנקבה ומיהר בנקבה מה כשמימא ומיהר בזכר ישמעאל אומר טימא וטיהר בזכר וטימא יום מ"א תשב לזכר ולנדה כו' תניא רבי מאנגאנע מד פ"ה רבי ישמעאל אומר יום ע"ד ותחזור ותראה יום פ"א תהא עד מ"ח וכן לענין נקבה שאם תראה ותחזור ותראה יום מ' ואחד תהא מקולקלת

בסימניהון שוין וחכ"א אחד בריית זכר בארבעין וחד הוה משתכחא כזכר אמר אביי ודילמא אי קרעוהו להך דנקבה なとこじ אפוטרופוס לעריות אימא שומר גופיה בא ורבי ישמעאל לשומר מסרינהו ורבנן אין דנקבה אייתרה ארבעין יומין והדר איעבר מביאין ראיה מן השוטים מאי טעמא הך לארבעים ואחד ונקבה לפ"א אמרו לו אין שפחותיה הריגה למלכות ובדקן ומצאן זכר מעשה בקלפטרא מלכת יוונית שנתחייבו צופא בלא מקבל סמא אמר להם ר' ישמעאל סמא דנפצא אשקינהו ור' ישמעאל איכא ואיעבור ארבעין יומין קמי זכר ורבנן ומאי ראיה מן השוטים אימר נקבה קדים תלד הוסיף לה הכתוב לידה אחרת בנקבה ליה אין דנין יצירה מטומאה אמר קרא

ואין בהם שנים הוי אומר אלו ירחי לידה אלוה ישמרני ואיזהו ימים שיש בהם ירחים (איוב כט, ב) מי יתנני כירחי קדם כימי שרוי בטובה יותר מאותן הימים שנאמר ורואה חלום באספמיא ואין לך ימים שאדם אלך חשך ואל תתמה שהרי אדם ישן כאן (אונד כמ' ג) בצלו נרו עלי ראשי לאורו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו שנאמר אפגלו שעה אחת ונר דלוק לו על ראשו ונסתם הפתוח שאלמלא כן אינו יכול לחיות אמו וכיון שיצא לאויר העולם נפתח הסתום שותה ואינו מוציא רעי שמא יהרוג את נאוכל ממה שאמו אוכלת ושותה ממה שאמו מונה לו בין ברכיו ופיו סתום וטבורו פתוח ארכובותיו וב' עקביו על ב' עגבותיו וראשו ידיו על שתי צדעיו שתי אציליו על ב' הולד דומה במעי אמו לפנקס שמקופל ומונח ליה קראי קמ"ל - דרש רבי שמלאי למה מסחברא טעמא דרבי ישמעאל דקמסייע ורבים הלכה כרבים פשימא מהו דתימא וכי תימא למסתמא רישא כרבון ויחיד

ואחד בריית נקבה וכו' חכמים היינו ת"ק

היא אם אתה משמרה בטהרה מוטב ואם לאו ומשרתיו טהורים ונשמה שנתן בך טהורה בעיניך כרשע והוי יודע שהקב"ה טהור העולם כולו אומרים לך צדיק אתה היה אועו עבי צדיק ואל תהי רשע ואפילו כל נשבע למרמה ומה היא השבועה שמשביעין וכר לבב אשר לא נשא לשוא נפשו ולא הלידה שנאמר (תהלים כד, ד) נקי כפים יכרעו כל יורדי עפר תשבע כל לשון זה יום יום המיתה שנאמר (תהלים כב, ל) לפניו משבע כל לשון כי לי תכרע כל ברך זה (ישעיהו מה, כג) כי לי תכרע כל ברך ואינו יוצא משם עד שמשביעין אותו שנאמר שנאמר (בראשית ד, ז) לפתח הטאת רובץ וסטרו על פיו ומשכחו כל התורה כולה אבי אהלי וכיון שבא לאויר העולם בא מלאך תימא נביא הוא דקאמר ת"ש בסוד אלוה ד) בסוד אלוה עלי אהלי מאי ואומר וכי לבך שמור מצותי וחיה ואומר (איוב כט, (משלי ד ד) ויורני ויאמר לי יתמך דברי ומלמדין אותו כל התורה כולה שנאמר

בריני נוטלה ממך תנא דבי ר' ישמעאל משל

ואף על פי שמחלוקת ר' ישמעאל בצדו: מהו דתימא כו' - קמשמע לן מדמהדר רבי ושנאה בלשון חכמים שמע מינה דהלכה כסתם ראשון

פנקס - לוחין שכותבין בהן הגלחים:

ת"ש בסוד אלוה עלי אהלי - והא אוקמיה בירחי לידה מדכתיב כירחי קדם:

נשבע למרמה חשיב להו בעולין בהר ה': ולא נשבע למרמה - שקיים שבועתו לשמור את התורה דאי בשבועה בעלמא אטו משום דלא

לכהן שמסר חרומה לעם הארץ ואמר לו אם אתה משמרה בטהרה מוטב ואם לאו הריני

שורפה לפניך א"ר אלעזר

תשמישו וזה בא כדרך תשמישו זו הופכת חבלי נקבה מרובין משל זכר זה בא כדרך ארץ דרתי לא נאמר אלא רקמתי - מאי שנא מו) אשר עשיתי בסתר רקמתי בתחתיות ואמר רבי אלעזר מאי קרא (תהלים קלט, דתנן חבלי של נקבה מרובין משל זכר לצאת מתהפך ויוצא וזהו חבלי אשה והיינו ולד דר במדור העליון וכיון שהגיע זמנו אמצעיים ולד דר במדור האמצעי אחרונים חדשים הראשונים ולד דר במדור התחתון עליו שוקע לכאן ולכאן תנו רבנן שלשה לאגוז מונח בספל של מים אדם נותן אצבעו ואמר רבי אלעזר למה ולד דומה במעי אמו דכתיב (ירמיהו ז, כט) גזי נזרך והשליכי מאי משמע דהאי גוזי לישנא דאשחבועי הוא מאי קרא (תהלים עא, ו) ממעי אמי אתה גווי

וכיון שהגיע זמנו להפטר מן העולם הקב"ה ודבור פה והלוך רגלים ובינה והשכל וקלסתר פנים וראיית העין ושמיעת האוזן ושחור שבעין והקב"ה נותן בו רוח ונשמה CILAU XILO MOCIL ALL LEML LMALIU וצפרנים ומוח שבראשו ולובן שבעין אמו אביו מזריע הלובן שממנו עצמות וגידים שרשה שותפין יש באדם הקב"ה ואביו ואמו קטז, ו) ושומר פתאים ה' ענו רבנן ידע אלא אמר אביי משמש והולך (תהלים מטחו ליום תשעים כאילו שופך דמים מנא נמצא הולד מלובן ומזורו ענא המשמש אחרונים יפה לאשה ויפה לולד שמתוך כך לשה לולד אמצעיים קשה לאשה ויפה לולד חדשים הראשונים תשמיש קשה לאשה וגם פניה וזה אין הופך פניו – תנו רבנן שלשה

למה ולד דומה:

רקמתי - היינו יצירה ראשונה וכתיב בתחתיות דהיינו מדור תחתון:

חבלי - צערה:

קשה לאשה וקשה לולד - מפני שדר במדור התחתון. קשה לאשה לא ידענא למאי: זרע מלבן את

צולד מגיעוליו:

ליום תשעים - לשליש ימים הוי חיותו:

קלסתר - זיו:

פרץ מילחא - השלך המלח מן הבשר ושוב אינו ראוי אלא לכלבים כך הנשמה היא מלח לגוף לקיימו כיון שהלכה אז מסריח הגוף: אחד דבר אחר צבע נותן סמנין ליורה כולן צר העובר במעי אשה וכולם עולין למין כל אחת ואחת עולה במינו ואילו הקב"ה מדת בשר ודם אדם נותן זרעונים בערוגה בא וראה שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם נפליחי נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד עהילים קל"ט:י"ד אודך (ה') על כי נוראות למעלה דרש רבי יוסי הגלילי מאי דכתיב ואילו הקב"ה כל זמן שמכביד הולד עולה לכף מאזנים כל זמן שמכביד יורד למטה เฉพนสะ דבר אחר אדם נותן הפציו צר העובר במעי אשה פתוחה ופיה למטה משחמר ספק אין משחמר ואילו הקב"ה נותן הפץ בחמת צרורה ופיה למעלה ספק כמדת הקב"ה מדת בשר ודם מדת בשר ודם חקר ונפלאות עד אין מספר בא וראה שלא מאי דכתיב (איוב ט, י) עושה גדולות עד אין ושדי בשרא לכלבא דרש רב חיננא בר פפא אמר רב פפא היינו דאמרי אינשי פוץ מלחא נומל חלקו וחלק אביו ואמו מניח לפניהם

מ) ותזרני חיל וכתיב (תהלים יח, לג) האל אבהו דרבי אבהו רמי כתיב (שמואל ב כב, נומל את האוכל ומניה את הפסולת - כדרבי ישמעאל משל לאדם שזורה בבית הגרנות כל הטפה אלא מן הברור שבה תנא דבי רבי וכל דרכי הסכנת מלמד שלא נוצר אדם מן דכתיב (תהלים קלט, ג) ארחי ורבעי זרית עריש רבי חנינא בר פפא מאי LLGI כבודו לעולם אפילו בעל הנס אינו מכיר עושה נפלאות (גדולות) לבדו וברוך שם רבי אלעזר מאי דכתיב (תהלים עב, יח) נאמר ישוב אפך ותנחמני והיינו דאמר של חבירו בים התחיל מודה ומשבח לכך מחרף ומגדף לימים שמע שטבעה ספינתו לסחורה ישב לו קוץ לאחד מהן התחיל במה הכתוב מדבר בשני בני אדם שיצאו אודך ה' כי אנפת בי ישוב אפך ותנחמני דרש רב יוסף מאי דכתיב (ישעיהו יב, א) במעי אשה כל אחת ואחת עולה למינו עולין לצבע אחד ואילו הקב"ה צר העובר

עולה למעלה - כדתני לעיל אחרונים דר במדור העליון: כולין עולין למין אחד - זרע האב והאם נעשין בריה אחת: עבע - כמה סממנין צריך לצבע שחור קליפת עץ וטחינת ריחיים של נפחים וכמה דברים וכולן נעשין שחור ואינו יכול לצובעו ביורה אחת משנים ושלשה גוונים בשנים ושלשה מקומות:

כי אנפת בי - מפני שכעסת עלי אני מודה לך שלטובתי היה:

ישב לו קוץ - ברגלו לאחד מהם ולא יכול לצאת:

לבדו - הוא לבדו יודע שהוא נס אבל בעל הנס אינו מכירו:

ארחי - תשמיש כמו דרך גבר בעלמה (משלי לי:י"ם): ותורני - חסר א' לשון מורה:

רביעיותיהם - עונת תשמישן:

ולא פירשו חכמים את הדבר עד שבא רבי יולדת זכר איש מזריע תחלה יולדת נקבה בראשונה היו אומרים אשה מזרעת תחילה יג, כט) אשה כי תוריע וילדה זכר חנו רבנן מזריע תחילה יולדת נקבה שנאמר (ויקרא אמי אשה מורעת תחילה יולדת זכר איש גרם לו ליששכר אמר רבי יצחק אמר רבי (בראשית מט, יד) יששכר המור גרם המור מלמד שהקב"ה סייע באותו מעשה שנאמר (בראשית ל, מו) וישכב עמה בלילה הוא になげ והיינו דאמר רבי יוחנן מאי דכתיב דכתיב (במדבר כד, ג) נאם הגבר שתום וקרושים יציץ ברבר זה מיד נסמית עינו מי שהוא טהור וקדוש ומשרתיו טהורים דבר זה נסמית עינו של בלעם הרשע אמר מתי תבא טיפה שהצדיק נוצר הימנה ועל יושב וסופר את רביעיותיהם של ישראל ומספר את רובע ישראל מלמד שהקב"ה דכתיב (במדבר כג, י) מי מנה עפר יעקב זיריתני וזרזתני דרש רבי אבהו מאי המאזרני חיל אמר דוד לפני הקב"ה רבש"ע

באזוב ואטהר ואמר רבי יצחק אמר רבי בעית אימא מהכא (תהלים נא, ט) תחטאני את הבית ומתרגמינן וידכי ית ביתא ואי דרכויי הוא דכתיב (ויקרא יד, מט) וחטא יחמתני אמי מאי משמע דהאי חטא לישנא סמוך לטבילה שנאמר (תהלים נא, ז) ובחטא נא, ז) הן בעון חוללתי ורבי יוחנן אמר מעעברת אלא סמוך לוסתה שנאמר (תהלים נאמר רבי יצחק אמר רבי אמי אין אשה לעשות כל בניו זכרים יבעול וישנה לעשות כל בני זכרים אמר רבא הרוצה ובני בנים והיינו דאמר רב קטינא יכולני מעלה עליהן הכתוב כאילו הם מרבים בנים שיזריעו נשותיהן תחלה שיהו בניהם זכרים בנים אלא מתוך שמשהין עצמן בבטן כדי בנים וכי בידו של אדם להרבות בנים ובני גבורי חיל דורכי קשת ומרבים בנים ובני (דברי הימים א ח, מ) ויהיו בני אולם אנשים בתו תלה הזכרים בנקבות ונקבות בזכרים לאה אשר ילדה ליעקב בפרן ארם ואת דינה צדוק ופירשו (בראשית מו, טו) אלה בני

הוא - קודשא בריך הוא סייעה שנטה חמורו של יעקב לאהל לאה ואותו הלילה של האחרות היה:

ולא פירשו - את הדבר מנקן:

בניה מרובין והוא מביאו לידי עון וקדייק ר' יצחק בעון שסמוך לעון נדות שהוא מוזהר לפרוש בעון - על ידי דם נדה שהוא סימן להריון כדקיימא לן (כתובות דף י:) כל אשה שדמיה מרובין

גרם לי שנבראתי וכשנתחטאת אמי ממנו יחמתני: ובחטא - לשון טבילה וטהרה כדמפרש. וה"ק על ידי דם נדות שהוא מביא לידי עון חוללתי שהוא בימנה:

כר - מנחה דהיינו סימן שלום:

ומפני מה אמרה תורה מילה לשמונה שלא שהכל עצבים בה מתחרטת לארבעה עשר שהכל שמחים בו מתחרטת לשבעה נקבה תורה זכר לשבעה ונקבה לארבעה עשר זכר קרבן שבועה בעי איתויי - ומפני מה אמרה והא מזידה היא ובחרטה תליא מילתא ועוד תורה תביא קרבן מתקיף לה רב יוסף ונשבעת שלא תוקק לבעלה לפיכך אמרה לרבן אמר להן בשעה שכורעת לילד קופצת. בן יוחי מפני מה אמרה תורה יולדת מביאה שאלו תלמידיו את רבי שמעון בוועגו דכתיב (בראשית ל, כח) נקבה שכרך עלי נקייה באה עד דאמרה מזוני לא יהבי לה כירה גדולה נקבה אין עמה כלום נקבה כר דכתיב (מלכים ב ו, כג) ויכרה להם אמי בא זכר בעולם בא ככרו בידו זכר זה ארץ זכר זה כר ואמר ר' יצחק דבי רבי שנאמר (ישעיהו מז, א) שלחו כר מושל אמי כיון שבא זכר בעולם בא שלום בעולם

ווו ממקום שנבראת שנאמר שיר השירים ב ערב ואין איש קולו ערב זה ממקום שנברא ווו ממקום שנבראת - מפני מה אשה קולה ואין אשה מקבלת פיוס זה ממקום שנברא שנבראת ומפני מה האיש מקבל פיוס כלפי האיש זה ממקום שנברא וזו ממקום מה איש פניו למטה ואשה פניה למעלה על מי בעל אבידה מחזיר על אבידתו ומפני איש משל לאדם שאבד לו אבידה מי מחזר מה איש מחזר על אשה ואין אשה מחזרת על עלמידיו את רבי דוסתאי ברבי ינאי מפני על בעלה כשעת כניסתה לחופה **መ**አረኒ תהא טמאה שבעה ימים כדי שתהא חביבה לשבעה מפני שרגיל בה וקץ בה אמרה תורה היה ר"מ אומר מפני מה אמרה תורה נדה יהו כולם שמחים ואביו ואמו עצבים - תניא

עזרן עלך המפלת חתיכה

כי קולך ערב ומראך נאוה

נקיה - חסרה כמו (ב"ק דף מא.) יצא פלוני נקי מנכסיו:

לפיכך תביא קרבן - שבועת ביטוי חטאת:

מזידה היא - ואין כאן קרבן דהא ונעלם כחיב בשבועת ביטוי:

מפני מה מילה לשמונה - ולא לשבעה: מתחרטת לשבעה - ומתאוה לתשמיש בעלה כדי שתחזור ותתעבר זכר:

נדה שבעה - לאו ביולדת קאי:

מחזר על האשה - אדם פנוי מבקש ומחזר עד שנושא:

פניו למטה - בשעת תשמיש:

מקבל פיוס - נוח לרצות:

אצם - כשמכין בו קולו נשמע אבל קרקע כשמכין בו אין קולו נשמע:

מתני' בנות כותים נדות מעריסתן - מקטנותן. ובגמרא מפרש טעמא:

משום תרומת א"י - דמיפסלא בנגיעה:

בעין בול - מקום:

אחיו בחנם וערוה היא ובכרת:

מה טעם אין מיבמין ויגדלו יחד: סריס - לאו בר הקמת שם הוא ואינו מצווה ליבם וכן אילונית וכיון דמייבם בלא מצוה נושא אשת

דאיכא מיעומא דחזיין - בקטנותן: איש כחוב בפרשה - (דברים כ"ה:זי) ואם לא יחפוץ האיש איש פוטרה בחליצה ולא קטן. אלא

עלמוד לומר ואשה:

דרבנן היא: גמ' אפילו דידן נמי - אי הזיא בעריסתן טמאה דחניא לקמן (נדה דף לב.) בת יום אחד לנדה מנין

טהור היה ומראייה שניה היא צריכה למנות: אין חייבין עליה - הלובש או מתכסה באותן בגדים ונכנס למקדש פטור מקרבן או אם נגעו אותן בגדים של משכב בתרומה תולין דלא ידעינן אי נדה היא אי לא והא דאמר דמסתמא טמאות גזירה

והן יושבות על כל דם ודם - כלומר להכי הוו בועלי נדות משום דכל דם שרואות בין אדום בין ירוק יושבות עליו ימי נדות וזו תקלה היא להם שאם רואה דם ירוק היום מתחלת למנות ששה והוא אם תראה באותם ימי נדות דם אדום אינה מונה אלא מיום ראייה ראשונה ואותו דם ירוק

ר"מ היא דתניא קטן וקטנה לא הולצין ולא מיבמין דברי ר"מ אמרו לו לר"מ יפה אמרת שאין הולצין איש כחוב בפרשה ומקשינן אשה לאיש ומה טעם אין מיבמין אמר להן קטן שמא ימצא סריס קטנה שמא תמצא אילונית ונמצאו פוגעין בערוה שלא במקום מצוה ורבנן זיל בתר רובא דקטנים ורוב קטנים לאו סריסים נינהו זיל בתר רובא דקטנות ורוב קטנות לאו אילונית נינהו אימר דשמעת ליה לר"מ

الع كرا

פרק ד בנות כותים

מתניי בנות כותים נדות מעריסתן והכותים מטמאים משכב תחתון כעליון מפני שהן בועלי נדות והן יושבות על כל דם ודם ואין חייבין עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין עליהם את התרומה מפני

שטומאחן ספק לגל' ה"ד אי דקא חזיין אפילו דידן נמי ואי דלא קחזיין דידהו נמי לא אמר רבא בריה דרב אחא בר רב הונא אמר רב ששת הכא במאי עסקינן בסחמא דכיון דאיכא מיעוטא דחזיין חיישינן ומאן חנא דחייש למיעוטא אנן דדרשינן אשה ואשה וכי חזיין מפרשי וכשמן בעצמותיו אי הכי דידן נמי מהכא (תהלים קט, יח) ותבא כמים בקרבו אלא לרבות את הסך כשותה ואיבעית אימא שותה למה לי קרא שתיה בכלל אכילה ירימו לה' לרבות את הסך ואת השותה מו) ולא יחללו את קדשי בני ישראל אשר לסוכה שמן של תרומה דתניא (ויקרא כב, אמר מר זוטרא לא נצרכה אלא ۲X יוצאה מגופו והני מילי באכילה אבל בנגיעה אין תרומת חו"ל אסורה אלא במי שטומאה אלא דרב יוסף למה לי והא אמר שמואל בשלמא דר' יוסי ודרבי משום תרומת א"י בפומבדיתא והטבילוה קודם לאמה והטבילוה קודם לאמה וא"ר יוסף מעשה קודם לאמה ואמר רבי מעשה בבית שערים דתניא א"ר יוסי מעשה בעין בול והטבילוה שמעת ליה הא נמי מיעוטא דשכיח הוא מיעוטא דשכיח אבל מיעוטא דלא שכיח מי

בנדה הוה אמינא נדה משום דכי חואי חד למה לי ליגמר מנדה צריכא דאי כתב רחמנא אשה בתיי ימים לזיבה מנין ת"ל ואשה איש מאודם והא דחניא אשה אין לי אלא אחד קרא ומאחר דהלכתא קרא ל"ל למעוטי אלא בת ג' שנים ויום אחד הלכתא בת יום שלש שנים ויום אחד קרא קרא סתמא כתיב הלכתא אילימא בת יום אחד הלכתא בת נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי קרא והי לביאה מנין ת"ל ואשה אמר רבא הלכתא אלא אשה תינוקת בת ג' שנים ויום אחד בת יום אחד מרבי ורמינהו אשה אין לי מנין ת"ל ואשה אלמא כי מרבי קרא אין לי אלא אשה תינוקת בת יום אחד לנדה בהו רבנן – מאי אשה ואשה דתניא אשה אשה ואשה וכי חזיין לא מפרשי להו גזרו להו לא גזרו בהו רבנן אינהו דלא דרשי

חד יומא בשומרת יום כנגד יום סגי לה

יומא בעיא למיתב ז' אבל זבה דאי הואי

וחבא כמים וגו" - בקללה גבי רשע קאי: לסוכה שמן של תרומה - דסיכה כאכילה ובאכילה קאמרינן דתרומת חו"ל אסורה לנדה:

אייה - דחייש למיעוטא:

אשה ואשה - לרבות קטנה כדמפרש:

ואלא קרא - ואשה דכתיב גבי נדה למה לי:

ואשה כי תהיה זבה וגו' - בנדה משתעי קרא דכתיב (ויקרא מ"ו:י"ט) שבעת ימים תהיה בנדתה:

הלכתא נינהו - לענין נדה בת יום אחד ולענין ביאה בת ג' דברים הללו הלכה למשה מסיני הם ורמינהו אשה - ואשה אשר ישכב איש אותה שכבת זרע:

אלא בח ג' - לענין ביאה הלכחא דמקרא לא משחמע ורבנן אסמכחא בעלמא אסמכוה ובח יום א' כדמפרש ואזיל דחדא מינייהו הלכתא:

והא דחניא אשה - לענין זבה כחיב ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים ימים ב' רבים ג': לנדה משתמעא מקרא:

קרא אילימא בן יום אחד הלכתא ובן ט' נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי הלכתא והי מנין ת"ל ויקרא טו ואיש אמר רבא הלכתא אין לי אלא איש בן תשע שנים ויום אחד מרבי קרא בן יום אחד מרבי ורמינהו איש איש דברה תורה כלשון בני אדם אלמא כי נקבה בין גדולה בין קטנה א"כ מה ת"ל איש שהוא גדול בין שהוא קטן ולנקבה כל שהיא לג) לוכר ולנקבה לוכר כל שהוא וכר בין אומר אין צריך הרי הוא אומר (ויקרא טו, רבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אחד שהוא מטמא בזיבה דברי רבי יהודה איש מה ת"ל איש איש לרבות תינוק בן יום וכן לענין זכרים דתניא (ויקרא טו, ב) איש למעוטי משכבת זרע וחד למעוטי מדם איש מאודם הא מיעטתיה חדא זימנא חד נדה אין ה"נ ואלא קרא למה לי למעוטי ולא בעי בנדה ואנא ידענא דאין זבה בלא וליכתוב רחמנא בזבה אימא לא צריכא

בכל אשר יהיה תחתיו יטמא מאי תחתיו של זב מנלן דכתיב (ויקרא טו, י) וכל הנוגע נדה אינו מטמא אלא אוכלין ומשקין עליונו אלא אוכלין ומשקין אף תחתונו של בועל כעליונו של זב מה עליונו של זב אינו מטמא אלא שיהא תחתונו של בועל נדה **441** ויתיב עלייהו מטמו להו פשיטא דהא דרס עטעון כעליון אילימא דאי איכא י' מצעות מטמאין משכב תחתון כעליון מאי משכב דלא מטמאו באונס אימא לא צריכא הכותים בנקבות משום דקמטמו באונס אבל זכרים בראיות כבימים אימא לא ואי כתב רחמנא בראיות כבימים אבל נקבות דלא מטמאו דאי כתב רחמנא בזכרים משום דמטמאו בזכרים ולמה לי למכתב בנקבות לי למעוטי אשה מלובן למה לי למכתב א' קרא וכי מאחר דהלכתא היא קרא למה אלא בן ט' שנים ויום אחד הלכתא ובן יום

שנים ויום אחד קרא קרא סתמא כתיב

והא מיעטתיה - לעיל:

וכן לענין זכרים - מרבי בן יום אחד:

איש אין לי אלא איש - ואיש כי חצא ממנו שכבח זרע:

ה^{יי}ב גרסינן ו**מאחר דהלכתא קרא למה לי**י - ואבן תשעה לשכבת זרע קמהדר: למה לי למיכתב בזכרים - איש איש לרבות קטן בן יומו ולמה לי למיכתב בנקבות ואשה לרבות

בת יום אחד לנדה ובת י' לזיבה:

בראיות כבימים - בין שרואה ג' ביום אחד בין שרואה שלש בשלשה ימים רצופין הוי זב כדילפינן בב"ק בפרק כיצד (דף כד.) לזכר ולנקבה מה נקבה בימים אף זכר בימים וראיות בגופיה כחיב מנה הכחוב שלש וקראו טמא אבל זבה שראתה שלש ביום אחד לא הויא זבה:

זב לא מיטמא באונס דכתיב מבשרו ולא מחמת אונסו. זבה מיטמאה באונס בהאי פירקא (לקמן

נדה דף לו:) כשהוא אומר כי יזוב זוב דמה הרי אונס אמור:

اله کړ

חרס ת"ל ותהי נדתה עליו מה היא מטמאה ועני נדתה עליו שיכול לא יטמא אדם וכלי לרגלה ת"ל יטמא ז" ימים ומה ת"ל מו, כד) ותהי נדתה עליו יכול יעלה וטטטונו של בועל נדה מנלן דתניא (ויקרא ליטמא אמר קרא יטמא טומאה קלה משמע אדם לטמא בגדים אבל אדם או בגדים נתקו הכתוב מטומאה חמורה דלא מטמא שאינו מטמא אלא אוכלין ומשקין אימר חמורה והביאו לידי טומאה קלה לומר לך מ"ט והנשא כתיב נתקו הכתוב מטומאה 1□ והנושא נמי יטמא ומאי ניהו נישא אשר יהיה הוב תחתיו ומאי ניהו עליון של אשר יגע במשכבו נפקא אלא הנוגע בכל אילימא תחתיו דוב ויקרא ט"ו:י' מואיש

פרט כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט אימא וחהי נדחה עליו כלל וכל המשכב אמר רב אסי יטמא טומאה קלה משמע אדם לטמויי בגדים אבל אדם ובגדים ליטמא חמורה והביאו לטומאה קלה דלא ליטמא פריך רב אחאי אימא נתקו הכתוב מטומאה בומר לך שאינו מטמא אלא אוכלין ומשקין מטומאה חמורה והביאו לידי טומאה קלה ע,, כן במשכב אשר וגו' נתקו הכתוב עייל וכל המשכב אשר ישכב עליו יטמא ומה במשכב אשר ישכב עליו יטמא שאין נמנשב לממא אדם לממא בגדים ת"ל וכל אדם לטמא בגדים אף הוא עושה משכב חרס אי מה היא עושה משכב ומושב לטמא אדם וכלי חרס אף הוא מטמא אדם וכלי

ומאי ניהו נישא - בגד הנישא על הזב. מאי טעמא והנושא והנישא כחיב לא ידענא מאי היא ונראה בעיני שהוא פי' משובש:

בעיני שהוא פי' משובש: נתקן הכתוב מטומאה המורה - מדכתיב וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא והנושא אותם יכבס בגדיו ומדלא ערבינהו ונכתוב וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו והנושא אותם יכבס בגדיו ואפסקינהו ביטמא מכלל דהאי יטמא לאו באדם ובגדים קמיירי אלא באוכלין ומשקין והנושא

אותם נדרש בתורת כהנים לנושא משכבו ומושבו של זב: אימא - להכי אפסקינהו קרא דלא יטמא אדם לטמא בגדים שעליו להכי כתב יטמא דאדם לחודיה

ממא או אם נגעו בגדים יהו בגדים ממאים ולא הוא:

יעלה לרגלה - יעלה לסופה. כגון בא עליה בששי שלה יטבול בליל המחרת כמותה: מה היא מטמאה אדם - לטמא בגדים שעליו דאתי בקל וחומר ממשכבה אף הוא מטמא אדם לטמא

בגדים שעליו: שאין ת"ל וכל המשכב אשר ישכב עליו יטמא - שהרי כבר נאמר ותהי נדתה עליו ובדידה כתיב

וכל הנוגע במשכבה יכבס בגדיו: אבל אדם ובגדים - או אדם אם תגע בו או בגדים אם תגע בהם:

מידי אחרינא לא - כגון אדם וכלי חרס:

אחד לכולן שיהו רצופין מהרתן: תסתור יום אחד - אם כן לא הוו רצופין ורחמנא אמר ואחר תטהר אחר אחר לכולן כלומר זמן דיה כבועלה - זב המונה וראה קרי אינו סותר אלא יום אחד:

דפולטת ממאה משום רואה היא וסתרה:

פולטת - כגון ששמשה בזוב ופסקה והתחילה למנות ופלטה מהו שתסתור מניינה הא דקי"ל היום ככולו איהו דחיק ומוקים אנפשיה בסמוך לשקיעת החמה:

וקא מהדר לאוקמי אתקפתיה **אין על ברחיך שבקיה לקרא כו?** - דכיון דקיי"ל בכל דוכתי מקצת אי דחואי בפקגא דיומא כו' - קושיא היא. ומשני ולימא ליה קקרא כו' בתמיה:

איכא קצת היום לבא:

היום ותו לא בהמפלח בשמעתא קמייתא (לעיל נדה דף כב.) ואי מקצת היום ככולו מאי סוחר הא א"כ - דלענין נקיים מקצת היום ככולו זב שפסק והתחיל לספור וראה קרי וקיי"ל דסותר אותו

סופרת אותו קצת היום שעד הערב למנין שבעה נקיים ואנן ז' נקיים שלמים בעינן לזבה:

יום שפוסקת בו - כשהיא רואה ג' רצופים לאחר ז' ימי הנדה והויא זבה ופוסקת באמצע היום

מנינה משנשתנה מראה דם וחמנה ז' ימים:

אם הן ירשבות על כל דם ודם - שהן רואות בין ממא בין טהור ירשבת עליו ז' ימי נדתה שהתחיל אמו כולהו בועלי נדות נינהו - והא איכא פנויים:

עליו - להחמיר משמע ולא להקל:

אימא כהיא - בועלה כמותה דהא אקשינהו קרא:

וכל המשכב ריבויא הוא ולאו פרטא:

היא להן אלא שרואות דם אדום ומשלימות אם הן יושבות על כל דם ודם תקנה גדולה והן יושבות על דם וכו' תניא אר"מ ΔLΓ נדות נינהו א"ר יצחק מגדלאה בנשואות מפני שהן בועלי נדות וכו' אטו כולהו בועלי לקולא אמר רבא עליו להטעינו משמע בין מגעו למשכבו לטמא אדם ולטמא בגדים ולטמא בגדים לחומרא אף הוא לא תחלוק בו לא חלקת בה בין מגעה למשכבה לטמא אדם מתקיף לה רבי יעקב אימא כהיא מה היא רבא אמר לעולם דנין וכל ריבויא הוא המרוחקין זה מזה אין דנין אותו בכלל ופרט ופרט המרוחקין זה מזה וכל כלל ופרט אביי יטמא ז' ימים מפסיק הענין הוי כלל משכב ומושב אין מידי אחרינא לא אמר

דסתרה כמה תסתור תסתור שבעה דיה אמר רבא לפום הורפא שבשתא נהי נמי וסותרת או דילמא נוגעת היתה ולא סתרה שכבת זרע מהו שתסתור בזיבה רואה היתה ומולי אנפשיה בעי רמי בר חמא פולטת אין על כרחך שבקיה לקרא דאיהו דחיק כי כתיבא סמוך לשקיעת החמה כתיבא בשקיעת החמה וליקום ולימא ליה לקרא דיומא ה"נ הכא במאי עסקינן דחואי סמוך והא מקצת היום ככולו אי דחזאי בפלגא שכבת זרע דסתר בזיבה היכי משכחת לה מלגת ביום ככולו אמר רבא אם כן חמא ותספרנו ואנן נמי ניספריה דקיימא לן בו סופרתו למנין שבעה מתקיף לה רמי בר אותו לדם ירוק - דבר אחר יום שפוסקת

ספל בתל בקרוב ספק לא בעל בקרוב ואם איזיל אקבל אפיה אמרה ליה ההיא סבתא ענואך אמר אי איכא צורבא מרבנן הכא הארץ הא טביל ליה ואי משום בועל נדה ונגעו בתרומה דאי משום טומאת עם

תליהן על ביאת מקדש וכו' רב פפא איקלע

מומאת זיבה מפסקת ביניהן ואין חייבין

זיבה מפסקת ביניהן הכא נמי שלא תהא

אלא מאי אית לך למימר שלא תהא טומאת

רחמנא שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן

וליטעמיך זב גופיה היכי סתר לטהרתו אמר

לכולן שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם כח) ואחר תטהר אמר רחמנא אחר אחר

ここになるに תסתור יום אחד (ויקרא טו, תרומה ורמינהי על ששה ספקות שורפין

על ספק בגדי עם הארץ - כלומר על בגדי עם הארץ אם נגעו בה נשרפת משום שמא ממא היה

בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות פרשו

מעריי בנות צדוקין בזמן שנהגו ללכת

הארץ מדרס לפרושין אמר ליה בכותי ערום

משום בגדי עם הארץ דאמר מר בגדי עם

ספיקא לא שרפינן תרומה ותיפוק ליה

ספל לא השלימתו והוי ספק ספיקא ואספק

עמצי לומר בעל בקרוב ספק השלימתו ירוק

ועלה ודרס על בגדי חבר ואזלו בגדי חבר

מאי טעמא לא משנית ליה בכותי שטבל

ואתא לקמיה דרב שימי בר אשי אמר ליה

חבר בועל נדה משוית ליה שבקיה

לשלמא הכא במאי עסקינן בכותי חבר כותי

ער פפא יהא רעוא דלתאכיל האי תורא

את התרומה על ספק בגדי עם הארץ אמר

רמא ליה תורא - רב שמואל שחט שור לכבוד רב פפא:

לתואך - מקום:

מה שמנה אבל קרי לא הוה הפסקה:

סתר קרי יום א' ולא הוו רצופין:

שטומאתה ספק אלמא מספיקא לא שרפינן

מקדש ואין שורפין עליהן את התרומה מפני

מעני, אבדרי תנן אין הייבין עליהן על ביאת

הוא אול לגביה רמא ליה תורא רמא ליה

אמר מדקמברכי לי בגוויה ש"מ ירא שמים

איכא הכא צורבא מרבנן ורב שמואל שמיה

ועני מתניתא יהא רעוא דתהוי כוותיה

שבקיה - רב פפא לאושפיזיה משום דכספיה ואזל לגבי רב שימי: בגדי עם הארץ:

לא בעל בקרוב - כבר עברו ימי טומאתו וסלקא ליה טבילה:

הארץ מדרס לפרושים: משום בגדי עם הארץ מדרס לפרושים - כלומר כשם שמדרס מטמא אדם ובגדים כך בגדי עם

והאי כותי נמי תיפוק ליה אם נגע משכבו בתרומה דתהא נשרפת משום דעם הארץ הוא והוה ליה

אלא מאי אית לך למימר שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן - שאם רואה זוב סותר את כל

לטהרתו אמר רחמנא - שבעת ימים לטהרתו משמע טהרה אחת שלא תהא הפסקה ביניהם והיכי

דם היולדת - שעברו ימי טומאת לידה ולא טבלה: גמ' גורו עליהן שיהו כזבין לכל דבריהן - משום שלא יהא תינוק ישראל רגיל אצלו במשכב זכור:

לחה: מתני' בית שמאי מטהרין - בדם עובדת כוכבים אע"ג דברוקה ובמימי רגליה מודו דחכמים גזרו עליהם להיות כזבין לכל דבריהם אפי' הכי דמה טהור. וטעמא מפרש בגמרא דשיירו בה רבנן למיהוי היכרא דטומאתה מדרבנן:

בקיאין אנו בהן - אני מכיר בנשי צדוקים ששכן היה להן: ותיפוק ליה - דאפילו עם הארץ ישראל דאינו בועל נדה קי"ל צינורא דע"ה מטמאה כל זמן שהיא

לדם ירוק או לא: בקיאיו אנו בהו - אני מכיר בנשי צדוקים ששכו היה לה

עד שיפרשו - אבל סתמא כישראלית מכלל דלת"ק סתמא ככותיות: והוריקו פניו - חרה לו שנטמאו בגדיו וקדם כהן גדול אצל אשתו של צדוקי לשואלה אם השלימה

ישראלית הרי אלו כישראלית סתמא מאי:

סתמא מאי - לחנא קמא דאמר נהגו ללכת בדרכי אבותיהן הרי אלו ככותיות פרשו ללכת בדרכי

רגל הוה וטומאת עם הארץ ברגל כטהרה כל איש ישראל אל העיר כאיש אחד חברים הכחוב עשאן כולן חברים מחני. דם עובדת כוכבים ודם טהרה של מצורעת ב"ש מטהרים ובית הלל אומרים כרוקה וכמימי רגליה דם היולדת שלא טבלה ב"יש אומרים כרוקה וכמימי רגליה וב"ה אומרים

112 41

רבי יוסי אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשי ללכת בדרכי אבותיהן גמ'
שיפרשי ללכת בדרכי אבותיהן גמ'
בומן שנוהגות ללכת בדרכי אבותיהן הרי
הן ככותיות הא סתמא כישראלית אימא
סיפא פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן
כישראלית הא סתמא ככותיות אלא מהא
ליכא למשמע מיניה ת"ש דתנן ר" יוסי
אימר לעולם הן כישראלית עד שיפרשי
ללכת בדרכי אבותיהן מכלל דת"ק סבר
סתמא ככותיות ש"מ תנו רבנן מעשה

בצדוקי אחד שספר עם כהן גדול בשוק ונחזה צנורא מפין ונפלה לכהן גדול על בגדיי והוריקו פניי של כהן גדול וקדם אצל אשתו אמרה לו אף על פי שנשי צדוקים הן אמר רבי יוסי בקיאין אנו בהן יותר מן הכל מחיראות מן הפרושים ומראות דם לחכמים והן מראות דם להכמים חוץ מאשה אחת והן מראות דם להכמים חוץ מאשה אחת ומוה בשכונתינו שלא הראת דם להכמים ומתה ותיפוק ליה משום צנורא דעם הארץ אמר אביי בצדוקי חבר אמר רבא צדוקי חבר בועל נדה משוית ליה אלא אמר רבא דרייגי - יראים וחרדים במצוח ומחוך דאגחן מחחממין:

כי מיבעיא ליה לאחר ג' - דלגבי ישראלית טהורה כדאמר במסכת שבת בפרק ר"יע:

כבניעני דעלמא:

עובדת כוכבים שפלטה כו' טמאה - השכבת זרע אבל בעובדת כוכבים לא שייכא בה טומאה

קריו תלוי במעשה - אין קרי בא אלא ע"י חימום:

זובו - של עובד כוכבים:

דם לגבי רוק לא שכיח חשיב ליה:

ונעביד היכרא ברוקה דעובדת כוכבים ומימי רגליה לטהרן לגמרי:

עשיתו כשל תורה דקיי"ל בפ` דם הנדה (לקמן נדה דף נד:) רוקו וניעו מטמאין לחין ולא יבשין אי הכי רוקה ומימי רגליה נמי - דלגבי ישראלית לח ולא יבש כי מטמית להו בעובדת כוכבים עשיתו כשל תורה - דכיון דליכא היכרא אתי למשרף עליה תרומה וקדשים:

אפי' לב"ה עבוד ביה רבנן היכרא כי היכי דהא איכא למעבד היכרא בקריו קריו טהור מצור אפילו לב"ה זובו ממא אפילו לב"ש אמר רבא זובו טמא אפילו לב"ש קריו רבנן דמה דלא שכיהא לא גזרו ביה רבנן לדמה רוקה ומימי רגליה דשכיחי גזרו בהו ולעביד היכרא ברוקה ומימי רגליה ולטמויי מידע ידיע דרוקה ומימי רגליה דרבנן ומימי רגליה נמי כיון דעבדינן היכרא בדמה ליטמי יבש חלקת בשל תורה אי הכי רוקה לח ויבש עשיתו כשל תורה ליטמי לח ולא איתמר דאי בנקבות) היכי לעביד ליטמא אמרי לך ב"ש (ההוא בזכרים てこていて口 בזיבה אבל גזרו עליהן שיהו כזבין לכל מטמאין בזיבה ואין העובדי כוכבים מטמאין אליהם איש איש כי יהיה זב בני ישראל (ויקרא טו, ב) דבר אל בני ישראל ואמרת מממאני לח ויבש למ" וליח להו לב"ש מטמא לח ויבש ומודים ביולדת בזוב שהיא

עובדת כוכבים מהו - בתוך ג' לא קמיבעיא דבעי רב פפא שכבת זרע של ישראל במעי במעי עובדת כוכבים תפשוט דבעי רב פפא שכבת זרע של ישראל ממאה בכ"מ אפי' ש"מ טהורה אפילו מדרבון ש"מ אמר מר אטו מי רגליה מדאורייתא מי מטמאו אלא ה"ג טהור' מדאוריית' אבל טמאה מדרבנן ישראלית חוץ ממי רגלים שבה וכי תימא עובד כוכבים טהור' בכל מקום ואפי' במעי בכל מקום ואפי' במעי עובדת כוכבים ושל נמצאת אומר שכבת זרע של ישראל טמאה טהורה מדאורייתא טמאה מדרבנן ת"ש כוכבי' טהורה מאי לאו טהורה גמורה לא ובת ישראל שפלטה שכבת זרע מן העובד כוכבים שפלטה שכבת זרע מישראל טמאה לא גזרו ביה רבנן לימא מסייע ליה עובדת במעשה גזרו ביה רבנן קריו דחלי במעשה ביכרא בזובו ולטמויי לקריו זובו דלא תלי דלא לשרוף עליה תרומה וקדשים ולעביד

ואינה אסורה בתשמיש המטה רבי רחמנא ומה נקבה שאינה טעונה פריעה ופרימה רחמנא בנקבה ולא בעי זכר ואנא אמינא המטה תאמר בנקבה דלא וב"ה לכתוב שכן מעון פריעה ופרימה ואסור בתשמיש מזכר לא אתיא דאיכא למיפרך מה לזכר לדמה לטמא דם טהרה שלה - וב"ש נקבה אילימא שאר מעינותיה מזכר נפקא אלא מצורעת למעינותיה מאי מעינותיה לרבות מצורע למעינותיו ולנקבה לרבות כו' מאי טעמא דב"ה אמר ר' יצחק לוכר ומסריח תיקו דם טהרה של מצורעת ב"ש כיון דאכלי שקצים ורמשים חביל גופייהו לא חביל גופייהו ולא מסריח או דילמא ומסריה עובדי כוכבים דלא דייגי במצות ישראל דדייגי במצות חביל גופייהו ליה לרב פפא כי קמיבעיא ליה לאחר ג'

זרע שלו לא מטמאה ראייה ראשונה נמי ראשונה שלו מטמאה והאי כיון דשכבת רחמנא כל ששכבת זרע שלו מטמא ראייה עונע בזב ואשר הצא ממנו שכבת זרע אמר קטן מהו שתטמא במגע (ויקרא טו, לב) זאת בן לקיש בזב בעי הכי ראייה ראשונה של זב אמר רב יוסף כי פשיט רבי שמעון הלל נפקא להו מזאת תורת הזב בין גדול בין כל שהוא זכר (האי) בין גדול בין קטן ובית אמרי לך ב"ש האי לזכר מיבעי ליה לזכר וב"ש שום טומאה פרכי ואיבעית אימא בלא וב"ה קיימי במצורע ופרכי מילי דוב מה לנקבה שכן מטמאה מאונס תאמר בזכר וב"ש זכר מנקבה לא אתיא דאיכא למיפרך תנהו ענין לדמה לטמא דם טהרה שלה תנהו ענין לנקבה ואם אינו ענין למעינותיה מעינותיה זכר לא כ"ש אם אינו ענין לזכר

שאר מעינותיה - כגון רוקה ומימי רגליה דאתו מזב דכתיב ביה (ויקרא מ"ו:ח') וכי ירוק הזב ומיניה נפקי שאר מעיינות:

ואסור בתשמיש המטה - בשבעת ימי ספירו דכתיב וישב מחוץ לאהלו ואין אהלו אלא אשתו

שנאמר (דברים ה':כ"ז) שובו לכם לאהליכם:

ואם אינו ענין לשאר מעינותיה - דנפקי מלנקבה:

שכן מטמאה באונס - לגבי זיבה:

רפרכי מילי דוב – בתמיה: ה"ג ואי בעית אימא אמרי לך ב"ש האי לזכר מיבעי ליה כל שהוא זכר כו' – ול"ג נקבה כל שהיא נקבה כו' דא"כ מעינות למצורע מנא להו אלא לנקבה לרבות מצורעת למעינותיה ויליף זכר מנקבה למעינות והאי לזכר דמייתר להו לב"ה דרשי ליה ב"ש לזב קטן שמטמא בזיבה בן יומו ולא נפקא להו מאיש איש דסבירא להו דברה תורה כלשון בני אדם ותינוקת קטנה נפקא להו מאשה ואשה כדילפינן בריש פירקא ואייתר להו לנקבה דהכא לרבות מצורעת למעינותיה וב"ה נמי לא דרשי איש איש מיהו נפקא להו מזאת תורת הזב בין גדול בין קטן מטמא בזיבה:

כי פשיט - כי דריש:

מממא - נמי כשל גדול טומאת ערב בקרי:

מסכע נגי עם פירושי רשייי ורמבייו

スト・アメ

ערתי מצטרפא מטמיא אמר רבא ת"ש זאת לא תטמא או דילמא כיון דאילו איהו חזי

לימד על הזוב שהוא טמא במאי אילימא בזב אמר רבא ת"ש (ויקרא טו, ב) זובו טמא הוא מעין הוא ומטמא או דילמא לאו מעין הוא של מצורע מהו שתטמא במשא מקום זיבה

ראשונה שלו מטמא אף קטן ראייה ראשונה תורת הזב בין גדול בין קטן מה גדול ראייה

בעי רב יוסף ראייה ראשונה

לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כל שכן 14 44

מדסקרתא לרבא ממאי דילמא לעולם אימא

זיבה לאו מעין הוא אמר ליה רב יהודה

קרא לרבויי בראייה שניה שמע מינה מקום

הוא דאמר זאת תורת הזב בין גדול בין arth אמר אביי מאי חבעי ליה והא יוכיה שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו טומאה לעצמו לא כל שכן שעיר המשתלח לך בזב גרידא ודקאמרת לאחרים גורם

אלא פשיטא בזב מצורע ומדאיצטריך

ומדאיצטריך קרא לרבויי לשניה ש"מ - בראשונה דלאו מעיין הוא דאי מעיין הוא ראשונה מטמאה זובו ממא - היינו ראייה שניה שהרי מנה הכתוב שתים זב מבשרו זובו ממא:

מטמאו במשא כדאמר בפרק דם הנדה (לקמן נדה דף נה:) וכי ירוק הזב בטהור במה שביד טהור: במגע הכא במצורע מאי מקום זיבה מעיין הוא ואיתרבי מלזכר לרבות מצורע למעיינותיו ומעיינות גמור הוא לטומאה אלא שאין טעון קרבן כי תיבעי לן ראשונה דבאדם דעלמא לא מטמיא אלא ויליף לה מזובו טמא הוא וההוא בראייה שניה כחיב דמנה הכחוב שתים וזב בעל שתי ראיות זב דאפילו באדם טהור מטמיא במשא כדאמר לקמן בפרק דם הנדה (נדה דף נה.) זוב מטמא במשא במשא דאיתקש לקרי וקרי לא מטמא במשא כדתנן בפ"ק דמסכת כלים ושניה נמי לא חבעי לך ראייה ראשונה של מצורע מהו שתטמא במשא - של איש טהור לא תבעי לך דודאי לא מטמא

לעולם אימא לך בזב גרידא - דאי במצורע לא איצטריך קרא לרבויי דאפילו ראשונה מטמא משום שניה לא כל שכן:

מעיין:

ואיתקש מצורע לזב גמור - בעל שתי ראיות דהא בהאי קרא דהיקשא דמצורע תרתי כתיבי והזב מאי תיבעי ליה - לרב יוסף:

אף מצורע זובו מטמא במשא ואפילו ראשונה דבשלמא אי מפיק ליה האי לזכר לזב קטן ויליף את זובו הרי שתים וכתיב ביה לזכר לרבות מצורע כדין זב גמור מה זב גמור זובו מטמא במשא

שאר מעיינות או לאו דבנקבה ליכא זוב לובן למילפיה מהיקשא דוב גמור אי לאו מעיין הוי אבל מצורע זכר ממצורעת נקבה איכא למבעי ראייה ראשונה מהו מי הוי מתעגל ויוצא ומתרבי עם

השתא דמצורע זכר איתקש לזב גמור לא צריך תו למבעי: ואית דמפרשי בעיא דרב יוסף הכי

ראייה ראשונה של מצורע מהו שתטמא במשא בזב גרידא לא תבעי לך דודאי מטמא כדאמר לקמן

לימד על הזוב שהוא טמא ומוקמינן בדם הנדה דקרא למשא אתא כי חבעי לך במצורע דאיכא

נמי מטמא

קטן וכיון דנפקא ליה מהחם אייחר ליה לוכר לרבוח מצורע למעינוחיו נקבה לרבוח מצורעת למעינוחיה ואקשיה רחמנא מצורע לוב גמור מה זב גמור מטמא במשא אף ראייה ראשונה של מצורע מטמא במשא באונס שנאמר (ויקרא טו, לב) זאת חורת באונס שנאמר (ויקרא טו, לב) זאת חורת הזב ואשר חצא ממנו שכבת זרע מה שכבת זרע מטמא באונס אף ראייה ראשונה של זב מטמאה באונס תא שמע ראה ראייה דאשונה בודקין אותו מאי לאו לטומאה לא

לקרבן ת"ש בשניה בוזקין אותו למאי אילימא לקרבן אבל לטומאה לא אקרי כאן מבשרו ולא מחמת אונסו אלא לאו לטומאה מידי מבשרו ולא מחמת אונסו אלא לאו לטומאה מידי מבשרו ולא מחמת אונסו אלא לאו לטומאה מידי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תא שמע רבי אליעור אומר אף בשלישי בוזקין אותו קאמר לא דכולי עלמא לקרבן והכא קאמר לא דכולי עלמא לקרבן והכא באחים קא מיפלגי רבנן לא דרשי אחים באחים קא מיפלגי ובנן לא דרשי אחים אחים הזב חדא זובו חרתי לזכר בשלישי

לא. לימד על הזוב ומוקמינן לה בראייה ראשונה והכי משמע כי יהיה זב מבשרו אותו הזב ממא. לא. לימד על הזוב ומוקמינן לה בראייה ראשונה והכי משמע כי יהיה זב מבשרו אותו הזב ממא. באחרים לבעלה. ומדאיצטריך לרבויי לראייה ראשונה ש"מ לאו מעיין הוא למשא רבייה קרא כראמר בדם מה תשובות הדא דקא פשיט ליה מקום זיבה לאו מעיין הוא והא למשא רבייה קרא כראמר בדם הנדה מה לי מעיין ומה לי לאו מעיין ומוד מי איכא לאוקמי להאי קרא בראייה ראשונה והא מהכא נפקא לן בכל דוכחי מנה הכחוב שתים וקראו ממא ועוד מי אינא למימר בראייה ראשונה בזב בפקא לן בכל דוכחי מנה הכחוב שתים וקראו ממא ועוד מי אינו אלא כרואה קרי כראמר בוב גרידא לאחרים גורם טומאת משא הא זב בעל ראייה אחת אינו אלא כרואה קרי כראמר בכמה מקומות שתים לטומאת זיבה ושלש לקרבן ועוד ראייה ראשונה הא אקשיה לעיל לקרי וקרי לא מטמא במשא ומשום שכחוב בספרים מדאיצטריך קרא בראייה ראשונה מפרשי ליה הכי ולאו מיום אר הוא דהאי בראייה ראשונה מקום זיבה לאו מעיין הוא וה"ג בשלהי שמעחתא מה זב גמור מטמא לרבויי לשניה ש"מ ראשונה מקום זיבה לאו מעיין הוא וה"ג בשלהי שמעחתא מה זב גמור מטמא וובו במשא אף מצורע כו" אלמא זב גמור הוא דמטמא טיפת זובו במשא ארל זב בעל ראייה אחת

א. מטמא באונס - אותה טומאה קלה האמורה בה מגע וטומאת ערב בקרי ולהצטרף לשניה לטמא כזב גמור והא דכתיב מבשרו ולא מחמת אונסו על כרחך אראייה שניה דכתיב בתרה קאי ולא

אראשונה דהא איתקש לשכבת זרע ושכבת זרע כל עצמו מחמת אונס חימום בא:

בודקין אותו - בשבעה דרכים במאכל במשתה בקפיצה ובמשאוי כול:

אילימא לקרבן אבל לטומאה - האמורה בו דהיינו טומאה חמורה לא בעי בדיקה:

אַעים - והזב אַת זובו לזכר ולנקבה (ויקראַ ט"ו:ל"ג):

נקיים וראה ראייה רביעית אפילו באונס סותר:

זוב הדא זובו תרתי לזכר - כלומר עד כאן יש לו דין זכר שאינו מטמא באונס מכאן ואילך דהיינו שלישית לנקבה כתיב כלומר יש לו דין נקבה שמטמאה באונס כדילפינן בפירקין (לקמן נדה דף

לו:) מכי יזוב זוב ואיהי גמי מייתא ליה לידי קרבן: ברביעית - אז אקשיה רחמנא לנקבה דאפילו באונס. ולא לענין טומאה דהא מכי חזיא חרחי איטמי ליה ולקרבן גמי לא דמשלשה איחייב ליה אלא לסתירה כגון דפסק והתחיל לספור שבעה

והלא זב בכלל בעל קרי היה - כדמפרש לקמיה ואזיל דאיתקוש לשכבת זרע:

ומושב אמר רב הונא זוב דומה למי בצק באונס ולהחמיר עליו שהוא עושה משכב עליו ולהחמיר עליו להקל עליו שאינו מטמא ראשונה ולמה יצא בראייה שנייה להקל אומר והלא זב בכלל בעל קרי היה בראייה משכב ומושב הוא אלא הכי קאמר רבי יצחק עושה משכב ומושב בראייה ראשונה בר מממא באונס ותסברא להחמיר עליו שהוא בראייה ראשונה וקתני להקל עליו שאינו שניה היכא הוה בכלל בעל קרי אלא פשיטא עושה משכב ומושב אימת אילימא בראייה שאין מטמא באונס ולהחמיר עליו שהוא יצא להקל עליו ולהחמיר עליו להקל עליו אומר והלא זב בכלל בעל קרי היה ולמה אקשיה רחמנא לנקבה. תא שמע רבי יצחק אתים הזב חדא את תרתי זובו תלת ברביעי אקשיה רחמנא לנקבה ורבי אליעזר דריש

שלא ספרה והתניא יולדת בזוב שספרה לא קשיא כאן שספרה כאן לה ויבש והתנן ומודים ביולדת בזוב שהיא מטמאה הוא הדין והיא התשובה למימרא דפליגי מהורה לא מבלה וראתה ממאה אמרו להם תוכיח שאם טבלה וראתה לאחר ימי ספירה שהיא טהורה אמרו להם יולדת בזוב טמאה תאמרו ביולדת שאם טבלה וראתה אם אמרתם בנדה שאפילו טבלה וראתה דם שהיא ממאה אמרו להם בית שמאי לא אי אתם מודים בנדה שלא טבלה וראתה וכו' תניא אמרו להן בית הלל לבית שמאי ביצה שאינה מוזרת דם היולדת שלא טבלה המוזרת שכבת זרע קשורה ודומה ללובן בא מבשר החי זוב דיהה ודומה ללובן ביצה של שעורים זוב בא מבשר המת שכבת זרע

ולא טבלה וראתה הלכו בית שמאי לשיטתן

אלא פשיטא בראייה ראשונה - דהוי בכלל קרי כדאקשינן לעיל הזב ואשר תצא ממנו וכו^י:

דיהה - כלומר מתמקמק ונפרד ואינו קשור:

ſΤ:):

יולדת בזוב תוכיח שאם טבלה - לאחר שמנתה ז' נקיים לבד ימי טומאת לידה:
אמרו להם בית שמאי הוא הדין כו' - כלומר כי היכי דאמרינן ביולדת גמורה גרידא שלא טבלה וראתה טהורה כך יולדת בזוב שעברו עליה ימי לידה ושבעה נקיים ולא טבלה וראתה טהורה:
כאן שספרה - בראיותה בספרה ז' נקיים. מתניתין דמודו בית שמאי כשעברו ימי לידה ועדיין לא ספרה אחריהם שבעה נקיים והכי קאמר אף על גב דאמרי בית שמאי ביולדת גרידתא כרוקה וכמימי רגליה מודים ביולדת בזוב שלא ספרה דכל זמן שלא ספרה זבה היא ואם ראתה לא היי כרוקה וכמימי רגליה מדים דאלי רוק מטמא לח ולא יבש כראמר בדם הנדה (לקמן נדה נו.) וכי ירוק כעין רקיקה דהיינו לח אבל דמה מטמא לח ויבש כשאר דם הנדה כדילפינן בדם הנדה (שם דף

והחניא - בניחותא: מעין אחד הוא - דם הבא בימי לידה ודם הבא בימי טוהר ממעין אחד הן באין: נסתם הטמא - לאחר שבועים ונפתח הטהור: אחד הוא התורה טמאתו והתורה מהרתו ולוי אמר שני מעינות הם נסתם הטמא מאי נפתח הטהור נפתח הטמא מאי בפתח הטהור נסתם הטמא מאי בינייהו איכא בינייהו שופעת מתוך שבעה לאחר שבעה ומתוך ארבעה עשר לאחר ארבעים לאחר שבעה ומתוך ארבעים לאחר ארבעים לקולא וסיפא לחומרא ללוי רישא לחומרא לקולא מיתיבי דם היולדת שלא טבלה וסיפא לקולא מיתיבי דם היולדת שלא טבלה וכיפא לקולא מיתיבי דם היולדת שלא טבלה ובית שמאי אומרים כרוקה וכמימי רגליה בית שמאי אומרים מטמא לח ויבש קא ס"ד בית שמאי לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר מעינות הן אמאי מטמא לח ויבש

אמר לך לוי הכא במאי עסקינן בעופעת אי בעופעת מ"ט דב"ש קסברי ב"ש מעין אחד הוא בעלמא ללוי היינו דאיכא בין ב"ש יומי וטבילה דבית שמאי סברי ביומי תלה רחמנא וב"ה סברי ביומי וטבילה ת"ש רחמנא וב"ה סברי ביומי וטבילה ת"ש מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר עני מעינות הן אמאי מטמא מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר עני מעינות הן אמאי מטמא מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר עני מעינות הן אמאי מטמא הויבש אמר לך הכא נמי בשופעת אי אף על גב דקאמרי בית שמאי מעין אחד הוא וביומי תלה רחמנא הני מילי ביולדת גרידתא דשלימו להו יומי אבל יולדת בווב

לרב רישא - דשופעת מתוך ימי טומאה לימי טהרה לקולא וטהורה ואף על גב דלא פסק דהא התוכד מהרמו.

התורה טהרתו: ללוי רישא לחומרא - כיון דלא פסקה לא נסתם מעין טמא:

קס"ד דפסקה - יום או שנים לאחר שבועים ומשום הכי מטמא לה ויבש דממעין טמא בא והתורה

בשופעת - מתוך ימי טומאה לימי טהרה ולא פסקה:

בשלמא ללוי - דאמר לב"ה ב' מעינות הן:

לא טהרתו לב"ה אלא ביומי וטבילה:

שבעה נקיים כדכתיב דותה תממא:

ביומי וטבילה - לא שנא שופעת לא שנא פוסקת כל זמן שלא טבלה הוי דמה טמא בימי לידתה: ומודים ביולדת בזוב שמטמאה - ואוקימנא כשעברו ימי לידתה ולא ספרה אחריהן ז' נקיים וקס"ד הכא נמי דפסקה אחר שבועים ומשום הכי מטמא דממעיין טמא אתו והתורה לא טהרתו עד שתשב

ז' נקיים כדין זבה: אמאי מטמאה - דהא ממקום טהור הוא בא והרי הוא כדם מגפתה וכרוקה שמטמא לח משום מציו

אמאי מטמאה - דהא ממקום טהור הוא בא והרי הוא כדם מגפתה וכרוקה שמטמא לח משום מעין הזב ולא יבש:

לב"ש אצטריך - דקאמר מעין אחד הוא ומטהרי לה ביולדת גרידתא אחר ימי לידתה מיד דביומי

תלא רחמנא אצטריך ביולדת בזוב לאשמועינן דמטמאה:

דותה תטמא - קרא יתירא הוא דה"ל למכתב וטמאה ז' ימים כימי נדה ולשתוק: משום הכי בעיא - הפסקה שבעה נקיים דממעין דמים טמאים אתי והתורה לא טהרתו עד שתספור כי האידנא בבית החיצון דם טהור הוא: וחטמא מפקידה לפקידה - כגון אם בדקה שחרית ומצאתה טמאה חטמא טהרות של ערבית והכא ליכא למימר דליכא שהות דאי אפילו מפקידה לפקידה ליכא צריכא למימר דדיה שעתה:

דריין שעתן בראייה ראשונה: דליכא שהות - כגון שראתה ביום שמונים ואחד מיד דליכא למימר מעת לעת דאפי' הוה מאתמול

ושוין - שמאי והלל דפליגי במעת לעת: בשלמא ללוי דאמר שני מעינות הן משום הכי דיה שעתה - שהרי דמיה מסולקין שכמה ימים שעברו ולא ראתה דם ממעין זה והויא לה ראייה ראשונה ודיה שעתה ומניקה מארבע נשים היא

שיעלו לה - ימי טהרה:

שפוגלו:

ג' עונות מצטרפין ימי עיבורה לימי מניקותה: בשלמא לרב ראמר מעין אחד הוא משום הכי - מעוברת שהתחילה להפסיק וילדה צריכה להשלים ג' עונות שלא תראה אחר לידה כלום ודם לידה לא מפסיק לשלש עונות כדתרצינן בפ"ק דם נדה לחוד ודם לידה לחוד אבל אחר לידה אי חזאי לא השלימה ג' עונות ומטמאה מעת לעת שאין דמיה

וראתה דיה שעתה: עולין לה - כלומר מצטרפים לימי מניקותה כגון היתה מניקה והתחילה לפסוק ונתעברה והשלימה

ימי עיבורה עולין לה - בפ"ק (לעיל נדה דף י:) אמרי' מעוברת ומניקה שעברו עליה ג' עונות

שתפסוק משהו - לאחר שבועים דנקבה דאי בתוך שבועים לאו הפסק היא דכיון דחוזרת ורואה

אלא ללוי דאמר שני מעינות הן למה לי שבעה במשהו סגיא הכי קאמר צריכה שתפסוק משהו שיעלו לה לשבעה נקיים ח"ש ימי עיבורה עולים לה לימי מניקותה וימי מניקותה עולים לה לימי עיבורה כיצד הפסיקה שתים בימי עיבורה ואחת בימי מניקותה שתים בימי עיבורה ואחת בימי עיבורה אחת ומחצה בימי עיבורה ואחת ומחצה בימי מניקותה עולין לה לג' עונות בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי בעי הפסק שלש עונות אלא ללוי דאמר עני מעינות הן למה לי הפסק שלש עונות במשהו סגי הכי קאמר צריכה שתפסוק משהו כדי שיעלו לה לשלש עונות ה"יש משהו כדי שיעלו לה לשלש עונות ה"יש ושיין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה בשלמא ללוי דאמר שני מעינות הן משום הכי דיה שעתה אלא לרב דאמר מעין אחד הוא אמאי דיה שעתה תטמא מעת לעת

الم حال

דבעי ספירה לא תא שמע (ויקרא יב, ב) דותה תטמא לרבות את בועלה דותה תטמא לרבות הלילות דותה תטמא לרבות היולדת בזוב שצריכה שתשב שבעה ימים נקיים בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי בעיא שבעה ימים נקיים דליכא שהות - ותממא מפקידה לפקידה נמין דמעת לעת ליכא מפקידה לפקידה נמי לא גזרו בה רבנן - תא שמע יולדת בזוב שספרה ולא טבלה וראתה הלכו ב"ש לשיטתן ובית הלל לשיטתן בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי ויבש אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי מטמא לח ויבש - אמר לך לוי אנא דאמרי כחנא דשוין - ואיבעית אימא בשופעת והא ספרה קתני הכא ביולדת נקבה בזוב עסקינן דשבוע קמא פסקה שבוע בתרא לא פסקה וקסבר ימי לידתה שאין רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה - אמר ליה רבינא

לרב אשי אמר לן רב שמן מסכרא אקלע מר זוטרא לאתרין ודרש הילכתא כוותיה דרב להומרא והלכתא כוותיה דלוי להומרא לקולא בין להומרא דריש מרימר הלכתא כוותיה דרב בין לקולא בין להומרא והלכתא בוותיה דרב בין לקולא בין להומרא והלכתא המקשה נדה קשתה שלשה ימים בתוך י"א המקשה נדה קשתה שלשה ימים בתוך י"א בזוב דברי רבי אליעזר רבי יהושע אומר בזוב דברי רבי אליעזר רבי יהושע אומר לילה ויום כלילי שבת ויומו ששפתה מן הצער ולא מן הדם כמה היא קישויה ר' מאיר אומר אפילו ארבעים והמשים יום רבי

וב"ה לשיטתן - דכל זמן שלא טבלה מטמא לח ויבש והא כיון דספרה אחר ימי לידה ודאי פסק. הבשיט ללים

וקשיא ללוי: כתנא דשוין - דאמר לעיל ושוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה ואנא אוקימנא בדאיכא שהות בנימ⁶⁶ בים ייייים ניליוט יייים

ואפ"ה דיה שעתה אלמא שני מעינות הן: והא ספרה קחני - ואי לא פסק היכי ספרה. ומשני לעולם בשופעת מימי טומאה לימי טוהר וספירה הכי הואי כגון שהיתה יולדת נקבה בזוב וימי טומאת לידה שני שבועים ופסקה שבוע קמא וזו היא ספירתה דקסבר ימי לידתה שאינה רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה ושבוע שני לא פסקה וחזר ונפתח מעין טמא ושופעת מתוכו בתוך שבוע שלישי ומש"ה מטמא לח ויבש לב"ה דהא ממעין טמא אתא ותורה לא טהרתו אלא ביומי וטבילה ולב"ש טהור דביומי תליא רחמנא והא שלמו להר ולהכי נקט יולדת נקבה דאי ילדה זכר אי אפשר לה לספור שבעה שלא תפסוק משהו אחר ימי

כוותיה דרב לחומרא - בשופעת מתוך שמונים לאחר שמונים דמטמאה ולא אמרי' ממעין טהור

אתא: בין לקולא - כגון שופעת מתוך י"ד לאחר י"ד דהוה ליה רב לקולא דאמר מעין אחד הוא והתורה

טהרתו ולא בעי הפסקה: לילה ויום - דאם שפתה בחצי יום שלישי וילדה יום רביעי דשפתה מעת לעת אין זו שופי אלא

אם כן שפתה לילה ויום שלאחר הלילה כלילי שבת ויומו: באד דוע בוווווד - דלע אמוע לידו זוכד בכל דמום ווומרצי:

כמה הוא קישויה - דלא אתיא לידי זיבה בכל דמים שתראה:

גמ' אטו כל המקשה נדה היא - אילו קשתה בימי זיבה מי הויא נדה והא אין נדות בימי זוב: אמר רב נדה ליומא - וה"ק המקשה ורואה דם בימי זיבה אע"ג דלא אתיא ביה לידי זיבה מיהר באותו היום אסורה לשמש אבל לערב טובלת ואינה צריכה לשמור יום כנגד יום דרחמנא טהריה כל היום כולו בשופי אין זו יולדת בזוב אומר כל שחל קישויה בשלישי שלה אפילו זו יולדת בזוב חנניא בן אחי ר' יהושע אין זו יולדת בזוב שופי סמוך ללידה הרי יולדת בזוב כללו של דבר קושי סמוך ללידה או שקשתה ושפתה וחזרה וקשתה אין זו שנים או ששפתה שנים וקשתה יום אחד זו יולדת בזוב אבל שפתה יום אחד וקשתה אחד או ששפתה וקשתה וחזרה ושפתה הרי ושפתה שנים או שקשתה שנים ושפתה יום בימי זיבה טהורה ביצד קשתה יום אחד זיבה טהורה והתניא המקשה בימי נדה נדה המקשה נדה אמר רבא בימי נדה נדה בימי ור' יצחק אמר המקשה אינה כלום והקתני ליומא ושמואל אמר חיישינן שמא תשפה צמי אטו כל המקשה נדה היא אמר רב נדה אומרים אין קישוי יותר משתי שבתות יהודה אומר דיה חדשה ר' יוסי ור' שמעון

מו, יט) ואשה כי תהיה זבה הרי אונס אמור ולד או אינו אלא אונס כשהוא אומר (ויקרא זוכה מחמת עצמה ולא מחמת ולד אתה אומר אונס גדול מזה אי הכי נדה נמי נימא זובה דעתיך לטהורי באונס ולטמויי בולד אין לך ואונס באשה לא אשכחן ואיבעית אימא מאי אונס בזב מהור השתא מיהא באשה קיימינן XULL אדרבה מטהר אני באונס שכן מהרה אחריו ומטמא אני באונס שאין מהרה בולד ולטמא באונס מטהר אני בולד שיש ולא מחמת ולד ומה ראית לטהר את בא מה אני מקיים דמה דמה מחמת עצמה כה) ואשה כי יזוב זוב דמה הרי אונס אמור אלא מחמת אונס כשהוא אומר (ויקרא טו, מחמת ולד אתה אומר מחמת ולד או אינו מה"מ דת"ר דמה דמה מחמת עצמה ולא כללו של דבר לאתויי מאי לאתויי דחנניא

הא מה אני מקיים זובה זובה מחמת עצמה

רדם קושי:

בלא עת נדתה:

אינה כלום - ואפילו באותו היום משמשת:

בימי נדה - בימים הראוים לנדות:

tindur - intiu at Exac iqa at Eru

רשפתה - שנים מן הצער ולא מן הדם: כל שחל קישויה - לאו לשון התחלה הוא אלא הכי קאמר כל שקשתה בשלישי אפי' שעה אחת בליל כניסת שלישי אפילו כל היום כולו בשופי ושפתה מליל ד' שעה אחת להשלמת מעת לעת

אין זו יולדת בזוב דבעינן שופי כל יום ג' המביאה לידי זבה:

וכי יזוב זוב - זוב משמע זוב מ"מ ואפי' באונס:

שיש מהרה אחריו - דם מוהר:

וונה – דם יהיה זובה ובנדה משתעי דפרשה ראשונה נאמרה בנדה ושניה בזבה כדכתיב בשניה

תשב על דמי טהרה - דהוה ליה למכתב וששים יום וששת ימים דמי טהרה:

פרק ד בנות כותים

60 I

ולא מחמת ולד אמר ר"ל אמר קרא תשב

קושי בימי זיבה ואימא זו קושי בימי נדה

כנדתה דמה למה לי אי לאו דמה הוה אמינא

לא נח נפשיה דרב א"ל לרב אסי זיל צנעיה

שילא בר אבינא עבד עובדא כוותיה דרב כי

כנדתה ולא כזיבתה ואפילו בשופי קמ"ל

1727 והשתא דכתיב וממאה שבועים

מכלל דויבתה טהור ואיזו זו זו קושי בימי

יב, ה) וטמאה שבועים כנדתה ולא כזיבתה

אלא אמר אבוה דשמואל אמר קרא (ויקרא

יש לך ישיבה אחרת שהיא כזו ואיזו זו זו

עבא לסתור הכל:

והרי קרי שאינו גורם כדקי"ל וסוחר ההיא לאו סחירה היא דחד יומא הוא דסותר וכי קא בעי דבר הגורם - לידי זיבה אם ראתה שלש והאי לאו גורם הוא דלא אתיא בה לידי זיבה. ואי קשיא

לאיי - באמת אונס נמי גורם הוא לידי זוב שאם ראה שתים שלא באונס ושלישית באונס מצטרפין

קושי מהו שתסתור בזיבה - כל מה שספרה:

עיילוה בחמימי - חולי חם:

בפרחא אסא מהאי פוריא להאי פוריא אמרי

צביתה ליה זוודתא נח נפשיה דשילא חזו

בלא ליזיל ולימא ליה לרב מילי עילואי

אול שילא אמר לדביתהו צבית לי זוודתא

אסיתא - משום דשמיה הכי דריש לשמיה הכי:

לקרבן דתנן שלישית אין בודקין אותו:

שאינו גורם - כדקי"ל ולא מחמת אונסו:

לדידי הוה אמר לי - דתלמידיה אנא:

כוותיה דרב - נדה ליומא:

ואפי' בשופי - ואפי' הפסיק שופי בין קושי ללידה נימא טהורה הואיל ודם בקושי בא:

דבר הגורם סותר והאי לאו גורם הוא

והאי נמי מטמא כימי נדה הוא או דילמא

מהו שתסתור בזיבה דבר המטמא סותר

ש"מ עבדו רבון פייסא בעי רבא קושי

עיילוה בקרירי אפקוה מחמימי נח נפשיה

שלש רב אסי עיילוה בחמימי אפקוה מקרירי

שליט ביה רקבא א"ל ואנא שילא בר אבינא

דהוא איסי בן מהללאל אסיתא דנחשא דלא

איסי בן גור אריה דהוא איסי בן גמליאל

מדליקתא א"ל אנא איסי בן יהודה דהוא

אמר לי לא ציית גדייה א"ל ולא מסתפי מר

ביה רב א"ל אם איתא דהדר ביה לדידי הוה

בתר דנה נפשיה דרב א"ל הדר בך דהדר

בוכנא דפרולא דמתבר אסיתא דנחשא

112 41

ואי לא ציית גרייה הוא סבר גדייה א"ל דרב אסי

אמר אביי נקטינן אין קושי סותר $M_{c}Q$ הגורם סותר דבר שאינו גורם אינו סותר זוכו ממא שבעה מבעי ליה אלא לאו דבר מאי שבעה אילימא דמטמא שבעה האי מה גרם לו קריו יום אחד לפיכך סותר יום אחד גרם לו זובו שבעה לפיכך סותר שבעה מה לרבנן מאי ת"ש דתני אבוה דרבי אבין מה XXX CL'X REWIU TTLL WX'LL LITE OIRT בודקין אותו לקרבן אמרתי ולא לסתירה אליעזר אומר בודקין אותו ברביעית אין לההיא טיפה במשא ח"ש בשלישית רבי בודקין אותו מאי לאו לסתירה לא לטמויה אף בעליעית בודקין אותו ברביעית אין לרבי אליעור ה"נ ת"ש רבי אליעור אומר אותו ה"ג כיון דלא גרים לא סתר אמר ליה ולרבי אליעור דאמר אף בשלישי' בודקין שניה בודקין אותו שלישית אין בודקין אותו הוא דתנן ראה ראייה ראשונה בודקין אותו LOLUL אמר ליה לאיי האי נמי גורם א"ל אביי אונס בזיבה יוכיה שאינו גורם

יטהר הזב מזובו נפקא מזובו ולא מנגעו מזוכה ולא מנגעה האי ויקרא ט"ו:י"ג מוכי לידה תנא נגעה אטר לידה אלא אי אמרת מזובה ולא מלידתה איידי דאצטריך ליה מלידתה ורבא האי מאי אי אמרת בשלמא תני הדא מזובה ולא מנגעה ולא תתני ולא מנגעה מזובה ולא מלידתה ואביי אמר לך מנא אמינא לה דתניא מזובה מזובה ולא מומאת זיבה מפסקת ביניהם NOL LEX אפסיק ליה לידה ואביי אמר לך שלא תהא מפסלת טומאה אלא אי אמרת אינה עולה ביניהם אי אמרת בשלמא עולה היינו דלא אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת לה דתניא (ויקרא טו, כח) ואחר תטהר אינה סותרת ועולה אמר רבא מנא אמינא אמר אינה סותרת ואינה עולה רבא אמר סותרת בזיבה איבעיא להו מהו שתעלה אביי ר"א היא תניא רבי מרינוס אומר אין לידה בזיבה ואי משכחת תנא דאמר סותר ההוא

ואביי חד בזב וחד בזבה וצריכי דאי כתב

לקרבן אמרתי - דבעי בדיקה ולא לסתירה: אלא - לא תוקי כדתרצה לטמויי במשא אלא ודאי לסתירה ובעיין לא תפשוט דאנן לרבנן בעינן ואת פשטת מדר"א:

ש"מ - מדנקט לשון גרמא מכלל דקיימא ליה דבר הגורם סותר:

רבי אליעזר היא - דאמר אונס סותר ואינו גורם:

אחריהן:

מזובה - וספרה לה מזובה: זב מטמא בין בשלש ראיות ביום אחד בין בשלש ראיות בג' ימים רצופין אבל זבה אינה מטמאה אלא בשלשה ימים כדכתיב בה ימים. בב"ק (דף כד.) מרבינן זב לימים:

מהו שחעלה - אם ילדה בזוב ובימי לידתה לא ראתה מהו שיעלה לה לנקיים ולא תצטרך לספור

מהן ורבא הא מני רבי אליעזר היא דאמר שאין ראוין לזיבה אין ספירת שבעה עולה ספירת שבעה עולה מהן אף ימי לידתה לידתה מה ימי נדתה אין ראוין לזיבה ואין מנא אמינא לה דחניא כימי נדחה כך ימי לאו נקיים מלידה לא מדם ואמר אביי בזוב שצריכה שתשב שבעה נקיים UXL הלילות דותה תטמא לרבות את היולדת לרבות את בועלה דותה תממא לרבות את אמינא לה דחניא (ויקרא יב, ב) דותה תטמא כבימים אימא לא צריכא אמר אביי מנא בראיות כבימים אבל זב דמטמא בראיות ואי כתב רחמנא בזבה משום דלא מטמיא זבה דמטמיא באונס אימא לא צריכא רחמנא בזב משום דלא מטמא באונס אבל תיובתא דרב חסדא אמר לך רב חסדא לא הצער ולא מן הדם הא מזה ומזה טהורה ששפתה מן הצער ולא מן הדם טעמא דמן יהושע אומר לילה ויום כלילי שבת ויומו כל שכן דבעי נפיש חיילות מפי תנן רבי שחיילותיו של מלך הן ורב חסדא אמר משל למלך שיצא וחיילותיו לפניו בידוע ממאה רבי הנינא אמר טהורה א"ר הנינא להר שפתה מזה ומזה מהר רב הסדא אמר הכתוב קשתה שלשה ימים וכו' איבעיא משאי אפשר ורב פפא אמר על כרחך הקישן ששת רבי אליעזר היא דאמר דנין אפשר באמרי אמר רב אחזבוי בר אמי אמר רב ששת אמר על כרחך הקישן הכתוב איכא ביא דאמר דנין אפשר משאי אפשר ורב

אפשר אמר רב אחדבוי בר אמי ר' אליעור

נקיים מלידה - שלא תהא לידה ביניהם דאע"ג דלא חזיא כמאן דחזיא דמי דהא ימי לידה טמאין

וכי דנין אפער מעאי

אע"ג דלא גרמי סתר וכי קאמינא אנא לרבנן דאמרי דבר שאינו גורם אינו סותר אינה סותרת מסתר נמי סתרה - וכ"ש דלא סלקא כי היכי דס"ל באונס בזב שאינו גורם וסותר ימי לידה נמי סותרת אבל נדה לא הויא הילכך לא משכחת ימי ספירה בימי נדה ולא ימי נדה בימי ספירה: דהא מכי הויא זבה לא חיילא ימי נדה לעולם עד שתשב שבעה נקיים וכל דם שרואה אינה אלא מה ימי נדחה אין ראויין לזיבה - דאין זבה אלא אחר נדה ואין ספירת שבעה לזיבה עולה מהן בלא דם:

דאיכא מעות מעשר שני נייתי מנייהו אמר לו אף ע"פ שאי אפשר ראיה גדולה היא ונלמד הימנה: מן החולין אמר לו ר"ע וכי דנין אפשר משאי אפשר במצרים אכתי לא הוה מעשר אבל לדורות ר' אליעזר היא - במסכת מנחות בפ' התודה דיליף פסח דורות מפסח מצרים שלא יביא אלא וכי דנין אפשר - כגון לידה דאפשר לה ללדת בימי ספירה:

לפניו - יום אחד או שנים קודם ביאתו: רב חסדא אמר ממאה - דהא איכא שופי:

חיילות:

נמנגע:

מסתר נמי סתרה

דפסקו להו חיילות לגמרי - דהשתא ודאי קמאי לא מחמתיה אתו דאי מחמתיה אתו כל שכן דמפיש דמפיש היילות מפי - סמוך לביאתו:

לנדה ממאה: ימי וכל ימי זוב טומאתה וגו" - ומינייהו נפקא לן זבה קטנה בשילהי מכילתין בשמעתא בתרייתא: קשיא לתרוייהו - דאמרי זבה גדולה וקטנה הוא דמטהר ולד אבל אם יאריך אחריהן טמא:

ז' ימי גדות ומטו ימי זוב טהורה: זבה גדולה - ראתה שלשה רצופין בתוך י"א יום טהורה מספירת נקיים ומקרבן אבל לא ראתה אלא יום אחד צריכה לשמור יום כנגד יום דכי כתיב דמה דדרשינן ולא מחמת ולד בזבה גדולה כתיב דכתיב בההוא קרא ימים רבים ואם משך קשויה יותר מאחד עשר יום שנכנסה לימים שראויים

ועוד ארבעים וחמשים יום - קס"ד לגמרי מטהר לה ר"מ מזוב ומנדות: בימי נדה נדה - וה"ק ר"מ כמה הוא קשויה שלא חבא להתחייב בקרבן ולספירת נקיים ארבעים וחמשים יום ומיהו בכל הני ארבעים כי שלמי ימי זוב ומטו ימי נדות טמאה נדה וכי הדרי שלמי

אחריהן שמאה נדה כדאמר לעיל בימי נדה נדה:

אין הולד מטהר אלא ימים הראויין להיות בה זבה - דהיינו י"א יום שבין נדה לנדה אבל ראתה

כרקתני - שלשה בקושי ומקצת שלישי ומקצת רביעי בשופי:

או שקשתה שנים ושפתה מעת לעת - בשלישי מן הצער ולא מן הדם:

אי גמי כי קתני - שלשה בקושי וא' בשופי ובכולן ראתה למה לי כולי האי:

תנן כמה הוא קשויה ר"מ אומר ארבעים וחמשים יום בשלמא לרב משכחת לה כרב אדא בר אהבה אלא ללוי קשיא אמר לך

אפי' ימים הראויין לספירת סתירת ובה

לוי מי קחני טהורה בכולן בימי נדה נדה בימי זיבה טהורה - לישנא אחרינא אמרי א"ר לוי אין הולד מטהר אלא ימים הראויין להיות בהן זבה גדולה מ"ט (ויקרא טו, כה)

राव रात

מבעיא מזה ומזה דטמאה דפסקי להו חיילות לגמרי אבל מן הצער ולא מן הדם אימר כי היכי דמדם לא פסקה מקושי נמי לא פסקה והא חוובא בעלמא הוא דנקט לה קמ"ל חנן קשתה שלשה ימים בחוך אחד עשר יום ושפתה מעת לעת וילדה הרי זו יולדת בזוב היכי דמי אילימא כדקחני למה לי שלש היכי דמי אילימא כדקחני למה לי שלש בחרי בקושי וחד בשופי סגי אלא לאו הכי קאמר קשתה שלשה ושפתה מזה ומזה או שקשתה שנים ושפתה מעת לעת הרי זו יולדת בווב ותיובתא דר' הנינא אמר לך רבי הנינא לא לעולם כדקתני והא קא משמע לן דאע"ג דמתחיל קישוי בשלישי ושפתה מעת לעת טמאה לאפוקי מרבי הנינא – כמה היא קשויה ר"מ אומר וכו' השתא חמשים מקשיא ארבעים מיבעיא אמר רב חסדא ל"ק מקשיא ארבעים מיבעיא אמר רב הסדא ל"ק מקשיא ארבעים מיבעיא אמר רב הסדא ל"ק מקשיא ארבעים מיבעיא אמר רב הסדא ל"ר מקשיא ארבעים מיבעיא אמר רב הסדא ל"ר מקשיא ארבעים מיבעיא אמר רב הסדא ל"ר מסהר אלא ימים הראויין להיות בהן זבה אמר רב אדא בר אהבה ולטעמיה דרב שיפורא - שופר שתוקעין בו ב"ד בקדוש החדש:

תשיעי הוי מחמת ולד דקסבר יולדת לט' יולדת למקוטעין:

כל הדמים שרואה בו בקושי אינו אלא מחמת הולד אע"ג דאיכא שופי בתרייהו ואפי' בתחלת יהודה שיפורא גרים כלומר החדש של תשיעי גורמת לידת הולד דמכי עייל הוה זמן לידה הילכך שלא תראה דם בימי השופי ולא אמרינן כיון דשופי סמוך ללידה נטמאנה בדם הקושי דקסבר ר' ואפי' בסוף תשיעי ילדה - ואע"ג דתשיעי כולו בשופי חוץ משני ימים אין זו יולדת בזוב בלבד והרי היא זבה:

הרי זו יולדת בזוב - הואיל ורוב זיבה בשמיני הואי שאין הולד מטהר שדינן חד יומא בתר תרין להקל ולהחמיר - פעמים שאינו מטהר כלום פעמים שהוא מטהר חדש ויום אחד:

ובלא קושי ראתה:

הגדה דהוה ליה יום לידה שלישי ואי הויא חזיא קודם לידה בפתיחת הקבר הרי היא זבה הואיל קמ"ל דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם - דאי לא אפשר הויא לה זבה כשילדה אחר שנים שלאחר יש רואה - בלא קושי:

אמר להן - ר"מ מאי דעתייכו משום נפלים כדפרשינן:

א"כ - דקחשבת שמונים של נקבה:

וחמשים שהולד מטהר - הנך חמשים של קושי לפני השמונים:

יש מקשה - שהיא רואה:

יום ואין זיבה עולה בהן כיצד שנים בלא עת אין קושי לנפלים ת"ר יש רואה מאה בהן אמר להן מאי דעתייכו משום נפלים לו א"כ יש מקשה כל ימיה ואין זיבה עולה ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה XULL וחמשים שהולד מטהר ושמונים של נקבה ΔU ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה ק"נ יום ואין זיבה עולה בהן כיצד שנים בלא arter תניא היה ר"מ אומר יש מקשה בכולן קשתה בימי נדתה נדה בימי זיבתה וחמשים יום קשיא לתרוייהו מי קתני טהורה כמה הוא קשויה ר"מ אומר אפי' ארבעים זבה קטנה מ"ט ימי וכל ימי התם כתיבי חנן דרב אמר אפילו ימים הראויין להיות בהן דמה ימים רבים כתיב אבא שאול משמיה

ויולדת אלא למאחים ושבעים ואחד יום או איני והא אמר שמואל אין אשה מתעברת אהבה ש"מ קסבר רבי יהודה שיפורא גרים ילדה אין זו יולדת בזוב אמר רב אדא בר ושתים בתחלת תשיעי ואפילו בסוף תשיעי ロルロ אבל קשתה יום אחד בסוף שמיני נאפילו בתחלת תשיעי ילדה הרי זו יולדת שנים בסוף שמיני ואחד בתחלת תשיעי ויש בדבר להקל ולהחמיר כיצד קשתה יהודה אומר משום רבי טרפון דיה חדשה בלא דם ר' יהודה אומר דיה וכו' תניא רבי בקבר בלא דם קמ"ל דאפשר לפתיחת הקבר מאי קמ"ל לאפוקי ממ"ד אי אפשר לפתיחת של נקבה ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה ושמונים

ת"ר יש מקשה עשרים וחמשה יום ואין כזיבתה מכלל דזיבתה טהורה וכמה שבועים יב, ה) וטמאה שבועים כנדתה כנדתה ולא שמואל מאי טעמייהו דרבנן דכתיב (ויקרא אומרים אין קושי יותר מב' שבתות אמר שנים מיעוט ימים שנים רבי יוסי ור"ש הימים ותהר חנה ותלד בן מיעוט תקופות שנאמר (שמואל א א, כ) ויהי לתקופות למקוטעים יולדת לשבעה יולדת למקוטעים אפי' למ"ד יולדת לתשעה אינה יולדת מאתן ושבעים וחד הוו אמר מר זוטרא דייי"ג ויתן [ה'] לה הריון הריון בגימטריא מעמייהו דהסידים הראשונים דכתיב רות לא אימא מרביעי ואילך אמר מר זוטרא מאי יבואו נשותיהן לידי חלול שבת ברביעי ותו משמשין מטוחיהן אלא ברביעי בשבת שלא הראשונים דתניא חסידים הראשונים לא היו ושבעים ושלשה הוא דאמר כחסידים למאתים ושבעים ושנים יום או למאתים

ממה היקל עליה מטומאת זיבה אבל טמאה אמר להן דיו לבא מן הדין להיות כנדון בדם השופי אינו דין שנקל בדם הקושי בדם השופי היקל בדם הקושי מקום שהיקל אמרו לו לרבי אליעזר ומה במקום שהחמיר טהורין עד שיצא הולד ורבי אליעזר מטמא שמונים של נקבה כל דמים שהיא רואה אין קושי לנפלים "*לותנ"* המקשה בתוך ולד אלא נפל בתלתא נמי הויא זבה מ"ט ולד ולא תהא יולדת בזוב ובמקום שאין שתתקשה גשרים וששה יום במקום שיש לעני אלא אמר רבא הכי קאמר אי אפער במקום שיש ולד אמר ליה רבא והא בלא ולד ולד בתלתא נמי סגי אמר רב ששת אימא יום בלא ולד ולא תהא יולדת בזוב בלא ממהר ואי אפשר שתתקשה עשרים וששה נדה וב' שלאחר נדה וארבעה עשר שהולד זיבה עולה בהן כיצד שנים בלא עת ושבעה

מומאט נגני "למ" חנו רבנן תשב לרבות

לתקופות הימים - כתיב:

מכלל דזיבתה טהורה - ומהכא גמרינן לעיל קושי בימי זיבה:

יש מקשה - שרואה כ"ה יום בין קושי ובין שופי:

מחני' המקשה תוך שמונים - שנתעברה בימי טוהר או שנשתהה ולד אחר חבירו ב' חדשים וחצי בלא ולד - לקמן פריך משמע שאין שם ולד א"כ לאו קושי הוא ולמה לי כ"ו בתלתא לאחר הנדה

ר' הייא (לעיל נדה דף כז.): אחד נגמרה צורחו באמצע שביעי ואחד נגמרה צורחו לסוף תשיעי כמעשה דיהודה וחוקיה בני

שהחמיר בדם השופי - כגון שאר יולדת שרואה ג' בשופי וילדה הרי זו יולדת בזוב:

דיו לבא מן הדין - כגון קושי של חוך מלאח שאחם למדין מקושי דעלמא:

גמ' תשב - על דמי טהרה:

ביקל בקושי שעמו מקום שהיקל בשופי אמרו לו הרי אנו משיבין לך לשון אחר מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת נדה לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל עליה דין שנקל בקושי שלאחר הולד אמר להם דיו בולד מקום שהיקל בקושי שלפני הולד אינו בשופי שלפני הולד היקל בשופי שלאחר מממא אמרו לו לר"א ומה במקום שהחמיר שהיא רואה טהורין עד שיצא הולד ור"א המקשה בתוך שמונים של נקבה שכל דמים

תשב ישיבה אחת לכולן בלתנ" כל אחד בימי נדה נדה בימי זיבה טהורה אמר קרא דמיה מחמת עצמה ולא מחמת ולד אימא ולד ה"נ (ויקרא יב, ז) וטהרה ממקור דמיה אמריתו דמה דמה מחמת עצמה ולא מחמת נדה אמר רבא בהא זכינהו ר"א לרבנן לאו עליה מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת דיו לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל אמר להם אפילו אתם משיבין כל היום כולו שלאחר הולד אינו דין שנקל בקושי שעמו

76 70

בגיע שעת וסתה

ומה במקום שהחמיר בשופי שלפני הולד

אבל ימי הזב והזבה ושומרת יום にてなべ口 הרי זו טהורה מפני שחרדה מסלקת את היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה

עשר יום בחוקת מהרה

נדה דף יא.): גמ` לומר שאינה צריכה בדיקה - שחרית וערבית ומשעברו צריכה לבדוק כדאיתא בפ"ק (לעיל

ימי הזב - ימי ספירו:

ממאה - דאורה בזמנו בא:

מתני' כל אחד עשר יום - אחר הנדות אשה עומדת בחזקת טהרה. ובגמרא מפרש למאי הלכתא: לאחר שבעה ראשונים של קושי:

כגון ראחה בקושי שבעה ימים ראשונים תהא טמאה ואם ראחה יותר יהא הדם טהור ותטבול אימא בימי נדה נדה - לר"א פריך כיון דאית ליה דיו לודי מיהא דבימי זיבה טהורה כקושי שלפניו

דיו לבא כו' - שהרי ק"ו אינו נידון אלא מכח קושי שלפניו כדקתני ומה במקום שהחמיר בשופי

שלאחריו אינו דין שנקל בקושי שעמו שעם השופי דהשתא יליף קושי של אחריו דטהור לגמרי שלאחריו להיות כקושי שלפניו שהרי ממנו אנו למדים אלא הכי גמרינן מקום שהיקל בשופי שהיקל בקושי שלפני הולד אינו דין שנקל בקושי שלאחריו דהכא הוא דאיכא למימר דיו לקושי הרי אנו משיבין אותך לשון אחר - שלא נלמד קושי שלאחר מקושי שלפני כדאמרי? לעיל מקום

זכינהו - תשובה נצחת יכול להשיבן: מעפני בולד היקל בקושי שעמו:

וליכא למימר ממה היקל מטומאת זיבה כדקאמר:

ולא בדקה הרי זו טמאה ר"מ אומר אם

ישבה לה ולא ברקה שגגה נאנסה הזידה

ולא בדקה טהורה

ולא בדקה טהורה הגיע שעת וסתה ולא בדיקה ישבה ולא בדקה שגגה נאנסה הזידה לה וסת אבל יש לה וסת מותרת וצריכה לבעלה ובימי נדה אסורה בד"א באשה שאין והכי קתני כל י"א בחזקת טהרה ושריא דבאשה שיש לה וסת עסקינן חסורי מחסרא סיפא הגיע שעת וסתה ולא בדקה מכלל דלמא אתיא לקלקולא בימי נדה הא מדקתני אמאי א"ר מאיר יוציא ולא יחזיר עולמית בימי זיבתה בחזקת טהרה קיימא メベロ וסת אסורה לשמש ה"מ בימי נדתה אבל צריכא אלא לר"מ דאמר אשה שאין לה ולא בדקה טהורה רב חסדא אמר לא בדיקה ישבה ולא בדקה שגגה נאנסה הזידה ולא בעיא בדיקה אבל בימי נדתה בעיא אתאן לימי נדה וה"ק כל י"א בחזקת טהרה בדקה מכלל דלכתחלה בעיא בדיקה סיפא צריכה בדיקה והא מדקתני סיפא ישבה ולא למאי הלכתא אמר רב יהודה לומר שאינה כנגד יום הרי אלו בחוקת טומאה ra.

ט"ו לראיתה דבימי זיבתה קאי לא קבעה כ"ב לראיתה דהתם בימי נדתה קאי לה אבל אמר שמואל לייש אלא טייו לטבילתה שהן וזה אסורין ואמרת לן עלה אמר רב יהודה אסורין לשמש שינתה פעמים ליום כ' זה יום ט"ו (יום) ושינתה ליום כ' זה וזה ואהא אמרת לן היתה למודה להיות רואה ממעתתא א"ל אביי את אמרת ניהלן ימי זיבתה אמר רב יוסף לא שמיע לי הא שמואל לומר שאינה קובעת לה וסת בתוך לעת תיובתא רב הונא בר הייא אמר יום כנגד יום והיולדת כולן מטמאות מעת מעת לעת – מיתיבי הנדה והזבה והשומרת הדמים רבא אמר לומר שאינה מטמאה וסתה ולא בדקה מהורה שחרדה מסלקת את שר"מ אומר אם היתה במחבא והגיע שעת במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה טמאה ר"מ כולה ר"מ היא וה"ק אם לא היתה בדקה טמאה הא מדסיפא ר"מ רישא לאר

אמר רב פפא אמריתא לשמעתא קמיה רב

לא נצרכא - הא דקתני כל י"א בחוקת טהרה אלא לר"מ בסוף פרק ראשון בגמרא: לימי נדה - לימים שראויין לנדה כגון אחר י"א שבין נדה לנדה:

אמאי יוציא - תשמש כל י"א:

רבא אמר - מתני' דקתני כל י"א בחזקת טהרה:

הנדה - כלומר אשה שרואה דם מטמאה מעת לעת בראיית תחלת נדותה:

הייא בר רב הונא - פי' אמתני' מהדר:

את אמרת ניהלן - קודם חולייך:

לא שנו - דליום ט"ו הוי וסת קבוע דליבעי תלתא זימני למיעקריה:

ישבה ולא בדקה מהורה: מקבע לא קבעה - בחוך ימי זיבה דחבעי ג' זימני למיעקריה דבחדא זימנא הוא דעקר לה ואם

יהודה מרסקרתא מקבע לא קבעה מיחש מהר דניחרש לה אישתיק ולא א"ל ולא מידי אמר רב פפא נחזי אנן היתה למודה להיות רואה ליום ט"ר ושינתה ליום כ' זה וזה אסורין ואמר רב יהודה אמר שמואל ל"ש אלא ט"ר לטבילתה שהן כ"ב לראייתה ושינתה ליום לטבילתה שהן כ"ב לראייתה ושינתה ליום למבילתה שהן כ"ב לראייתה ושינתה ליום אלמא דחיישינן לה וקחבר דב פפא עשרין ותרתין מעשרין ותרתין מנינן נדה ופתחה מעשרין וז' מנינן א"ל רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא ממאי דלמא עשרין

ותרתין נמי מעשרין וז' מנינן דכי הדרי ואתר
עשרין ותרתין קיימא לה בתוך ימי נדותה
וה"נ מסחברא דאי לא תימא הכי האי
תרנגולתא דרמיא יומא וכבשה יומא ורמיא
ומא וכבשה יומא וכבשה תרי יומי ורמיא
הד יומא כי הדרה נקטה כדלקמיה נקטה או
א"ל רב פפא אלא הא דאמר ר"ל אשה
קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה ורבי יוחנן
אמר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה ורבי יוחנן
ה"ד לאו כגון דחזאי ריש ירחא וחמשא

רקחני אסורה - דכי הדר אתו כ"ב להשבון יום שהיתה ראויה לראות בו כשדילגה בה קיימא לה בימי זיבה להשבון ראייתה כדפרישית. וקסבר רב פפא יום עשרין ותרחין דאסרינן עלה מיום כ"ב מנינן כלומר לאו כ"ב לראיית דילוגה שהיה בכ"ז אלא כ"ב מיום שהיתה ראויה לראות לימודה. ומדקרי להו רב פפא ימי זיבה קסבר נדה ופתחה ימי נדותה וזובה מעשרין וז' מנינן דהיינו מיום ראיית דילוגה ומיום ראיית כ"ז עד השתא לא הוו לה י"ז דאי ליום שראויה לראות כשדילגה מנינן ימי נדות וזוב לא הוה קרי להו ימי זובה דהא חלפו להו כ"ב מההוא יומא:

פתחה - קרי השבון הנדה לימי הנדה וווב: ממאי - דהאי יום כ"ב דאסרינן ליה מנינן מיום כ"ב שהיתה ראויה לראות כשדילגה דמטי ליה

בימי זיבה לחשבון ראייה שראחה בכ"ז: ההי מסחברא - דהא משום דחיישינן שמא תחזור לקדמותה לראות מכ"ב לכ"ב אסרינן לה דהשתא הוי כ"ב לראייה אבל ליום כ"ב לחשבון יום שהיתה ראויה לראות לא מצי אסרינן משום הא חששא דאפי' חוזרת לקדמותה לא תראה היום שהוא י"ז לראייתה דההיא לא היתה למודה לראות אלא לכ"ב לראייה ואי משום שהוא כ"ב ליום הראוי לה אין זה דרך החוזרת לוסתה לקצר ימי טהרתה ולמהר ימי ראייתה כדי שיבא לפי חשבון של תחלה אלא חוזרת וקובעת כ"כ ליום

כדלקמיה נקטה - מעכשיו היא חוזרת למנות כגון שעומדת יום ז' שאחר יום ז' שהטילה ומטלת

יום שמיני: א"ל רב פפא אלא הא דאמר כו' אין אשה קובעת לה וסת תוך ימי נדותה - בימים שהיא נדה

כרבעינן לפרושי מילתא דרבי יוחנן דחואי ריש ירחא וה' בירחא וריש ירחא וה' בירחא והשתא

חואי בה' בירחא דהוו להו ג' זימני בה' בירחא ומעכשיו יהיה לה וסת בה' בחדש. לריש לקיש

לא הוה וסת דהא תרי זימני קמאי דה' בירחא הוי תוך ימי נדותה ממש דהא נדה הויא מריש ירחא

ופעם ג' הוה ימי נדה לפי חשבון הראוי שהיתה ראויה לראות ריש ירחא ומדקרי לפעם ג' תוך

ימי נדה אלמא לפי חשבון הראוי מנינן:

עלד - ואם נקבה תלד דמצי למכתב ואם נקבה וטמאה שבועים:

נימוק ופשיטא דאמו טמאה לידה: טעמא מהכא אבל רבנן לא צריך להו קרא להכי דהא לדידהו כיון דאמרי הבית טמא לית להו טמא כו' רבי שמעון אומר הולד נימוק ואמר בגמרא מודה רבי שמעון שאמו טמאה לידה ויליף גמ' אלא כעין שהזריעה - כגון נימוק הולד כדאמר בהמפלח (לעיל נדה כו.) שליא בביח הבית שנודעועו אבריו - נעקר שכבת ורע מגופו:

כל הנשים - לענין נדה:

אמרוה - להא דרבי יוחנן:

דאקדים וחזאי בכ"ה דמים יתירי איתוספו בה:

בהכי שנפתה מעיינה משום דאמר הך ראייה דראש חדש ראיית וסתה היא והיום זמנה והאי נדה מיום כ"ה ומש"ה קרי להו תוך ימי נדותה דהא נדה היא. וטעמא מאי הוי קביעות הא אורחה בר"ה דה"ל הך ראייתה בתרייתא שהיא שלישית לראייה של ר"ה בתוך ימי נדותה ממש שהיא א"ל לא אלא הכי א"ר יוחנן כגון דחזיא - תרי זימני בריש ירחא ופעם שלישית בכ"ה ורביעית

אוחז באמה ובולע את התרומה ומטמאין היה אוכל בתרומה והרגיש שנודעועו אבריו קרי אינן מטמאין עד שחצא טומאחן לחוץ יט) דם יהיה זובה בבשרה אבל הזב ובעל מטמאות בבית החיצון שנאמר (ויקרא טו, ר"ש אומר הרי זה כילוד כל הנשים מומאה וימי טהרה ואין חייבין עליו קרבן מעד., נובן און יושבין עליו ימי

יוצא דופן ורבנן האי מבעי ליה לרבות מאי טעמיה אמר ר"ל אמר קרא תלד לרבות אלא כעין שהזריעה אמו ממאה לידה ור"ש מזרעת ור"ש ההיא דאפילו לא ילדה תזריע וילדה זכר עד שתלד במקום שהיא דרבנן אמר קרא (ויקרא יב, ב) אשה כי צמ, איר מני בר פטיש מאי טעמייהו בכל שהוא אפילו כעין החרדל ובפחות מכן

112 2

GLY I LEX TIEF

א"ר יוחנן כגון דחואי ריש ירחא וריש ירחא אלמא מריש ירחא מנינא א"ל לא הכי וקאמר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה חואי בחמשא בירחא ובריש ירחא לא חואי בירחא וריש ירחא וחמשא בירחא והשתא

ציבון עלך בנות כותים

דרב יהושע

רבין וכל נחותי ימא אמרוה כרב הונא בריה

דמי יחירי הוא דאחוספו בה וכן כי אתא

ועשרין וחמשה בירחא וריש ירחא דאמרינן

אע"ג דכתיב זאת איצטריך לבן או לבת לידה שלאחר מלאת כאחת ת"ל זאת ורבון אלא יכול חביא על לידה שלפני מלאת ועל ויולדת דאכלה חלב בחד קרבן תסגי לה ועל זיבה כאחת אלא יולדת דאכלה דם אחד על ולדות הרבה יכול תביא על לידה ז) זאת תורת היולדת מלמד שמביאה קרבן ליה מדתני תנא קמיה דרב ששת (ויקרא יב, ולחייב על כל בת ובת ורבי שמעון נפקא ורבנן האי מבעי ליה לחייב על כל בן ובן עבל עבל מכץ מעום עבע עבע מ_{יי}מ נפלא ליה מדחני בר ליואי דתני בר ליואי מוממום ואנדרוגינוס קמ"ל ורבי שמעון זכר ונקבה כתיב זכר ודאי נקבה ודאית ולא מומטום ואנדרוגינוס דסלקא דעתך אמינא

עבורא כגון יהודה וחזקיה בני ר' חייא אימר

בחד קרבן סגי לה קמ"ל א"ר יוחנן ומודה

רבי שמעון בקדשים שאינו קדוש מאי טעמא

גמר לידה לידה מבכור מה החם פטר רחם

אף כאן פטר רחם ולגמר לידה לידה מאדם

מה החם יוצא דופן אף כאן יוצא דופן

מסחברא מבכור הוה ליה למילף שכן אמר

מאמו אדרבה מאדם הוה ליה למילף שכן אמר

פשוט מפשוט אלא מבכור הוה ליה למילף שכן

מענו אם בהמח קדשים פגול נוחר וטמא

אדרבה מאדם הוה ליה למילף שכן פשוט

עכן אם בהמח קדשים פגול נוחר וטמא

אדרבה מאדם הוה ליה למילף שכן פשוט

וכר קדוש במחנה הנך נפישן אמר רב חייא

זמר לר' יוחנן ר' יהודה אומר (ויקרא ו, ב)

לחייב על כל בן ובן - שאם טבלה לאחר י"ד לנקבה ושמשה ונתעברה וילדה לאחר שמונים מביאה שני קרבנות:

מיעוטין

תורת היולדת - משמע תורה אחת ליולדת ולדות הרבה:

סר"א בתרי עיבורי (דחד הוי נפל) אבל בחד

שלפני מלאח - ילדה עכשיו וילדה לאחר שמונים קמא הוי לפני מלאח ובתרא הוי לאחר מלאח:

מודה ר"ש - ביוצא דופן:

מאדם - לענין טומאה וטהרה דכתיב וילדה זכר: אמו מאמו - בבכור כתיב (שמות כב) שבעת ימים יהיה עם אמו ובקדשים כתיב (ויקרא כב) והיה

שבעת ימים תחת אמו: שכן אם בהמת קדשים פיגול נותר וטמא - אם בתרוייהו כתיב אמו ותרוייהו בהמת קדשים ופגול

ונוחר וטמא נוהג בהם לאפוקי אדם דליתיה בכל הני: פשוט - אדם משחעי בין בפשוט בין בבכור וכן קדשים הוו פשוטים. ובין באדם ובין בקדשים לא משחעו בזכרים לחודייהו טפי מבנקבות לאפוקי בכור דליתיה אלא בזכרים. ותרוייהו בין אדם בין קדשים לא הוו קדושין מאליהם אבל בכור קדושתו מאליו. ובין קדשים ובין אדם לא הוו

דמסייע ליה לרבי יוחנן - דאמר דמודה ר"ש ביוצא דופן דקדשים:

מתנות כהונה כגון שלמים לבעלים הן לאפוקי בכור דהוי ממתנות כהונה:

בתרי עיבורי - שילדה וחזרה ונתעברה בתוך ימי טוהר וילדה לאחר שמונים:

שכן למאן דאמר משעת יצירה הן קדושים דהיינו במעי אמו דאיצטריך למעוטי מזאת: הכי נמי מסתברא - דכל הני פסולין דהכא בבהמות קדשים קאמר. ורובע ונרבע כגון שהקדישן ולבסוף נרבעו. ומוקצה ונעבד נמי בקדשים קלים ואליבא דרבי יוסי הגלילי דאמר ממון בעלים הן ויכול לאוסרן והכי נמי מוקמינן בפרק בתרא דזבחים (דף קיד.). ואתנן ומחיר כשנתן לה עובר

וקסבר, ולדות קדשים בהוייתן הן קדושין - נראה בעיני דלא גרסי' ליה ופירוש משובש הוא דכל

מאמו אמו נפלא - נמי דלא קדיש דגמר מבכור:

מפטר רחם נפקא - דלא קריש וכיון דחולין הוא למה לי למעוטי פשיטא אם עלה ירד:

ברובע והגרבע מוקצה וגעבד - פסולין ליקרב כדיליף לקמן בשמעתין:

שהימתן כשרה:

שנשחטה בלילה ושנשפך דמה - לארץ ולא נזרק: ושקבלו פסולין את דמו וזרקוהו - כגון בעל מום או שאר פסולין. ולהכי נקט קבלו פסולין ולא נקט ששחטוהו פסולין שהשחיטה כשרה בפסולין כדתנן (זבחים דף לא:) כל הפסולין ששחטו

אחר שריבה הכתוב ומיעט אמרח מרבה אני את אלו שהיה פסולן בקדש ומוציא אני את אלו שלא היה פסולן בקדש קתני מיהת יוצא דופן דלא מאי לאו יוצא דופן דקדשים אמר רב הונא בריה דרב נתן לא יוצא דופן דבכור בכור מפטר רחם נפקא אלא מאי דקדשים מאמו אמו נפקא האי מאי אי אמרת בשלמא דקדשים היינו דאצריכי תרי קראי חד לבהמת חולין דאוליד דרך דופן ואקדשה וחד לבהמת קדשים דאוליד

ト に なと

XLL

פרט לנשחטה בלילה ושנשפך דמה ושיצא שמעון אומר עולה אין לי אלא עולה כשרה מנין לרבות שנשחטה בלילה ושנשפך דמה ושיצא דמה חוץ לקלעים והלן והיוצא והטמא והנוחר ושנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו ושקבלו פסולין וזרקו את דמן והנחנין למעלה שנחנן למטה והנחנין למטה שנחנן למעלה והנחנין בחוץ שנחנן בפנים

והנתנין בפנים שנתנן בחוץ והפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן מנין ח"ל (ויקרא ו, ב) זאת תורת העולה ריבה תורה אחת לכל העולין שאם עלו לא ירדו יכול שאני מרבה את הרובע והנרבע והמוקצה והנעבד ואתנן והמחיר והכלאים והטרפה ויוצא דופן ת"ל זאת ומה ראית לרבות את אלו ולהוציא את

פרק ה יוצא דופן

אמר ר"ל לדברי המטמא בדם מטמא באשה מצור מקומו שמא ומ"ס מקור מקומו שהור עופל ובמקור מקומו טמא קמיפלגי מר סבר אלא אמר רב יוסף כגון שיצא ולד ודם דרך דהיינו רישא ועוד משם מקום ולד משמע ורבנן לטעמייהו מתקיף לה רב יוסף חדא ודם דרך רחם ואודא ר' שמעון לטעמיה בכי נמי מסתברא מדקתני הרובע פליגי אמר רבינא כגון שיצא ולד דרך דופן לטעמיה ורבון לטעמייהו אלא סיפא במאי דרך דופן וקסבר ולדות קדשים בהוייתן הן שמעון מטהר בשלמא רישא רבי שמעון

זו יולדת בזוב ודם היוצא משם טמא ורבי צבי זו יולדת בזוב ורבי שמעון אומר אין המקשה שלשה ימים ויצא ולד דרך דופן קדשים הכא נמי איצטריך תרי קראי ת"ר תרי קראי חד לבהמת חולין וחד לבהמת לכלאים או עו פרט לנדמה אלא אצטריכו כבי כו) שור או כשב או עו שור פרט ועו כלאים מהכא נפקא מהתם נפקא (ויקרא המוקצה ומן הצאן להוציא את הנוגה להוציא את הנעבד מן הצאן להוציא את הבהמה להוציא הרובע והנרבע מן הבקר מעכא נפלא מעים נפלא (ויקרא א, ב) מן והנרבע והמוקצה והנעבד והכלאים rg4x קדושים אלא אי אמרת דבכור מפטר רחם

חל עליהם וקדושה דממילא נמי חיילא עלייהו והרי הם קדושים. וכלאים וטרפה ויוצא דופן נמי בהמת קדשים קלים באתנן וקסבר בהוייתן הם קדושים ולא קודם לכן לפיכך איסור אתנן ומחיר

כ, יה) ואיש אשר ישכב את אשה דוה וגלה

עד שיצא מדוה דרך ערותה שנאמר (ויקרא

משום ר"ש בן יוחי מנין שאין אשה טמאה

ואזדא ר' יוחנן לטעמיה דאמר רבי יוחנן

אמר אף לדברי המטמא בדם מטהר באשה

לדברי המטהר בדם מטהר באשה ור' יוחנן

מן הבהמה - אדם כי יקריב מכם מן הבהמה ולא כל בהמה להוציא את הרובע והנרבע: בולדות קדשים:

כלאים - מן העז ומן הכבש:

לבהמה דחולין - ואקדשה:

שיצא ולד ודם דרך דופן - ופלוגתא אחריתי היא ולאו אקושי קאי דרישא איירי כשיצא דם דרך ולד הוא הלכך לענין קושי נמי ולד הוא ומטהר את קישויו: ר"ש לטעמיה - דאמר במתניתין יושבין עליו ימי טומאה אפילו בלידה יבשתא וימי טהרה אלמא

מלטמא וכדם מכה דמי וכי אתא נמי דרך רחם טהור כל ימי זיבה היכא דליכא שופי סמוך ללידה ורבי שמעון סבר מקור מקומו טהור מלטמא טיפה הנוגעת בו הלכך כי אתא דם דרך דופן טהור את האשה טומאת שבעה מיהו טיפה עצמה מטמאה במגע משום דנגע במקור ומקור מקומו טמא. רבנן סברי מקור מקומו טמא - הלכך טיפת דם מטמאה. ואע"ג דדרך דופן לאו ראייה היא לטמא רחם קודם לידה:

מטמא באשה - טומאת שבעה משום ראיית נדה ואע"ג דבא דרך דופן: דולד מטהרו ואע"ג דולד דרך דופן נפק:

המקשה ג' ימים - בימי זיבה וראתה דם כל שלשה דרך רחם:

בין השינים כלפנים או כלחוץ ת"ש דתני אמר רבי יוחנן עד בין השינים איבעיא להו יוחנן אותו מקום גלוי הוא אצל שרץ אלא לקיש כל שתינוקת יושבת ונראת א^{יי}ל רבי בבית החיצון הי ניהו בית החיצון אמר ריש אימא מעלמא אחיא כל הנשים מטמאין אלא לטומאת ערב ודווקא תרתי אבל חדא שבעה חמשה דמים טמאין באשה וחו לא מיפי מרגליות טמאה למאי אילימא לטומאת אמר רבי יוחנן מקור שהזיע כשתי ΛLC דם אמר רחמנא ולא חתיכה אלא לטומאת ערותך למאי אילימא לטומאת שבעה (יחזקאל טז, לו) יען השפך נחושתך ותגלי מצור שנעקר ונפל לארץ טמאה שנאמר אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה אשה ממאה עד שיצא מדוה דרך ערותה את ערותה את מקורה הערה מלמד שאין

הסתרים אינה מטמאה אלא שגזרת הכתוב שטומאת בית הסתרים היא וטומאת בית כבר נאמר למטה או איש אלא מפני ללמדנו אם לענין נוגע בשכבת זרע הרי עד הערב אמר ר' שמעון וכי מה בא זה והתניא (ויקרא טו, יה) ורחצו במים וטמאו **4117** וסבר רבי שמעון דיה כבועלה אף היא אינה מטמאה עד שתצא טומאתה בועלה אינו מטמא עד שתצא טומאה לחוץ ת"ל יהיה ור" שמעון אומר דיה כבועלה מה ת"ל זובה בבשרה פולטת ש"ז מנין בפנים כבחוץ ואין לי אלא נדה זבה מנין $L \Omega$ תנו רבנן בבשרה מלמד שמטמאה מקום דישה אמר רב יהודה מקום שהשמש כלפנים במתניתא תנא מקום דישה מאי רבי זכאי עד בין השינים בין השינים עצמן

הוא לא קשיא כאן במשמשת כאן בפולמת

שנעקר - חתיכת בשר:

לטומאת ערב - מפני שנגעה בו ביציאתה:

מיפי מרגליות - דם לבן וצלול:

כשהתינוקת יושבת - נפתח רחמה קצת:

א"ר יוחנן - לשון קושיא הוא:

שהשמש - אבר:

תלמוד לומר זובה בבשרה - ואע"ג דבנדה כתיב מדאפקיה בלשון זובה ילפינן זיבה:

יהיה - זובה בבשרה:

ה"ג בתורת כהנים מה בא זה ללמדנו אם לענין הנוגע בשכבת זרע הרי כבר אמור למטה אלא אלא - בא ללמדנו שאפי' לא גגע בשרה מבחוץ בקרי טמאה מפני טיפת תשמיש והוצרך להשמיענו

אלא - בא ללמדנו שאפי' לא גגע בשרה מבחוץ בקרי טמאה מפני טיפת תשמיש והוצרך להשמיענו שטמא דאי לא אשמעי' לא הוה קיימא לן מפני שהיא טומאת בית הסתרים ואינה מטמאה אלא מפני שגזירת הכתוב הוא. אלמא לא אמרינן דדיה כבועלה:

במשמשת - גזרת הכתוב ולא בפולטת:

פולטת תיפוק ליה - דקודם יציאתו הוץ טמאה היא דהא שמשה:

ימים אסורה לאכול בתרומה שאי אפשר לה סגי לה והא אמר רבא משמשת כל שלשה לשמושה למימרא דמשמשת בטומאת ערב פולטת תיפוק ליה דהא שמשה בשטבלה

בכרעה וטבלה דילמא בהדי דקאולה שדיתא במטה מכלל דכי קאמר רבא דאולה איהי שלא תפלוט הכא במאי עסקינן שהטבילוה

16 없는

במתהפכת כל שלשה ימים אסורה לאכול נממאנ או הערב בשאינה מתהפכת אבל והכי קאמר כי כתב רחמנא ורחצו במים כאן בשאינה מתהפכת ורבא אקרא קאי שהטבילוה במטה ולא קשיא כאן במתהפכת שמא נשתייר מבעי ליה אלא לרבא נמי וכי תימא דילמא אשתייר אי הכי חיישינן

נוגעת הויא ואי לא שמיע ליה מתניתין ליה מתניתין לרבנן רואה הויא ולר' שמעון ולטמא בפנים כבחוץ מה נפשך אי שמיע הויא נפקא מינה לסתור ולטמא במשהו פולטת שכבת זרע רואה הויא או נוגעת בעא מיניה רב שמואל בר ביסנא מאביי בתרומה שאי אפשר לה שלא תפלוט

כל שלשה כו" - וכיון דכל שלשה אסורה משום תשמישה דיה כבועלה היכי משכחת לה אי לאחר

הכא במאי עסקינן - הא דקאמר ר"ש דטהורה בטבלה לתשמישה שהטבילוה במטה דכיון דלא זוה שלשה אפי' יצא נמי טהורה דהא שכבת זרע מסרחת היא:

אלא לרבא נמי - דלא אזלה הילכך כל שעה פלטה והא דר' שמעון דיכולה לטבול לשמושה כגון ממלומה אפשר לה בלא פליטה:

מתהפכת. ל"א מתהפכת בשעת תשמיש ואין הזרע נקלט ברחם יחד הילכך פולטת והולכת מעט ורבא - לפרושי לן קרא אתא דכי כתיב ורחצו במים דמשמע דיכולה לטבול בו ביום כשאינה שלא נתהפכה לאחר הטבילה ודרבא במתהפכת:

רואה הויא - משום ראייה טמייה קרא ומשום נוגעת בשכבת זרע דעד השתא הויא נגיעת בית מעט אינה מתהפכת בשעת תשמיש נקלט הזרע יחד ויוצא בבת אחת:

הסתרים ולא הויא טמאה אלא ביום תשמיש ומגזרת הכתוב וכי פלטה נגעה לבראי ומטמיא:

סותרת דהא וספרה לה כתיב והאיכא: לסתור - בזיבה בימי ספירה אי רואה הויא סותרת אבל נוגעת לא שאם נגעה בשום טומאה אינה

ואי לא שמיע ליה - אמאי מספקא ליה מסברא נוגעת הויא דהא לא מגופה חזיא אלא מה שקבלה אי שמיע ליה - לרב שמואל:

ואליבא דרבון לא קמיבעיא ליה - דכיון דלרבון מטמיא בפנים כבחוץ אלמא רואה הויא וכ"ש היא פולטת:

כנוגעת דהא א"נ אמר דיה כבועלה סחרה ומטמאה במשהו כבועלה או דילמא לא שנא דכי היכי בפנים כבחוץ מה בועלה לא מטמא איהי נמי לא מטמאה אבל לסחור ולטמא במשהו לא משוי לה כי קא מבעיא ליה לסתור ולטמא במשהו - מהו מי אמרי' כי אמר ר' שמעון דיה כבועלה לטמא דמטמאה במשהו ולענין סתירה נמי סתרה דהא בתורת זיבה מרבי ליה מיהיה זובו:

על טמא שרץ רואה הויא: למימר מדאחמיר רחמנא בבעלי קריין בסיני דכתיב (שמות י"ט:ט"ו) אל תגשו אל אשה ולא הזהיר לעולם לא שמיע ליה מחני? - ודקאמרינן מסברא נוגעת הויא לא היא מסברא לא מיפשט לן דאיכא דלענין טומאח פנים משוי לה נוגעה לענין משהו וסחירה נמי משוי לה נוגעה: דרב יוסף אייל רואה הויא הדר אתא לקמיה שייליה לרבא אייל רואה הויא אתא לקמיה אחמיר בהו רחמנא א"ל רואה הויא אתא דחדוש הוא דהא זבין ומצורעים דחמירי ולא רואה הויא או דילמא לא גמרינן מסיני ליה מדאחמיר רחמנא אבעלי קריין בסיני לעולם לא שמיע ליה מתניתא והכי קמיבעיא רואה הויא או דילמא לא שנא איכא דאמרי בפנים כבחוץ אבל לסתור ולטמא בכל שהוא עבי שמעון דיה כבועלה הני מילי לטמויי ליה לסתור ולטמא בכל שהוא מאי כי קאמר בפנים כבחוץ לא קמיבעיא ליה כי קמיבעיא לא מיבעיא ליה אליבא דר"ש ולטמא מחניתין ואליבא דרבנן לא קמיבעיא ליה כי מסתברא נוגעת הויא לעולם שמיע ליה

בראייה ראשונה:

אמר ליה - אביי שפיר אמר לך: שדי בפרק אף על פי (כתובות דף סא:):

> מומאני בלועה היא א"ל זיל שייליה לרבי רבי ירמיה לר' זירא בירידה אמאי טמאה דם בירידה ממאה בעלייה מהורה שירדה לטבול מטומאה לטהרה ונעקר ממנה רבי זירא א"ר הייא בר אשי אמר רב יולדת למבול ממומאה למהרה וכי הא דאמר נדה אי בימי זיבה זיבה - לא צריכא שירדה בשלמא כולהו לחיי אלא יולדת אי בימי נדה והיולדת כולן מטמאות בפנים כבחוץ ת"ר הנדה והזבה והשומרת יום כנגד יום לסתור ולטמא בכל שהוא רואה הויא דיה כבועלה אלא לטמא בפנים כבחוץ אבל ליה שפיר אמרי לך עד כאן לא קאמר ר"ש באביי א"ל כולכו ברוקא חדא תפיתו אמר

אבין דאסברית ניהליה וכרכיש לי ברישיה

ביומי וטבילה תלא רחמנא דלא הוי דם טוהר אלא לאחר טבילה: מטומאה לטהרה - לאחר שבועים וקיימא לן כבית הלל דאמרי בבנות כותים (לעיל נדה דף לה:) אי בימי נדה - ילדה וראתה הא תני ליה ואי בימי זיבה הא תני ליה לזיבה:

הזבה ושומרת יום - הכי קאמר בין שראתה ג' ימים בין שראתה יום אחד מטמאה בבית החיצון

כולכו ברוקא חדא תפיתו - כולכם שמעתם שמועה אחת. תפיתו לשון רוק וחבירו בכתובות תוף

ומאחמול הויא ראייה וראייה דמאחמול לא מהניא לה האידנא דמאחמול הוה להו ימי טומאה הויא ראייה אבל הכא משום משא ונגיעה היא וטומאת ערב דאי משום ראייה מאתמול איעקר דהתם משום ראייה דמאתמול היא וטומאת שבעה ורחמנא אמר בבשרה מכי אתא בבית החיצון לא במגע ולא במשא והכא הא טומאה בלועה היא ולא דמיא לכל הנשים שמטמאות בבית החיצון טומאה בלועה היא - וקיימא לן בפרק בהמה המקשה (חולין דף עא.) טומאה בלועה אינה מטמאה ונעקר דם - לבית החיצון ועמד שם יום או יומים:

והשתא הוו להו ימי טוהר וטומאה בלועה לא מטמיא במגע ובמשא:

דשרי לממהל בשבתא אזל בתריה אמר ליה דנפק אמר רבא ס"ד דההוא גברא לא ידע לממהל בשבתא אמר ליה שפיר דמי בתר וכי ההוא דאתא לקמיה דרבא אמר ליה מהו שמא יוציא הולד ראשו חוץ לפרוזדור וכדרב אושעיא דאמר רב אושעיא גזרה כגון שהוציא ולד ראשו הוץ לפרוזדור לידה יבשתא מאי מטמא בפנים כבחוץ איכא ルロビ הכא במאי עסקינן בלידה יבשתא אלא יולדת אי בימי נדה נדה אי בימי זיבה עבני נמי להאי קמ"ל שמעתין איפריק דתימא מגו דמהני טבילה לדם דאיכא גואי 7717 אי יצא לחוץ מאי למימרא מהו הכא כי נפיק לבראי ליטמי הכא נמי כשיצא הבליעה מי דמי התם אין לה טומאה בחוץ כנבלת עוף טהור שמטמאה בגדים בבית אול שייליה א"ל עשארה בי מדרשא

חדא דטומאה בלועה היא ועוד אפילו אם שגזרת הכתוב היא ואביי חדא ועוד קאמר היא וטומאת בית הסתרים לא מטמאה אלא דתניא אלא מפני שטומאת בית הסתרים בית הסתרים הוי אמר רבא מנא אמינא לה מיהא מטמיא אביי אמר בלוע הוי רבא אמר הסתרים הוי נהי דבמגע לא מטמיא במשא טומאה בלועה לא מטמאה ואי אמרת בית כזית נבלה באותו מקום אי אמרת בלוע הוי למאי נפקא מינה כגון שתחבה לה חבירתה של אשה בלוע הוי או בית הסתרים הוי עליה את השבת איבעיא להו אותו מקום בזמנה וכל מילה שלא בזמנה אין מחללין ראשו הוץ לפרוזדור הוא והוי מילה שלא ולא אתיליד עד שבתא אמר ליה האי הוציא ליה שמעית ולד דצויץ אפניא דמעלי שבתא אימא לי איזי גופא דעובדא היכי הוה אמר

משום בל תאכל נבלה יצא עוף טמא שאין איסורו משום בל תאכל נבלה אלא משום בל תאכל הבליעה כדאמר בשמעתין ונבלת עוף טמא נמי לא מטמאה כדאמר בחורת כהנים מי שאיסורו וטריפה באזרה ובגר וכבס בגדיו ומהר ובנבלת עוף מהור כתיב דנבלת בהמה לא מטמאה בבית ומה היא מטמאה בגדים שהוא לבוש בשעת בליעה כדכתיב (שם יו) [וכל] נפש אשר תאכל נבלה דאמר רחמנא לא יאכל לטמאה בה (ויקרא כ"ב:חי) אין לך אלא מה שאמור בה אכילה ולא מגע בגדים בבית הבליעה - בגדים שהוא לבוש בהן בשעה שנוגע בה אינן טמאין שאין להן טומאת מגע

שמעתין - דרבי זירא דהוה קשיא לן טומאה בלועה היא: מאי למימרא - הא דם טמא הוא דקודם טבילה נעקר:

ממא:

כגון שהוציא ולד ראשו הוץ לפרוזדור - ואוליד וקאמר דאע"ג דאכתי ראשו בפנים הוא דהיינו בלידה יבישתא - דליכא לא נדה ולא זיבה:

וכי ההוא דאתא כו' - כלומר מדרבא נמי שמעינן דראשו חוץ לפרוזדור הוי כילוד: בבית החיצון הוי כילוד וטמאה לידה וכרב אושעיא דאמר חוץ לפרוזדור ולד הוי:

טומאה בלועה לא מטמאה - דהרי היא כמי שאינה ואין בה לא מגע ולא משא וטהורה אשה זו: דצויץ - שמעתי את הולד צועק בתוך המעיים מבעוד יום של ערב שבת:

תמצי לומר טומאת בית הסתרים היא אינה מטמאה אלא שגזרת הכתוב היא איבעיא להו מקום נבלת עוף טהור בלוע הוי אי בעי אבית הסתרים הוי הסתרים היי איבעיא בית הסתרים הוי למאי נפקא מינה כגון אמרת בלו הבירו כזית נבלה לתוך פיו אי אמרת בלוע הוי טומאה בלועה לא מטמיא אביי (אלא אי) אמרת בית הסתרים הוי נהי נמי אמר בלוע הוי ורבא אמר בית הסתרים הוי הבמגע לא מטמא במשא מיהא מטמא אביי הבמגע לא מטמא במשא מיהא מטמא אביי אמר אביי מנא אמינא לה דתניא יכול תהא אמר אביי מנא אמינא לה דתניא יכול תהא מתר אביי מנא אמינא לה דתניא יכול תהא ובלת בהמה מטמאה בגדים אבית הבליעה לטמאה בה מי שאין לה טומאה אלא אכילתה יצתה זו שטמאה קודם שיאכלנה ותיתי בק"ו יצתה זו שטמאה קודם שיאכלנה ותיתי בק"ו

מצרך לה טרמאה בחרץ יש לה טרמאה בפנים זו שיש לה טרמאה בחרץ אינו דין שיש לה טרמאה בפנים אמר קרא בה בה ולא באחרת אם כן מה תלמוד לומר ויקרא יא והאוכל ליתן שיעור לנוגע ולנושא כאוכל מה אוכל בכוית אף נוגע ונושא בכוית ממא שרץ בקומטו טהור נבלה בקומטו דמטמא ובית הסתרים לאו בר מגע הוא דמטמא ובית הסתרים לאו בר מגע הוא במשא מיהא מטמא שרץ בקומטו והכניסו לאויר התנור טמא פשיטא מהו דתימא תוכו

೯೬ ೮%

אמר רחמנא

לא תוך תוכו קמ"ל אמר ר"ל קנה בקומטו של זב והסיט בו את הטהור טהור קנה בקומטו של טהור והסיט בו את הזב ממא מאי טעמא דאמר קרא (ויקרא מי, יא) וכל אשר יגע בו הזב וידיו לא שטף במים זהו הסיטו של זב שלא מצינו לו טומאה בכל החורה כולה ואפקיה רחמנא בלשון נגיעה למימרא דהיסט ונגיעה כידיו מה החם מאבראי אף הכא מאבראי אבל הזב ובעל קרי אינן מטמאין וכו' זב דכחיב

מקום נבלת עוף טהור - בית הבליעה של אדם שאין לנבלת עוף טהור טומאה אלא שם: שתחב לו חבירו - דאי תחב הוא לעצמו איטמי ליה במגע: בה - בגדים טמאים בבית הבליעה ולא באחרת: קומטו - כגון בין אציליו או שאר קמטים פרונצ''ש בלע''ז: והסיט בו את הטהור טהור - כדמפרש טעמא לקמן: מאי טעמא - טהור הניסט בקנה של קומטו של זב טהור:

כאילו מביא מבול - שמחמם את אבריו ומביא לידי קרי וזהו קלקול דור המבול שנאמר (בראשית

דלא מצי נקיט לה - מלצאת הילכך מכי עקר חשיב ליה צורך יציאה: מנגלרו מימי רגליה - דהוי מעין אב הטומאה:

בתר עקירה:

או דילמא לא שנא - לחומרא כגון לגבי עקירה דהרגשה דישראל ולא שנא לקולא כי הכא אזלינן עובר כוכבים שהרהר - ונעקר ולא יצא:

איעקר בהרגשה:

לכשיטיל מים טמא - דנשתייר מן הקרי ויוצא עכשיו ואע"ג דלא נפיק בהרגשה הואיל ומעיקרא ויצתה בלא הרגשה - דאינו יורה כחץ:

בשרו הם - אברו:

עוד מיד בשעה אחת:

ויוצא כל שעה מעט אבל זה שנודעועו אבריו נעקר כל הזרע ביחד ושוב אינו חוזר ומתחמם לעקור לא שכיח - והא דחניא כל זמן שאצבע בעין מדמעת ה"מ היכא דמתחלה ממשמש וחימם את עצמו במטלית עבה - שאינה מחממת:

וי:י"ב) כי השחית כל בשר:

ערגמא רב הונא במשמש מטתו בחלומו מהרהר בלילה ועמד ומצא בשרו חם טמא אמר רחמנא בראויה להזריע מיתיבי היה מרגיש בה אינה מטמאה מ"ט שכבת זרע אמר שמואל כל שכבת זרע שאין כל גופו אחמומי והדר אחמומי בשעתא לא שכיח בעין מדמעת וחוזרת ומדמעת וובא כג דומה לנוחן אצבע בעין שכל זמן שאצבע ורבא לאוסופי לא הייש והתניא למה זה דעקר עקר ואביי חייש דילמא אתי לאוסופי רבא אמר אפילו חימא במטלית רכה כיון מביא מבול לעולם אמר אביי במטלית עבה ר"א אומר כל האוחז באמה ומשתין כאילו אוכל בתרומה והרגיש וכו' אוחז והתניא טו) ואיש כי תצא ממנו שכבת זרע ピィピ זוכו מכשרו בעל קרי דכתיב (ויקרא טו,

(ויקרא טו, ב) כי יהיה זב מבשרו עד שיצא

כער עקירה אולינן הני מילי לחומרא אבל שהרהר וירד וטבל מהו אם תמצי לומר אפילו קרי בעולם בעי רבא עובד כוכבים כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה הא טמויי מטמיא שנאמר (דברים כג, יא) כחץ אינה מורעת אורועי הוא דלא מורעא לה אמר שמואל כל שכבת זרע שאינו יורה דרובה בהרגשה נפק לישנא אחרינא אמרי הטיל מים לכשיטיל מים טמא שאני התם בהרגשה מהו ח"ש בעל קרי שטבל ולא דבעי רבא נעקרה בהרגשה ויצתה שלא בפשיטא ליה לשמואל מיבעיא ליה לרבא בהרגשה ויצאה שלא בהרגשה ないしてど לישנא להאי לישנא איכא בינייהו נעקרה יורה כחץ אינה מטמאה מאי איכא בין האי אחרינא אמר שמואל כל שכבת זרע שאינו באי אפשר לשמש בלא הרגשה לישנא ורבי ישמעאל ההוא מרר נפקא ורבנן ההוא מבעי ליה לה מטמא ואינו מטמא יבש דאמר קרא או החתים בשרו מזובו ורבנן פי האמה ולא הודו לו מ"ט דרבי ישמעאל אומר משום רבי ישמעאל זב צריך כחתימת שהן הוא דאמר כרבי נתן דתניא רבי נתן החתים בשרו מזובו והאנן תנן מטמאין בכל כחתימת פי האמה שנאמר (ויקרא טו, ג) או ומטמאין בכל שהן אמר שמואל זב צריך דטמאה דרבנן לא או דילמא לא שנא תיקו דטמאה דאורייתא אבל עובדת כוכבים זבה אולינן אע"ג דמצי נקיט להו ה"מ ישראלית ומבלה מהו אם תמצי לומר בתר עקירה כוכבים זבה שנעקרו מימי רגליה וירדה או דילמא לא שנא תיקו בעי רבא עובדת נקיט לה אבל מימי רגליה דמצי נקיט לה לא עקירה אזלינן הני מילי שכבת זרע דלא מצי וירדה וטבלה מהו אם תמצא לומר בתר لادكال בעי רבא זבה שנעקרו מימי רגליה

הכא דלקולא לא אמרינן או דילמא לא שנא

חומר בשרץ שהשרץ אין חלוקה טומאתו זרע מבשרץ וחומר בשרץ מבשכבת זרע לאו לנוגע לא לרואה ה"ש הומר בשכבת בכעדשה והאנן מטמאין בכל שהן תנן מאי ר"א בר"ש שכבת זרע לרואה במשהו לנוגע בזוב שהוא ממא אמר רב הנילאי משום שיצא מבשרו זובו טמא למה לי לימד על יהיה זב מבשרו מאי עביד ליה מבעי ליה עד מומאתו בזובו (ויקרא טו, ב) איש איש כי דנפקא ליה תרוייהו ויקרא טו מזאת תהיה כיצד שתים לטומאה ושלש לקרבן ולמאן שתים וקראו ממא שלש וקראו ממא הא סימאי דתניא רבי סימאי אומר מנה הכתוב ישמעאל מנינא מנא ליה נפקא ליה מדרבי בעל שתי ראיות שמטמא משכב ומושב ורבי מזובו ממא מקצת זובו ממא לימד על זב ראיות שחייב בקרבן או החתים בשרו ערי את זובו הלה לימד על זב בעל שלש ההוא למנינא הוא דאתא זובו חדא רר בשרו

מה שאין כן בשכבת זרע חומר בשכבת זרע

[עובדת כוכבים] - סתם עובדת כוכבים מי רגליה מטמאין דחכמים גזרו עליהן שיהו כזבין לכל

דבריהם:

לח מטמא - דהחתים משמע לח שהיבש אינו חותם פי האמה דנפיל:

או החתים - לח: רר - משמע לח כמו (שמוא"ל א כא) ויורד רירו:

שתים וקראו טמא - כי יהיה זב מבשרו חדא זובו טמא תרי טמא:

על הזוב - שהטיפה עצמה טמאה:

אין לו חלוקת טומאה - דשרץ קטן מטמא כגדול אבל קטן פחות מבן ט' אין לו קרי: לנוגע בכעדשה - דמנגיעה דשרץ נפקא לן נגיעה דש"ו לקמן מאו איש אשר יגע וגו':

שום שרץ קחני - אין לך שרץ מטמא במשהו אבל ש"ז יש מטמא במשהו כגון לרואה:

דכתיב (דברים כ"ה:ה') כי ישבו אחים יחדו: מתני' וזוקק ליבום - אם נולד יום אחד קודם מיתת אחיו אבל נולד לאחר מיתת אחיו אינו זוקק איכא דתני כרב פפא - מאו איש אשר יגע בכל שרץ:

:یا،ک،

נגיעה מראיה יליף ודכ"ע דון מינה ומינה הוה דהכא ליכא פלוגתא דאוקי באתרא דהא מיניה וביה דילמא מאו איש אשר תצא ממנו כו' ילפינן לה - ואפי' למ"ר דון מינה ומינה הוה במשהו דהא לה דמה שרץ מטמא בנגיעה אף ש"ו בנגיעה ומינה מה שרץ בכעדשה כו":

תנאי על כרחך פליגי בנוגע בקרי למ"ר דון מינה ומינה דון ש"ו משרץ דהא מקרא דשרץ ילפינן ושמעי' בעלמא תנאי דפליגי בכמה דוכתי בדון מינה ומינה ובדון מינה ואוקי באתרא הילכך הנהו כענאי - נוגע אי במשהו אי בכעדשה:

עכבר דים - אינו מטמא כדתניא בהעור והרוטב (חולין דף קכו:) דעל הארץ כתיב: דכוליה במקום כעדשה קאי - כלומר מתוך חשיבותיה שהוא אבר הוי חשוב במקום כעדשה:

712 21

בתרומה

דון מינה ומינה ואיכא דאמרי דון מינה ואוקי אנת ופליגי תנאי בעלמא דאיכא דאמרי לרבות נוגע בש"ז ת"ל (ויקרא כב, ד) או למן לגדול אמר רב פפא כתנאי מנין איכא עכבר דים ועכבר דיבשה אלא בין מאי היא אילימא בין ישראל לדנכרים ה"נ שכבת זרע דחלוקה טומאתו **ム**ロロロにと ערשה קאי דהא אילו חסר פורתא אבר מי מן השרץ שאני אבר דכוליה במקום ופחות מכזית בשר נבלה ופחות מכעדשה אין להם שיעור פחות מכזית בשר המת לא מטמא במשהו והא אנן חנן האברים שום שרץ קתני ושום שכבת זרע קתני ושרץ שכבת זרע בנגיעה אמר רב אדא בר אהבה והא דומיא דשרץ קתני מה שרץ בנגיעה אף כן בשרץ מאי לאו לנוגע לא לרואה שהשכבת זרע מטמא בכל שהוא מה שאין

היבום ומאכיל בתרומה ופוסל (את) [מן] ומממא בממא מנו ווולל ליבום ופוטר מן בן יום אחד מטמא בזיבה ומטמא בנגעים בנדה בתי' ימים מטמאה בזיבה ᄪᇿᄼ דרב נתן *מוזני*, תנוקת בת יום אחד מטמאה דתני כרב פפא ואיכא דתני כרב הונא בריה דון מינה ומינה שיילינהו לתנאי איכא תצא ממנו שכבת זרע קמרבי ליה ודכ"ע בשרץ קמרבי ליה דילמא מאו איש אשר בריה דרב נתן לרב פפא ממאי דמאו איש במשהו אף לנוגע במשהו א"ל רב הונא ש"ו בנגיעה ואוקי באתרא מה ש"ו לרואה מינה ואוקי באחרא מה שרץ בנגיעה אף שרץ בכערשה אף ש"ו בכערשה ולמ"ד דון בנגיעה אף שכבת זרע בנגיעה ומינה מה באתרא למ"ד דון מינה ומינה מה שרץ

גמ' אשה - ואשה כי תהיה זבה וגו' והאי קרא בנדה משתעי: דהו וזוקק ליבום דכתיב (דברים כה, ה) כי יט, יח) ועל הנפשות אשר היו שם נפש כל ΔLT ומטמא בטמא מת דכתיב (במדבר יג, ב) אדם כי יהיה בעור בערו אדם כל בני אדם ומטמא בנגעים דכתיב (ויקרא כן מה ת"ל איש איש דברה תורה כלשון לנקבה כל שהיא בין גדולה בין קטנה אם ולנקבה לזכר כל שהוא בין גדול בין קטן אומר (ויקרא טו, לג) והזב את זובו לזכר יוחנן בן ברוקא אומר אינו צריך הרי הוא בבני רבי יהודה רבי ישמעאל בנו של רבי איש איש לרבות בן יום אחד שמטמא בזיבה דת"ר (ויקרא טו, ב) איש איש מה ת"ל ואשה תינוק בן יום אחד כו' מנא הני מילי לי אלא אשה בתיי ימים לזיבה מנין ת"ל י. ימים לזיבה מנא ה"מ דת"ר אשה אין בת יום אחד לנדה מנין ת"ל ואשה בת מניני מילי דת"ר אשה אין לי אלא אשה ולאמו ולכל קרוביו כחתן שלם ra. ונוחל ומנחיל וההורגו חייב והרי הוא לאביו

נמי אמר רב ששת הב"ע בכהן שיש לו שתי מתניתין מאי אריא בן יום אחד אפי' עובר אימא היכול צריכא קראי אתרוץ אלא דמעיקרא גופה סריקא והשתא גופה סריקא גופה סריקא והשתא גופה מליא אבל הכא ואי כתב רחמנא כנעוריה משום דמעיקרא חד גופא אימא תיכול כתב רחמנא כנעוריה גופי אבל הכא דמעיקרא חד גופא והשתא לה משום דמעיקרא חד גופא והשתא תרי למעוברת צריכי דאי כתב רחמנא וזרע אין זרע אפילו עובר נמי דכתיב כנעוריה פרט לה אמר רחמנא והא אית לה מאי איריא ופוסל מן התרומה (ויקרא כב, יג) וזרע אין הם יאכלו בלחמו קרי ביה יאכילו בלחמו בתרומה דכתיב (ויקרא כב, יא) ויליד ביתו ובן אין לו אמר רחמנא והא אית ליה ומאכיל אחת בעולם ופוטר מן היבום (דברים כה, ה) ישבו אחים יחדיו אחים שהיה להם ישיבה

לו בנים משאינה גרושה ויש לו בן יום אחד

נשים אחת גרושה ואחת שאינה גרושה ויש

אדם - משמע כל שהוא מין אדם אפילו קטן כדכתיב (במדבר ל"א:ל"ה) ונפש אדם מן הנשים וגו' בת עשרה ימים כו" - ואשה כי תזוב זוב דמה קא דריש:

ובלמנוע משתעי קרא:

כנעוריה - ושבה אל בית אביה כנעוריה כלומר אם דומה לימי נעורים ושבה ואם לאו לא תשוב: נפשות - כל שיש בו נפש:

שכן האי דבמעי גרושה הוא דאפילו כשיולד לא יהא ראוי: ואפילו הוא במעי אשה זרה הכשרה לכהונה פוסלה דקסבר כל זמן שהוא במעי זרה זר הוא וכל ולאפוקי מדר' יוסי - דאמר במסכת יבמות בפרק אלמנה לכהן גדול (יבמות דף 10,) יש לו זכייה לראי אתרוץ - דתרוייהו צריכי:

יוסף משמיה דרבא בן שנולד אחר מיתת שממעט בחלק בכורה ואמר מר בריה דרב בריה דרב יוסף משמיה דרבא אמר לומר מידי דהוה אזנב הלטאה דמפרכסת עד תלת פרכוסי אמר מר בריה דרב אשי שאיו וס איני והא הוה עובדא ופרכס ואין הבן יורש את אמו בקבר להנחיל לאחיו אחד אבל עובר לא מ"ט דהוא מיית ברישא האם להנחיל לאחיו מן האב ודוקא בן יום מיניה לירתי אמר רב ששת נוחל בנכסי לאחיו מאביו אי בעי מאבוה לירתי ואי בעי נוחל ומנחיל נוחל ממאן מאביו ומנחיל למאן פוסל קמ"ל בן יום אחד אין עובר לא בתרומה ולאפוקי מדר' יוסי דאמר עובר נמי מן הגרושה בפוסל בעבדי אביו מלאכול

האב אינו ממעט בחלק בכורה מאי טעמא

(דברים כא, טו) וילדו לו בעינן בסורא

מחנו הכי בפומבדיחא מחנו הכי אמר מר

בריה דרב יוסף משמיה דרבא בכור שנולד

מעמא דברים כ"א:"ז יכיר בעינן והא ליכא

נהלכתא ככל הני לישני דמר בריה דרב יוסף

משמיה דרבא וההורגו חייב דכחיב (ויקרא

משמיה דרבא וההורגו חייב דכחיב (ויקרא

לאביו ולאמו ולכל קרוביו כחחן שלם למאי

הלכתא אמר רב פפא לענין אבלוח במאן

דלא כרשב"ג דאמר כל ששהה שלשים יום

באדם אינו נפל הא לא שהה ספק הוי הכא

מתוני, בח שלש שנים ויום אחד מחקדשח

לאחינו מן האב - דהא אין ירושה אלא לקרובי האב: נוחל בנכסי האם - אם מתה אמו ביום שנולד הרי הוא יורשה וכשמת הוא באין אחיו מאביו ויורשין הימנו נכסי אמו דאי לאו איהו הוו שקלי ליה קרובי האם דבן נוחל את אמו. אבל האם אינה נוחלת את בנה וכל שכן קרובי האם שאין נוחלין אותו דכתיב (במדבר א':בי) למשפחותם לבית אבותם משפחת האם אינה מרויה משפחה:

משפחת האם אינה קרויה משפחה:

ופרכס - עובר שבמעי אמו אחר מיחתה חלחא פרכוסי. אלמא היא מייתה ברישא:

לומר שממעט כו' - מחניתין דקחני נוחל ומנחיל לומר שממעט בחלק בכורה כגון אם היה בן יום

אחד כשמת אביו והיה לו אח בכור ואח פשוט ומת הוא אחר אביו נוחל הוא מאביו את חלק רביעי

שבוכסיו ומנחילו לשני אחיו וחולקין הבכור והפשוט את חלקו של זה בשוה ונמצא ממעט בחלק

הבכור דאי לאו איהו הוה שקיל בכור תרי תילחי כגון מששה זהובים ארבעה ופשוט נוטל ב'

ההבכור ז' זהובים חסר רביע וביד פשוט ב' זהובים ורביע. ודוקא בן יום א' אבל עובר אינו ממעט

בכור ז' זהובים חסר רביע וביד פשוט ב' זהובים ורביע. ודוקא בן יום א' אבל עובר אינו ממעט

ובין שלשתן יחלקו ב' שלישים: בכור שנולד אחר מיתת אביו - כגון מת אביו והאשה מעוברת תאומים אין היוצא ראשון נוטל פי שנים. בלאו תאומים לא משכחת לה דכיון דבכור לא נולד עד מות אביו פשוט מהיכן בא. אי נמי

כראמר לקמן בן שנולד לאחר מיתת אביו אינו ממעט בחלק הבכורה ונוטל הבכור שליש בכורתו

שהניח ב' נשים מעוברות: כמאן דלא כר' שמעון - אכולה מתני' קאי דקא חשיב בן יום אחד בן קיימא:

מתני' בת ג' שנים - ביאתה ביאה לכל דבר:

האי דם נדה הוא - האי דתוך ג':

בוה להו מאן לימא לן דלא הדרי לאלתר:

ומאל לימא לך - כלומר אפי' אם חמצי לומר מיול אזלי בביאה חוך ג' מי איכא למימר שהות לא עליה לאחר ג' וזונה היא ופסולה לכהונה:

אלא אי אמרת - לא אולי בביאה תוך ג' הוה ליה למיתי דם לאחר ג' וכיון דלא חזיא אחר בא שהות הוא דלא הויא להו מתוך בעילה שבעל תדיר:

אי אמרת מיזל אזלי - בביאה בתוך ג' לגמרי והדר אתו לא מחזקינן לה כזונה דהא דלא הדור צני בתולין - בתוך ג' שנים:

אלא לרבי ינאי - דאמר לר"מ עד סוף שנה שלישית לאו בת ביאה היא קשיא:

ולרבנן עד דמיקלע שנה רביעית ואיכא בינייהו טובא:

שלשים יום איכא בינייהו - לרבי מאיר מכי איקלע שלשים יום בשנה שלישית הויא בת ביאה שלישית דהוא ערב ראש השנה ולרבנן עד למחר דמיקלע יום ראשון ברביעית:

גמ' ערב ראש השנה - של שנה רביעית לרבי מאיר גופיה לא הוי בת ביאה עד יום אחרון של מן הפסולין - כגון חלל נתין וממזר ועבד ועובד כוכבים:

משום בועל נדה לטומאת ז' אלא משום נוגע ולטומאת ערב:

ומטמאה את בועלה - אם היא נדה. אבל פחות מכן אע"ג שמטמאה במגע אינה מטמאה את בועלה

מיול אולי ואתו או דלמא אתצודי הוא דלא כנותן אצבע בעין איבעיא להו הני בתולין אמרת אתצודי הוא דלא מתצדי עד לאחר אלא לר' ינאי קשיא קשיא פחות מכאן איכא תנא דאמר ל' יום בשנה חשובין שנה דקאמר יום אחד בשנה חשוב שנה הכי נמי בשלמא לר' יוחנן כי היכי דאיכא תנא

ג' הא אחר בא עליה מאי מתקיף לה נאטו שהות הוא דלא הויא להו אלא אי שלש ולא מצא דם אי אמרת מיול אולי כגון שבעל בחוך ג' ומצא דם ובעל לאחר מתצדי עד לאחר ג' למאי נפקא מינה

राव धर

בת ג' שנים מתקדשת בביאה דברי רבי פטוע מכן כנותן אצבע בעין צמ, ע.,, באמורות בתורה מומתין עליה והיא פטורה פסלה מן הכהונה בא עליה אחד מכל העריות לטמא משכב חחתון כעליון נשאת לכהן אליה משום אשת איש ומטמאה את בועלה בביאה ואם בא עליה יבם קנאה וחייבין

אומרים בת שלשה שנים ויום אחד מתקדשת בביאה דברי רבי מאיר וחכמים בת ג' שנים ואפי' בת שתי שנים ויום אחד תאכל בתרומה בא עליה אחד מן הפסולין – בשנה חשובין שנה איכא בינייהו מיתיבי איכא בינייהו ור' יוחנן אמר ל' יום בינייהו אמרי דבי רבי ינאי ערב ראש השנה מאיר וחכ"א בת ג' שנים ויום אחד מאי

משמשות במוך - תקנתן הוה לשמש במוך שלא יתעברו: יוסטני: למנה מעוברת ומניקה - קטנה שמא תתעבר למיה דרב נחמן ג' נשים משמשות במוך בבית אבא ומי מעברה והתני רב ביבי וילדתי בשבע אוי לשלש שנים שאבדתי שנה ויום אחד אמרה לו אני נשאתי בשש XLL ובכמה מתעברת אמר לה בת י"ב אשה בכמה ניסת אמר לה בת ג' שנים ויום אנטנינוס שבאת לפני רבי אמרה לו רבי ת"ר מעשה ביוסטני בתו של אסוירוס בן וחוזרת ומדמעת אף בתולין מיזל אזלי ואתי ולא כלום מאי לאו הא קמ"ל מה עין מדמעת למתני כנותן אצבע בעין לתני פחות מכאן ע"ש פחות מכאן כנותן אצבע בעין למה לי ג' האי דם נדה הוא מאי אמר רב חסדא אתצודי הוא דלא מתצדי אלא עד לאחר ואתו האי דם בתולין הוא אלא אי אמרת ובעל לאחר ג' ומצא דם אי אמרת מיול אולי נפקא מינה כגון שבעל בתוך ג' ומצא דם שוורת לאלתר והא אחר בא עליה XZX דמכה שבתוך ג' אינה חוזרת לאלתר שמא

רב הייא בריה דרב איקא ומאן לימא לן

התורה הלכה למשה מסיני כך פחותה מבת הדבר קשה בעיניכם [אמרו ליה] כשם שכל התלמידים מסתכלים זה בזה אמר להם למה אמר לה אם כן פסולה את לכהונה レジに ראשונה ושניה גוער בה שלישית מצצה דומה לתינוק שטמנו לו אצבעו בדבש פעם אמרה לו רבי אמשול לך משל למה הדבר אני לכהונה אמר לה כשרה את לכהונה אמרה לו ר' נבעלתי בתוך שלש שנים מה ת"ר מעשה באשה אחת שבאת לפני ר"ע ח) אשר פיהם דבר שוא וימינם ימין שקר חמורים בשרם ואיבעית אימא (תהלים קמד, איבעית אימא (יחזקאל כג, כ) אשר בשר שנאמר (תהלים קטז, ו) שומר פתאים ה' משמשת כדרכה והולכת ומן השמים ירחמו והולכת דברי ר"מ וחכ"א אחת זו ואחת זו ויום אחד פחות מכאן או יתר על כן משמשת קטנה מבת י"א שנה ויום אחד ועד י"ב שנה מניקה שמא תגמול את בנה וימות ואיזוהי וחמות מעוברת שמא תעשה עוברה סנדל

שלש שנים כשרה לכהונה הלכה למשה

אוי לשלש שנים שאבדתי - משנראיתי לביאה:

אין סנדל שאין עמו ולד:

סגדל - כשמתעברת תאומים פעמים שאחד דוחק את חבירו ופוחת את צורתו כדאמרינן במכילתין

מצצה - כלומר אף אני טעמתי טעם זנות: פחות מכן - אינה צריכה לשמש במוך דודאי לא תתעבר:

לא אמרה - הא דקאמר פסולה לכהונה אלא לחדד:

ויום אחד שבא על יבמתו קנאה ואין נותן

ופוסל את הבהמה מע"ג המזבח ונסקלת על

צריך גט למאמרו וחליצה לזיקתו אף ביאת

אמר רב הכי קאמר לכשיגדיל יבעול ויתן

בן ט' צריך גט למאמרו וחליצה לזיקתו

בן ט' כמאמר בגדול מה מאמר בגדול

ולכשיגדיל בגט סגי לה והחניא עשו ביאח

בתורה מומתין על ידו והוא פטור ra.

ידו ואם בא על אחת מכל העריות האמורות

תחתון כעליון ופוסל ואינו מאכיל בתרומה

עם עד שיגדיל - ומטמא בנדה לטמא משכב

בה את התלמידים - מהני" בן תשע שנים

מסיני ואף רבי עקיבא לא אמרה אלא לחדד

ביכא דבדקנא ל' ולא ידעה להפלות אימא בואיל ואמר מר ל' יום בשנה חשובים שנה

כל שתים עשרה למה לי סלקא דעתך אמינא

בת י"ב שנה ויום אחד נדריה קיימין בודקין

סד"א בודקין לעולם קמ"ל וכיון דתני

בתי"ב שנה ויום א' נדריה קיימין למה לי

בת אחת עשרה שנה ויום א' נדריה נבדקין

דורן נדר והקדשן הקדש גמ' וכיון דתנא

אנו יודעין לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו

הקרש לאחר הזמן הזה אע"פ שאמרו אין

מי הקדשנו אין נדריהם נדר ואין הקדשן

שאמרו יודעין אנו לשם מי נדרנו לשם

כל שלש עשרה קודם לומן הזה אע"פ

בן י"ג שנה ויום אחד נדריו קיימין ובודקין

עו אא גיבדוק קמ"ל ולתני הני תרתי

בבי בת י"ב שנה ויום א' נדריה קיימין

ובודקין כל י"ב בת אחת עשרה ויום א"

ומטמא בנדה - אם בא עליה דביאתו ביאה לכל דבר:

ישראל שבא על בת כהן ליכא למימר דפוסל מן התרומה דאי משום ביאת זנות לא פסלה זנות

דכשר מן התרומה ואי משום קדושין למהוי בת כהן לישראל לאו קדושין נינהו דקטן דקדיש אין ופוסל - כגון בן ט' שנים כותי או ממזר שבא על הכהנת פסלה מתרומת אביה אבל בבן תשע

גמ' בגט סגיא לה - בתמיה אם בא לגרשה: קדושיו קדושין:

שתים עשרה שנה ויום אחד נדריו נבדקין

נדריה קיימין ובודקין כל שתים עשרה בן

נדריה נבדקין בת שתים עשרה שנה ויום א

בות אחת עשרה שנה ויום א'

קודם הזמן הזה - כגון בתינוקת קודם שיבא ראש השנה של שתים עשרה ובתינוק קודם ראש מתני' נבדקין - אם ידעה לשם מי נדרה ולשם מי הקדישה: מאמר - קידושי יבמה:

מחני' קנאה - וזכה בנכסי אחיו ואע"ג שאין קנין לקטן הרי קנויה לו ועומדת:

בשנה של שלש עשרה:

גמ' למה לי - ממילא ידענא דמכאן ואילך לא בעי בדיקה:

בדיקה עד יום אחד בי"ג אלמא כל י"ב הוי זמן בדיקה: בודקין כל י"ב למה לי - הא הנא דמיום א' בשתים עשרה מתחילין לבדוק ואינן קיימין בלא

בת י"א כו' למה לי - מדתנן ליה בודקין כל י"ב שמעינן דמקמי הכי לא:

אצל אדם הראשון שכן בכרכי הים קורין האדם מלמד שקלעה הקב"ה לחוה והביאה הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויביאה אל משום ר"ש בן מנסיא ויבן ה" [אלהים] את מבעי ליה לכדריש לקיש דאמר ריש לקיש בינה יתירה באשה יותר מבאיש ואידך ההוא [אלהים] את הצלע מלמד שנתן הקב"ה דרבי דכתיב בראשית בי:כ"ב ויבן ה' בתנוק בתנוקת אמורים א"ר חסדא מ"ט בתינוקת בתינוק אמורים דברים האמורים רבי ר"ש בן אלעזר אומר דברים האמורים אינהו נסמוך עלייהו קמ"ל ת"ר אלו דברי היכא דלא קאמרי אינהו אבל היכא דקאמרי הוה ואחר הומן הוה למה לי סד"א הנ"מ מיבדקה באחת עשרה קמ"ל - קודם הזמן בעיא בדיקה והיכא דחזינן לה דחריפא טפי בשתים עשרה בעיא בדיקה באחת עשרה לא נדריה נבדקין למה לי איצטריך סד"א סתמא

אין נדריהם נדר ואין הקדשן הקדש הא תוך יודעים אנו לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו אימא רישא קודם הזמן הזה אע"פ שאמרו בקרש הא תוך זמן כלפני זמן אמר ליה רבא נדרנו לשם מי הקדשנו נדריהם נדר והקדשן הזה אנ"פ שאמרו אין אנו יודעים לשם מי לפנים בישראל מתיב רב המנונא אחר זמן נחמן בר יצחק וסימניך (רות ד, ז) וזאת ערווייהו תוך זמן כלאחר זמן כלפני זמן ר' יוחנן ור' יהושע בן לוי דאמרי מאי רב ור' הנינא דאמרי תרווייהו תוך זמן דמיא ולאו כלאחר זמן דמיא אלא לעונשין זמן למאי הלכתא אי לנדרים לאו כלפני זמן איבעיא להו תוך זמן כלפני זמן או כלאחר מצוי בבית רבו נכנסת בו ערמומית תחלה רב שמואל בר רב יצחק מתוך שהתינוק לקלעיתא בנייתא ור"ש בן אלעזר מ"ט אמר

זמן כלאחר זמן ולא היא רבא קטעי הוא סבר

הני מילי - דמקמי הכי מוחזקין קטנים ולאחר זמן מוחזקין גדולים:

דברים האמורים כו' - דתינוק ממהר להתחכם יותר מתינוקת: לעונשין - וכגון דאייתי שתי שערות תוך הזמן דאי לא אייתי אפילו לאחר זמן לאו בר עונשין הוא

ולאחר זמן אי אייתי ב' שערות הוי גדול ובר עונשין: וזאת לפנים - וזאת לשון נקבה כלומר רב חנינא דשמיה לשון נקבה אמר לפנים כלומר לפני זמן

ולא תטעה להחליף דבריהם. ל"א שמו של רב דאמר כלפני הזמן מובלע בתיבת בישראל: מתיב רב המנונא - קס"ד כדאמר לקמן דרב המנונא משנה יתירה דייק דלא איצטריך למתנייה כדפרכינן לעיל והא דתני ליה תנא דמתני' למידק מינה לענין עונשין הא תוך הזמן כלפני הזמן

ראי לענין נדרים לא כלפני זמן ולא כלאחר זמן: מגופא דמתני' דייק - דלא מתוקמא אלא כשהביא שתי שערות ואפ"ה לא חשיב ליה גדול עד לאחר זמן. והשתא ליכא למיפרך לידוק מרישא דהא לא דייק מידי דבין רישא ובין סיפא לגופא איצטריך לענין נדרים דלא תימא הני מילי היכא דלא קאמרי אינהו אבל היכא דאמרי אינהו כו' כדאמר לעיל ומיהו מגופא דסיפא שמעינן דעד דמטו לאחר זמן בעינן יודע להפלות ואם אינו יודע

רב המנונא ממשנה יתירה קדייק ואדרייק

מסיפא לידוק מרישא ולא היא רב המנונא

לאו דאייתי שתי שערות

מגופא דמתניתין קא דייק הא לאחר זמן היכי

712 21

L'.T

י"ב שנה ויום אחד ועודן בו שומא ר' יוסי אחד שהביא ב' שערות שומא מבן ט' ועד שעודן בו תניא נמי הכי בן ט' שנים ויום אַנֶּר כרוספּראַי בריה דרבי שבתאי והוא בתינוקת רבי יוסי ברבי יהודה אומר סימן בא והא ר"ש בן אלעזר הא בתינוק הא והא רבי הא בתינוק הא בתינוקת ואב"א בן אלעזר וסיפא רבי ואיבעית אימא הא ואיבעית אימא הא והא בתינוק ורישא ר"ש בתינוקת ורישא רבי וסיפא ר"ש בן אלעזר לא דכ"ע תוך זמן כלפני זמן ואידי ואידי כלאחר זמן ומר סבר תוך זמן כלפני זמן מאי לאו תנאי היא דמר סבר תוך זמן

ויום אחד סימן הא י"ג שנה גופא שומא

דמי אי דלא אייתי שתי שערות קטן הוא אלא

בר' יהודה אומר סימן אמר רבא הילכתא

להפלות ואפילו הביא ב' שערות לאו איש הוא דניהוי נדרו נדר מחמת אישות בלא הפלאה:

ומעמא - דחשיבי להו שערות דלאחר זמן הוא דגמרו למלתיה בין בשערות בין בשנים הא תוך

הזמן השבינן להו שומא רקטן הוא ולא מצית לרבויי מאיש:

GLLKUX: בן מ' שנים שהביא שערות שומא - ואפי' לר' יוסי ברבי יהודה ומבן מ' ועד בן י"ב ויום אחד

בא י"ג גופיה סימן - ואפי' לרבנן והדר תני כו':

י"ג שנה גופא סימן והדר תני בן י"ג שנה

מבן ט' ועד י"ב שנה ויום אחד שומא הא

דברי הכל סימן הא גופא קשיא אמרת

יהודה אומר סימן בן י"ג שנה ויום אחד

ועד י"ב שנה ויום אחד שומא רבי יוסי ברבי

מ, שנים שהביא ב' שערות שומא מבן מ'

כלפני זמן תיובתא אמר ר"ג כתנאי בן

ויום אחד הוא דהוה ליה איש הא תוך זמן

לאו דאייתי שתי שערות וטעמא דבן י"ג

אי דלא אייתי שתי שערות קטן הוא אלא

איש לרבות בן י"ג שנה ויום אחד שאע"פ

במדבר ו איש כי יפליא לנדור נדר מה ת"ל

הא תוך זמן כלפני זמן ועוד מחיב רבי זירא

וטעמא דלאחר זמן הוא דגמר' לה למילתיה

מאינו יודע להפליא נדריו קיימין

מאי לאו חנאי היא - ואליבא דרבנן י"ג הוי חוך זמן לחינוק כדקחני במחני":

ורישא - דמשוית י"ג סימן:

מחני לשמעתא דרבא בהאי לישנא - דשמעת מיניה נמי חוך זמן כלפני זמן: והוא שעודן בו - כשהגדיל אבל נשרו בינתיים איגלאי מילתא דשומא הוי:

מחני לה לשמעתא דרבא בהאי ליענא אמר הבא קטנה כל י"ב ענה ממאנת והולכת מכאן ואילך אינה ממאנת ואינה חולצת הא גופא קשיא אמרת אינה ממאנת אלמא גדולה היא אי גדולה היא תחלוץ וכי תימא גדולה היא אי גדולה היא תחלוץ וכי תימא קטנה שהגיעה לכלל שנותיה אינה צריכה בריקה חזקה הביאה סימנין ה"מ בסתמא מכאן חוששין אלא למ"ד אין חוששין מאי איכא חמאן חוששין אלא למ"ד אין חוששין מאי איכא למימר דאיתמר רב פפא אמר אין חוששין שמא נשרו רב פפי אמר חוששין הני מילי

לענין חליצה אבל לענין מיאון חוששין

אינה ממאנת - שמא הביאה ועכשיו הוי סימן דהא לאחר זמן הוא ואם יבמה היא לא חשבינן לה גדולה לעניו חליצה ואינה חולצת:

גדולה לענין הליצה ואינה הולצת: וכי תימא מספקא ליה - אם הביאה אם לא הביאה הלכך מיאון לא דלמא הביאה וחליצה נמי לא

שמא לא הביאה: ה"מ לענין - דאי אחיא למיחלץ לאחר זמן ובדקנו ולא אשכחן ליה חיישינן למימר גדולה היא

והא חיישינן קאמר - ולא ודאי נשרו וחיישינן לחומרא משמע: אלא לעולם - אינה ממאנת דרבא בדלא בדקנוה הלכך מסתמא אמרינן כיון שהגיעה לכלל שנותיה

ודאי אית לה ואינה צריכה בדיקה ובעיא גט: חוששין שמא נשרו - ואם הגיעה לכלל שנותיה ובדקו ולא אשכחו לא ממאנת:

דקרשה תוך זמן - יתומה מדעת אמה ואחיה לדעתה:

ותחלוץ שהסימנין נשרו:

הקדיש - תוך הזמן תינוק היודע להפליא: כי יפליא - מיניה מרבינן מופלא סמוך לאיש. מופלא יודע לפרש לשם מי נדר. סמוך לאיש שהוא סמוך לבא לכלל גדול דהיינו שנה אחת קודם זמן שהוא ראוי להביא שערות והיינו בתינוקת כל

י"ב ובתינוק כל י"ג: הדבר אשר צוה וגו" - כלומר לאיסר ולא יחל אמרתי שיהא איסרו איסר ונדרו בבל יחל ולא זה הדבר אשר צוה וגו"

לקרבן מעילה ובל יחל היינו מלקות ומסייע ליה לרב הונא: אימא לאיסור בל יחל - כלומר איסורא בעלמא ולא מלקות:

אי מופלא סמוך לאיש דאורייתא - מכי יפליא לנדור נדר: אמרת בשלמא מופלא סמוך לאיש דרבנן רב ירמיה יתומה שנדרה בעלה מפר לה אי סבר מופלא סמוך לאיש מדרבנן מתיב מר סבר מופלא סמוך לאיש דאורייתא ומר ונ., באמני תרויהה לוקין במאי קמיפלגי אחרים רב כהנא אמר אין לוקין רבי יוחנן ולרא אסמכתא בעלמא גופא הקדיש ואכלו יוחנן ור"ל דאמרי תרוויהו לוקין מדרבנן ואכלו אחרים רב כהנא אמר אין לוקין רבי לוקין מאי איכא למימר דאיתמר הקדיש הוא הוא ואכלו אחרים לוקין אלא למ"ד אין הוא ואכלו אחרים הניחא למ"ד הקדיש להפרישו הכא במאי עסקינן כגון שהקריש שמע מינה קטן אוכל גבלות ב"ד מצווין עליו איסור גמי ליכא לאותן המוזהרים עליו לילקי ואי מופלא סמוך לאיש לאו דאורייתא אי מופלא סמוך לאיש דאורייתא מילקא נמי לאיסור בל יחל איסור בל יחל מה נפשך לעני מיהת לאיסר ולבל יחל חייב אימא

הקדשו קרבן - ת"ל (במדבר ל, ב) זה הדבר

גברא דאורייתא ומחקן טבלא דאורייתא בשלמא מופלא סמוך לאיש דאורייתא אתי יוסי תרומה בזמן הזה דאורייתא אי אמרת נדרים תרומתו תרומה סברוה קסבר ר' נדרים אין תרומתו תרומה משבא לעונת תרומה רבי יוסי אומר עד שלא בא לעונת ב' שערות רבי יהודה אומר אין תרומתו LITLA אמר אביי ת"ש קטן שלא הביא משמיה דרבא כל הנודרת על דעת בעלה היא כדרב פינחס משמיה דרבא דאמר רב פנחס ובוא שבעל והא אין בעל מפר בקודמין בר ליואי בעלה מפר לה כל שעה ושעה כי גדלה אכלה בהפרה קמייתא אמר רבה בוא ואין ב"ד מצווין עליו להפרישו דרבנן הוא אי דאורייתא קטן אוכל נבלות שמואל בעלה מפר לה ממה נפשך אי דרבנן ומבטלי נדרא דאורייתא אמר רב יהודה אמר אלא אי אמרת דאורייתא אתו נשואין דרבנן אתו נשואין דרבנן ומבטלי נדרא דרבנן

אלא אי אמרת דרבנן אתי גברא דרבנן

ש"מ כו' - פלוגתא היא בפרק חרש שנשא פקחת ביבמות (דף קיד.):

מדרבנן - כלומר מ"ד אין לוקין מוקים להא דקתני לאיסר ולבל יחל כדאוקמינן לאיסור בל יחל

יחומה - שהשיאחה אמה דבח מיאון היא דנשואין דידה מדרבנן: איסורא בעלמא ומדרבנן ומקרא דכי יפליא דקחני שהשוה הכחוב אסמכתא בעלמא:

והא לכי גדלה אכלה - בההיא הפרה דלאו הפרה היא ונמצא גדול אוכל נבלות:

כל שעה - ואף משגדלה:

לעונת נדרים - היינו מופלא הסמוך לאיש שנדריו נבדקין: אין הבעל מפר - נדרים הקודמין לנישואין במסכת נדרים והאי נדר קדם להך בעילה דאורייתא:

סברוה - רבנן בני הישיבה דבעו לאותובי לרב כהנא מהכא:

ירושה ראשונה ושניה יש להן שלישית (דברים ל, ה) אשר ירשו אבותיך וירשתה תרומה בזמן הזה דרבנן והתניא בסדר עולם תרומה בזמן הזה דרבנן וסבר ר' יוסי ומחקן טבלא דאורייתא לא קסבר רבי יוסי

שנחחמצה בשאור של תרומה לה ה"נ מסתברא דתניא עיסה שנדמעה או עולם ר' יוסי ר' יוסי תני לה ולא סבר אין להן וא"ר יוחנן מאן תנא סדר

חייבת בחלה ואינה נפסלת בטבול יום דברי

באורייתא אתי דמוע דרבנן ומפקע חלה נמפלע חלה דרבנן אלא אי אמרת חלה יוסי חלה בזמן הזה דרבנן אתי דמוע דרבנן חלה דרבנן אי אמרת בשלמא קסבר רבי חלה דאורייתא מאן דאמר תרומה דרבנן החלה סברוה מאן דאמר תרומה דאורייתא ר"מ ור' יהודה ר' יוסי ור"ש פוטרין מן

רב הונא בריה דרב יהושע דאמר רב הונא

בזמן הזה דאורייתא וחלה דרבנן וכדאהדר

דאורייתא ודלמא קסבר רבי יוסי תרומה

הכי נמי מסחברא דקא בעית לאחויי:

דהשתא דרבנן:

ואמר רבי יוחנן - בעלמא: ירושה ראשונה - של יהושע: אבל שלישית - לעתיד לבא:

> משל משלו חכמים באשה פגה בוחל וצמל אסקינהו עזרא לא כולהו סלוק QUILL כולכם אמרתי ולא בביאת מקצתכם וכי שנים ושלשה מרגלים ת"ל בבואכם בביאת דרבנן דתניא אי בבואכם יכול משנכנסו לה למ"ד תרומה בזמן הזה דאורייתא חלה נתחייבו במעשר ואמינא להו אנא אפילו שכבשו ושבע שחלקו נתחייבו בחלה ולא הזה דרבנן חלה דאורייתא שהרי שבע רב דיתבי וקאמרי אפילו למ"ד תרומה בזמן בריה דרב יהושע אשכחתינהו לרבנן דבי

712 51

נעוריה לאביה:

בזו ובזו - אפי" כשהיא נערה אביה זכאי כו" דכתיב (במדבר לי:י"ז) בנעוריה בית אביה כל שבח מתני' פגה - סמדר כך באשה עודה תינוקת קרו לה פגה כל זמן שאין לה סימן לא בדדים ולא

ודלמא - אע"ג דקא חזית מהכא לר" יוסי חלה דרבנן אפ"ה סבירא ליה תרומה דאורייתא וליכא

תני ולא סבר לה - להא דרשא דקתני שלישית אין להן אלא ודאי בטלה קדושת הארץ ותרומתה

נתחייבו בחלה - דכתיב בחלה (במדבר מ"ו:י"ח) בבואכם אל הארץ והרי באו:

שמואל לא משיעלה הקמט ממש אלא כדי ר, יוסי הגלילי אומר משיעלה הקמט אמר בי צמל כמ"ד יצתה מלאה ואיזהו סימנים יא, ח) ותקצר נפשי בהם וגם נפשם בחלה להישאר ואיבעית אימא מהכא (זכריה ואמר רבה בר בר חנה אמר רב משילבין אלו ימי הנעורים כדתנן התאנים משיבחלו השירים בי:י"ג התאנה הנטה פגיה בוחל THILL YOU GET KITH ALIGN CTCALE WIT שיהא נותן ידו על העוקץ והוא שוקע ושוהא משישחיר הפיטומת רבי יוסי אומר כדי ר"ע אומר משיטו הדרים בן עזאי אומר יוסי הגלילי אומר משיעלה הקמט תחת הדד אין לאביה רשות בה איזהו סימנין ר' ידיה ובהפרת נדריה צמל כיון שבגרה שוב ובוו אמרו אביה זכאי במציאתה ובמעשה פגה עודה תנוקת בוחל אלו ימי נעוריה בזו

סימנין נתנו הכמים באשה מלמטה וכנגדן וכן היה רבי שמעון (בן יוחי) אומר שלשה משתקיף העטרה ר"ש אומר משנתמעך הכף אשי משיפציל ראש החוטם ר' יוסי אומר ראש החומם משיכסיף אזקונה לה אלא א"ר הדרין ר' יוחנן בן ברוקה אומר משיכסיף בגרות ר"א בר' צדוק אומר משיתקשקשו שמואל עוקצו של דד ח"ר אלו הן סימני מישראל רבי יוסי אומר כו' מאי עוקץ אמר ששת מסר להן לערבי ואמר להן אזדהרו שמואל מייחד להן רב נחמן מחליף להן רב תעבודו לעבודה נתתים ולא לבושה באמר שמואל (ויקרא כה, מו) לעולם בהם לה ד' זווי דמי בושתה שמואל לטעמיה הקמט תחת הדד שמואל בדק באמתיה ויהב שתחזיר ידיה לאחוריה ונראית כמי שיעלה

מלמעלה פגה מלמעלה בידוע שלא הביאה

איזו היא סימנין - אצמל קאי:

גמ' משיבחלו - חייבין במעשר:

בחלה בי - גדלה עלי. אדם הקץ בדבר נראה לו כגדול. אנקייענ"ץ בלע"ז:

מייחד להו - שפחותיו מייחד לאנשים עבדיו ואינו מפקירן משום בושת:

משיתקשקשו - כמו (סוטה דף ט:) מקשקשת לפניו כזוג בטנ"ט בלע"ז. כלומר גדולים הרבה:

מלמעלה - בדדין:

מן הסימנין הללו יצתה לה במקצת מרשות אביה דאיכא למימר בוגרת הויא ואין כה בקדושי אביה ואם קבל אביה בה קדושין וקדשה היא את עצמה לאחר צריכה גט משניהם דכיון שהביאה אחד הביאה אחד מן הסימנים הללו ואפילו הקודם שבכולן ולא הביאה את כולן בוגרת ואינה בוגרת נערות היא גדולה למיאון ולחליצה שהרי הביאה שתי שערות. ל"א הלכה כדברי כולן להחמיר הביאה אחד מהן גדולה היא ואינה ממאנת וחולצת שהרי כל הסימנים הללו בבגרות נאמרו ומימי שנראה בה אחד מן הסימנין הללו ואינה חולצת עד שיהו כולם ולאו מילתא היא דאפילו לא דלא הכסיף הכסיף אנ"ג דלא התקשקשו וכן כולם. אית דאמרי להחמיר אינה ממאנת משעה להחמיר - איזה מאלו שחביא שוב אין אביה מפר נדריה דמחוקינן לה בבוגרת נתקשקשו ואע"ג אמר רב שמואל - מחני' כגון שנולדו בו סימני סריס המפורשים בהערל כל שאין בשרו מוציא לעיל אלמא קטן הוא ובעיא אמתוני:

גמ' ורמינהי אחד לי בן תשע שנים וכו' - שניהם דין אחד להם וביאחו כמאמר בגדול כדאמרינן בוא:

סריס - לאו בר חליצה הוא דכתיב (דברים כ"ה:וי) להקים לאחיו שם בישראל והאי לאו בר הכי

בבכור אשר חלד פרט לאילונית שאינה יולדת:

מתני - לא חולצת ולא מתיבמת. ונשאת לכל שתרצה דרחמנא פטרה דכתיב (דברים כייה:וי) והיה אחר אסור עד שיהיה לה שומר קבוע:

בתוכה קובעת למעשר שאין אוכלין מפירות הנכנסים לה עד שיתעשרו ולהפריש מהן על טבל חייבת ואפי' לית בה חד מכל הני. ל"א הלכה כדברי כולן להחמיר כיון שאין אדם בוש לאכול בוש לאכול בחוכה חייבת ואע"ג דליכא שומר ואיכא פותח ונועל ואם אמר לו מה אתה מבקש אע"ג דאחד פותח ואחד נועל ואי ליכא פותח ונועל חייבת כר"ע ואע"ג דליכא שומר ואי אין אדם כדברי כולן להחמיר - דאם יש בה אחד מכל אלו חייבת אם יש שם שומר חייבת כר' ישמעאל כל שנכנסין לה כו' פטורה - ואע"ג דאין אדם בוש לאכול בתוכה:

היא ופטורה דלאו שמה חצר:

שאחד פותח ואחד נועל - שאין השומר קבוע לפתוח ולנעול אלא זה פותח וזה נועל לאו בת שימור שחייבת במעשר - שקובעת תבואה למעשר דקי"ל חצר קובעת במסכת ביצה (דף לד:):

להפקיע קדושין שלה וגם בה אין כח להפקיע קדושי אביה עד שתביא את כולם:

בוש לאכול בתוכה חייבת רבי יוסי אומר GALLL ר' נחמיה אומר כל שאין אדם החצר ר"ע אומר כל שאחד פותח ואחד נועל א"ר יוחנן שכן בצור מושיבין שומר על פתח מאי חצר הצורית אמר רבה בר בר חנה חצר הצורית שהכלים נשמרים בתוכה חצר צורית שחייבת במעשר ר"ש אומר אהא וחד מתני אחצר צורית דתנן איזוהי פפא ורב הינוא בריה דרב איקא חד מתני מי שלח להו כדברי כולן להחמיר מחמעך והולך שאלו את רבי הלכה כדברי תפוח יש למעלה מאותו מקום כיון שמגדלת יוסיו מאי כף אמר רב הונא מקום שתי שערות צמל מלמעלה בידוע שנתמעך שתי שערות בוחל מלמעלה בידוע שהביאה

גמ' ורמינהי אחד לי בן תשע שנים ויום שמאי שהאשה ממהרת לבא לפני האיש הזכר כדברי בית הלל והנקבה כדברי בית זה וזה בן שמונה עשרה ר' אליעזר אומר מיבם אלו דברי בית הלל בית שמאי אומרים בן עשרים שנה והוא סריס לא חולץ ולא שלא הביא שתי שערות יביאו ראיה שהוא לא חולצת ולא מתיבמת בן עשרים שנה ראיה שהיא בת עשרים שנה והיא איילונית עשרים שנה שלא הביאה שתי שערות תביא הלכה כדברי כולן להחמיר מתני בת שאלו את רבי הלכה כדברי מי אמר להו לפנים מזו הפנימית חייבת והחיצונה פטורה מבקש פטורה ר' יהודה אומר שתי הצרות זו כל שנכנסים לה ואין אומרים לו מה אתה

מעת לעת - מיום ליום ולא אמרינן למנין עולם שתכלה שנתו ערב ר"ה: שחי שנים שבשדה אחוזה - המוכר שדה אחוזה לחבירו אינו מותר לגואלה בפחות משתי שנים שיאכלנה לוקח שתי שנים כדכתיב (ויקרא כה) במספר שני תבואות ימכר לך ומכאן ואילך אם עד היובל שהלוקח שדה מחבירו יודע שיחזירנו לו ביובל ואם היו עד היובל עשר שנים ומכרה לו בעשרה ליטרין נמצא קונה פירות של כל שנה בליטרא:

בקדשים - היכא דכתיב כבש בן שנתו:

כב"ה דמתני":

בשלמא דרבי ודר' יוסי בן כיפר לא קשיין - אהדרי למהוי מתני' משבשתא דמר כב''ש ודמר

כי אתו לקמיה דר" חייא - בן עשרים שנה שלא הביא: בכוליה פרקא מעת לעת - חשבינן לה שנה ולא בתר מנין עולם שיהא יום אחד של שנת עשרים חשוב שנה דאף על גב דלא תנן במתניתין בן עשרים שנה ויום אחד כמאן דתנן יום אחד דמי

בבל כשהוא רוחץ ושערו לקוי ובשרו מחליק:

रान धरा

היא כשנת עשרים לכל דבריה וכן הורה שנת עשרים שיצאו ממנה שלשים יום הרי רבי יוסי בן כיפר אומר משום רבי אליעזר אחד והכא לא קתני אלא לרב ליתני ועוד תני לא תנן בשלמא לעולא היינו דקתני הכא יום מתנו לעת ועולא אמר דתנן תנן ודלא תנן בריאותא אמר רב הלכתא בכולי פרקא דאתו מחמת כחישותא זימנין דאתו מחמת בריא אמר להו אכחשוה דהני סימנים זימנין דרבי הייא אי כהיש אמר להו אבריוה אי הייא עד רוב שנותיו בי אתו לקמיה לא נולדו לו סימני סריס עד כמה תני ר' עבא ביקא נמי דקתני והוא סריס ש"מ וכי אמר רב והוא שנולדו בו סימני סריס אמר WRLIA אמר רב שמואל בר רב יצחק אחד ואחד לי בן עשרים שלא הביא שתי

אמר קרא ויקרא כה במספר מנין עולם שתי שנים שבשדה אחוזה מנלן עום חוני ממכבו ממכבו חבו ובא חוני חב חומה מנלן אמר קרא (ויקרא כה, כט) עד של מנין עולם שנה האמורה בבתי ערי יב, ו) כבש בן שנתו שנתו שלו ולא שנה אמר רב אחא בר יעקב אמר קרא (ויקרא מעת לעת שנה האמורה בקרשים מנא לן שנים שבעבד עברי וכן שבבן ושבבת כולן ערי חומה שתי שנים שבשדה אחוזה שנה האמורה בקרשים שנה האמורה בבתי הילל אלא לרב קשיא - תנאי היא דתניא כיפר לא קשיא הא כבית שמאי הא כבית לכל דבריה בשלמא דרבי ודרבי יוסי בן שלשים יום הרי היא כשנת שמנה עשרה רבי בלוד שנת שמנה עשרה שיצאו ממנה

ושבבת שבזכר ושבנקבה מבעי ליה אמר אף הני נמי דכתיבן ואידך האי שבבן ליוצא דופן דומיא דהנך מה הנך דכתיבן אלא למ"ד לערכין מ"ט לא אמר דופן והאמר רב הלכתא בכולה פרקין מעת פליגי מאן דאמר לערכין לא אמר ליוצא חדא ולא פליגינן והכי נמי מסתברא דאי ס"ד פליגת א"ל לא הוא אמר חדא ואנא אמינא יוסף אמר לפרקין דיוצא דופן א"ל אביי מי אמר רב גידל אמר רב לענין ערכין ורב נמי יעבוד שבבן ושבבת למאי הלכתא ב) שש שנים יעבוד ובשביעית ובשביעית שבעבד עברי מגלן אמר קרא (שמות כא, שלשה תבואות בשתי שנים ממ מנני שני תבואות ימכר לך פעמים שאתה מוכר

אפשר לתחתון לבא עד שלא בא העליון וחכ"א או חולצת או מתיבמת מפני שאמרו ר' מאיר אומר לא חולצת ולא מתיבמת שלא בא התחתון אף על פי שאי אפשר או הולצת או מתיבמת בא העליון עד ant ant

אחד והכא לא קתני שמע מינה מסתברא

ליה מסתברא אמרי מדכוליה פירקין תני יום

ליה אמרת הלכה כרבי יוסי בן כיפר אמר

דמרא כי סליק אשכחיה לר' אלעזר אמר

זירא אזכה ואיסק ואגמר לשמעתא מפומיה

יוסי בן כיפר שאמר משום ר' אליעזר א"ר

LITT RAT VIEW TIES

כותיה:

בשביעית נמי יעבוד - כגון נמכר בניסן וכשיגיע תשרי של שביעית עברו שש למנין עולם והוא

יעבוד עד ניסן:

ולא כחיב מבן חמש שנים ומעלה אי לא אשמועינן הכא מעח לעח הוה אמינא שנח חמש כלמעלה דהא ומעלה כחיב אבל בן חמש שנים דלא כחיב אלא (שם) מבן חמש שנים ועד בן עשרים שנה לערכין - דהיכא דכתיב (ויקרא כ"ז:ז') מבן ששים שנה ומעלה פשיטא לן דשנת ששים כלמטה

מ"ט לא אמר ליוצא דופן - הואיל וס"ל נמי בהנך מעת לעת: להכי אשמועינן הכא דבעינן ה' שנים מלאים בכלל ערך הראשון שהוא מועם:

שבזכר ושבנקבה מיבעי ליה - לישנא דקרא דכתיב (שם) ולנקבה עשרת שקלים אלא בן ובת

לישנא דמתניתין היא בן עשרים ובת עשרים:

רב יצחק בר נחמני א"ר אלעזר הלכה כר"

אוכה ואיסק - לארעא דישראל לאתריה דרבי אלעזר בן פדת:

מחני' בא סימן התחתון - שתי שערות סימן נערות:

את"פ שאי אפשר - פרכינן בגמרא והלא בא:

גמ' בא לר"מ - דכיון דאמר ר"מ לא חולצת דקטנה היא מכלל דס"ל אפשר לעליון לבא קודם אבל אי אפשר כו' - דהא ודאי מדאתא עליון תחתון נמי אתא אלא שנשרו:

וליחני בא העליון - עד שלא יבא התחתון ולא ליחני אע"פ שאי אפשר: לתחתון:

התחתון גמ' אע"פ שאי אפשר והלא התחתון גמ' אע"פ שאי אפשר והלא הא בא לר' מאיר אע"פ שאי אפשר לרבנן האנא ידענא משום דאי אפשר הוא אי לא תנא אע"פ שאי אפשר הוה אמינא רוב ברישא ורבי מאיר לטעמיה דחייש למיעוטא נשים תחתון אתי ברישא ומיעוט עליון אתי ורבנן לטעמייהו דלא חיישי למיעוטא והני מילי בסתמא אבל היכא דבדקן ולא אשכחן

אימר מודו ליה רבנן לר"מ דעליון קדים קמ"ל דאי אפשר ודאי אחי ומנחר הוא דנחר בשלמא לר"מ היינו דכחיב (יחזקאל מז, ז) שדים נכונו ושערך צמח אלא לרבנן איפכא מבעי ליה ה"ק כיון ששדים נכונו בידוע ששערך צמח בשלמא לר"מ היינו דכחיב (יחזקאל כג, כא) בעשוח ממצרים דריך למען שדי נעוריך אלא לרבנן איפכא דריך למען שדי נעוריך אלא לרבנן איפכא מבעי ליה ה"ק כיון שבאו דריך בידוע שבאו נעוריך ואיבעיח אימא מאי שדי כולה בדדי

פרק ו בא סימן

איכרפו דדיך לא הדרת בך אישתדו דדיך נמי לא הדרת בך דכולי עלמא מיהא אתחתון סמכינן מנלן אמר רב יהודה אמר רב וכן תנא דבי ר' ישמעאל אמר קרא (במדבר ה, ו) איש או אשה כי יעשו מכל חטאות האדם השוה הכחוב אשה לאיש לכל עונשין שבחורה מה איש בסימן אחד אף אשה בסימן אחד ואימא או האי או האי כאיש מה איש תחתון ולא עליון אף אשה תחתון ולא עליון חניא נמי הכי א"ר אליעזר

כתיב וה"ק הקב"ה לישראל

רוב נעים תחתון אתי ברישא ומיעוט עליון - והאי דקאמר ר"מ קטנה היא משום דחייש למיעוטא שהעליון בא בקטנותה ורבנן אזלו בתר רובא הלכך מכי אתא עליון לא בעיא בדיקה דמסתמא תחתון אתא. וכיון דטעמייהו דרבנן משום רובא הוא ה"מ בסתמא היכא דלא בדקו:

אבל היכא דבדקו ולא אשכחו - תחתון:

שדים נכונו - והדר ושערך צמח אלמא עליון זימנין דקדים:

בעשות ממצרים דדיך - שהיו מצרים משחקים ביך וממעכין דדיך:

ומאי שדי - דמשמע דעדיין היו לצאת:

איש - אין בו סימן עליון שאין בו סימן דדים משתנים:

תניא נמי הכי - דאתחתון סמכינן:

שטוחנות ברחים - ומתוך שמנידות זרועותיהן תדיר מתפשטים דדיהן:

שנישוף - פריי"ר בלע"ו כמו (יומא דף ל.) מצוה לשפשף:

היא ולהכי הוא דמהני דאי משתכחי לאחר הפרק שומא נינהר: הא מאך קתני לה - דהא אדר"ש לא מתוקמא דכיון דאמר תוך הפרק כלפני הפרק אי בדקו לה תוך הפרק מאי גדולה היא שלא תמאך איכא והא אמרת אפי' משתכחי שומא נינהר:

התם הוא דאיכא הזקה דרבא אבל תוך הפרק כו': ר''ש אומר כלפני הפרק דמי - ושומא נינהו הלכך לאו עלייהו סמכינן למימר גדולה היא או קטנה

כרפרשינן לקמן לאחר הפרק דאיכא חזקה דרבא סמכינן אנשים: ה"ג קסבר תוך הפרק כלאחר הפרק (דמי) ולאחר הפרק דאיכא חזקה כו' - והכי פירושא תוך הפרק להכי לא מהימנא דקסבר רבי יהודה תוך הפרק אם הביאה אמרינן סימן הם וגדולה היא הלכך אתי למשרי מידי דלאו אורחא ע"פ נשים דלאו כהלכתא דאע"ג שנאמנות הן לאחר הפרק

אבל לחליצה בעיא בדיקה - ואשה נאמנת עליה הואיל ולאחר הפרק הוה ואורחא למהוי לה

לפני הפרק - קודם עונת נדרים שאפילו הביאה שומא נינהו וקטנה היא: דאי משתכחי - השתא אמרינן נמי לאחר הפרק שומא נינהו ולא חלצה אי לא אתו בה אחריני

בפרק נשים בודקות אותן תוך הפרק אין לאמו רבי יהודה אומר לפני הפרק ולאחר אליעזר מוסר לאשתו ורבי ישמעאל מוסר הגברקות גבדקות על פי גשים וכן היה רבי שמאל לצד ימין וחזר לאיחנו ת"ר כל ימין חוץ מאחת שהיתה בשכונתי שקדם צד יהושע אומר מעולם לא קדם צד שמאל לצד שמאל קודם לצד ימין רבי חנינא בן אחי ר' מפני שנושאין אחיהן על גססיהן ת"ר צד ששואבות כדי מים עליהן ואיבעית אימא בנות עניים צד שמאל ממהר לבא מפני צד ימין ממהר לבא שנישוף באפקריסותן ברחים ר"ש בן אלעזר אומר בנות עשירים כפרים עליון ממהר לבא מפני שטוחנות ממבר לבא מפני שרגילות במרחצאות בנות תניא רשב"ג אומר בנות כרכים תחתון כיון שבא תחתון שוב אין משגיחין על עליון בר' צדוק כך היו מפרשין ביבנה ואמרו

לא סמכינן אנשים ולא בדקי נשים אנשים ובדקי תוך הפרק דליכא הזקה דרבא ולאחר הפרק דאיכא חוקה דרבא סמכינן לסבר תוך הפרק כראחר הפרק (דמי) בדיקה תוך הפרק אין נשים בודקות אותן אמר רבא חזקה למיאון אבל לחליצה בעיא אינה צריכה בדיקה חוקה הביאה סימנין כי והאמר רבא קטנה שהגיעה לכלל שנותיה にににし אלא לאחר הפרק למה לי בדיקה בדיקה דאי משתכחי לאחר הפרק שומא נשים בודקות אותן בשלמא לפני הפרק בעי רבי יהודה אומר לפני הפרק ולאחר הפרק היא שתמאן וגדולה היא שתחלוץ אמר מר שלא תחלוץ אבל אין נאמנת לומר קטנה להקל כיצד גדולה היא שלא תמאן קטנה היא בודקות אותן ונאמנת אשה להחמיר אבל לא פי נשים ר"ש אומר אף תוך הפרק נשים נשים בודקות אותן שאין משיאין ספקות על

בדיקה דאי משתכחי לאחר הפרק שומא אותן קסבר תוך הפרק כלפני הפרק ובעיא ר"ש אומר אף תוך הפרק נשים בודקות

האי מאך קחני לה איבעית אימא רבי יהודה נינהו ונאמנת אשה להחמיר אבל לא להקל

೯೬ ಜಥ

ואעול הפרק

ממא מת ואינו מטמא מדרס צמ, מכנים במטמא מדרס מטמא טמא מת ויש שמטמא עצם ויש שיש בו עצם ואין בו צפורן - כל ואינו מכניס כל אבר שיש בו צפורן יש בו כלי הרס שהוא מכניס מוציא ויש שמוציא בעי למחני כיוצא בו "ביחנ" כיוצא בו כל ליה קראי קמ"ל ואיבעית אימא משום דקא דחימא מסחברא טעמא דר"מ דקא מסייע פשיטא יחיד ורבים הלכה כרבים なだし וכי תימא משום דקא בעי למסתמה כרבון כו' הא תו למה לי הא תנא ליה רישא ולית ליה חוקה דרבא מפני שאמרו אפשר ואיבעית אימא רבי שמעון ולאחר הפרק

כופף אזני קדרה לתוכה ומציף עליה מים לאו בידוע שמוציא משקה רבי יהודה אומר לתוכה אם כנסה בידוע שכונס משקה ואם לאו יביא עריבה מלאה מים ונותן קדרה כלי חרס לידע אם ניקב בכונס משקה אם גסטרא לגסטרא חנו רבנן כיצד בודקין בריה דרב נחמן לפי שאין אומרים הבא לסטרא בלבד מאי טעמא אמר מר זוטרא משקה ולא אמרו מוציא משקה אלא לענין אמר רב אסי שונין כלי חרס שיעורו בכונס כשר למי חטאת ופסול משום גסטרא פסול למי הטאת ופסול משום גסטרא מוציא

ואם כונס בידוע שכונס משקה ואם לאו

קראי - שדים נכונו בעשות מצרים דדיך: למסחמה כרבנן - דהא מפני שאמרו סחמא היא וקמ"ל סתם משנה כרבנן דאמרי אי אפשר:

מחני' שהוא מכניס - משקה. כשמניחו על המים יש בו נקב גדול שהמים נכנסין לחוכו:

כל אבר - אצבע יתרה:

הוא והכי קאמר כל הראוי להיות אב הטומאה במדרס הזב ראוי להיות אב הטומאה אם נגע במת כלי עליו וראוי לקבל כל טומאוח. והא דנקט טמא מח משום דומיא דמדרס הוא דאב הטומאה כל המממא במדרס הזב מטמא במת - כדמפרש בגמרא שאין לך כלי הראוי למושב הזב שאין שם

גמ' למי חטאת - לקדש בו מי חטאת דרחמנא אמר (במדבר י"ט:י"ז) מים חיים אל כלי והאי לאו או נממא באבל המת:

כלי הוא:

שונין - הלכה למשה מסיני:

אם כנסה - אם נכנס משקה לתוכה:

אם האור מעמידה - שלא יצא המשקה בידוע שנקב קטן הוא ואינו ראוי להכניס משקה:

יפה רעיתי:

גמ' לאחויי ממזר - דכשר לדיני ממונות ופסול לדיני נפשות כדכתי' (בסנהדרין דף לו:) כולך מעני' כל הראוי לדון דיני נפשות - כ"ש שהוא כשר לדיני ממונות:

מי שמיוחד לישיבה - הוא דהוו אב הטומאה דכתיב וכבס בגדיו וגו":

ראשונים ובמת נעשין אב המומאה:

לאחויי סאה ותרקב - שאינן מדרס הזב לטמא אדם וכלים אבל טמאין הם טומאת מגע הזב להיות על גב היד - שאינה עומדת בשורת האצבעות:

עבינו הגדול - רב:

יש בו צפורן - ואפי' היא יתרה כגון אצבע ששית:

כדפרישית:

ה"ג מאי איכא בין חנא קמא לר" יהודה כינוס ע"י הדחק איכא בינייהו - לח"ק הוי כינוס שהאור מעמיד - אפילו נקב גדול:

חנה א"ר יוחנן וכשאינה נספרת על גב היד ואינו מטמא באהל אמר רבה בר בר מאם ואין בו צפורן מטמא במגע ובמשא במקום יהיה בעזרו אצבע יתרה שיש בו אמר רב חסדא דבר זה רבינו הגדול אמרו מטמא במגע ובמשא ואינו מטמא באהל ובמשא ובאהל יש בו עצם ואין בו צפורן בו אפורן וכו' יש בו אפורן מטמא במגע ידי הדחק איכא בינייהו כל אבר שיש בין ת"ק לר" יהודה אמר עולא כינוס על אחר מיפה בידוע שכונס משקה - מאי איכא לאו בידוע שכונס משקה היה טורד טיפה אם רמץ מעמידה בידוע שמוציא משקה ואם שהאור מעמידה אלא שופתה על גבי הרמץ יוסי אומר אף לא שופתה על גבי האור מפני משקה ואם לאו בידוע שמכניס משקה ר' גבי האור אם האור מעמידה בידוע שמוציא בידוע שמוציא משקה או שופתה על

בקהל אבל ממזר דאין ראוי לבא בקהל וצריכי דאי אשמעינן גר משום דראוי לבא ממור חדא לאתויי גר וחדא לאתויי ממור בה לאתויי מאי ואמר רב יהודה לאתויי ואין הכל כשרין לדון דיני נפשות והוינן חדא זימנא הכל כשרין לדון דיני ממונות צמ, אמר רב יהודה לאתויי ממזר חנינא ממונוע ואינו ראוי לדון דיני נפשות לדון דיני ממונות ויש שראוי לדון דיני מעדני כל הראוי לדון דיני נפשות ראוי יצא זה שאומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו ו) אשר ישב עליו הזב מי שמיוחד לישיבה וישב עליו יהא טמא ה"ל (ויקרא טו, הכלי יכול כפה סאה וישב עליה או תרקב וערקב דתניא (ויקרא טו, ו) והיושב על ואין מטמא מדרס לאחויי מאי לאחויי סאה עמעא מעא ענו ניש שמטעא מעא ענו כל המטמא מדרס וכו' כל דחזי למדרס

אימא לא צריכא לותני' כל הכשר לדון כשר מטפה כשרה אבל גר דקאתי מטפה פסולה אימא לא ואי אשמעינן ממזר משום דקאתי

באחת מעיניו ומני צמ, לאטויי מאי א"ר יוחנן לאחויי סומא להעיד ויש שכשר להעיד ואינו כשר לדון

14 5

סמיא דהוה בשבבותיה דרבי יוחנן דהוה שאפילו כהן אחד רואה את הנגעים ההוא הכהן או אל אחד מבניו הכהנים הא למדת כ"ש ת"ל (ויקרא יג, ב) והובא אל אהרן בשלשה ודין הוא ממונו בשלשה גופו לא בקרובים אי מה ריבים בשלשה אף נגעים מה ריבים שלא בקרובים אף נגעים שלא ריבים שלא בסומא ומקיש נגעים לריבים (ויקרא יג, יב) לכל מראה עיני הכהן אף これロ ומה נגעים שלא בסומא דכתיב (ויקרא יג, יד) וביום הראות בו אף ריבים מקיש ריבים לנגעים מה נגעים ביום דכתיב ריב וכל נגע וכי מה ענין ריבים אצל נגעים מה ת"ל (דברים כא, ה) על פיהם יהיה כל רבי מאיר היא דתניא היה רבי מאיר אומר

חייב במעשרות ויש שחייב במעשרות ואינו בשר ודגים וביצים *לותני*' כל שחייב בפאה שניב במעשרות גם, לאחויי מאי לאחויי אוכלין ויש שמטמא טומאת אוכלין ואינו מומאת מומאת במעשרות מטמא טומאת אימא משום דקתני לה גבי הלכתא דדיני איבעית אימא סתמא דרבים עדיף ואיבעית ומאי אולמיה דהאי סתמא מהאי סתמא דתנן דיני ממונות דנין ביום וגומרין בלילה מעיניו רבי יוחנן סתמא אחרינא אשכח מאי ואמר רבי יוחנן לאחויי סומא באחת כשר להעיד ואין כשר לדון ואמרינן לאתויי משנה ותנן כל הכשר לדון כשר להציד ויש עביד הכי והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם קדיין דינא ולא קאמר ליה ולא מידי היכי

לאחויי סומא באחת מעיניו - דכשר להעיד ואינו כשר לדון אבל בשתי עיניו אפילו לעדות פסול

דכתיב (ויקרא ה) או ראה:

לילה לא מקיש לענין סומא נמי לא מקיש: וגומרין בלילה - אלמא לא מקשינן ריבים לנגעים דכתיב וביום הראות בו בשר וכי היכי דלענין שלא בסומין - אפילו סומא באחת מעיניו:

סתמא דרבים עדיף - ההיא דלעיל אוקמינן כר"מ דיחיד הוא:

כל הני: גמ' - בפאה כחיב (ויקרא י"ט:טי) ובקוצרכם את קציר וגו' דומיא דקציר דמכניסו לקיום ואיכא מחני' כל שחייב במעשרות מטמא טומאת אוכלין - דאין לך חייב במעשר אלא אוכל:

שזרען מתחילה לבהמה ונמלך עליהן לאדם אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן עולשין פאה מכל אחת ואחת וחכ"א מאחת על הכל מלבנות בצלים שבין הירק ר' יוסי אומר אם היו בהם שומים ובצלין הייבין דתנן ואילו לקיטתו כאחד ומכניסו לקיום לא קתני ונשמר וגידולו מן הארץ חייב במעשרות ירק ואילו גבי מעשר תנן כל שהוא אוכל כאחד למעוטי תאנה ומכניסו לקיום למעוטי הארץ למעוטי כמהים ופטריות ולקיטתו וקוצה ונשמר למעוטי הפקר וגידולו מן חייב בפאה אוכל למעוטי ספיחי סטים מן הארץ ולקיטתו כאחד ומכניסו לקיום אמרו בפאה כל שהוא אוכל ונשמר וגידולו תאנה וירק שאינו חייב בפאה דתנן כלל חייב בפאה רכן, לאטוני מאי לאטוני

לטעמיה דאמר רב פפא תרנגול דאגמא **GGX אמר תרנגולתא דאגמא הואי רב GGX** שמרדה ומאי ברא דאיבראי ממרה して רבה אמר מילתא לא תחיכו עליה בתרנגולת ועוף טמא מי קמטמא אמר להו אביי גברא אחיכו עליה תרנגול ברא עוף טמא הוא מאי איכא למימר א"ל תרנגול ברא הוה בלחשוב עליה א"ל אביי תרנגולת שביבנה בגוזל שנפל מן הרום עסקינן דלא הוה קמן לא שמה מחשבה רבי זירא אמר הכא לא שמה מחשבה הכא נמי מחשבת חבור ואינה צריכה הכשר אלמא מחשבת חיים עוף טהור וזה אחד מהן צריכה מחשבה אנן נמי תנינא י"ג דברים נאמרו בנבלת חבור לא שמה מחשבה אמר רבא אף צריכות מחשבה לכשיתלשו קסבר מחשבת

למעוטי ספיחי סטים וקוצה - דאין אוכל אלא מין צבע: ואילו לקיטתו כאחד - דממעט תאנה ומכניסו לקיום דממעט ירק:

שומים ובצלים - מכניסן לקיום לפיכך חייבים בפאה:

עולשין - עשב ושמו קרישפל"א: ואינה צריכה הכשר - כדיליף לקמן בשמעתין כל שסופו לטמא טומאה חמורה אין צריך הכשר לא שום הכשר ירידת טומאה לא הכשר מים ולא הכשר שרץ אלא מאיליה בלא שום נגיעה:

מן הרום - עוף הבר פורח באויר דלא הוה קמן מחיים דליחשביה: תרנגולת שביבנה - דאמרינן לקמן כותים היו שם וחשבו עליה והא תרנגולת עוף מזומן הוה והויא

תרגולת שביבנה - דאמרינן לקמן כותים היו שם וחשבו עליה והא תרגולת עוף מזומן הוה והויא קמן מחיים ואפילו הכי בעי מחשבה לטומאת מגע: עוף טמא מי מטמא - בבית הבליעה והא קיימא לן (חולין דף ק:) מי שאיסורו משום בל תאכל

עוף טמא מי מטמא - בבית הבליעה והא קיימא לן (חולין דף ק:) מי שאיסורו משום בל תאכל נבלה יצא זה שאיסורו משום בל תאכל טמא לא ותרנגולת שביבנה מטמיא בבית הבליעה הואי מדקא מייתי לה רבי יוחנן בן נורי לקמן סייעתא למילתיה דפליג בגוזל שנפלה בגת אלמא דומיא דגוזל הוא:

תרנגולתא - נקבה דאגמא הואי דההוא עוף טהור הוא אליבא דרב פפא: חזיוה רבנן דדרסה - מקבלת ברגליה מה שאוכלת. ואני אומר שדורסת על מאכלה ברגליה לאחוז שלא יבא כולו לפיה ואין עוף טהור עושה כן: <در دL:

ומקבלת טומאה במגע שרץ ואי לא לא: לעולם בכרך - והיינו טעמא דלרבנן בעיא מחשבה דגת שנפל לתוכה מאסתו ואינו הגון לאכילה בל כב.

בכל מקום - ואפילו בכפרים דליכא אוכלין מרובין סתמא לאכילה: נבלת בהמה טמאה בכל מקום - סתמא לאו לאכילה הלכך בעיא מחשבה. ונהי דאי איכא כזית בלא מחשבה מטמיא אפילו אדם וכלים וכל שכן אוכלין ומשקין אלא להכי מהניא מחשבתה דאי איכא פחות מכביצה שאר אוכלין ופחות מכזית נבלה משלים לכביצה אי חשיב ליה מצטרפא בהדייהו

۷CL:

אינה יורדת לכך - אינה יורדת לדין מחשבה. ולקמן מפרש מה היא: חרגגולת שביבנה תוכיח - שמתה תרגגולת ביבנה ובא מעשה לפני הכמים וטמאוה שלא במחשבה ואף על פי שיורדת לכך כלומר דלטומאה קלה טמאוה שלא במחשבה ובטומאה קלה אמרת יורדת

שזה הוא:

מומאה חמורה - כגון האוכלה מטמא בגדים בבית הבליעה ואפילו לא חשב עליו כגון שלא ידע

אז קד

כותים היו שם וחשבו עליה לאכילה במאי וממאוה שלא במחשבה אמרו לו משם ראיה להן תרנגולת שביבנה תוכיה שיורדת לכך בטומאה קלה שכן יורדת לכך XUL בטומאה חמורה שכן אינה יורדת לכך תאמר שלא במחשבה אמרו לו לא אם אמרת חמורה שלא במחשבה לא יטמא טומאה קלה א"ר יוחנן בן נורי ק"ו אם מטמא טומאה ר' יוחנן בן נורי אומר אף לכלב טמא וחשב עליו להעלותו לכותי ממא לכלב מהור והיינו גירותא ע, ע יוול שנפל לגת דאגמא אסירא חזיוה רבנן דדרסה ואכלה אמוני ולא עמונית דרש מרימר תרנגולתא אסור תרנגולתא דאגמא שריא וסימניך

נהתנן נבלת בהמה טהורה בכל מקום ונבלת עוף טהור והחלב בכרכים אין צריכין לא מחשבה ולא הכשר אלא בכפרים ומי איכא ממאה בכל מקום ונבלת עוף טהור בכפרים מייד דלא בעיא מחשבה והתנן נבלת בהמה צריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר א"ר זעירא בר חנינא לעולם בכרך וגתו מאסתו זעירא בר חנינא לעולם בכרך וגתו מאסתו זעירא בר חנינא לעולם בכרך וגתו מאסתו זעי מטמאה טומאה חמורה שלא במחשבה לא חטמא טומאה קלה שלא במחשבה אמרו לו לא אם אמרת בטומאה חמורה שכן אינה הכי קאמרי ליה לא אם אמרת מתיב רב אשי - לרבא:

דלא הוי הפקר חייבין:

לאדם קיימי - וכיון דסתמייהו לאדם מאי אם היו נשמרין הכי קאמר אם החצר משמרת פירותיה אלא לאו דורען לבהמה וקחני - אם חזר ושמרן לאדם חייבין:

לענין מעשר - דהואיל ונמלך עליהן לאדם הויא מחשבה וחייבין במעשר:

הכשר הלכך הכא נמי בעיא מחשבה:

דאוכלין שאע"פ שזו אינה צריכה הכשר הרי כל אוכלין יש עליהם שום טומאה קלה וצריכין מחשבה שלא מצינו שום טומאה ששמה טומאה חמורה שתהא צריכה הכשר תאמר בטומאה קלה שום טומאה חמורה שום טומאה קלה - לא אם אמרת בטומאה חמורה דין הוא שמטמא בלא שאין סופן לטמא טומאה חמורה - אין לך אוכל מטמא אדם:

הכשר שרץ - שיכשירו שרץ להביאו לידי טומאה:

מה זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה נא' בו) על כל זרע זרוע אשר יזרע ישמעאל דתנא דבי רבי ישמעאל (ויקרא הכשר מים נמי לא תבעי כדתנא דבי רבי שרץ דלא בעיא כדתנא דבי רבי ישמעאל בעיא הכשר מים בעיא מאי שנא הכשר צריכה הכשר נהי דהכשר שרץ לא ואינה מטמאה אלא בבית הבליעה ואינה נאמרו בנבלת עוף טהור צריכה מהשבה ומי צריכה הכשר והתנן שלשה דברים הכשר תאמר בטומאה קלה שצריכה הכשר אמרת בטומאה חמורה שכן אינה צריכה אלא אמר רב ששת הכי קאמר לא אם כיוצא בה אינו דין שמטמאה שלא במחשבה שלא במחשבה טומאה קלה דחמירא דעושה דקילא דאינה עושה כיוצא בה מטמאה ליה אביי כל דכן הוא ומה טומאה חמורה תאמר בטומאה קלה שעושה כיוצא בה אמר בטומאה חמורה שכן אינה עושה כיוצא בה

ואין מטמאין טומאת אוכלין אמר רבא הכי ואם איתא הא איכא הני דקחייבין במעשר שחייבין במעשרות מטמאין טומאת אוכלין חייבין ואם לאו פטורין מתיב רב אשי כל והכי קאמר אם החצר משמרת פירותיה שעלו מאיליהן עסקינן וסתמא לאדם קיימי נשמרין הייבין אמר רב אשי הכא בחצר לאו דזרעינהו מתחלה לבהמה וקתני אם היו דורעינהו מתחלה לאדם צריכא למימר אלא היו נשמרין חייבין היכי דמי אילימא דתנן הסיאה והאזוב והקורנית שבחצר אם שמה מחשבה אמר רבא מנא אמינא לה רבי יוחנן לענין מעשר דמחשבת חיבור מומאני ללה בעולם אמר רבא ומודה רב פפא שום טומאה חמורה בעולם שום שאין צריך הכשר אלא אמר רבא ואיתימא עוף טהור שסופה לטמא טומאה חמורה טומאה חמורה צריכין הכשר יצתה נבלת צריכין הכשר אף כל שאין סופן לממא

חרדל בשנים ושלשה מקומות שנותן פאה מודים חכמים לר' עקיבא בזורע שבת או מינה מין קתני שמע מינה מנן התם שחייב בפאה חייב במעשרות אלא לאו שמע ובפאה ופטור מן המעשר והא אנן תנן כל בבקר ובצרו חייב בפרט ובעוללות ובשכחה אשי תא שמע המפקיר את כרמו והשכים בטרפה מראשית הגו אמר רב שימי בר מני רבי שמעון היא דתנן ר"ש פוטר את הגז ואינה חייבת במתנות אמר רבינא הא ואם איתא האיכא טרפה דחייבת בראשית שחייב במתנות ואין חייב בראשית הגו כל שחייב בראשית הגו חייב במתנות ויש אוכלין ה"נ מסתברא מדקתני סיפא לאמר כל מין שחייב במעשר מטמא טומאת

הא סתמא לקדרה אלא סתם שבת לכמך כהנא (אמר) לא תימא בשבת העשויה לכמך אמר רב אשי אמריתה לשמעתי' קמיה דרב חסדא כי תניא ההיא בשבת העשויה לכמך ואין מטמאין טומאת אוכלין אמר רב נורי נמנו וגמרו שאין נקחין בכסף מעשר הם לא ילקחו בכסף מעשר וא"ר יוחנן בן מטמאין טומאת אוכלין ואם אינן מטמאין אף בן גורי אם נקחין בכסף מעשר מפני מה אין אוכלין דברי רבי עקיבא אמר לו רבי יוחנן נקחין בכסף מעשר ואין מטמאין טומאת והתיאה והחלתית והפלפלים וחלת חריע ורמינהי הקושט והחימום וראשי בשמים מומאת אוכלין דהאי שבת לטעמא עבידא אוכלין אלמא כל מילי דעביד לטעמא מטמא במעשר ומדחייב במעשר מטמא טומאת

עשויה דתון השבת משנתנה טעם בקדרה

ראשית הגו - הגווז צאנו חייב ליתן בכל שנה מן הגו מעט לכהן ובשחיטת חולין מפרש שיעורא: ח"ש - דמיו קתני במתני:

ת"ש - דמין קתני במתני": תנן התם כו' - האי דנקט לה הכא משום דאותיב עלה ממתני' ודר' יוחנן גמי עולשין שזרען כו'

משום דאותיב עליה ממתני' נקט לה הכא:

ומיחייב במעשר דתנן כל שחייב בפאה חייב

מכל אחד ואחד והא שבת דמיחייב בפאה

למעמא - למתק הקדרה:

והחימום - פיטרטר"א: אף הם לא ילקחו בכסף מעשר - דרחמנא אמר ונתת הכסף וגו' ואכלת לפני וגו' והני לדידן לאו

נמנו וגמרו כו' - אלמא כל מידי דלא עביד לאוכלו אלא להטעים הקדירה לא מטמא דהא פלפלין

לכמך - דכותשין אותו ונותנין אותו בכותה ועיקרו שבתוכו מטבילין כל אוכל דהאי לאו לטעמא

עביד דהוה עיקר:

אמריתה לשמעתא כו' - הך שמעתא דפרישית לקמיה לא תימא כו': כי לא נתנה נמי סתמא לקדרה - ואמאי מטמאה הא אמרינן לעיל דמידי דעביד לטעמא לא מטמא: יש לו סנפיר ויש שיש לו סנפיר ואין לו לא כלו להו "בלונ" כל שיש לו קשקשת לחיה מן השדה כלה לבהמתך שבבית והני מן השדה אתה מאכיל לבהמתך בבית כלה כל חבואתה לאכול כל זמן שחיה אוכלת כה, ז) ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה הלוף שוטה ועיקר הדנדנה דכתיב (ויקרא יש שיש לו שביעית ואין לו ביעור עיקר ביעור גמ' כגון עלה הלוף שוטה והדנדנה לו שביעית ויש שיש לו שביעית ואין לו בראשית הגו כל שיש לו ביצור יש חייב במתנות ויש שחייב במתנות ואינו חייב עשויה ש"מ *לותנ*" כל שחייב בראשית הגו סחמא לקדרה אלא לאו ש"מ סחמא לכמך ואי ס"ד סתמא לקדרה כי לא נתנה נמי בה משום תרומה ומטמאה טומאת אוכלין אוכלין הא עד שלא נתנה טעם בקדרה יש אין בה משום תרומה ואינה מטמאה טומאת

אטוני מיא וערב פפא דמברך אמיא ירק ולרבי יצחק דמברך אירק לאתויי מאי ברכה לאחריו צמ, לאטויי מאי לאטויי לפניו ויש שטעון ברכה לפניו ואין טעון מונוני, כל המעון ברכה לאחריו מעון ברכה (ישעיהו מב, כא) יגדיל תורה ויאדיר סנפיר א"ר אבהו וכן הנא דבי רבי ישמעאל הוא לבוש ולכתוב רחמנא קשקשת ולא בעי דכתיב (שמואל א יז, ה) ושריון קשקשים סנפיר וקשקשת מנלן דקשקשת לבושא הוא סנפיר וקשקשת והשתא דכתב רחמנא דכתיב סנפיר ואפילו דג ממא כתב רחמוא כתב רחמנא סנפיר הוה אמינא מאי קשקשת סמכינן סנפיר דכתב רחמנא למה לי אי לא ואין לו קשקשת דג ממא מכדי אנן אקשקשת שיש לו קשקשת דג מהור יש שיש לו סנפיר ILM MLM ZI OZGLO IXLÍ ZI ZLTLO YO, CZ לשקשת כל שיש לו קרנים יש לו מלפים

מחני" כל שיש לו ביעור - שהוא מצווה לבערו מן הבית בשביעית כשכלה לחיה מן השדה: גמ" לוף שוטה - שם לווי הוא ועשבים הם:

מעני' קשקשת - מלבושין של דג:

גמ' דג טמא - איכא דיש לו סנפיר:

ה"א מאי קשקשת דכתב רחמנא היינו סנפיר - כנפים שפרח בהן מכי אית ביה כנפים שרי ואתי למישרי דג טמא ולהכי כתב תרוייהו דעל כרחך חד מינייהו לבושא הוא. אייקררי"ץ בלע"ז: ופרכינן והשתא דכתיבי תרוייהו מנלן דקשקשת לבושא הוא - דקתני כל שיש לו קשקשת יש לו סנפיר אלמא פשיטא לן מאי קשקשת ודאי מהאי קרא נפקא ושריון קשקשים הוא לבוש אלמא לבושא מיקרי וכיון דמהאי קרא נפקא לן השתא לא לכתוב סנפיר ולכתוב קשקשת דהא ליכא

למימר הוה אמינא מאי קשקשת סנפיר: דמברך אירקא - לאחריו בורא נפשות רבות כי היכי דמברכינן אכל מיני מאכל ועל כל פרי העץ

מאוט - איציה ולולב ושאר מצות שמברכין עליהן עובר לעשייתן:

חוץ משבעת המינים דבעינן ברכה אחת מעין ג':

במצותיו וצונו לשמור חוקיו לאתויי מאי

76 12

דמברכי בתר דסליקו תפילייהו אשר קדשנו לאטויי מאי לאחויי מצוח ולבני מערבא

484444

בין גדולה ובין קטנה קמ"ל דאי אייתי שתי יוסי דאמר איש כחוב בפרשה אבל אשה חולצת או מתיבמת למה לי לאפוקי מדרבי דתנן הייבת בכל מצות האמורות בתורה או יהודה אומר עד שירבה השחור גמ' וכיון שהביאה שתי שערות אינה יכולה למאן רבי אלא שדברו חכמים בלשון נקיה חינוקת שערות עד שיקיף זקן התחתון ולא העליון וראוי להיות בן סורר ומורה משיביא שתי שערות הייב בכל מצות האמורות בתורה האמורות בתורה וכן תינוק שהביא שתי או חולצת או מתיבמת וחייבת בכל מצות ריחני *לותני*' תינוקת שהביאה שתי שערות

שערות אין אי לא לא מאי טעמא אשה כאיש

ואת, א דובעלה אמר להו רב כהנא לא כך דרב כהנא סבור למעבד עובדא כרבי יהודה שתי שערות שוב אינה יכולה למאן חברוהי רבי יהודה שאם נבעלה לאחר שהביאה איר אלעזר הלכה כרבי יהודה ומודה דתינוק תינוקת שהביאה כו' א"ר אבהו בפריש מילי דתינוקת קמפרש נמי מילי חכמים בלשון נקיה אין ה"נ אלא איידי שיקיף זקן התחתון ולא העליון אלא שדברו בן סורר ומורה משיביא שתי שערות ועד סורר ומורה תנינא חדא זימנא אימתי הוא עימא משום דקבעי למחני וראוי להיות בן חייב בכל המצות האמורות בתורה ל"ל וכי וכיון דתנא וכן התינוק שהביא ב' שערות

לאו בר עונשין הוא ומשהקיף זקן ראוי להוליד ורחמנא אמר בן ולא הראוי להיות אב: מתני' וראוי להיות בן סורר ומורה משיביא שתי שערות עד שיקיף זקן - אבל קודם ב' שערות

ה"ג **רבי יהודה אומר עד שירבה השחור** ול"ג **על הלבן** - כלומר שישחיר אותו מקום משערות התחתון ולא העליון - באיזו הקפת זקן אמרו בתחתון שלמטה ולא העליון:

גמ' איש כתיב בפרשה - (דברים כ"ה:ז') ואם לא יחפוץ האיש הלכך קטן לא חליץ אבל אשה בין ברבה:

הלכה כרבי יהודה - שאם לא בא עליה משהביאה שתי שערות שיכולה לעקור נישואי קטנותיה גדולה בין קטנה:

פליג כשלא בעל לאחר שגדלה פליג ואפ"ה לר"מ לא ממאנת דכיון שהגדילה שעה אחת ולא שוב אינה יכולה למאן - דהך ביאה הוו להו קדושין גמורין דגדולה היא ובידה לקדש עצמה וכי עד שירבה השחור:

בבחו של רבי ישמעאל - שהשיאתה אמה כשהיא קטנה יחומה ולאחר שילדה באת למאן: מיחתה שוב אינה יכולה למחות וחלו להו קדושין קמאי:

שתי שערות שוכבות ונראות כמי שירבה לא שירבה השחור ממש אלא כדי שיהיו ואפלוני אמר רב חסדא אמר מר עוקבא אמרה קמיה דרבי יהודה נשיאה שדר בלשא אבא אמרה קמיה דר' יוחנן אזל רבי יוחנן כרבי יהודה ואע"ג דנבעלה אזל רב שמן בר רבי יצחק ותלמידי דרבי חנינא עבוד עובדא שתי שערות פרוש ולא עבוד עובדא ונמנו וגמרו עד מתי הבת ממאנת עד שתביא שבנה מורכב על כתפה ממאנת והולכת לה ואיזו זו שקדושיה קדושי טעות שאע"פ ויש לך אחרת שאע"פ שלא נתפשה מותרת והיא לא נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת שמואל משום רבי ישמעאל (במדבר ה, יג) יכשל בו זרעו דאמר רב יהודה אמר בבית המדרש אמרו דבר שאמר אותו צדיק ישמעאל בבית המדרש ובכתה בכייה גדולה כתפה ואותו היום הווכרו דבריו של רבי לבית המדרש למאן ובנה מורכב לה על היה מעשה בבתו של רבי ישמעאל שבאת

עברה לפניך ונתחלפה לך בין איוב לאויב חירף אמר לפניו רבש"ע שמא רוח סערה איוב בסערה חירף בסערה השיבוהו בסערה בשערה ישופני והרבה פצעי חנם ואמר רבא ומי איכא כה"ג והכתיב (איוב ט, יו) אשר קמ"ל דאפילו שתי שערות בגומא אחת ב"א עד שיהו שתי שערות בשתי גומות ענא ואשמועי' גומות אי אשמועינן גומות קשה בה רבי חנינא מסורא לא לישתמיט אמר רב אשי אמר לי מר זומרא Wenth מעניתא מלכתא מאי בינייהו איכא בינייהו רב מלכיא שמעתתא רב מלכיו וסימנא עב עלכיא רב פפא אמר מחני' ומחניתא וגומות רב מלכיו בלורית אפר מקלה וגבינה רב הנינא בריה דרב איקא שפוד שפחות אבבה גומות אע"פ שאין שערות XUL בעיקרן גומות רב מלכיו אמר רב אדא בר רב הונא שתי שערות שאמרו צריך שיהא המקיפות משפה לשפה א"ר חלבו אמר השחור על הלבן רבא אמר שתי שערות

לקדשה: מעות כגון ע"מ שאני כהן והרי הוא ישראל וכגון קטנה דאין מעשיה כלום ואמה נמי אין בידה לבעלה ויש לך אחרת שאפילו זנתה שלא באונס מותרת לבעל ולבועל ואיזו זו שקידושיה קדושי והיא - מיעוטא הוא והכי דריש היא אשה סחמא שקדושיה גמורין היא דכי לא נאנסה אסורה

בלשא - חיל:

חד תנא ולאשמועי' תינוקת שהביאה שתים גומות:

שתי שערות שוכבות - שיהו ארוכות:

קשה בה רבי הנינא - אי סלקא דעתך גומות אף על פי שאין שערות לא לישתמיט בכוליה הש"ס שפחות - מחניתין היא בכתובות ואמר רב מלכיא עלה הלכה כר"א:

ג' גריסין ועוד מספקינן להו דילמא כל הדא וחדא בחד יומא חזיא אע"ג דבמקום אחד נמצאו: וחוששת משום זוב - אם עברו עליה ג' ימי זיבה משלבשה חלוק זה ומצאה עליו כתם גדול שיעור לא ידעה אימת חואי:

מחני" הרי זו מקולקלת - אינה יודעת פתח נדותה לידע מתי יתחילו י"א יום שבין נדה לנדה דהא רבה דכולהו:

גמ' להחמיר - משנקרצות בצפורן לא ממאנת שמא גדולה היא ולענין חליצה עד דאיכא שיעורא

מעמידין (ע"ו דף כד.) ובמסכת פרה (פ"ב מ"ה):

מחני' ב' שערות האמורות בפרה - דקיימא לן ב' שערות שחורות פוסלות בה בגמרא דאין איני יודע מהו - כלומר לא סבירא לי:

ואני מצאתי עד שתבלבל בבי"ת שער גדול כפוף ומבולבל ולא ישר בעיני:

U.L KL

פ:) מאי כלכול צדעה ובת צדעה ה"נ עד שיהו שם שערות הרבה שיהא רצוף ומלובש בשער. שתכלכל - לא שמעתי מהו ונראה בעיני שחברו במס' שבת (עה:) כדי לסוך כלכול ואמרינן (שם

על הכף - גובה שעל האבר למטה מן הכרס:

משום רבי שמעון ורבנן אמר רב חסדא עד

ר' שמעון בן יהודה איש כפר עכו שאמר

ואחת ע"ג קשרי אצבעותיה של רגל דברי

בכריסה אחת ע"ג קשרי אצבעותיה של יד

שערות שאמרו אפילו אחת בגבה ואחת

ואחת על הביצים - תניא נמי הכי שתי

שתי שערות שאמרו אפילו אחת על הכף

בא ברישא אמר רב יהודה אמר שמואל

איוב באויב נתחלף לי לא קשיא הא בגופא

תיניו של אדם גומא בגומא לא נתחלף לי

שתים יונקות מגומא אחת מכחיש מאור

יהיו שתים יונקות מגומא אחת שאלמלא

נימא ונימא בראתי לו גומא בפני עצמה שלא

הרבה נימין בראתי בראשו של אדם ולכל

איוב מן הסערה ויאמר אליו שוטה שבעולם

בסערה השיבוהו איוב לח ויען ה' את

שיהו ב' שערות במקום אחד

אחת בגבה - תחת אותו מקום:

כדי שיהו ניטלות בזוג לל' אמר רב חסדא אומר כדי לקרוץ בציפורן ר' עקיבא אומר לכוף ראשן לעיקרן דברי רבי ישמעאל ר"א בפרה ובנגעים והאמורות בכל מקום כדי מעדני שתי שערות האמורות MKLLU מכיר עד מתי הבת ממאנת עד שתביא ב' כלכול זה איני יודע מהו בן שלקות איני כשבאתי אצל רבי עקיבא אמר לי レエレ כולכם ביבנה עד שתכלכל ולא אמרתם לו אמור לו והלא בן שלקות העיד במעמד ממאנת אם יאמר לך עד שתביא שתי שערות מציע אצל ר"ע אמור לו עד מתי הבת מצאני חנינא בן חכינאי בצידן ואמר כשאתה שלקות אומר עד שתכלכל ואמר רבי שמעון השחור רבי יוסי אומר עד שתקיף העטרה בן דברי רבי מאיר ר' יהודה אומר עד שירבה מתי הבת ממאנת עד שתביא שתי שערות

מן הלילה ויש כאן שלשה רצופין:

כתם לקמן בפרק הרואה כתם (נדה דף נט.): אחת זו ואחת זו - אפילו בשתי גריסין חוששין שמא ראתה אותן בשני בין השמשות או אחת היום ואחת בין השמשות של מחר וראיית בין השמשות עולה לשני ימים שמקצתה מן היום ומקצתה

אחני רבי חנינא לעיל לבשה ג' חלוקות כו' אבל בחלוק אחד בג' מקומות לא: שהן כגריס ועוד - כלומר שלשה גריסין גסין דאיכא בכל חד וחד כגריס ועוד דהכי הוי שיעור

ררבי הנינא כו' - לרבא פרכינן דאמר לרבי הנינא שלשה גריסין במקום אחד: חרי ופלגא כו' - אלמא לא פליג רבי הנינא אלא במקום אחד אבל בשלשה מקומות מודה והא

זכנהו - תשובה ניצחת השיבן:

דאי לא אשמועינן הוה אמינא הרי רגלים לדבר דודאי זבה היא:

גמ' ג' חליקות הבדוקות לה - ולבשתן בשלשת ימי זיבה אחד ליום: מהו דתימא כל כי האי גוונא וכו' - להכי נקט ב' ימים וחליק אחד לאשמועינן דהשתא נמי חששא בעלמא היא ומביאה קרבן ואינו נאכל דשמא לאו מגופה הואי הך כחם שלישי ומליקת חולין נבלה

712 EX

דאמרי' בתרי יומי חזיתיה שלשה גריסין פחות מג' גריסין במקום אחד דלא חיישינן זכנהו ר' חנינא בן אנטיגנוס לרבנן מאי שנא נואכג לא משמע לן אמר רבא בהא מהו דתימא כל כי האי גוונא מביאה קרבן חיישינן ב' ימים וחלוק אחד מיבעיא השתא שלשה חלוקות דלאו מגופה קחזיא אחד הן הן הכתמים המביאין לידי זיבה עליהם כתם או שראתה ב' ימים וחלוק כיצד לבשה ג' חלוקות הבדוקות לה ומצאה ופעמים שהכתמים מביאין לידי זיבה אנטיגנוס אומר כחמים אין בהן משום זוב ר' חנינא בן אנטיגנוס היא דתניא ר"ח בן אין בכתמים משום זוב גמ' מאן חכמים וחוששת משום זוב דברי רבי מאיר וחכ"א מתני הרואה כתם הרי זו מקולקלת אמר מר עוקבא הלכה כדברי כולן להחמיר

הוששת ר' יהודה בן אגרא אומר משום שהן כגריס ועוד חוששת ואם לאו אינה הרואה כתם אם יש בו כדי לחלק ג' גריסין בגריס ועוד לכל יומא לא תלינן דם מאכולת הוא ורבנן כיון דאיכא לפלוגי ופלגא מגופה חזיתיה ואידך אגב זוהמא דחואי ג' גריסין במקום אחד דאמרינן תרי לא אלא לדידכו אודו לי מיהת דהיכא בעו בנידי בג' חלוקות אין בג' מקומות בג' מקומות לא - לדבריהם דרבנן קאמר מלומוע היישינן הא אמרת בג' חלוקות אין גריסין במקום א' הוא דלא חיישינן הא בג' יומא לא חלינן ור"ה בן אנטיגנוס ג' ורבנן כיון דאיכא לפלוגי בגריס ועוד לכל חזיתיה ואידך אגב זוהמא דם מאכולת הוא במקום אחד נמי נימא תרתי ופלגא מגופה

רבי יוסי אחת זו ואחת זו חוששת

לא בזה ולא בזה שדברי הכמים כשבדקה באחד מהני דקסברי בין השמשות דרבי יוסי ליליא הוא אתא לאשמועינן במאי פליגי וה"ק נראין דברי ר" יהודה לחכמים ומודים לו דחיישינן כשלא בדקה את דברי זה ובזו איני רואה מכלל דאינהו בתרוייהו פליגי ותקשי לך אלא רבי לפרושי פלוגתייהו ה"ק - האי נראין דקאמר רבי לאו לטעמיה דנפשיה קאמר דתידוק מינה מדקאמר בזו אני רואה בין השמשות. אלמא לרבי ספקא הוא כו':

דקאמרי אינהו נמי לא חיישא איני רואה דבריהם דכיון דלא בדקה בדר' יוסי יש לחוש לראיית אלא פשימא - דנראין דברי חכמים כשבדקה דקאמר רבי שבדקה בשניהם קאמר אבל באחד מהן

חיישינן אבל לא בדקה לא בזו ולא בזו איני רואה את דבריהם דאנא סבירא לי דחיישא: אי נימא כשבדקה בדרבי יהודה ולא בדרבי יוסי - וקאמר רבי בזו אני רואה את דבריהם דלא

אלמא - קסבר רבי בין השמשות דרבי יוסי לילה הוא והראייה שבה אינה עולה לשתים:

אלא פשיטא דלא בדקה לא - בהא ולא בהא דחוששת שמא ראתה בבין השמשות דר' יהודה:

ראיה אחת לשתים:

מכלל דרבי יהודה אפילו בדקה בתרוייהו - חייש הא ודאי בין השמשות לא חזאי ואין לך לחלוק נראין דברי רבי יהודה - דחייש:

אילמלי ידיה בעיניה - באותו מקום:

ב, ימים:

והא בדקה בבין השמשות דרבי יהודה - הלכך לא ראתה אחת מהן בין השמשות שתעלה לחומר הכא במאי עסקינן - פלוגתא דרבנן ורבי יהודה בן אגרא:

כשנתנה ידיה בעיניה כל בין השמשות עם סלוק ידיה ראתה ואמרו לי כי קאמרינן בשמשות יפה אתם אומרים עכשיו שמא להו אנא אילמלי ידיה בעיניה כל בין דאמר בין השמשות ספיקא הוי אמינא בבין השמשות דרבי יהודה ור' יוסי לטעמיה השמשות דרבי יוסי ליליא הוא והא בדקה דר' יוסי לא בדקה דרבנן סברי בבין בין השמשות דרבי יהודה ובבין השמשות ברקה חלוקה ואף עצמה לא ברקה אלא הכא במאי עסקינן כגון שבדקה עצמה ולא אשכחתינהו לרבנן דבי רב דיתבי וקאמרי מאי ברקה ומאי לא ברקה אמר רבא בשלא בדקה ודברי חכמים בשבדקה אמר רבי נראין דברי רבי יהודה בן אגרא

בדר' יהודה ולא בדקה בדר' יוסי חיישינן בין בדר' יהודה ובין בדרבי יוסי אבל בדקה חיישינן הא לא בדקה אלא פשיטא דבדקה דרבנן סברי אע"ג דלא בדקה בתרוייהו לא בדרבי יהודה ולא בדקה בדרבי יוסי מכלל כשבדקה מאי בדקה אילימא דבדקה לרבי ליליא הוא אימא סיפא ודברי הכמים לא היישא אלמא בין השמשות דר' יוסי אבל בדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדר' יוסי דלא בדקה לא בדרבי יהודה ולא בדרבי יוסי בתרוייהו היישא הא בדקה אלא פשיטא יוסי מכלל דרבי יהודה סבר אע"ג דבדקה דבדקה בדרבי יהודה ולא בדקה בדרבי כשלא בדקה מאי לא בדקה メントンス אמר רבי נראין דברי רבי יהודה בן אגרא

יומו - אם ראחה בו ביום תולה ואם שקעה חמה אף על פי שראחה בחוך מעת לעת אינה תולה: ראתה כתם ואה"כ ראתה דם - תוך מעת לעת:

והא מצינו כו' - דהא מודה ר"ש בן אלעזר בקדשים דמטמאתן למפרע עד שעת הכבוס:

חמור מראייתה - למפרע דלראייתה לא הוי אלא מעת לעת וכתמה עד שעת הכבוס:

מטמאה עצמה - הרואה כתם מטמאה עצמה לטהרות וקדשים:

ארר' יהודה התם דבדקה כו':

בשלמא בלא רבי - אי לא פירש רבי לפלוגתייהו בין לעיל בין הכא לא הוה קשיא דרבי יהודה קשיא דרבי יהודה אדר' יהודה - דלעיל ס"ל בין השמשות דרבי יוסי ספיקא הוא:

ממנו - מדרבי יוסי:

לראייה מרובה - ג' גריסין בועודות:

ורבי יוסי לטעמיה דאמר ספקא הוא הילכך עד שתבדוק בשניהם יש לחוש בראיית בין השמשות:

בין בדר' יהודה ובין בדרבי יוסי מכלל דרבי חיישא והא לא בדקה אלא פשיטא דבדקה ברקה לא בדר' יהודה ולא בדר' יוסי לא מכלל דרבי יהודה בן אגרא סבר אע"ג דלא דבדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדרבי יוסי ונראין דבריו כשבדקה מאי בדקה אילימא מן המנחה ולמעלה לא תהא בחזקת טמאה אמר לי ומה אילו נדה שלא הפרישה בטהרה מאטת זו ואחת זו חוששת ומן המעם הזה משום רבי יוסי אמר רבי אני שמעתי ממנו חוששת זו דברי רבי יהודה בן אגרא שאמר לראיה מרובה חוששת לראיה מועטת אינה בדקה כלל מודו ליה ורמינהו הרואה כתם יהודה ולא בדקה בדר' יוסי אבל היכא דלא חכמים לא נחלקו עליו אלא דבדקה בדר' לא בדרבי יהודה ולא בדרבי יוסי שאף רבי יהודה בן אגרא לרבנן דלא בדקה כלל בוי קשיא דרבי אדרבי ה"ק נראין דברי

אלמא בין השמשות דרבי יוסי לרבי ספקא

קרשים אינה מטמאה שלא יהא כתמה חמור אלא תני הכי ר"ש בן אלעזר אומר אף מצינו כתמה חמור מראייתה לענין קדשים שלא יהא כתמה חמור מראייתה ににお אומר קרשים מטמאה עצמה אינה מטמאה ולדשים למפרע דברי רבי ר"ש בן אלעזר ע"ר הרואה כתם מטמאה עצמה LLLL בין השמשות דר' יוסי מישך שייך בדר' חייל בין השמשות דר' יוסי והאי תנא סבר סבר שלים בין השמשות דר' יהודה והדר ואליבא דרבי יהודה בן אגרא האי תנא ובדר' יוסי אלא בדרבי קשיא תרי תנאי בדר' יוסי הכא דבדקה נמי בדר' יהודה קשיא התם דבדקה בדר' יהודה ולא בדקה יהודה בן אגרא בשלמא בלא רבי לא ליליא הוא קשיא דרבי יהודה בן אגרא אדר' השמשות דרבי יוסי לר' יהודה בן אגרא בדקה בדר' יוסי לא חיישא אלמא בין יהודה בן אגרא סבר בדקה בדר' יהודה ולא

מתע לעת דברי רבי ר"ש בן אלעור ואחר כך ראתה דם תולה כתמה בראייתה מראייתה לכל דבר ת"ר ראתה כתם

שלא בדקה א"ל מכלל דכתמים צריכין ר"ל והוא שבדקה ורבי יוחנן אמר אע"פ כתמה בראייתה מעת לעת דברי רבי אמר מידי זימנין אשכחיה דיתיב וקאמר תולה בפסק מהרה או לא אשתיק ולא א"ל ולא בעי מיניה ר' זירא מר' אסי כתמים צריכין זיבה ואני מעוות הלכותיה לידי זיבה לעולם לא תיפוך שהוא מתקן הלכותיה לידי לה אמר רבינא איפוך רב נחמן אמר מעלנה ואני מעוותה מתקנה עוותי מעוית אומר יומו א"ר נראין דבריו מדברי שהוא

712 57

שאתם מתקנין את השוטות כו' הני לנדתה סוף נדה ותחלת זיבה א"ר יהושע עד השמשות תחילת נדה וסוף זיבה ובשביעי רב חסדא הכי קאמר הרואה יום י"א בין וסוף נדה תחלת נדה וסוף זיבה היא אמר באו ועלוו אַ בפלטוע צָק, עטלָע נדה א"ר יהושע עד שאתם מתקנים את השוטות לנקבה בין השמשות לכולן הרי אלו טועות וסוף זיבה יום ארבעים לזכר ויום שמונים השמשות תחלת נדה וסוף נדה תחלת זיבה בערני' הרואה יום י"א בין אעגא גג מיטפר אחיא לך א"ל אין אגב שיטפאי בעא מינך ולא אמרת ולא מידי דלמא אגב הפסקת מהרה א"ל אין והא זימנין סגיאין

את השוטות - את הטועות כגון אלו שראו בשעת הספק:

שומרת יום כנגד יום וכן לעולם עד שתפסוק כדי שיעור המפורש לה בערכין:

תראה שנים עמו לא תהיה זבה נמצא אני מביאה ע"י כתמה לזיבה אבל איהו לא:

בין השמשות הוי האי בין השמשות ספק ממא ספק מהור ואם תראה ליום שמיני ספק נדה ספק יום ארבעים לזכר ויום שמונים ללידת נקבה בין השמשות לכולן - כלומר באיזה מאלו שתראה

מחני" הרואה יום אחד עשר בין השמשות - וספק יום הוא והוי דם זיבה או ספק לילה ותחלתו

א"ל - רבי זירא לרבי אסי מדפליגי רבי יוחנן ור"ל לענין תליא בבדקה ולא בדקה מכלל דאורחא

צריכין הפסק מהרה - בשביעי למבול בערב צריכה לבדוק בין השמשות להפסיק במהרה או לא:

תשיעי יום כנגד יום ואם תראה שנים עמו תהא זבה ולר"ש סוף נדה הוא ולא מצריך שימור ואם ימי זוב ונמצא רבי מחמיר לענין זיבה דכי חזיא בח^י לכחמה אמרינן יום זיבה הוא וצריכה לשמור מונה מיום מציאת כתמה ואף להקל ולטבול לליל שביעי לכתמה אם פסקה ומיום ח' לכתמה הוו כחמה בראייתה ומונה ימי נדות מיום ראייתה ואין ימי זיבה מתחילין עד יום ח' לראייתה לרבי הוא מתקן הלכותיה לידי זיבה - לענין זיבה הוא מיקל דלדידיה היכא דלא חזיא בו ביום לא תלינן

הוא לבדוק ביום שביעי לכתמה ולהפסיק בטהרה:

זימנין - פעם אחרת:

איפוך - ואימא נראין דברי מדבריו:

ראשונים וה' שלאחריהן שבעה לספירה ושמיני לתשמיש הרי ט"ו יום מתוך מ"ה וביום מ"ט נדה והשבעה תשמש ועכשיו נותרו ד' ימים מימי זיבה שמונה החמשיים הרי היא זבה משלשה שנים מהן ימי זוב והששה תחילת נדתה ושמונה הרביעיים שהן טהורים הראשונים ישלים ז' ימי שלפניו ותשמש שבעה הרי מ"ו שעברו עליה ונשארו ב' לבא מימי זיבה ושמונה השלישיים ט"ו יום מתוך מ"ח - כגון ח" הראשונים השמיני ימי זיבה ומשמונה השניים תשמור יום לשמיני ונמצאת משמשת רביע ימיה ולהכי נקט כ"ח מפני שתחלת נדותה של זו מכ"ח לכ"ח:

השלישיים תהא זבה ובשבעה האחרונים הן ימי הספירה הרי כ"ח וביום כ"ט תהא תחלת נדה רביע ימיה מתוך כ"ח - שבעה ימים שאחר שבעה הטמאים של גדות היא משמשת ובשבעה יום אחד - שמיני דכולה ברייתא בשרואה בערב:

לא תראה ז' נקיים לעולם:

הוא להן ושוב אינה משמשת לעולם שהרי תהא זבה בי"ג וי"ד וט"ו וצריכה לספור ז' נקיים והיא משמשת שני ימים - אחד עשר וי"ב שהשמיני ותשיעי מי"א שבין נדה לנדה הן ועשירי שימור טהור דהכי נפקא לן יהיה מלמד שסופרת יום אחד לאחד וספירה לא הוי אלא יום טהור:

לפיכך תשב י"ט הטהור ויהא שימור ליום י"ו שהוא עשירי לימי זיבה. שימור לא הוי אלא יום רב אשי אמר - לעולם אינו אסור והכא דתני אסור משום שראתה יום עשירי דאיהו בעי שימור שימור יום כנגדו וזו למה משמרת י"ט בשביל י"ח שהוא סוף זיבה:

ותשמש בתשסר - דקיימא לן בפרק אחרון (לקמן נדה עב:) יום אחד עשר לימי זיבה לא בעי ב' ימים טמאים כו' - כללא דמילתא כל ימים דלקמן עד סוף פירקין כשרואה מבערב:

תהא תחלת נדה שהרי שלמו י"א שבין נדה לנדה וחוזרת למנינה שאמרנו:

שמשה אלא ד' לילות לבד שמיני ולילו ותשמיש אחרון אינו בתוך י"ח ולמחר בי"ט כשתראה ותראה ט"ו ותשמור ט"ו ותשמש לערב הרי ד' ובי"ו תראה ותשמור י"ה הרי כלו י"ה ולא ועשמור י"ב ותשמש בלילה הרי שתים ותראה בי"ג ותשמור י"ר ותשמש בלילה הרי שלשה מאגדי רואה ג' רצופין וכשהיא רואה תשיעי חהא שומרת עשירי ותשמש בלילה ותראה בי"א וארבעה לילות מתוך שמונה עשר יום - לראייה הראשונה שהרי אשה זו לא תהא זבה לעולם דתניא - לפרושי פקחות דמתניתין קאתי:

משירי מיהא בעי שימור שלשה ימים אשי אמר נהי דחד עשר לא בעי שימור ששת זאת אומרת גרגרן דתנן אסור LT וושמש נמי בתשסר אמר רב משמשת שמיני ושנים צשר וששה צשר בלבד שני ימים טמאין ושני ימים טהורין רואה מבערב אינה משמשת אלא שמיני לילות מתוך שמונה עשר יום ואם היתה משמשת שמיני ולילו עמו しめしてはに דתניא יום אחד טמא ויום אחד טהור שוטות נינהו טועות נינהו אלא תני טועות

שמונה ימים טמאין ושמונה ימים טהורין טהורין משמשת רביע ימיה מתוך כ"ח ימים לעולם שבעה ימים טמאין ושבעה ימים משמשת חמשה ימים ושוב אינה משמשת ששה ימים טמאין וששה ימים טהורין שלשה ימים ושוב אינה משמשת לעולם ימים טמאים וחמשה ימים טהורין משמשת יום אחד ושוב אינה משמשת לעולם חמשה ימים טמאים וארבעה ימים טהורין משמשת ימים ושוב אינה משמשת לעולם ארבעה ממאין ושלשה ימים טהורין משמשת שני

זכר היא וכל הני שבעה יתירי דקיהבינן לה פפא שאני התם כיון דאיכא למימר יולדת בהן עולין לה לספירת זיבתה אמר רב קרבן ואינו נאכל וימי לידתה שאין רואה הרי זו ספק זיבה ספק לידה ロロレンド ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה הפילה אמר רב כהנא ת"ש ראתה שנים パロロに לידה שאינה רואה בהן מהו שיעלו לספירת בהן עולין לספירת זיבתה דאיבעיא להו ימי בר יצחק זאת אומרת ימי נדתה שאין רואה ושמונה צרי ארביסר הוו אמר רב אדא משמשת חמשה עשר יום מתוך ארבעים

סלקי לה לספירת זיבתה אמר ליה רב הונא

בריה דרב יהושע לרב פפא ביולדת זכר איכא לספוקי ביולדת נקבה ליכא לספוקי אלא לאו שמע מינה עולין שמע מינה תשעה ימים טמאין ותשעה ימים טהורין משמשת שמונה ימים מחוך שמונה עשר עשרה ימים טמאין ועשרה ימים טהורים ימי

שמושה כימי ויבתה וכן למאה וכן לאלף

מתני' *TO* הנדה ובשר המת מטמאין לחין ומטמאין יבשין אבל הזוב והניע והרוק והשרץ והנבלה והשכבת זרע מטמאין לחין

דידרן עלך בא סימן

ארביסר הוו - קסבר האי דמותיב שהאשה הואת לא תשמש יום מ"ח לפי שהשמונה החמשיים ענעשית בהן זבה אין מהן אלא ד' מימי זיבה וד' האחרונים מימי נדה הן ומיהו תחלת נדה לא הוי כל זמן שלא ספרה ולא מהרה מזובה אבל להכי מהניא הך ראייה ד' האחרונים הראויין לנדות שכשיבאו שמונה מהורין שאחריהם לא יעלו שלשה הראשונים לימי הספירה לפי שהן השלמת ימי נדה וימי נדתה שאינה רואה בהן אין עולין לספירת זיבתה הלכך אין כאן אלא חמשה לספירה וכשחראה יום מ"ט סותרת וכן כל ח' השביעיים (יום) ועד שיגיע יום ס"ג לא ישלימו ימי ספירתה: הכי גרסינן ראתה שנים - ראתה שני ימים בשופי בתוך י"א שבין נדה לנדה:

מפק לידה ספק זיבה - שמא לידה שמא זיבה שמא לא זו ולא זו אם ולד הוא ולא ראתה בפתיחת הקבר הרי היא לידה ולא זיבה ואם אינו ולד וראתה דם בפתיחת הקבר הרי היא זיבה ואין כאן הקבר הרי היא לידה ולא זיבה ואין כאן הקבר הרי היא לידה ולא זיבה ואין כאן לידה ואם ולד הוא וראתה דם בלידה הרי זו יולדת בזוב ואם נפתח קבר בלא דם ואינו ולד אין כאן לא זו ולא זו הלכך ספק הוא ונטיל עליה חומר לידה לטמא שבועיים אפילו לא חראה וחומר כאן לא זו ולא זו הלכך ספק הוא ונטיל אחרה ומביאה קרבן ואינו נאכל שמא אין כאן לא לידה זיבה שכל זמן שלא תפסוק ז' נקיים לא תטהר ומביאה קרבן ואינו נאכל שמא אין כאן לא לידה

וימי לירתה שאין רואה בהן עולין כו' - ואע"ג דאיכא לספוקי ביולדת בזוב ויש כאן לידה וזיבה: אייונד ביובת מאיק רואה בהן עולין בו' – ואע"ג דאיכא לספוקי ביולדת בזוב ויש כאן לידה וזיבה:

מ" ימים ממאין - תרי מינייהו זיבה וכי הזיא טהורין הד מינייהו הוי שימור ושמונה לתשמיש וביום

י"ט הויא תחלת גדה וכן לעולם לא תהא זבה: ימי שמושה כימי זיבתה - דמעשרה טמאין הוו ז' גדה וג' זיבה ומעשרה טהורין ז' לספירה וג'

מתני' דם הנדה:

ענישמיש הרי ימי שימוש בימי זיבה:

וכמה היא שרייתן - דנימא אי הדרא בכי האי שיעורא לחין נינהו:

יהיה רבויא הוא אי מה היא עושה משכב אדומים תטיל למים אם נמוחו טמא מנלן קריפה כמין עפר כמין שערה כמין יבחושין מעיקרו מגלן ותו הא דתנן המפלת כמין ואימא הני מילי בלח ונעשה יבש יבש אמר קרא ויקרא טו יהיה בהויתו יהא אשכחן לח יבש מנלן אמר רבי יצחק כמותה מה היא מטמאה אף מדוה מטמאה קרא (ויקרא טו, לג) והדוה בנדתה מדוה צמ, מנא שני מילי אמר חוקיה דאמר יכול להשרות ולחזור לכמות שהיה טהור לעת רבי יוסי אומר בשר המת יבש ואינו יבשין וכמה היא שרייתן בפושרין מעת ולחזור לכמות שהן מטמאין לחין ומטמאין ואין מטמאין יבשין ואם יכולין להשרות

ולא אבן מנוגעת ה"נ אמר קרא אשר היא לאו הכי מטמאה ומינה לאו מי אמרת הזב ולא אבן מנוגעת טעמא דמעטיה קרא הא לטמא אדם לטמא בגדים - ת"ל הזב הזב בביאה אינו דין שמטמאה משכב ומושב אדם לטמא בגדים אבן מנוגעת שמטמאה מממא בביאה עושה משכב ומושב לממא לממא בגדים ודין הוא ומה זב שאינו אבן מנוגעת עושה משכב ומושב לטמא אדם דאיצטריך קרא למעוטי דתניא יכול תהא ולטעמיך אבן מנוגעת בת משכב ומושב היא בגדים אטו דמה בר משכב ומושב הוא נמי עושה משכב ומושב לטמא אדם ולטמא ומושב לטמא אדם ולטמא בגדים אף דמה

יושבת עליו היא ולא דמה

GLY TE TITE

712 514

צמ, מוא צוו מולי - דדם נדה מטמא מגעו ומשאו:

אשכחן לח - דרוה לח משמע כעין שהוא זב:

עושה משכב - שיהא משכבו מטמא אדם ולא יהא ראשון במגעו אלא אב הטומאה כמשכב נדה יבש מעיקרו - כגון הני דתנינן:

שאינו מטמא בביאה - אדם הנכנס עם הזב בבית אינו טמא:

הזב - אשר ישכב עליו הזב (ויקרא מ"ו:די):

(כלים פ"א מ"ג) דדם נדה מטמא במשא: משום משא להיות ראשון ואף על פי שאין נוגע בו דהא איתקש לנדה והכי נמי תנן באבות הטומאה היא - עושה משכבה אב הטומאה ולא דמה עושה משכבה אב הטומאה אבל מטמא הוא את שתחתיו ואין גזעו מחליף אף כל שנברא עמו ואין אהבה דומיא דעצם מה עצם שנברא עמו עמו וטהורין אלא אמר רב אדא בר מנכנא מעו וצאיכא שער וצפורן שנבראו דומיא דעצם מה עצם שנברא עמו אף כל חבורן הכל ממא אמר רב אדא בר אהבה חוץ מן השינים והשער והצפורן ובשעת דאקמח והוי עפרא מיתיבי כל שבמת מטמא מיתיבי בשר המת שהופרך טהור התם מאי בינייהו איכא בינייהו דאפריך אפרוכי אדם דומיא דעצם מה עצם יבש אף כאן יבש (במדבר יט, טו) או בעצם אדם או בקבר מומאוט בפורשות ממנו רבי יוחנן אמר אמר קרא (ויקרא כב, ה) לכל טומאתו לכל מיעוטא הוא ובשר המת מנלן אמר ר"ל אמר קרא (ויקרא טו, י) והנושא אותם אותם נמי מטמאה באבן מסמא אמר רב אשי אי מה היא מטמאה באבן מסמא אף מדוה

אסיפא איתמר וכולן שעבדן או שהילך בהן עורה עור אדם טהור כי איתמר דעולא ולעולם אין גועו מחליף ואמר עולא דבר לא קא מכשר אלא דקריר בשרא וחייא מחליף ותנן וחכמים פוסלין ואפי' רבי מאיר לחמור ואיכא דאמרי הרי עור דאין גועו שמא יעשה אדם עורות אביו ואמו שטיחין אבם סבור ומאי טעמא אמרו טמא גזרה בא איתמר עלה אמר עולא דבר תורה עור ותנינן אלו שעורותיהם כבשרן עור האדם שלים בה אוירא ומתה ולעולם גזעו מחליף ואפילו רבנן לא קפסלי אלא דאדהכי והכי הגלודה רבי מאיר מכשיר וחכמים פוסלין גועו מחליף והרי עור דגועו מחליף ותנן יצאו שער וצפורן שאף על פי שנבראו עמו גועו מחליף יצאו השינים שלא נבראו עמו

עולא דבר תורה עור אדם כי עבדו טהור ומה

כדי עבודה טהורין חוץ מעור אדם ואמר

רהנושא אותם - במשכב הזב כתיב ומשכב הזב הנישא על אבן מסמא מטמא כלים שתחתיה כדמפרש בתורת כהנים וכתיב אותם למעוטי דמה:

לאחרים - לזב:

דמפרך אפרוכי - שיבש יותר מדאי לר' יוחנן טהור דרומיא דעצם בעינן ועצם לא מיפרך:

דאקמח - לשון טחינה כקמח:

חוץ מן השינים - והא שינים דומיא דעצם הן וטהורין וקשיא לתרוייהו:

שינים לא נבראו עמו שגדלין לאחר זמן:

אין גזעו מחליף - אם ניטל אינו חוזר:

שטיחין - מרדעת לחמור:

וחכמים פוסלין - דלא הדרא בריא אלמא אין גזעו מחליף:

אסיפא - סיפא דואלו שעורותיהן כבשרן:

נטילהן גיכר:

חלקת בין מגעו למשאו לטמא אדם ולטמא לוכר ולנקבה מקיש זובו לו מה הוא לא אחרים אומרים (ויקרא טו, לג) הזב את זובו לטמא מידי דהוה אמגע נבלה לא ס"ד דתניא אדם ובגדים במגע אדם מטמא בגדים לא איצטריך קרא למשא ואימא במשא מטמא איצטריך קרא דלא גרע משכבת זרע כי אשרץ אמר רב ביבי בר אביי במגע לא ואימא ה"מ במגע אבל במשא לא מידי דהוה ע"ל זובו טמא לימד על הזוב שהוא טמא שגורם טומאה לאחרים הוא עצמו טהור טהור אף אתה אל תחמה על זה שאע"פ יוכיה שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו מומאה לעצמו לא כ"ש שעיר המשחלה והלא דין הוא לאחרים גורם שהוא ממא (ויקרא טו, ב) זובו טמא לימד על הזוב מקומו צלקת אבל הזוב זוב מגלן דתניא וממא אמר מר בר רב אשי בשר נעשה אביו ואמו שטיחין והרי בשר דגועו מחליף מעם אמרו ממא גזרה שמא יעשה אדם עור

לטמא בגדים לא לטמא מידי דהוה אמגע ואימא במשא מטמא אדם ובגדים במגע אדם קרא בטהור מה שביד טהור טמאתי לך אמר ריש לקיש תנא דבי רבי ישמעאל אמר מילי במגע אבל במשא לא מידי דהוה אשרץ דלא נגע אף ה"נ דלא נגע קמ"ל - ואימר הני סד"א נילף רוק רוק מיבמה מה התם אע"פ אמר מר יכול אע"פ שלא גגע מהיכא תיתי כיחו וניעו ומי האף שלו מנין ת"ל וכי ירוק במבור עד שיגע במהור אין לי אלא רוקו מו וכי ירוק יכול אע"פ שלא נגע ת"ל ביה נמי האי והרוק רוק מנלן דתניא ויקרא ובשתא דאמר רחמנא זובו ממא הוא דרוש רחמנא לנקבה כתב רחמנא זובו ממא דאתא זוב חד זובו תרתי ובשלישי אקשיה טהור ואי משום הזב את זובו למניינא הוא יוכיח שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו מדסקרתא איצטריך סד"א שעיר המשתלה את זובו זובו ממא למה לי אמר רב יהודה בגדים אף זובו כן והשתא דנפקא לן מהזב

שרץ מטמא במגע ולא במשא: שעיר המשתלה - גורם טומאה למשלחו דכתיב (ויקרא מ"ז:כ"ו) והמשלה את השעיר וגו':

זב הדא זובו תרתי - וכתיב לזכר דבשתי ראיות ראשונות דין זכר עליו שאינו מטמא באונס ומכאך והשתא דנפקא לן - טומאת הזב מוהזב את זובו דאיתקש זובו לו זובו טמא למה לי:

דרשא דלא תחלוק בין מגעו למשאו ואע"פ שאתה דורשו לדרשא אחריני: והשתא דכתיב זובו טמא - דנפקא לן מיניה עיקר טומאת זוב מהשתא דרוש מוהוב את זובו הך ואילך איתקש לנקבה דאפילו ראה שלישי באונס חייב קרבן:

כיחו וניעו - מין רוק הן:

זה מגע נבלה - שטהרתי לך בגדים שעליו וטמאתים לך כאן במגע הרוק: במה שביד טהור - אם רק במה שביד טהור דהוה ליה טהור נושא את הרוק: והליחה סרוחה והריעי מהורין מכלום דמעת تهدكا ת"ש תשעה משקין הזב הן הזיעה הפה ורב נהי דזיהרא נפיק דמעתא גופא לא דלימות הואיל ויכול לגוררן ולהוציאן דרך צוריא מ"ט דרב דלא אמר האי מאן דבעי ליכחול מעובד כוכבים ואמר רב חייא בר כוכבים ולוי אמר האי מאן דבעי דלימות מאן דבעי דלסתמיה לעיניה ליכחול מעובד ורב נחשוב נמי דמעת עינו דאמר רב האי אלמא קסבר מעיין הוא ורחמנא רבייה ור' יוחנן אמר אפילו בנגררין דרך החוטם לפי שאי אפשר למי האף בלא צחצוחי הרוק האף מאי מי האף אמר רב בנגררין דרך הפה קרא באדם מאי בטהור ש"מ תרתי LQς מגע נבלה ואימא כמשא דשרץ א"כ נכחוב לך במקום אחר טמאתי לך כאן ואיזה זה זה ישמעאל אמר קרא בטהור טהרה שטהרתי נבלה אמר ריש לקיש וכן תנא דבי רבי

לטומאה והלא דין הוא ומה רוק הבא ממקום דתניא זובו ממא וזאת לרבות מימי רגליו את נאד החלב ותשקהו – מימי רגליו מנלן חלב האשה דכתיב (שופטים ד, יט) ותפתח מה לי קטליה כוליה מה לי קטליה פלגיה דכתיב (במדבר כג, כד) ודם חללים ישתה פ' ו) ותשקמו בדמעות שליש ודם מגפתו באחא מרבויא - דמעת עינו דכתיב (תהלים וכל דאתא מרבויא הכא נמי תנא רוקו וכל ולטעמיך כיחו וניעו מי קתני אלא תנא רוק באתי דרך החוטם אלא לר' יוחנן ליתני ליה למתני זימנין דאתי דרך הפה וזימנין קתני בשלמא לרב לא קתני דלא פסיקא מטמאין טומאה חמורה ואילו מי האף לא משקין ברביעית אבל זובו רוקו ומימי רגליו עינו ודם מגפתו וחלב האשה מטמאין טומאת

מהרה ממא מימי רגליו הבאין

112 EL

ואימא משא דשרץ - שטהרתי לך את הנושאו טמאתי לך בכאן בנושא הרוק אבל מגעו כנבלה:

בנגררין דרך הפה - שגררן והוציאן דרך הפה:

ורב - כיון דלאו מעין הוא אלא מפני שגררן דרך פיו קתני לה ומשום צחצוחי הרוק: הברע - ארם של מק דמום.

זיהרא - ארס של סם המות:

ליחה סרוחה - קויטור":א: בשלמא לרב - דאמר האי דקתני להו תנא דלעיל בנגררין דרך הפה איכא לתרוצי דהאי תנא להכי לא תני להו דכיון דטומאתן לאו מחמת עצמן היא אלא משום צחצוחי רוק לא פסיקא ליה דהא זימנין דנפקי דרך חוטם וטהורין ובמילתא דלא פסיקא לא קמיירי:

ותשקמו בדמעות שליש - אלמא משקה איקרו: זובו ממא וואת - דסמיך ליה וואת תהיה טומאתו וגו' ודרשי האי וואת אקרא דלעיל זובו טמא וואת כלומר דבר אחר נמי כזוב: יצא חלב שבאשה שאע"פ שמחעגל ויוצא וחוור ונבלע יצא דם שאינו מתעגל ויוצא ויוצא וחוזר ונבלע אף כל מתעגל ויוצא שמעון בן יוחי דומיא דרוק מה רוק מתעגל אלא אמר ר' יוחנן משום רבי חמורה משקין טומאת משקין אין אבל לא טומאה ויוצא ואמר מר חלב שבאשה מטמא טומאת מתעגל ויוצא והרי חלב שבאשה שמתעגל ויוצא אף כל שמתעגל ויוצא יצא דם שאין שמעון בן יוחי דומיא דרוק מה רוק שמתעגל ואיפוך אנא אמר רבי יוחנן משום רבי דם היוצא מפיו ומפי האמה טמא אלא טהור (ויקרא טו, ב) זובו טמא הוא הוא טמא ואין יהא דם היוצא מפיו ומפי האמה טמאין ת"ל היוצא מפי האמה מגלן דטהור דתניא יכול נואט לרבות מימי רגליו לטומאה LΩ ממקום טומאה יהיה טהור ת"ל זובו טמא אף אתה אל תתמה על זה שאע"פ שבא מפי האמה יוכיח שבא ממקום טמא וטהור ממקום טמא אינו דין שיהו טמאין דם היוצא

בהם הא כיצד כאן בשרוף כאן בשאינו בכולן ת"ל מהם אי מהם יכול במקצתן ת"ל בר' ביסנא משום ר"ש בן יוחי בהם יכול בכולן הא במקצחן דתניא אמר רבי יצחק כשעת מציאתן א"ר זירא לא קשיא הא וכן מטלית המהוהא טהורין שכל הטמאות מיתיבי נמצא שרץ שרוף על גבי הזיתים לקיש שרץ שנשרף ושלדו קיימת ממא דמחווא כי שלדן קיימת טמאין ואמר ריש כאן בלח כאן ביבש אמר רבא הני זבוגי יכול במקצתן תלמוד לומר בהם הא כיצד י"א:כ"ו בהם יכול בכולן ת"ל מהם אי מהם ברבי ביסנא אמר רבי שמעון בן יוחי ויקרא בכולן הא במקצתן דתניא א"ר יצחק מטמאין יבשין אמר רבי זירא לא קשיא הא קיימת טמא והאנן תנן מטמאין לחין ואין והשרץ אמר ריש לקיש שרץ שיבש ושלדו ליכא למילף שכן גורם טומאה לאחרים מתעגל ויוצא מטמא אף כל אמר רבא מזובו אינו חוזר ונבלע - ונילף מזובו מה זובו שאין

ואיפוך אנא - וזאת לרבות דם והוא להוציא מי רגלים: דם היוצא מפי אמתו - של זב גמור יליף ליה לקמן דטהור:

וחוזר ונבלע - כשאינו מוציאו:

אינו חוזר ונבלע:

ושלדו - דפוס צורתו:

בהם - בשרצים כתיב (ויקרא י"א:כ"ו) כל הנוגע בהם:

זבוגי - פרוי"ט הנמצאים יבשים במחוזא והוא צב ויש שקורין אותו בלע"ז בו"ט:

אף כל כו' - כגון סילון של מי רגלים חוזר ונבלע יצא דם שאינו מתעגל ויוצא חלב אע"ג שמתעגל

המהוהא - בלויה ונרקבת:

רר - כעין ריר שהוא לח כמו (שמואל א כ"א:י"ד) ויורד רירו על זקנו:

מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את המבוי מומאט בלב מוזרי השרץ שנמצא במבוי כמות שהיה טהור מלטמא בכזית אבל טמא בשר המת שיבש ואין יכול לשרות ולחזור מומאט בלב טניא נמי הכי רבי יוסי אומר שמואל טהור מלטמא בכזית אבל מטמא לעת רבי יוסי אומר בשר המת כו' אמר רשב"ג אומר צריכין שיהו פושרין מעת מעת לעת תחילתו אף על פי שאין סופו שרייתן בפושרין יהודה בן נקוסא אומר ת"ש דתניא כמה היא פי שאין סופו וסופו בפושרין או דלמא תחילתו אף על אם יכולין להשרות בעי רבי ירמיה תחילתו (ויקרא יא, לט) כי ימות כעין מיתה שכבת זרע הראויה להזריע נבלה דכתיב ויקרא יא במותם אמר רחמנא כעין מיתה (ויקרא טו, ח) כי ירוק הזב כעין רוק שרץ מו, ג) רר בשרו כיחו וניעו ורוקו דכתיב מטמאין לחין זב דכתיב (ויקרא طاعاه

בדק אי אמרת חזקתו מתכבס הא מתכבס כיבס ולא בדק אי אמרת הזקתו בדוק הא לא דלמא חזקתו מתכבס למאי נפקא מינה דאמר איבעיא להו עד שעת כבוס חזקתו בדוק או מתכבד גומא לא מתכבדא וכן הכתם וכו' מאן דברק בגומא נמי בדיק אי אמרת חזקתו נמי דאשתכה בגומא אי אמרת הזקתו בדוק ברק אי אמרת חוקתו מתכבד הא מתכבד אי ולא בדיק אי אמרת הזקתו בדוק הא לא מתכבד ומאי נפקא מינה דאמר כביד שעת כבוד חזקתו בדוק או דלמא חזקתו לחזור ולהיות לח גמ' איבעיא להו עד והלה אינו מטמא אלא עד שעת שיהא יכול בין יבש ר"ש אומר היבש מטמא למפרע כתם או עד שעת הכבוס ומטמא בין דח שיאמר בדקתי את החלוק הזה ולא היה בו וכן כתם שנמצא בחלוק מטמא למפרע עד הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת כבוד

אי נמי דאשתכחה בסטרא אי אמרת חוקתו

מומאט בעד - מלא תרווד ממנו מטמא במגע ומשא ואהל: שאין סופן וקולא היא דאי לא הדר בהכי טהור ואע"ג דאי הוו פושרין כל מעת לעת הוה הדר: יהודה בן נקוסא אומר - אין צריך שיהו המים פושרין בסוף אכן יהו על השרץ כמעת לעת אע"פ תחילתו אע"פ שאין סופו - אין צריך שיהו המים פושרין בסוף כשיכלה מעת לעת:

טהרות שנמצאו במבוי מיום כיבודו ושעשתה האשה מיום כבוס: מחני' ומטמא בין לה ובין יבש - הכתם או השרץ בין שנמצאו לחין בין שנמצאו יבשין מטמא כל

דחוקתו שבדקו בשעת כיבוד הא לא בדיק וטהרות דמקמי כיבוד נמי טמאו' ואי אמרת כו': דאמר כביד ולא בדיק - כבדתיו ולא בדקתיו. אי אמרת דהא דמטהרין הגך דמקמי כיבוד משום גמ' הזקתו בדוק - מי מהזקינן דבדיק ליה בשעת הכיבוד ומשום הכי טהרות דקודם כיבוד טהורות:

מפני מה אמרו כו' - כלומר מפני מה תלו בכיבוד וטיהרו טהרות דקודם כיבוד: בסטרא - בצדי הבגד שיש שם קמטים ותפירות שקורין וירונ"ש:

גרי אריות הן - מפורש בספר מלכים (ב יו) וישלה ה' בהם את האריות וגו':

כוכבים גמורים הן:

גמ' קא פסיק וחני - הבאין מבין העובדי כוכבים טהורין ואפילו מתרמוד אלמא בני תרמוד עובדי

מתני' באין מרקם טהורים - שהן עובדי כוכבים ודמן טהור:

לא שנו - אדר' שמעון קאי:

מקדיר - נכנס בבגד טרשטריי"ש. כתם שלפני כבוס מגליד וגלדו עבה:

היה בו לטמא טהרות של קודם לכן:

תחזור ותכבסנו - אם לא בדקתו בשעת כבוסו ולאחר זמן נמצא בו כתם ואין ידוע אם קודם כבוס ומפני מה אמרו - ומפני מה תלו טהרה בכבוס:

אלא שרץ אבל כתם לה נמי מטמא למפרע ומטמא בין לח וכו' א"ר אלעזר לא שנו וזה מגליד ש"מ חזקתו בדוק ש"מ הכבוס לכתם שלפני הכבוס שזה מקדיר הכבוס רבי אומר אינו דומה כתם שלאחר בידוע שלאחר כבוס ואם לאו בידוע שלפני אמר תחזור ותכבסנו אם נדחה מראיתו ואם לא בדקו הפסידו למפרע し、 お口お ישראל בודקות חלוקיהן בשעת כבוסיהן כתם או עד שעת הכבוס מפני שחוקת בנות עד שיאמר בדקתי את החלוק ולא היה בו מב אמרו כתם שנמצא בחלוק מטמא למפרע נאם גא דגלו בפסידוהו למפרע ישראל בודקין מבואותיהן בשעת כבודיהם שרץ או עד שעת כיבוד מפני שחוקת בני שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא היה בו השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד עא שמע דתניא א"ר מאיר מפני מה אמרו חזקתו מתכבס בסטרא לא מתכבס ひとん בדוק מאן דבדק בסטרא נמי בדיק אי אמרת

צרי אריות מבעי ליה אלא הכי קאמר אריות הן אי הכי שלא נחשדו על כתמיהן גרי אמת הן וחכמים מטהרין דכותים גרי ממא מבין הכותים רבי מאיר מטמא דכותים מטמו חסורי מחסרא והכי קתני מבין ישראל ישראל וכו' ורבנן אי דישראל מטהרי דמאן אמוראי נינהו ואליבא דרבי יוחנן מבין ליה והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה גרים מתרמוז וכי תימא זאת ולא סבירא יוחנן וסביא דאמרי תרוייהו אין מקבלין אומרת מקבלין גרים מתרמוד איני והא רבי קפסיק ותני אפילו מתרמוד א"ר יוחנן זאת מפני שלא נחשדו על כתמיהן rai הכותים רבי מאיר מטמא וחכמים מטהרים העובדי כוכבים טהורין מבין ישראל ומבין מממא מפני שהם גרים וטועין הבאין מבין הכתמין הבאין מרקם טהורין רבי יהודה דהכי הוא אמרטוטי אימרטט CLUTY CY אימר יבש היה ומיא נפיל עליה אם איתא אימר יבש היה ומיא נפיל עליה שרץ נמי

הנמצאין בערי כותים רבי מאיר מבין ישראל ומבין הכותים טמאין דכותים

על בית הפרס זה הכלל דבר שחשודים בו נאמנין לא על הסככות ולא על הפרעות ולא אם לא בכרה נאמנים על ציון קברות ואין קברנו נאמנים לומר על הבהמה אם בכרה נאמנים לומר קברנו שם את הנפלים או לא לא היו קוברין אלא משליכין וחיה גוררתו שהם קוברין שם את הנפלים ר' יהודה אומר

און נאמנון עליו גמ'

11 11

בית הטמאות של כותים מטמאין באהל מפני הנמצאים בחדרים ובסביבות בית הטמאות הכתמים הנמצאים בכל מקום טהורין חוץ מן שלא נחשדו על כתמיהן QUIL, CL מטמא דנחשדו על כתמיהם וחכמים מטהרין **441** מלא נחשרו על כתמיהם ואצוועי מצועי גרי אמת הן הנמצאין בערי ישראל טהורין

למ"ל נאמנין על ציון וכו' ואע"ג דמדרבנן מאי למימרא מהו דתימא לא בקיאי בטינוף אבא א"ר יוחנן בגוזז ועובד ולפני עור לא תתן מכשול א"ר חייא בר למ"ל נאמנין על הבהמה וכו" והא לית להו מאי למימרא מהו דתימא לא בקיאי ביצירה תרומה טמאה היא דקאכיל מינה אי הכי

סככות ופרעות - בגמ' מפרש להו וספק גינהו ומדרבנן וכותיים לית להו: מעני' בכל מקום - במקום ישראל: נחשדו על כתמיהן - דלא מצנעי להו:

YQ,

כהן טמא הוא דנקיט תרומה בידיה ודילמא

מכשול א"ר אבהו בכהן עומד שם ודילמא

לית להו (ויקרא יט, יד) ולפני עור לא תתן

אין לו גבול נאמנים לומר קברנו והא

לו נחלה יש לו גבול כל שאין לו נחלה

רעך אשר גבלו ראשונים בנחלתך כל שיש

מאי דרוש (דברים יט, יד) לא תסיג גבול

נאמנין לומר קברנו - דמידי דאורייתא הוא טומאת המת:

דקאכיל מינה - ותרומה טמאה באזהרה לטהור וכ"ש לטמא:

כותיים לא בקיאי בטינוף וזימנין דלא טניף ואמרו טינוף הוא ופוטרין את הבא אחריו קמ"ל: שמבצבצת ומוציאה דם דרך רחם וזהו הולד שנימוח ויוצא הלכך הבא אחריו אינו בכור והני בטינוף - בבהמה דקה ופוטר את הבהמה מן הבכורה ובבכורות (דף כא:) מפרש מאי טינוף לא בקיאי ביצירה - וכי קברי נפל לא ידעי דהוא בן מ' יום וסברי מיא בעלמא הוא ואינו מטמא:

אילן המיסך על הארץ - והוא סמוך לדרך בית הקברות ווימנין דמיתרמי בין השמשות וקברי על ציון - לציין וסומכין עליהן ועבדינן טהרות היכא דלא ציינו:

מן החגור ולמטה - כנגד בית התורפה הוא:

מבפנים - בין שני שוקים כל גובהן מן הארץ:

פני כולה הרי עובר על מקום הקבר ואי לאו דקים ליה שניטלה הטומאה לא עבר: לאחויי תחומין - אין נאמנין לומר עד כאן תחום שבת דתחומין דרבנן וכותיים לא סבירא להו:

שעבר אינו נאמן משום דאיהו לספקא לא חייש: מאי למימרא - נהי דלספק לא חייש לודאי חייש וכיון דפשיטא לן דקבר הוה בה והוא מהלך על

הפרס הן שדה שאבר בה קבר ושנחרש בה קבר ושדה בוכין: שאין מעיד אלא על גופו של קבר - דכיון דאמרי אין שם קבר ברוח זה על גופו של קבר הוא מעיד וגופו של קבר דאורייתא ובדאורייתא מהימני. אלמא נאמנין על בית הפרס ועל (בית) הסככות: מהלך על פני כל השדה - דכיון דעל פני כולה מהלך ודאי פשיטא ליה דניטלה הטומאה משם ומחני' דקתני דאין נאמן כגון שאינו מהלך על פני כולה שמשייר רוח אחת הלכך אפילו במקום

שנידש - ברגלי אדם שהרגלים נושאים את העצמות ושחקום: שדה שאבד בה קבר - מיקרי נמי בית הפרס ורבנן גזרו בכולה דתניא במועד קטן (דף ה:) ג' בית

שריקרקה המחרישה את העצמות ומגלגלתן:

בית הפרס - שדה שנחרש בה קבר ואוקמי רבנן על סביבות הקבר מאה אמה בספק טומאה מספק:

התם ואם הענפים מובדלים שאין האהל שלם וידוע ודאי שיש קבר תחת האהלות ואין ידוע איזה הוא והכותי מעיד על אחד זה טהור אינו נאמן לפי שאינו חש על הספק ותולה הטומאה באהל שני

מחניי הרולאה כתם על בשרה כנגד בית החורפה טמאה ושלא כנגד בית החורפה

פרק ה הרואה כתם

הוא כיון דכתיבא מזהר זהירי ביה דכתיב (יחזקאל לט, טו) וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון אבל אין נאמנין לא על הסככות וכוי סככות דתנן אלו הן סככות אילן המיסך על הארץ פרעות דתנן אבנים פרעות היוצאות מן הגדר בית הפרס א"ר יהודה א"ר שמואל מנפח אדם בית הפרס והולך רב יהודה בר אמי משמיה דרב יהודה אמר בית הפרס שנידש טהור ותנא החורש בית הקברות הרי זה עושה בית הפרס ועד כמה הוא עושה מלא מענה מאה אמה בית ארבעת הדרן עלך דם הנדה

τσL

מאין רבי יוסי אומר המש ולא מהימני לומר אין שם קבר לפי שאינו מעיד אלא על גופו של קבר אילן שהוא מיסך על הארץ נאמן לומר אין החתיו קבר לפי שאינו מעיד אלא על גופו של קבר אי הכי מאי למימרא ובא על פני כולה אי הכי מאי למימרא מהו דחימא רצועה נפקא קמ"ל זה הכלל כו' זה הכלל לאחיי מאי לאחיי חחומין ויין

לעולם דארגשה ואימור הרגשת מי רגלים אלא לאו דלא ארגשה וקתני עומדת טמאה היכי דמי אי דארגשה יושבת אמאי טהורה אומר אם עומדת טמאה ואם יושבת טהורה שהיא עושה צרכיה וראתה דם רבי מאיר בחתיכה תרתי שמע מינה תא שמע האשה נאכעי מיבעי ליה בבשרה ולא בשפיר ולא בבשרה שמע מינה עד שתרגיש בבשרה בפנים כבחוץ א"כ לימא קרא בבשר מאי בבשרה האי בבשרה מיבעי ליה שמטמאה שנאמר (ויקרא טו, יט) בבשרה עד שתרגיש עולם וישבה עליה ומצאה דם עליה טהורה וכן בפוליוס גמ' אמר שמואל בדקה קרקע שנמצא בו כתם טמאה מפני שהוא חוזר היתה פושטתו ומתכסה בו בלילה כל מקום כנגד בית התורפה טמאה ואם לאו טהורה ראחה על בית יד של חלוק אם מגיע ולמטה טמאה מן החגור ולמעלה טהורה ראטה על חלוקה מן החגור arthr מבחוץ טהורה ועל הצדרין מכאן ומכאן על שוקה ועל פרסותיה מבפנים טמאה מעונע אל אקבה ועל ראש גודלה טמאה

ממאה ואע"ג דלא ארגשה לא אם רוב ימיה הלך אחר הרוב לאו אם רוב ימיה טמאין ובמגעות ובהיסטות הלך אחר הרוב מאי ממא אל חלוקה ספק ממא ספק מהור מהור באשה על בשרה ספק ממא ספק מהור בוה תא שמע נמצאת אתה אומר ג' ספקות לא לעולם דארגישה ואימא הרגשת שמש נמצא על שלה אתיום טמאין וחייבין בקרבן ען הקרבן אלא לאו דלא ארגישה וקתני דמי אי דארגישה לאחר זמן אמאי פטורין ממאים מספק ופטורין מן הקרבן וחייבין בקרבן נמצא על שלה לאחר זמן וחייבין בקרבן נמצא על שלה אתיום טמאין עגול טהור תא שמע נמצא על שלו ממאין צבאמע אב צואי משוך ודאי מגופה אתא משוך טמא לא לעולם דארגישה ואימור אמאי טהור אלא לאו דלא ארגישה וקחני ואם משוך טמא היכי דמי אי דארגישה עגול תחת הכר ונמצא עליו דם אם עגול טהור דם ויושבת מהורה - ת"ש עד שהיה נתון בואי עומדת הדור מי רגלים למקור ואייתי

בהרגשה חזיא ממאה דאימור ארגשה ולאו

שהוא חוזר - פעמים שראש החלוק נהפך כלפי פניה שלמטה:

גמ' צרכיה - מטלת מים:

העד:

עד - סדין שבודקת בו: דארגישה - בשעת בדיקה ועגול להכי מהור לעולם דאימור הרגשת עד הואי שציערתה בדיקת

על בשרה ספק ממא ספק מהור ממא - כולו מפרש לקמן:

בצוארה - אם נמצא דם כנגד חורפה יכולה לחלות במכה של צוארה שפעמים שמטה את צוארה וישבה עליה ואחר כך מצאה דם טהורה שלא הרגישה:

דטעמא דשמואל משום הרגשה ואי משום הרגשה מאי איריא קרקע אפילו גלימא נמי בדקה בטלית

אלא רב ירמיה מדפתי - דקבלה לתיובתא דלעיל ושני מודה שמואל כו' ומדקבלה לתיובתא מכלל לאו קושיא נינהו דשמואל לא איירי בהרגשה כלל:

נחמיה ס"ל דאמר לא הזכירו חכמים גזרת כתם אלא על דבר המקבל טומאה הלכך כל הנך תיובתא רב אשי אמר - טעמא דשמואל דאמר לעיל בדקה קרקע עולם כו' לאו משום הרגשה אלא כרבי חלוקה אבעי ליה לאשתכוחי:

ראזרקרה - זקפה עצמה לאחוריה ואע"ג רעברה בשוק של טבחים טמאה דאי מעלמא אתאי על

בשלמא לרב אשי היינו דקאמר קרקע אלא דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל כתמים באמר כר' נחמיה דתנן ר' נחמיה אומר כל ער אשי אמר שמואל הוא מדרבנן

אתא אלא אפילו קרקע דמבדק שפיר דאיכא דלא מבדק שפיר ואיכא למימר מעלמא נמי לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא גלימא לרב ירמיה מאי איריא קרקע אפילו גלימא

דף בח

פרק ה הרואה כתם

מיבעי ליה אשתכוחי על חלוקה מעלמא עיופע אעאי דאי מעלמא אתאי על חלוקה כגון שעברה בשוק של טבחים על בשרה מחגור ולמעלה אי בעית אימא מחגור ולמטה מצוגע אב"א מחגור ולמטה ואב"א ראתה דם על בשרה שלא כנגד בית התורפה מחגור ולמעלה על בשרה אמאי טמא והתנן מבור והא תנן מן החגור ולמטה טמא ואי טהור ה"ד אי מהגור ולמטה על חלוקה אמאי מהור ממא על הלוקה ספק ממא ספק מהור אבתעי אמר מר על בשרה ספק ממא ספק

מודה שמואל שהיא טמאה ואע"ג דלא הרגישה אמר רב ירמיה מדפתי כתם על בשרה כנגד בית התורפה ממאה ממא ואע"ג דלא הרגישה ועוד תנן הרואה קתני מיהת על בשרה ספק טמא ספק טהור מגופה אתאי על בשרה איבעי ליה אשתכוחי אשתכוחי על חלוקה מעלמא אתאי דאי באי מעלמא אתאי על חלוקה איבעי ליה כגון דאזדקרה על בערה ודאי מגופה אתאי אשתכוחי ואיבעית אימא מחגור ולמעלה אעא דאי מגופה אתא על בשרה מיבעי ליה

ממאה מפני שידים עסקניות הן - מאי מעמא למקום והתניא נמצאת על קשרי אצבעותיה עביד דמתרמי ולא מחוקינן טומאה ממקום לשם אלא שאני ראש גודלה דבהדי דפסעה ואין אומרים שמא בידה נטלתו והביאתו על כתפה שאינה יכולה לתלות אינה תולה היתה לה מכה בצוארה שתוכל לתלות תולה מחוקינן טומאה ממקום למקום והתניא מעמא וכי חימא זימנין דנגע בעקבה ומי דנגע באותו מקום אלא ראש גודלה מאי ראש גודלה טמאה וכו' בשלמא עקבה עביד למימר מגופה אחיא טהור על עקבה ועל אצל הכמים שבדרום אמרו לי יפה הוריתה דבר זה הוריתי בעיר רומי לאיסור וכשבאתי ביתה פושטתו וכו' תניא אר"א בר' יוסי אמרינן אין שונין לקולא אבל לחומרא שונין תיזיל ותיתי והתניא אין שונין בטהרות כי במשתיתא אתאי לקמיה דרבי ינאי אמר לה כרצועה ההיא איתתא דאשתכה לה דמא מאי לאו כי האי גוונא לא דלמא דעביד בשרה ספק ממא ספק מהור ממא על בשרה טיפין מהו לרוחב ירכה מהו U.M KL רבי ירמיה כשיר מהו כשורה מהו טיפין עד מקום חבק וחבק עצמו כלפנים אויא מתני לה בהדיא אמרי דבי רבי ינאי חבק וחבק עצמו כלפנים רב חייא בריה דרב או כלחוץ ת"ש דתני רב קטינא עד מקום

וקצרה שלבשה חלוקה של ארוכה אם מגיע

ת"ר ארוכה שלבשה חלוקה של קצרה

על קשרי אצבעותיה - היינו גב היד. והא גב היד אפילו בשעת בדיקה לא נגעה מ"ט טמאה: ואין אומרים בידה נטלחו - ממכה שבכתפה והביאחו לפניה:

מקום חבק איבעיא להו מקום חבק כלפנים

מבפנים עד היכא אמרי דבי רבי ינאי עד

דנגעה על שוקה ועל פרסותיה מבפנים וכו'

באידך ידא לא שאני ידה דכולה עבידא

לאו משום דאמרינן ברקה בחד ידא ונגעה

לאו משום דאמרינן בדקה באידך ידא ונגעה - יד שבדקה על גב חבירתה:

עד היכא - קרוי פנים מעובי השוק ולא אמרינן צדדין נינהו:

כשיר - רצועה בעיגול כצמיד:

במשחיתא - עם המסכח דשמשון (שופטים טו) מחרגמינן עם משחיתא. שהיחה מסכח טווי לאריג כרצועה - לאורך הירך דהיינו אורחיה כשנופל ושותת נעשה כרצועה:

ונמצא דם על השתי:

אפשר לא מטמינן ליה אלא אומרים לו שנה ואי לא נגע מטהרינן ליה אמרו לו אין שונין בטהרות ספק נגע ספק לא נגע טהור ואם אי אפשר אא"כ נגע טמא רבן שמעון בן גמליאל אומר אע"פ דלא והחניא אין שונין בטהרות - גבי מתעטף בטליתו וטהרות וטמאות בצדו בפ"ק (לעיל נדה דף ה:)

דאף על גב דהשתא לא מיתרמי דלמא מעיקרא לא הוה הכי:

דבר זה - היתה פושטתו ומתכסה בו בלילה כו':

חלוקה של קצרה - ולא בדקתו קודם לבישה ואחר כך נמצא עליו דם:

ביא מהורה - הראשונה:

ותולה בבנה או בבעלה אם יש בה מכה עד כגריס של פול ואף ע"פ שלא הרגה כמה תולה רבי הנינא בן אנטיגנוס אומר בהן הרגה מאכולת הרי זו תולה בה ΔL נתעסקה בכתמים או שישבה בצד העסוקין שהיא יכולה לתלות שחטה בהמה חיה ועוף בעליון אינה תולה *לותני*' ותולה בכל דבר בתחתון לא עברה בשוק של טבחים אף כיצד עברה בשוק של טבחים תולה אפילו און יכולה לתלות אינה תולה ואפי' בעליון לה אם יכולה לתלות תולה ואפילו בתחתון יתירה ת"ר לבשה שלשה חלוקות הבדוקין על זו שתיהן טמאות שאני התם דאיכא סלע בו אלא כסלע דם ונמצא כסלע על זו וכסלע דתניא שתי נשים שנתעסקו בצפור אחד ואין היא טהורה וחבירתה טמאה מאי שנא מהא ששת ולענין דינא חנן אבל לענין טומאה היא טהורה וחבירתה תולה בה אמר רב אידך ברקה חלוקה והשאילתו לחבירתה ואם לאו ארוכה טהורה וקצרה טמאה תניא כנגד בית התורפה של ארוכה שתיהן טמאות

בין כך ובין כך תולה אמר רשב"ג לדברי לא הרגה אינה תולה דברי רשב"ג וחכ"א מתני' מני רשב"ג היא דתניא הרגה תולה הרגה מאכולת: הרגה אין לא הרגה לא תולה ספק עברה ספק לא עברה ממאה: טבחים ספק ניתו עליה ספק לא ניתו עליה ישבה לא תנינא להא דת"ר עברה בשוק של בשרף שקמה או שישבה ישבה אין לא דת"ר מעשה ותלה ר"מ בקילור ורבי תלה דברי ר"א ברבי צדוק צכן, ענגנא געא הכר ונמצא עליו דם עגול טהור משוך ממא בבשרה דם ולא כתם עד שהוא נתון תחת מו, יש) ואשה כי תהיה זבה דם יהיה זובה הדבר להחמיר אלא להקל שנאמר (ויקרא מה הדבר קשה בעיניכם שלא אמרו חכמים ראה תלמידיו מסתכלין זה בזה אמר להם להגלע ולהוציא דם אמרה לו הן וטהרה ר"ע אמרה לו הן וחיתה אמר לה שמא יכולה לו ראיתי כתם אמר לה שמא מכה היתה ביך מעשה באשה אחת שבאת לפני ר"ע אמרה והיא יכולה להגלע ולהוציא דם הרי זו תולה

שלשה חלוקות - זה על גב זה:

מעני' עד כמה היא תולה - בדם מאכולת:

למ, לילור - אפלשטור", א אדום:

לא ישבה לא - ולא אמרינן דלמא ישבה ולאו אדעתה: לדברי אין קץ - שאיני נותן שיעור ואם לא הרגה אפילו כחרדל טמאה. ולדברי חברי אין סוף שהם מקילים יותר מדאי דאפילו לא הרגה תולה ואין נותנין שיעור אלא אפילו כסלע תולה או יותר: במוללו מריה בו אמר רב אשי עיר שיש כריחו ואכתי מנא ידע ברית כרותה לו שכל מעם פשפש בפין ה"ו יפלוט מנא ידע טעמו מעמו כריחו לענין תרומה דתנן או שטעם מריח בו ארכו כרחבו לענין כתמים ומעמו כריחו ברית כרותה לו שכל המוללו כעורמוס ע"ר פשפש זה ארכו כרחבו כמה אמר ר"נ בר יצחק תולה בפשפש ועד ולדבריו אנו מודים ולרבנן דאמרי תולה עד אומר עד כמה היא תולה עד כגריס של פול הנינא בן אנטיגנוס מדברי ומדבריהם שהיה אבל נראין דברי ר' בו כמה טיפי דם מהורה לבעלה שאין לך כל סדין וסדין שאין לדברי חברי אין סוף שאין לך אשה שאינה מטה ומטה שאין בה כמה טיפי דם מאכולת שאין לך אשה שטהורה לבעלה שאין לך כל אין קץ ולדברי חברי אין סוף לדברי אין קץ

מכגריס וקמיפלגי בעד ועד דהכא כדאמרינן כיתר מכגריס ורב חסדא אמר כגריס כפחות שמעתא באפי נפשה רב הונא אמר כגריס של כתמים להקל איכא דאמרי לה להא כל שיעורי חכמים להחמיר חוץ מכגריס לא אמרינן והכא כדרבי אבהו דא"ר אבהו בעלמא אימא לך לחומרא אמרינן לקולא לחומרא והכא לחומרא ורב חסדא אמר לך עד ועד בכלל ואיכא עד ולא עד בכלל והכא עד ועד בכלל אמר לך רב הונא איכא בונא סבר עד ולא עד בכלל ורב הסדא סבר תולה לימא בעד ועד בכלל קא מיפלגי דרב חסדא אמר כגריס תולה יתר מכגריס אינה כגריס אינה תולה פחות מכגריס תולה ורב דמיא עד כמה היא תולה וכו' אמר רב הונא בר יצחק והא דדוקרת כעיר שיש בה חזירים

עד כגריס - ואפילו לא הרגה ויתר מכגריס לא ואפילו הרגה ולדבריו יש לטמא כגריס ועוד ולטהר פחות מכגריס:

מיתיבי

ברית כרותה לו - כלומר ריחו נודף ומבאיש וכל המוללו על כרחו מריח ריחו:

ברית כרוחה גד - כגומר ריחו נחיף ומבאיש וכג המוגגו על כרוח מריח ריחו: או שטעם טעם פשפש - באוכל תרומה מיירי. וכ"ש חולין דהא שרץ הוא אלא האי דנקט תרומה משום דפליגי לעיל מיניה אמרו לו נטמאת ונטמאת התרומה ר"א אומר יבלע ר" יהושע אומר יפלוט אבל אומר לו טמא היית וטמאה היתה התרומה או שנודע שהוא טבל או שטעם טעם פשפש לתוך פיו ה"ז יפלוט הואיל ועד שלא נתנה לתוך פיו אירע בה פסול זה לא חיישינן להפסד תרומה:

חזירים - אוכלים שקצים ורמשים ומתיזים דם: והכא לחומרא - הילכך עד ולא עד בכלל דאי עד ועד בכלל הוה ליה קולא דקחני עד כגריס תולה וקיימא לן באלו טריפות (חולין נה.), דבכל עד אזלינן לחומרא אי עד ועד חומרא הוא אזלינן

אמרי לה באופי ופשה - ולאו אמתוי':

בתריה ואי עד ולא עד הומרא הוא אזלינן בתריה:

בה חזירים אין חוששין לכתמים אמר ר"נ

דלמא אפילו לרבי ינאי דאמר טהורה הני דלא נתעסקה אבל הכא דנתעסקה תליא או עד כאך לא קאמר ר' חנינא התם טמאה אלא חנינא חבעי לר' ינאי חבעי לר' חנינא ונמצא עליה בכגריס ועוד מהו חבעי לר' תליא בעי רבי ירמיה נתעסקה בכגריס פש ליה כגריס כיון דבעלמא תליא הכא נמי מוכחא מילתא דהאי ועוד דם מאכולת הוא בו מאכולת אבל היכא דרצופה בו מאכולת אומר טהורה הני מילי היכא דלא רצופה בכגריס בכגריס ועוד לא תליא רבי ינאי טהורה רבי הנינא אומר טמאה כי תליא מאכולת ר' הנינא אומר טמאה ר' ינאי אומר נמצא עליה כגריס ועוד ואותו עוד רצופה בו כגריס מלמטה לא כגריס מלמעלה איתמר

למעלה תולה בעליון עד כגריס מאי לאו

היו עליה טיפי דמים למטה וטיפי דמים

ומיהו כתמים עצמן דרבנן ואזלינן בהן לקולא ותלינן בכל מידי:

מאי למימרא - הא אפילו תליא כגריס בצפור אכתי פש ליה גריס ועוד: אבל הכא דנתעסקה תליא - כגריס בדם צפור ועוד דם מאכולת הוה:

אפי' אין מראיתו דומה לאותו המין תולה בו:

נתעסקה בכגריס - דם צפור או קילור:

אחרינא:

מהו דתימא שקול כגריס דם צפור ושדי בי מצעי:

נמצא עליה כגריס ועוד - דהלכתא כרב חסדא דמיקל:

מילי היכא דרצופה בו מאכולת אבל היכא

לא להקל על דברי תורה - האי דגזור רבנן בכתמים להחמיר על ד"ת שלא להקל בנדה גמורה

נמצא עליה מין אחד - מדבר הדומה לכתם כגון קילור או שרף ואחר כך מצאה על חלוקה כתם

כיון דבעלמא - היכא דליכא ועוד חליא כגריס במאכולת השתא נמי חליא האי גריס במאכולת

תורה וכתמים עצמן דרבנן עד שהוא נתון להקל על דברי תורה אלא להחמיר על דברי הדבר להקל אלא להחמיר אמר רבינא לא באשה [וכו'] והתניא לא אמרו הכמים את בתרנגולת דאית בה כמה מיני דמא מעשה אין תולה בו שחור כי קאמר רבא דאתעסקה תולה בו כמה מינין מיתיבי נתעסקה באדום איכא דאמרי אמר רבא נתעסקה במין אחד באדום אין תולה בו שחור נתעסקה שאני אחד תולה בו כמה מינין מיתיבי נתעסקה שיעורא קמ"ל אמר רבא נמצא עליה מין עאַעי זיל הכא ליכא שיעורא זיל הכא ליכא מהו דתימא שקול כגריס צפור שדי בי עליה שני גריסין ועוד אי הכי מאי למימרא גוונא לא כגון דנתעסקה בכגריס ונמצא אין תולה בו מרובה היכי דמי לאו כי האי נתעסקה באדום אין תולה בה שחור במועט דאין רצופה בו מאכולה לא חליא תא שמע

דף נט

פרק ה הרואה כתם

ערוייהו:

בחד ספקא מיבעיא - ולמה ליה לפלוגי ר"מ ברישא לאשמועינן בסיפא ר"מ מטמא דלישתמעו היא היא - כי היכי דמטמא ר' מאיר באשה לחודה הכי נמי מטמא באיש ואשה עומדון:

מכני בא:

בלמא מאיש אתי ואפילו אם תמצי לומר דמינה אתא דלמא לא הדור מי רגלים למקור וממקום איש ואשה עומדין מאי אמר בה ר' מאיר - דמטמא באשה עומדת הכא איכא ספק ספקא להקל וכן אורי ליה לקלא - שם אדם שהוצרך לדבר:

כאילו עומדת אבל עומדת אי אפשר לה לזנק:

דרך דם מקור לצאח עם מי רגלים אבל שותתת איידי דאוקמה אנפשה הוא ואיכא למימר הדור גמ' במזנקת - מקלחת דכיון דנפק בקילוח כי אורחא לא דחיקא ולא הדור מי רגלים למקור ואין ארכיהן - מי רגלים:

לעולם - אפיי לרבי אליעזר בעי צירוף:

כתם ארוך מצטרף - לכגריס ועוד:

ואייתי דם יושבת נמי נימא מי רגלים הדור שנא עומדת דאמרינן מי רגלים הדור למקור דם אלא שחוקת דמים מן האשה "גמ" מאי ורבי שמעון מטמא שאין דרך האיש להוציא הספל ונמצא דם על המים רבי יוסי מטהר כך טהורה איש ואשה שעשו צרכיהן לתוך יושבת מהורה ר' יוסי אומר בין כך ובין דם רבי מאיר אומר אם עומדת טמאה ואם מעניי *האש*ה שהיא עושה צרכיה וראתה

כרבי יוסי איש ואשה [כו'] איבעיא להו איש כר' יוסי וכן אורי ליה רבי אבא לקלא הלכה נאמרי לה אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה בספל איבעי ליה לאשתכוחי אמר שמואל ראם איתא דבתר דתמו מיא אתא על שפת ומזנקת בתוך הספל ונמצא דם בתוך הספל אמר ר' אבא ביושבת על שפת הספל מזנקת נמי דלמא בתר דתמו מיא אתא דם למקור ואייתי דם אמר שמואל במזנקת

פרק ט האשה שהיא עושה

פליגי לא לעולם ר' אליעזר ברבי צדוק מבוא ממא אלא לאו רבון שמע מינה בר' צדוק למה לי צירוף האמר משוך כל מפין מפין אין מצטרפין מני אי רבי אליעזר צדוק או לא הא שמע כתם ארוך מצטרף איבעיא להו מי פליגי רבנן עליה דר"א ברבי

עגגל עגל הרואה כתם

דפליגי שמע מינה

הלכה כרבי אליעזר ברבי צדוק הלכה מכלל בכתם לא ת"ש דאמר רב יהודה אמר שמואל וכי אמר רבי אליעזר ברבי צדוק בעד אבל

מאיר ורבי יוסי מטהרין ור' שמעון מטמא צרכיהן לתוך הספל ונמצא דם על המים רבי תניא כוותיה דרבי יוחנן איש ואשה שעשו דיעבד אבל לכתחלה לא קא משמע לן בספל ספלא מיבעיא מהו דחימא הני מילי פתח בדרבי יוסי ורבי יוסי בחד ספקא מטהר מטהרין אין הכי נמי ואיידי דסליק מרבי יוסי ספלא לא אמר אם כן ליתני ר"מ ור" יוסי כי קאמר רבי מאיר בחד ספקא אבל בספק כח דהיתרא עדיף ליה ור' יוחנן אמר ליפלגו בספק ספקא להודיעך כחו דר' מאיר ואדמיפלגי בחד ספק להודיעך כחו דר' יוסי כחו דרבי יוסי דאפילו בחד ספקא מטהר ספלא מטמא בחד ספקא מיבעיא להודיעך יוסי מטהרין א"ה השתא רבי מאיר בספק היא היא ממאי מדלא קתני ר' מאיר ורבי מממא או בלמא לא שנא אמר ריש לקיש רבי מאיר בחד ספקא אבל בספק ספקא לא ואשה עומדין מה לי א"ר מאיר כי אמר

צמ, אמר רב בנכרית דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל כתמים רבי נחמיה מטהר שהיה רבי נחמיה אומר כל ספסל של אבן או על האיצטבא של מרחץ ונמצא עליו דם כולן טמאות ישבו על שלבשו חלוק אחד או שישבו על ספסל אחד לנכרית או לנדה הרי זו תולה בה . ג' נשים ולא שנא יושבין לותני השאילה חלוקה שמעון חוקת דמים מן האשה ל"ש עומדין לא אמר או דלמא לא שנה. ת"ש כיון דא"ר עלמא ויושבת דחד ספק אבל בספק ספקא שמעון כי אמר רבי שמעון עומדת דדחיק לה איבעיא להו איש ואשה יושבין מה לי א"ר תולה ר"ש אומר בין כך ובין כך אינה תולה דברי ר"מ רבי יוסי אומר בין כך ובין כך ת"ש דתניא יושבת תולה עומדת אינה תולה לה עלמא אבל יושבת לא או דלמא לא שנא שמעון כי אמר רבי שמעון בעומדת דדחיק איבעיא להו אשה יושבת מה לי אמר רבי

דיעבד - כגון שנתעסקה בטהרות אבל לכתחלה אומרין לה אל תתעסקי:

אשה - לחודה יושבת ועושה צרכיה ונמצא דם בספל:

איש ואשה יושבין מה לי אמר ר"ש - מי אמרי" כי אמר מתני" בעומדין ואלימא ליה עומדת דאפי" בתרי 196קי מטמא וברייתא נמי דמטמא ר"ש ביושבת משום דליכא איש בהדה אבל הכא דתרתי לקולא יושבת ואיש בהדה לא:

ת"ש - מדקתני" הזקה אלמא לא מספקא דם באיש כלל:

YQ.

מחני' השאילה חלוקה לנכרית או לנדה - ואחר כך לבשתה היא ומצאה עליה כתם: של אבו - שאינו מסכל נומאה. ומפחל דבישא בשל עא דבאני לינומא במישר הזר והר

של אבן - שאינו מקבל טומאה. וספסל דרישא בשל עץ דראוי ליטמא במושב הזב והנדה:

עבי לא תלינן בה:

באחעה:

שתהא רואה ממש:

עד כאן לא אמר רבי - דשניה טמאה:

ז' נקיים הואיל ועכשיו ממאה תולה בה:

ראויה לראות - שהגיעו ימי הנעורים:

יום כנגד יום בשני שלה ובסופרת שבעה

ואף ע"פ שאינה רואה - ת"ר תולה בשומרת

וביא שרואה ר' מאיר אומר בראויה לראות

מאיר אומר תולה ואלא קשיא הך תריץ הכי

שהלכו בשני שבילין - ולא ידענא הי להאי על והי להאי על:

בפ' קמא (נדה דף י:) זו שירפה מצוי וחלינן כחמה בדם בתולים:

ופרכינן אלא קשיא הך - קמייתא דמשמע דר' מאיר לחומרא:

ושוין שתולה בשומרת יום כנגד יום בראשון שלה - דלא מקלקלה מידי:

פרק ט האשה שהיא עושה

מהורין

ורב חסדא אמר סוף סוף - הך שומרת יום טבילה היא בעיא הילכך טמאה הואי ואפילו הכי קאמר

וביושבת על דם טוהר ובבתולה שדמיה טהורין - דלא מקלקלה לה מידי שאין לה כתם כדאמרי'

ובסופרת ז' - נקיים אחר זיבה ואף ע"פ שמקלקלה הרבה שסתרה כל ימי ספירתה וצריכה לספור

כיון דמעיינה פתוח תולה בה ואע"ג דמקלקלה לה פורתא דצריכה לשמור יום המחרת כיון דממאה בשני שלה - אם השאילתה לשומרת יום בשני שלה תולה בה ואף על גב דלא הוחוקה רואה היום

לא בעינן שראתה כבר והא תניא דרבי מאיר לקולא מכלל דלת"ק לא סגי בראויה לראות עד ותסברא רבי מאיר להומרא הוא - דתימא דלתנא קמא אפילו אינה ראויה ותשמע מינה דלתרוייהו

מתקיף לה רב אדא עד כאן לא קאמר רבי

ממא ומהור שהלכו בשני שבילין אחד מהור

לא תתקלקל קמשמע לן אמר רב חסדא

ההיא דאשתכח כתם גבה תתקלקל אידך

דרבי לפיכך דרבי למה לי מהו דתימא

וביושבת על דם טוהר ובבתולה שדמיה

שתולה בשומרת יום כנגד יום בראשון שלה

מקולקלת דברי רשב"ג רבי אומר אינה

שלא טבלה לפיכך היא מתוקנת וחברתה

עולה לפיכך שתיהן מקולקלות

לפיכך דרשב"ג למה לי משום

ושוין

ואחד ממא באנו למחלוקת רבי ורשב"ג

לפיכך דרבן שמעון למה לי - כיון דחנא חולה בה פשיטא דהיא מחוקנת וזו מקולקלת:

הרואה ממאי דומיא דנדה מה נדה דקחויא

בראויה לראות אבל רואה לא איצטריך

אמר רבא ותסברא ר"מ לחומרא רבי מאיר

בלוב**א** דתניא אינה תולה בנכרית רבי

בראויה לראות ואפילו ר"מ לא קאמר אלא

תולה בנכרית רבי מאיר אומר בנכרית

ניים ושכיב רב אמרה להא שמעתא דתניא

אף נכרית דקא חזיא אמר רב ששת כי

140

מסכע נגי עם פירושי רשייי ורמבייו

180

הא רבי והא רשב"ג איכא דאמרי הא והא אין תולין סיפא אמרת תולין הא לא קשיא זו תולה בה הא גופה קשיא רישא אמרת שלוקה לנכרית או ליושבת על הכתם הרי איתיביה אין תולין כתם בכתם השאילה שנא א"ל אין תולין מה טעם לפי שאין תולין הכא דמעלמא קאתי לא תליא או דלמא לא דרשב"ג התם הוא רקא חזיא מגופה תליא אטי לא כל שכן בי חבעי לך אליבא מגופה אמרת אינה תולה הכא דמעלמא קא תבעי לך השתא ומה התם דקא חזיא מצו לתלות כתם בכתם אליבא דרבי לא בעא מיניה ר' יוחנן מרבי יהודה בר ליואי תולה טמא בתלוי וטהור בטהור לדברי הכל שהלכו בשני שבילין אחד ממא ואחד מהור בר' הנינא ממא ומהור ואפילו טהור ותלוי איהי טבילה בעיא איתמר א"ר יוסי מאי נפקא לן מינה ורב חסדא סוף סוף התם אלא דתרוייהו כי הדדי נינהו הכא

תני מעשה בא לפני הכמים וטמאום ואת בלכה כר' נחמיה אמר ליה רב נחמן אבא דרש רב הייא בר רב מתנה משמיה דרב שלש דלא חזיין לא לעניים ולא לעשירים היה ר' נחמיה במטלניות שאין בהן שלש על ליגזור גבו אטו תוכו קמ"ל אמר אביי מטהר באחורי כלי חרס פשיטא מבו דתימא רבי הנינא מטהר היה רבי נחמיה אפילו כיון שישבה לארץ נקתה אמר רב הונא אמר דכתיב (ישעיהו ג, כו) ונקתה לארץ תשב נחמיה כו' אמר רב מתנה מ"ט דר' נחמיה כתם תולה בה שלש שלבשו כו' שהיה ר' הכי קאמר או ליושבת על דם טוהר בעלת にに והא או ליושבת על הכתם קתני חלוקה לנכרית בעלת כתם הרי זו תולה אמר רבינא לא קשיא הכי קאמר השאילה למפרע כאן להבא מכל מקום קשיא אשי אמר הא והא רשב"ג ולא קשיא כאן רבי הא בראשון שלה הא בשני שלה רב

איתמר נמי - כרב אדא דאמר אפילו לרבי תלינן שביל טמא בטמא. וכמדומה לי דלא גרס נמי: כתם בכתם - השאילה חלוקה לבעלת הכתם ואח"כ לבשתה היא מהר שתתלה בראשונה להיות היא טהורה:

שומרת יום הואי אתמול מגופה:

לא תליא - ושתיהן טמאות:

לפי שאין תולין - דמעלמא אתי לה טומאת כתם קמא ולא בחזקת רואה היא:

בשני שלה - אינה תולה דמקלקלה לה שמארכת ימי טומאת כתמה יום אחד אבל ביום ראשון

מכל מקום קשיא - דלרבן שמעון תולין וקשיא לבר ליואי: והא או ליושבת קתני - והך לאו יושבת היא דהא השתא היא דאישתכח עלה ויושבת משמע שהתחילה למנות שבעת ימים:

אטו חוכו - דדבר המקבל טומאה הוא ומקבל גזרח כתמים לטמא אשה מדרבנן:

רואל אוטן כאנלו הן ראויות *גמי* אמר ותולות זו בזו ואם לא היו ראוין לראות ונמצאת טמאה היא טמאה ושתיהן טהורות תחת אחת מהן כולן טמאות בדקה אחת מהן נשים שהיו ישנות במטה אחת ונמצא דם והורו הכמים כרבי נחמיה – מתני שלש בעניא ר' יעקב מטמא ורבי נחמיה מטהר מעשה לפני הכמים וטמאום - תנאי היא של זית בשעה שמסיקות את התנור ובא ונמצא דם על שפחה של אמבטי ועל עלה טהורה בינתים שתיהן טמאות - היה מעשה תחת החיצונה החיצונה טמאה והפנימית ונמצא דם תחת הפנימית שתיהן טמאות שתי נשים שהיו טוחנות ברחיים של יד אמרת הלכה כרבי נחמיה - מאי היא דתניא -

כל זמן שאצבע בעין דמעה שוהא לבא נמל למה הדבר דומה לאדם שנותן אצבע בעין ממצר לבא ואמר אביי משל דר' אושעיא שהיו בדרך ילד שוהא לבא נכנסו לעיר ילד דומה לילד וזקן שהיו מהלכין בדרך כל זמן איר ירמיה משל דר' אושעיא למה הדבר הכא אם איתא דהוי דם מאן עכביה בשלמא התם אימר שמש עכביה לדם [אבל] אפילו בעלה בחטאת טהרותיה תלויות פמור מהרותיה מהורות ורבי אושעיא אמר בעלה באשם תלוי טהרותיה תלויות בעלה כל שבעלה בחטאת טהרותיה טמאות בשיעור וסת סבר לה כבר פדא דאמר רב יהודה אמר רב והוא שבדקה עצמה

באצבע דמעה ממהרת לבא ותולות זו

פנימית - שאצל הרחיים:

אמבטי - מרחץ שהיו באות לרחוץ:

תנאי היא - דאיכא תנא דתנא דיחידאה פליג עליה ורבנן מודו ליה:

מתני' ותולות זו בזו - בגמרא מפרש לה שאם היתה האחת מעוברת תולה הדם בשאינה מעוברת

נמי מהזקינן ליה בודאי בשעת עסיקתה בהנך מהרות ומהרות ממאות ודאי ושורפין ואינו כשאר וסת דלגבי בעלה בכי האי שיעורא הוי בעלה בחטאת דמחזקינן האי דם בשעת בעילה ודאי הכא כבר פרא דאמר כל שבעלה בחטאת כו" - אשה שנתעסקה בטהרות ופרשה וראתה דם כשיעור גמ' והוא שברקה עצמה כשיעור וסת - של מציאתה הילכך מחזקינן האי דם בדידה ואינך מהורות: והיא טהורה:

לגבי בעלה בכי האי שיעורא הוי בעלה באשם חלוי דספק דם הוה בשעת ביאה ספק בתר הכי ה"נ בעלה באשם תלוי - אם לאחר שפירשה מן הטהרות שהתה כדי שתרד מן המטה ותדיה פניה דאי מגת לעת לתלות:

בשלמא החם - גבי בעילה כי ראחה כשיעור וסח אמרינן בשעת ביאה הוה דם והאי דלא אתא עד ספק הוא אי הוה דם בשעת מהרות או לאו מהרותיה תלויות:

השתא שמש עכביה אבל גבי טהרות אם איתא דהוה דם בשעת טהרות מאן עכביה הלכך ודאי

מומאה ליכא אלא גורת מעת לעת מדרבנן:

ואפילו היא נשואה קרי לה בתולה להכי כדאמרינן בפרק קמא (לעיל נדה דף ח:): עוברה - דמיה מסולקין וכן מניקה וזקנה. בחולה האי בחולה בתולת דמים שלא ראתה מימיה משל דר' אושעיא - דאמר שמש מעכב את הדם:

בזו ת"ר כיצד תולות זו בזו עוברה ושאינה עוברה תולה עוברה בשאינה עוברה מניקה ושאינה מניקה תולה מניקה בשאינה מניקה זקנה ושאינה זקנה תולה זקנה בשאינה זקנה בתולה ושאינה בתולה תולה בתולה בשאינה בתולה היו שתיהן עוברות שתיהן מניקות שתיהן זקנות שתיהן בתולות זו היא ששנינו לא היו ראויות לראות רואין

דף סא

עהיו ישנות במטה אחת ונמצא דם תחת האמצעית כולן טמאות תחת הפנימית שתים המצעית כולן טמאות תחת הפנימית שתים הפנימיות טמאות והחיצונה טהורה תחת הפנימיות טמאות והחיצונה טהורה תחת החיצונה שתים החיצונה שתים החיצונות טמאות והפנימית החיצונה שתים החיצונות טמאות והפנימית החיצונה שתים החיצונות טמאות והפנימית המטה אבל אם עברו דרך עליה כולן טמאות המחים אבל אם עברו דרך עליה כולן טמאות ברקה אחת מהן ונמצאת טהורה היא טהורה היא טהורה היא טהורה היא טהורה מתים טמאות ברקו שתים ומצאו טהורות ממאה שלשתן ומצאו הון טהורות כולן טמאות. למה הדבר דומה לגל אחת מהן ומצאו טהור הוא טהורים וברקו אחת מהן ומצאו טהורים וברקו אחת מהן ומצאו טהורין הוא טהורים וברקו אחת מהן ומצאו טהורין הם טהורין

ממאים דברי ר"מ שר"מ אומר כל דבר שהוא בחזקת טומאה לעולם הוא בטומאת עד שיודע לך טומאה היכן היא החכמים עד שיודע לך טומאה היכן היא החכמים אומרים בודק עד שמגיע לסלע או לבתולה גמ' מאי שנא דלא מפליג ומאי שנא גמ' מאי ענא דישא דלא מפליג ומאי שנא בוקה אחת [וכוי] למה ליה למחני למה זה בוקה אחת [וכוי] למה ליה למחני למה זה הכי קאמר להו ר' מאיר לרבנן בעלמא החם אימא עורב נטלה אלא ורבון בשלמא החם אימא עורב נטלה אלא הכא האי דם מהיכא אתא תניא אמר ר"מ מעשה בשקמה של כפר סבא שהיו מחזיקין בה טומאה ובדקו ולא מצאו לימים נשבה

מתני' היצונה - קרי להך דלצד דרך עליית המטה. פנימית אותה שלצד הקיר. ובגמרא מפרש מאי שנא הכא דמפליג בין נמצא תחת הפנימית לנמצא תחת אמצעית וברישא קתני תחת אחת מהך כולך טמאות אפילו נמצא תחת פנימית או חיצונה:

אימתי - אמרו נמצא תחת היצונה פנימית טהורה בזמן שעלו דרך מרגלות המטה דלא עברה

פנימית על מקום מציאת הדם:

גל ממא - שהיה שם כזית מן המת:

תחת אמצעית לנמצא תחת פנימית או חיצונה:

גמ' מאי שנא רישא - דקתני לעיל נמצא דם תחת אחת מהן כולן טמאות ולא מפליג בין נמצא

מאי שנא בדם דלא פליגיתו - דמודים אתם לי דהיכא דנמצא שלשתן טהורות כולן ממאות:

ביד גדליה וכי גדליה הרגן והלא ישמעאל שם ישמעאל את כל פגרי אנשים אשר הכה דכתיב (ירמיהו מא, ט) והבור אשר השליך הוא הבור שמילא ישמעאל בן נתניה חללים וכולו ומצאו בור גדול מלא עצמות - הנא עליהם מקום טהרה יבש מקום טומאה לח סדינים הביאו לו סדינים ושראן במים ופרסן יהושע בן חנניא שמו אמר להן הביאו לי מפני שהיתה מרובה והיה שם זקן אחד ורבי מחזיקין בה טומאה ולא יכלו חכמים לבדוק שאול אומר מעשה בסלע בית הורון שהיו ראיה אימר לא בדקו כל צרכו - תניא אבא נמאאו מכתשת מלאה עצמות אמרו לו משם פועלים מפני הגשמים ונתזו בקרדומותיהן חלקה כצפורן ולא מצאו לימים נכנסו בה מומאה ובדקו עד שהגיעו לקרקע שהיתה מעשה במערה של שיחין שהיו מחזיקין בה אימר לא בדקו כל צרכו - תניא א"ר יוסי תחובה לו בעיקרו אמרו לו משם ראיה בו ברוח ועקרתו ונמצא גולגולת של מת

לאברם העברי ואמר רבי יוחנן זה עוג שפלט שנאמר (בראשית יד, יג) ויבא הפליט ויגד שמא תעמוד לו זכות של אברהם אבינו אותו צדיק אתה יודע מה היה בלבו אמר א"ר יוחנן אר"ש בן יוחי מתשובתו של דקמסתפי ומאי שנא מסיחון דלא קמסתפי כני אחיה בר שמחואי הוו מאי שנא מעוג סיחון ועוג אחי הוו דאמר מר סיחון ועוג כא, לד) ויאמר ה' אל משה אל תירא מכדי מבתי זילו אחון טמרו נפשייכו (במדבר בישא אני'ג דלקבולי לא מבעי מיחש ליה יתייכו אטמרינכו הא אמור רבנן האי לישנא אמר להו היכי נעביד אי לא אטמרינכו חזו לקמיה דרבי טרפון אמרו ליה לטמרינן מר צגילא דנפק עלייהו קלא דקטול נפשא אתו דלקבולי לא מבעי מיחש ליה מבעי הנהו בני ברגן אמר רבא האי לישנא בישא אע"פ בן קרח ולא חש מעלה עליו הכתוב כאילו הרגן אלא מתוך שהיה לו לחוש לעצת יוחנן

לקרקע הלקה כצפורן - לקרקע הלקה שלא נזרעה מעולם: מקום הטומאה לה - שנבלעו שם מים של סדין מתוך שהיה העפר רך:

ביד גדליה - משמע שע"י גדליה נהרגו:

יוחנן בן קרח - אמר לו לגדליה שמעתי שבא ישמעאל בן נתניה להרגך (ירמיהו מי:י"ד):

מיחש ליה מיבעי - ושמא הרגתם ואסור להציל אתכם:

בני אחיה - שבא משמחואי ועואל שני מלאכים שירדו בדור אנוש:

zamicai mé kiai vria - river rae" e érmic mék mek adii.

מתשובתו של אותו צדיק - הוצרך הקב"ה להשיב שלא יירא ממנו:

עוג פלט מן המבול - שברה לא"י כדאמרינן בהלק: שאבד בו כתם - כגון שנכנס במים או נגלל בדם בהמה ואין נודע מקום הנדות וקי"ל במתני' אין דם הנדות טהור בלא שבעה סממנין:

מבוג במבוג

ענו רבנן בגד שאבד בו

להו צבעא וכיון דלא ידיע אימר מנתר נתר נטלה הכי נמי עמרא וכיתנא בהדדי לא סליק בודק עד שמגיע לסלע ואי ליכא אימר עורב מנא ליה לסבא הא א"ל מחני" היא דחנן אוכאו ומוער א,,'ל רבא לרפרם בר פפא פפא אמר רב חסדא בגד שאבד בו כלאים נעשה חפשי מן המצות XQL LGLQ TL (תהלים פה, ו) במתים הפשי כיון שמת אדם ור' יוחנן לטעמיה דא"ר יוחנן מאי דכתיב לאו איתמר עלה א"ר יוחנן אפילו לקוברו מזו אלא לספדו אבל לקוברו אסור א"ל עימא רב דימי והא א"ר מני א"ר ינאי לא עאוע במלות לעתיד לבא א"ל אביי ואי תכריכין למת אמר רב יוסף זאת אומרת ולא יעשנו מרדעת לחמור אבל עושה ממנו בו כלאים הרי זה לא ימכרנו לעובד כוכבים פחותה משלש אצבעות - ת"ר בגד שאבד במחט שחוק בודקו בחמה תנא אין שכונה שכונות אבדה בו שכבת זרע חדש בודקו רבי שמעון בן אלעזר אומר בוזקו שכונות כתם מעביר עליו שבעה סממנין ומבטלו

בכתם רוק תפל ומי גריסין ומי רגלים ונתר כעמיהן מוזני שבעה סמנין מעבירין על בגדי צבעונין אמרי הא עדיפא כדי להקל על עטרות חתנים ועל האירוס בקשו לגזור על אין דתנן בפולמוס של אספסינוס גורו על להקל על כתמיהן הותרו מכלל דאסירי אלא שלא הותרו בגדי צבעונין לאשה אלא אלא להקל על כתמיהן תקנו מאי תקנינהו משום כתם שלא חקנו בגדי צבעונין לאשה כתם רבי נתן בר יוסף אומר אינו מטמא בחדא לישנא ה"ר בגד צבוע מטמא משום נוז והלכתא כמר זוטרא מדאפקינהו רחמנא מעליף לה רב אשי אימר או שוע או טווי או דגזרו ביה וכיון דלא ידע אי נתקיה שרי כתיב עד שיהיה שוע טווי ונוז ורבנן הוא נתיק שפיר דמי מ"ט מדאורייתא שעטנו בתמרא ונתקיה ולא ידע אי נתיק אי לא זוטרא האי מאן דרמי הוטא דכיתנא בגלימיה אמר רב אחא בריה דרב ייבא משמיה דמר

במחט - מקום הזרע קשה והמחט מתעכב ליכנס בו:

שאבד בו כלאים - שאם היה מכיר חוט הצמר בבגד הפשתן נותקו וכשר: צובעו ומותר - שעל ידי הצבע הוא ניכר כדמפרש עמרא וכיתנא לא שליט בהו צבעא כי הדדי

ובורית

שהפשתן קשה לקבל הצבע יותר מן הצמר ואי לא מינכר בצבעא ודאי נפל:

שוע - לשון חלק תרגום של חלק שעיע. כלומר שיהו חלוקין יחד במסרק: להקל על כתמיהן - שאין הכחם ניכר בו כמראה דם גמור:

בפולמוס - חיל:

מחני' מעבירין על הכתם - שאין הדם במל עד שיעבירו כולן עליו:

דף סב

שהעביר שבעה סמנין כאחת לא עשה ולא לכל אחד ואחד העבירן שלא כסדרן או WLTCLYL וצריך לכסכס שלש פעמים לעיסת גריסין של פול חלוקת נפש מי רגלים רוק תפל כל שלא טעם כלום מי גריסין והטהרות טמאות וצריך להטביל איזהו להטביל עבר או שדיהה הרי זה כתם הרי זה צבע הטהרות טהורות ואינו צריך מהרות העביר עליו שבעה סמנין ולא עבר למוניא ואשלג הטבילו ועשה על גביו

א"ל אין דתניא רבי הייא אומר דם הנדה לרב אשי מידי בקפידא תליא מילתא שהרי הקפיד עליו ועבר אמר ליה רבי אבא שנעשו אחר תכבוסת שניה טהרותיו טמאות בין תכבוסת ראשונה לשניה אבל מהרות אַנֶּג זיִראַ לאַ שנו אַלאַ הטהרות שנעשו ולא עבר שנאן ועבר מהרותיו מהורות עבר חניא אידך העביר עליו שבעה סמנין ממאות שאם העביר שביעי מתחילה שמא ולא עבר העביר עליו צפון ועבר טהרותיו צבע נמי מעבר אלא העביר עליו ששה סמנין ולא עבר צפון ועבר טהרותיו טמאות צפון [כוי] תנו רבנן העביר עליו שבעה סמנין ומפקי לה ברמצא דפרולא הטבילו ועשה אשלגא שמיה ומשחכה ביני נקבי מרגניתא אמר שמואל שאלתינהו לנחותי ימא ואמרו קמוניא אמר רב יהודה שלוף דוץ ואשלג

ובתניא הבורית והאהל תרי גווני אהלא

לעיסת גריסין של פול חלוקת נפש - שנחלק האוכל מן הקליפה לועסה לגריסת הפול ומעבירו על הטבילו - קודם שהעבירן עליו:

בסתם:

LCQCQ - LMGML:

גמ' כבריתא - גפרית:

בוסיפו עליהן - לענין שביעית הלביצין:

תיקר אין לו שביעית אלא מאי בורית אהלא

מיש לו עיקר יש לו שביעית וכל שאין לו

מי אית ליה שביעית והתנן זה הכלל כל

והלעונין הבורית והאהל ואי בורית כבריתא

כבריתא ורמינהי הוסיפו עליהן הלביצין

והתניא הבורית והאהל אלא מאי בורית

אנטפטרית בורית אמר רב יהודה זה אהלא

כלום למי תוא נתר אלכסנדרית ולא נתר

LCXX TGLICX:

אפון - שבו"ן בלע"ז:

שנאן ועבר טהרותיו טהורות - דאם איתא דדם הוא בהעברה קמייתא הוה עבר:

תכבוסת - העברת סממנין:

דם הנדה ודאי - כגון נדה שקנחה בסדין דם אף על גב דודאי דם הוא:

כיון דיכול לצאח כו' - והגך הרסין אע"ג דלא קפיד בהו להוציא כל מה שבחוכן טמאין כל זמן

ע"י הדחק כי הכא דע"י צפון נפקא כולה וקחני טהורה: דם תבוסה - האי רביעית דמקילין בה לא בבאה ממש מן המת אלא ברביעית דם תבוסה שהוא ספק ואפי' לא נבלעה אין לה טומאה ודאית כדחניא בפ' בתרא (לקמן נדה דף עא.) איזהו דם תבוסה הרוג שיצא ממנו רביעית דם בחייו ובמותו ספק יצא רובו מחיים ספק יצא רובו לאחר

רביעית דם - של מת מטמא באהל: ואם לאו טהורה - ואע"ג דרביעית שלמה נבלעת בו. אלמא בלוע שאינו יכול לצאת להדיא אלא

ע"י צפון: אמר לו זו אינה משנה - ומשובשת היא הואיל ורבי לא שנאה במשנתינו שסידר את המשנה:

שתראה בבשרה: מעביר עליו כו' - והא הכא דודאי דם הוא מטהרינן ליה משום דנבלע כל כך ואע"פ שיכול לצאת

משקה מטמא כלי הוץ ממשקה אב הטומאה: טהרוחיו טהורות - אי אמרת בשלמא בלוע שאינו יכול לצאת אלא ע"י הדחק טהור משום הכי תלינן לקולא ואמרינן צבע הוא וטהור משום דאי נמי דם הוא כיון דנבלע כל כך דאין הסממנין יכולין להעבירו ואף פי שיכול לצאת על ידי צפון טהור אלא לדידך דאמרת הואיל ויכולין לצאת על ידי היסק כי לא יצאו נמי טמאין הכא היכי תלינן לקולא לאכול תרומה תליה דדלמא דם הוא: אמר ליה הנה לכתמים - דעיקר תחילת גזרתן אינה אלא מדרבנן הילכך מקילינן דמדאורייתא עד

חרסין - כגון עביט של מי רגלים של זב ושל זבה: לא שנו - הא דקחני הוסק אין לא הוסק לא דכל זמן שהן נבלעין בחרסין אין מטמאין את אויר התנור אלא משקין קלין שאינן אב הטומאה כגון דמעת עינו ודם מגפתו או מי רגלים דטמא מת או טמא שרץ דאפילו כשהוסק ויצאו והיו הן ממש באויר התנור לא טמאוהו אלא מדרבנן דאין

ברי זה צבע ומהרותיו מהורות ואין צריך אביו טהרות והעביר עליו ז' סמנין ולא עבר רבי יוחנן לריש לקיש הטבילו ועשה על הוסק התנור אין אי לא לא がたいけん אחד משקין קלין ואחד משקין חמורין אם ממא אע"פ שלא הוסק התנור רבי יוחנן אמר שנו אלא משקין קלים אבל משקין חמורין ממא שסוף משקה לצאת אער ר"ל לא ונפלו לאויר התנור והוסק התנור התנור חרסין שנשתמש בהן זב שבלעו משקין ה"נ בקפידא חליא מילחא תנן התם הא דם נדה הוא אלמא בקפידא תליא מילתא ודאי מעביר עליו ז' סמנין ומבטלו ואמאי

להטביל אמר ליה הנח לכתמים דרבנן

ז' סמנין ומבטלו אמר ליה רבי לא שנה

ז' סמנין ומבטלו אמר ליה רבי לא שנה

רבי חייא מנא ליה איתיביה רבי יוחנן

ממא ואמרי לה הבית טהור ולא פליגי הא

בכלים דמעיקרא הא בכלים דבסוף נבלעה

בכסות אם מתכבסת ויוצא ממנה רביעית דם

ממאה ואם לאו טהורה אמר רב כהנא

דרבנן איתיביה ר"ל לרבי יוחנן כל הבלוע

שאינו יכול לצאת טהור הא יכול לצאת טמא

ואף ע"ג דלא נפיק א"ר פפא כל היכא דאין

יכול לצאת ולא הקפיד עליו דברי הכל טהור יכול לצאת והקפיד עליו דברי הכל טמא כי פליגי דיכול לצאת ולא הקפיד עליו מר

סבר כיון דיכול לצאת אף על גב דלא הקפיד עליו ומר סבר אע"ג דיכול לצאת

דף סג

ועד כמה אמר רב יהודה בר שילא אמר רב תנא השכים ושנה פרקו אין זה רוק תפל לאהדורי סברא וכי מדכרו ליה מדכר נים תיר ולא תיר דקרו ליה ועני ולא ידע היכי דמי מתומום אמר רב אשי נים ולא כל הלילה הרי זה רוק תפל התם במתנמנם והתנן ישן כל היום אין זה רוק תפל ניעור לילה ובשינה למימרא דבשינה תליא מילתא יוחנן איזהו רוק תפל כל שעבר עליו חצות ואכיל אמר רבה בר בר חנה אמר רבי בערב מבערב קתני לאפוקי היכא דקדים מעם מידי באורתא אמר ליה רבא מי קתני רב פפא קמיה דרבא למימר כמאן דאמר לא עקל תנא כל שלא מעם כלום מבערב סבר אם הקפיד עליו אין אי לא לא איזהו רוק

שעי אמר רבי אלעור כל שיצא רוב דבורו של שלש שעות מי גריסין לעיסת גריסין דאמר ר"ל רוק תפל צריך שיהא עם כל אחד דאמר ר"ל רוק תפל צריך שיהא עם כל אחד דלא כרבי יהודה דתניא ר" יהודה אומר מי גריסין רותח ועובר שיחן לתוכו מלח גריסין רותח ועובר שיחן לחובר מלח גריסין רותח ועובר לישנא מעלי מחניחין גריסין רותח ועובר שיחן לחובר מלח גריסין רותח ועובר מיחן להובר מלח גריסין רותח ועובר מרבא (בראשים להישוב מובא גריסין רותח ועובר מלבה לפניהם וה" בראשם גרילים שהחמיצו תנא כמה חימיצו שלישים

א"ר יוחנן כל שיעורי חכמים

לילה בעינן ושינת היום אע"ג דישן לאו תפל הוא הואיל וטעם כלום שהטועם שחרית נהנה כל

באורתא - שאפילו אמש לא מעם כלום: באורתא - שאפילו אמש לא מעם כלום:

ביום כולו:

השכים ושנה פרקו - הדבור מעביר כח הרוק:

לימא - מחני' דבעי לעיסה כדי שיהא רוק מעורב בגריסין מסייע ליה לריש לקיש:

התם - דקתני ניעור כל הלילה הרי זה רוק תפל לא דניעור ממש אלא מתנמנם דודאי שינה של

んねんロ

עובר - קודם. שהמלח מעביר כח הגריסין:

שהחמיצו - שהסריחו:

צני מי רגלים דילד או דוקן - של זקן מעלו טפי:

שקבעה לה שלשה פעמים הרי זה וסת צמרמורות אוחזין אותה וכן כיוצא בהן וכל בפי כריסה ובשפולי מעיה ושופעת וכמין ואלו הן הוסתות מפהקת ומעטשת וחוששת מתני כל אשה שיש לה וסת דיה שעתה ראשונים לכסדרן ושניים להעברתן שניים עלו לו ולא ראשונים ומאי ראשונים שניים לא עלו לו אמר אביי אידי ואידי לא עלו לו וחניא אידך ראשונים עלו לו לראשונים תני חדא שניים עלו לו ראשונים העבירן שלא כסדרן ת"ר הקדים שניים חד או דלמא אמטויי ואחויי תרתי מאי תיקו שלש פעמים בעי רבי ירמיה אמטויי ואחויי החמה או בימות הגשמים וצריך לכסכס דאיש או דאשה מכוסים או מגולים בימות בכתמים צריך שיעור לשיעורן דילד או דוקן

בר עולא אלא אמר אביי לאתויי אכלה שום קא משמע לן מחני' היא דהא פרשה רבה כבדין עליה ורותתת וגוסה א"ל אביי מאי רב יוסף לאתויי ראשה כבד עליה ואבריה למה שלא מנו חכמים לאתויי מאי אמר לוסתות אחת למה שלא מנו חכמים שלשה בר הייא אמר שמואל הרי אמרו לימים שנים כבדים עליה ורותתת וגוסה אמר רב הווא לאחויי אשה שראשה כבד עליה ואבריה כיוצא בהן לאתויי מאי אמר רבה בר עולא מתוך דם טהור וכמין צמרמורות וכו' וכן עולא בריה דרב עלאי בשופעת דם טמא LWICKR שופעת הא שפעה ואולא אמר מעטשת וחוששת בפי כריסה ובשפולי מעיה דגופא כדקתני אלו הן וסתות היתה מפהקת דיה שעתה התם בוסתות דיומי הכא בוסתות

וראתה ואכלה בצלים וראתה כססה פלפלים

בעי רבי ירמיה האי שלש פעמים דקחני אמטויי ואחויי חד - הולכה והובאה חשיב חד או דלמא

אמטויי חשיב חד ואתויי חד דהוו להו תרי:

גמ' תנינא הדא זימנא כל אשה שיש לה וסת

שהעביר ראשון לא עלו לו דהכי שפיר דכי הדר מצרכינן לעבורינהו בתר שניים הוי ליה כסדרן: אמר אביי הא והא סבירא להו שניים - שהעביר שניים שהיה לו להעביר ראשון עלו לו וראשונים שניים לראשונים - נתר ובורית וקמוניא ואשלג לרוק תפל ומי גריסין ומי רגלים:

מעני' מפהקת - אישטריליי"ר בלע"ו:

תאסר שמא מעכשיו תקבע וסת ליום עשרים:

גמ בוסתות דיומי - כגון מט"ו לט"ו:

הא קא שפעה ואזלא - והיכן הוא הוסת הואיל וכל ימיה רואה:

גוסה - בלאיי"ר:

הרי אמרו - לקמן בשמעתין אינה צריכה לא לשנות ולא לשלש ומפרש לה לשנות בוסתות כו':

מתניתין היא - דקתני וכן כיוצא בהן ופירשה רבה בר עולא לאתויי הני:

זה וזה - כשיגיע עוד חמשה עשר אסורה לשמש שמא תחזור לוסתה וכשיגיע יום עשרים נמי הא שמעתתא - דשמואל דאמר לימים שנים לוסתות אחד:

בתוך הוסתות מהורות רבי יוסי אומר ממאות בסוף הוסתות כל המהרות שעשתה בוסתות כל המהרות שעשתה בתוך הוסתות מתני היתה למודה להיות רואה בתחלת שמואל דר"ג ברבי כרשב"ג סבירא ליה 「これ」 ונימא זו דברי רשב"ג הא קמ"ל מיבעיא ואמרת לן לשנות בוסתות לשלש לשלש ואמרינן לך לשנות אמרת לן לשלש אומרים ראתה אינה צריכה לא לשנות ולא בר רבי שאמר משום רשב"ג אבל חכמים אמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי ר"ג שתקבענה שלש פעמים ואמרת לן עלה יום עשרים שאין אשה קובעת לה וסת עד עשרים הותר יום חמשה עשר וקבעה לה עשרים זה וזה אסורין שלש פעמים ליום להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום ניהלן ואהא אמריתה ניהלן היתה למודה WANTA אמר ליה אביי את אמריתה אמר רב יוסף לא שמיע לי הא ニススにに

אוסרה לאחר וסתה ומתירה לפני וסתה ולא לפני וסתה ומתירה לאחר וסתה ותניא אידך בסוף ליליא תני חדא רבי יהודה אוסרה לראות בתחלת יממא והא דרגילה לראות אומר כל הלילה שלה לא קשיא הא דרגילה ולמעלה היתה למודה והתניא רבי יהודה דברי ר' יהודה ורבי יוסי מתיר מן המנחה ולא ראתה אסורה לשמש כל היום כולו וחוששת בשש שעות מכנו שש שעות רבי יהודה ורבי יוסי מתיר עד שש שעות אסורה לשמש כל שש שעות ראשונות דברי לשש שעות הגיע יום עשרים ולא ראתה מיום עשרים ליום עשרים ומשש שעות ושעות וסתות היתה למודה להיות רואה ふくに למ' תוא כיצד א"ר יוסי ימים עם הנץ החמה רבי יהודה אומר כל היום רואה עם הנץ החמה אינה אסורה אלא אף ימים ושעות וסתות היתה למודה להיות

קשיא הא דרגילה למחזי בסוף ליליא הא

שאמר משום רבן שמעון בן גמליאל - דלא הוי חוקה בציר מחלת זימני כרשמעינן ליה לרבן ממעון בן גמליאל בכל דוכתי לשלישי חנשא לרביעי לא חנשא (יבמות דף 10:):

ונימא זו דברי רשב"ג - דהא קיימא לן בכל דוכתי דבעי שלשה זימני לחזקה:

מתני' בתוך וסתות - בוסתות דגופה קאמר:

אף ימים ושעות - בגמ' מפרש:

אסורה לשמש כל היום כולו דברי רבי יהודה - ורבי יהודה לטעמיה דאמר כל עונת וסתה אסורה ועונה הוי או יום או לילה ומי שוסתה בלילה ואפילו בסופה אסורה כל הלילה ואם וסתה

ביום ואפי' בסופו כל היום אסורה: מן המנחה - היינו משש שעות ולמעלה מכי ינטו צללי ערב ובשבע כבר נטו הצללים שהחמה

לבעלה לא קמ"ל ואי מההיא הוה אמינא אשמועינן הא הוה אמינא ה"מ לטהרות אבל לא אותה עונה - ותרתי למה לי צריכא דאי וכמה אמר רבא עונה מאי לאו עונה אחריתי ישראל שיפרשו מנשותיהן סמוך לוסתן מטומאתם מכאן א"ר ירמיה אזהרה לבני (ויקרא טו, לא) והורתם את בני ישראל הלכה כרבי יהודה ומי אמר רבא הכי והתניא דרגילה למחזי בתחלת יממא אמר רבא

שתקבענה ג' פעמים ואינה מטהרת מן הוסת לה יום כ' שאין אשה קובעת לה וסת עד שינתה ג' פעמים ליום כ' הותר ט"ו וקבעה שינתה פעמים ליום כ' זה וזה אסורין ושינתה להיות רואה ליום כ' זה וזה אסורין מתנ" היתה למודה להיות רואה יום ט"ו סמוך לוסתה עונה אחריתי קמ"ל אותה עונה

עד שתעקר ממנה ג' פעמים

לד' לא תנשא לא דכ"ע כרשב"ג והכא לא תנשא דברי רבי רשב"ג אומר לג' תנשא דחניא ניסח לראשון ומת לשני ומת לשלישי ושמואל בפלוגתא דרבי ורשב"ג קמיפלגי ושמואל אמר עד שתשלש בדילוג נימא רב לחדש זה רב אמר קבעה לה וסת לדילוג זה ויום ט"ו לחדש זה ויום שבעה עשר צמ, איחמר ראחה יום חמשה עשר לחדש

בפעם אחת הוא נעקר:

עונת וסתה:

וערתי למה ליה - לרבא לאשמועינן:

והורתם את בני ישראל - וסמיך ליה והדוה בנדתה:

ודקארי לה מאי קארי לה - הא ודאי היכי מצי לאקשויי מלמודה:

מתני' ואינה מטהרת מן הוסת - דאסורה כל ימי וסתה שמא תראה:

יאסר אלא י"ט כדקתני משמונה עשר ואילך שהרי שילשה בדילוג וקבעה לה וסת לדילוג: הוחרו כולן - ט"ו שהרי עקרתו שלשה פעמים וט"ו וי"ו בחדא זימנא מיעקר ואפילו י"ה הבא לא

חזרה ושינתה בשניה (לשבעה עשר) הותר ט"ו מכאן ואילך שלא קבעתו אלא פעם אחת הלכך היחה למודה - וסח קבוע לט"ו ושינחה לי"ו זה וזה אסורין כלומר כשיגיע ט"ו וי"ו עוד תאסר

עונה אחריתי - דאם וסתה ביום אסורה כל היום וכל הלילה שלפניו ורבי יהודה לא אסר אלא

אסור אלא משמונה עשר ואילך קשיא לרב שינתה ליום שמונה עשר הותרו כולן ואין ששה עשר ונאסר חמשה עשר ושבעה עשר וזה אסורין שינתה ליום שבעה עשר הותר רואה יום ט"ו ושינתה ליום ששה עשר זה ממנינא הוא איתיביה היתה למודה להיות ושמואל סבר כיון דלאו בדילוג חזיתיה לאו בהא קמיפלגי רב סבר חמשה עשר ממנינא

דף סד

סירגה - מיום כ"ב ליום כ"ד: למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה בחדא זימנא חיישא מאי קמ"ל תנינא היתה לא אמרן אלא למקבעה אבל למיחש לה קובעת לה וסת עד שתקבענה וכו' א"ר פפא ליום עשרים ואחד ש"מ שאין האשה ואחד דיקא נמי דשבקינן ליום עשרים ונקט למחזי ביום עשרים ושינתה ליום עשרים לך שמואל הכא במאי עסקינן כגון דרגילה קבעה לה וסת תיובתא דשמואל אמר לה וסת סירגה ליום עשרים וארבעה לא זה יום עשרים ושלשה בחדש זה קבעה ואחד בחדש זה יום עשרים ושנים בחדש בגני לענג מיתיבי ראתה יום עשרים כיון דלמודה ועקרתיה בתרי זימני עקרה קארי לה למודה אצטריכא ליה מהו דתימא אמר לך רב למודה שאני ודקארי לה מאי

יום שלשים וראתה הגיע יום עשרים ולא יום שלשים וחוששת ליום שלשים הגיע יום עשרים ולא ראתה מותרת לשמש עד ושינתה ליום שלשים זה וזה אסורין הגיע פפא היתה למודה להיות רואה יום עשרים לחלתא קא משמע לן חניא כותיה דרב מהו דתימא חדא לחד תרי לתרתי ותלתא קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים זימנא מיעקר מאי קמ"ל תנינא אין האשה תלתא זימני למעקריה אבל תרי זימני בחדא לא אמרן אלא דקבעתיה תלתא זימני דצריכי קמ"ל ואינה מטהרת מן הוסת וכו' א"ר פפא היכא דלא קיימא בתוך ימי נדתה אימא לא ה"א ה"מ היכא דקיימא בחוך ימי נדתה אבל ליום עשרים זה וזה אסורין אי מהתם

ראתה והגיע יום שלשים ולא ראתה והגיע

ושינתה ליום כ"א - דאיכא דילוג תלת זימני: לא אמרן - דאין קובעת עד שתקבענו שלש פעמים אלא למקבעיה דתהוי דיה שעתה ולא יעקר

בפחות מג': הני מילי היכא דקאים - ליה אותו יום ששינתה בו בתוך ימים שראויה להיות בהן נדה כי מתני' שהיא למודה להיות רואה ביום ט"ו לטבילתה שהוא כ"ב לראייתה וכדאוקימנא בבנות כותים (לעיל נדה לט.) ושינתה ליום עשרים לטבילה שהן עשרים ושבע לראייה דכי הדר מטי יום ט"ו לטבילתה קיימא לה בימים הראויים לנדה שהרי שלמו לאחר טבילה י"א שבין נדה לנדה ונכנסה ארבעה ימים בימים הראויים לנדות אבל היכא דקאי בתוך ימי זיבתה כגון שהיתה למודה לראות

ליום חמשה עשר לטבילתה והקדימה וראתה בתוך ימי הזוב כגון ליום עשירי לטבילה: חנינא אין האשה קובעת ואינה מטהרת - ומדתנא להו גבי הדדי משמע דלא בעי עקירה שלש

פתעום אלא למי שנקבע שלש פעמים:

מתני' כל גפן יש בה יין - כל אשה יש לה בתולים ודמים:

כוותיה - דאפילו קבעתיה תרי זימני מיעקר בחד זימנא: הגיע יום שלשים ולא ראתה הגיע יום עשרים וראתה הותר שלשים - העתיד לבא דהא איעקר מינה ואף על גב דקבעתיה תרי זימני מיעקר בחד זימנא: ועור ובעל - בתוך ארבע לילות:

דשרי למבעל בשבת - אף ע"פ שלא בעל עדיין כי אם שתי בעילות ופתח דחוק:

עד מוצאי שבת תנן - ביום ובלילה:

שנוחרת - לקמן מפרש:

בעכב:

הגיע ומנה לראות - ולא ראתה: גמ' אפילו ראתה - בבית אביה אמרו ב"ה הואיל ולא הגיע ומנה לראות נותנין לה עד שתחיה

מחני' הינוקת נותנין לה ארבע לילות - לשמש ואפי' רואה אמרינן דם בתולים הוא:

מתני' ת'נוקת שלא הגיע זמנה לראות וניסת ב"ש אומרים נותנין לה ארבעה לילות בית הלל אומרים עד שתחיה המכה הגיע זמנה לראות וניסת ב"ש אומרים נותנין לה לילה הראשון וב"ה אומרים עד מוצאי שבת ארבע לילות ראתה ועודה בבית אביה ב"ש אומרים נותנין לה בעילת מצוה וב"ה אומרים כל הלילה כולה: גמ" אמר רב נחמן בר יצחק ואפילו ראתה ממאי מדקא מפליג

למה לי למיתנא ארבע לילות אורה ארעא מאי ארבע לילות דקתני ארבעה עונות ולרב עד מוצאי שבת תנן ולוי אמר הפסידה לילות בפסידה לילות רב אמר לא הפסידה לילות בימים רב אמר לא הפסידה לילות ולוי אמר הגיע זמנה וכו' איתמר שימשה שעכני ורואה ע"ג כולם ואינה רואה בידוע שחיתה רואה בידוע שלא חיתה המכה על גבי כולם קרקע ורואה על גבי כרים וכסתות ואינה ואינה רואה בידוע שלא חיתה המכה על גבי מפרשא לי מיניה דרב עומדת ורואה יושבת היכי דמי אמר רב שמואל בר רב יצחק לדידי בתוך הפה מחמת תשמיש נחירה דקאמר רב איני יודע מה היא אלא כל זמן שהרוק מצוי כי אמריתה קמיה דשמואל אמר לי נחירה זו כמה אמר רב יהודה אמר רב כל זמן שנוחרת ראחה בין לא ראחה עד שתחיה המכה עד נמי הכי ב"ה אומרים עד שתחיה המכה בין דרישא לא שנא הכי ולא שנא הכי תניא

בסיפא בין ראתה בין בשלא ראתה מכלל

קמ"ל דדרכה דביאה בלילות וללוי ליתני

דידרן עלך האשה

יום עשרים וראחה הוחר יום שלשים ונאסר יום עשרים מפני שאורח בזמנו בא מתני נשים בבחוליהם כגפנים יש גפן שיינה אדום ויש גפן שיינה שחור ויש גפן שיינה מרובה ויש גפן שיינה מועט ר' יהודה אומר כל גפן ויש בה יין ושאין בה יין ה"ז דורקטי גמ' יש בה יין ושאין בה יין ה"ז דורקטי גמ' ונא דור קטוע חני רבי הייא כשם שהשאור יפה לעיסה כך דמים יפין לאשה חנא משום ר"מ כל אשה שדמיה מרובין בניה מרובין

דהוה דם בתולים מעיקרא הוי אתי ורבי אסי טהורה ר' חנינא אמר טמאה דאם איתא דם רבי הנינא אמר ממאה ורבי אסי אמר איתמר בעל ולא מצא דם וחזר ובעל ומצא ליכנס בה בשבת ואע"פ שמשיר צרורות כבשמואל דאמר שמואל פרצה דחוקה מותר קמ"ל דשרי למבעל לכתחלה בשבת ארבע לילות עד מוצאי שבת למה לי הא

לה רבי ארבע לילות מתוך י"ב חדש ה"ד בעילת מצוה ותו לא מיתיבי מעשה ונתן וה"מ שלא ראתה אבל ראתה אין לה אלא אמר רב בוגרת נותנין לה לילה הראשון בלא דם ואידך שאני שמואל דרב גובריה באמר שמואל יכולני לבעול כמה בעילות אמר טהורה דילמא אתרמי ליה כדשמואל

אילימא דיהיב לה כולהו בימי קטנות

פרק י תינוקת

דף סה

נערות הא בעא מיניה רב חינוא בר שלמיא דיהיב לה שתים בימי קטנות ושתים בימי דליכא הא טפי איכא הא בלבד קאמר אלא ו' חדשים בלבד וכי תימא בציר מהכי הוא אמר שמואל אין בין נערות לבגרות אלא בימי נערות נערות י"ב חדש מי איכא והא עד שתחיה המכה תנן אלא דיהיב לה כולהו

קטנות בימי נערות למבצר לה חדא אהני נמי בוגרת בעלמא יהבינן לה טפי כי היכי דאהני נערות ואחת בימי בגרות אי אמרת בשלמא דיהיב לה אחת בימי קטנות ושתים בימי אחת והשאר משלימין לד' לילות XLX אמר ליה כל בעילות שאתה בועל אינן אלא מרב הגיע זמנה לראות תחת בעלה מהו

דמשיגיעו ימי הנעורים הוי זמנה אבל בוגרת לילה הראשון ותו לא: בוגרת נותנין לה לילה הראשון - ואפי' לב"ה דאמרי בהגיע זמנה לראות ארבעה הני מילי נערה

מתוך שנים עשר חדש - שבעל לילה הראשון והלך בדרך מיד ושהה שלשה חדשים וחזר ובעל

ומצא דם וכן פעם שניה ושלישית ובא לפני רבי ואמר דם בתולים הוא:

אינן אלא אחת - ושלש בעי למיתב לה לבד ב' דקטנות:

דקודם לכן מאי אהנו הדא בעילה הוא דבעי למיתב לה בימי בגרות ולא כל הלילה: אלא אי אמרת בוגרת - לילה הראשון ותו לא אמאי יהיב לה להך אחת בימי בגרות א"כ בעילות אי אמרת בשלמא בוגרת בעלמא - שניסת לאחר שבגרה:

בימי נערות מי סברת כו': וג' בימי נערות - וליכא הכא בגרות כלל. ודקשיא לך הא לא משכחת ג' עונות של ג' חדשים בעינן כולי האי ורמינהי הרי שהיו גתיו ובית רבן שמעון בן גמליאל לילה וחצי יום ומי לה עונה שלמה וכמה עונה שלמה פירש בית הלל אומרים כל הלילה שלה ונותנין ועודה תנו רבנן ראתה ועודה בבית אביה עריכם וחוסר לחם בכל מקומותיכם ראתה ד גם (אנכי נתתי לך) נקיון שנים בכל של אדם נתמעטו מזונותיו שנאמר עמוס בר שלמיא משמיה דרב כיון שנתקו שניו כא) לא יאונה לצדיק כל און אמר רב חינוא באורחא קרי שמואל עליה דרב (משלי יב, בין ראתה בין לא ראתה קדים שכיב כוותיה דרב אפילו ראתה אמר לא פליג רב ואזיל לאתריה דשמואל סבר למעבד עובדא ירחי חדא עונה - מנימין סקסנאה הוה שקיל מי סברת כל תלתא ירחי חדא עונה כל תרי דיהיב לה אחת בימי קטנות וג' בימי נערות ליחב לה אלא בעילת מצוה ותו לא - לעולם אמרת בוגרת דעלמא לא יהבינן לה טפי לא נערות לבגרות למבצר לה חדא אלא אי

אימא גבי נדה חצי יום וחצי לילה והא לילה ניסן ותשרי הא בתקופת תמוז וטבת הכא נמי שמואל בר רב יצחק ולא פליגי הא בתקופ" א"ר יוחנן חצי יום וחצי לילה ואמר רב רבי חנה בר שאונא אמר רבה בר בר חנה או יום או לילה ר' חנה שאונא ואמרי לה וכמה עונה א"ר הייא בר אבא א"ר יוחנן כנוך שאמרו בטהרות כך אמרו ביין נסך בטהרות כלפי לייא בטהרות קיימינן אלא עונה כדרך שאמרו ביין נסך כך אמרו מקלחין או במעיין שמימיו רודפין וכמה משום ר' יוסי מניחן תחת הצינור שמימיו ברותחין או חולטן במי זיתים רשב"ג אומר רבי יוסי אומר הרוצה לטהר מיד מגעילן לבד היינו ת"ק איכא בינייהו חרפי ואפלי חדש רשב"ג אומר מניחן מגת לגת ומבד שיפא ושל גמי מיישנן וכמה מיישנן י"ב העקלים של נצרים ושל בצבוץ מנגבן של הוא עושה הדפין והלולבין והעדשין מדיחן בדיו ממאות ובקש לעשותן בטהרה כיצד

כוותיה דרב - בוגרת כל לילה הראשון:

לא יאונה כו' - שלא נכשל זה בדבריו:

ינעגו - ליין: משנחקו שניו - זקנה:

וחצי יום:

חרפי ואפלי - לר"ש פעמים שהן יותר מי"ב חדש פעמים שהן פחות:

לא פליגי - רבי חייא ורבה בר בר חנה:

שאני כתובה דמגהי בה טפי - יש עיכוב בדבר לדקדק בכל ולחותמה הילכך בעינן לילה שלימה

הלכה בועל בעילת מצוה - בין הגיע זמנה בין לא הגיע:

וחנשא לאחר - כדמפרש לקמיה שאין כל האצבעות שוות:

הרואה דם - לאו בבתולה קא מיירי אלא בדם נדות:

מתוך ד' לאחר ד' לקטנה ומתוך לילה לאחר לילה להגיע זמנה ולא ראתה:

אחר מראה דמים ובהא לא ס"ל כב"ש לגמרי דלב"ש אפילו לא נשחנו טמאין כיון דאינה שופעת ושאר ראיות - היכא דאינה שופעת שבין ב"ש וב"ה דלב"ה טהורין ואפי' נשתנו ואמר ר"מ הלך ר' ולנערה לילה אחר:

ובכולן ר"מ מחמיר כדברי ב"ש - לקטנה ד' לילות להצריכה בדיקה אם שופעת מתוך ד' לאחר

מראה דמים כדמפרש: סומכות לומר הואיל ושופעות דם מדם בתולים הוא ואפילו אחר ד' לילות אלא בודקות אם נשתנו

מתוך ד' לילות - ללא ראתה בבית אביה או מתוך הלילה לראתה בבית אביה צריכות לבדוק שאין כי הוו מעייני בתינוקת - בהאי פרקא ששמה תינוקת:

דם מחמת תשמיש משמשת פעם ראשונה ותנשא לאחר ניסת לאחר וראתה שתתגרש ותנשא לאחר ניסת לאחר וראתה ושניה ושלישית מכאן ואילך לא תשמש עד

לא תשמש עד שתתגרש

דף סר

בעל נפש לא יגמור ביאתו א"ל א"כ לבו ופורש א"ל ר' אבא לרב אשי אלא מעתה כרבא ומסיימי בה הכי בועל בעילת מצוה לא הוו מסקי מינה אלא כדמסיק תעלא מבי מולא כי הוו בה ר' יוחנן ור"ל בתינוקת וומוו כוגל בגילה מצוה ופורש XUL אינהו דעבדו כרבותינו דתניא רבותינו חזרו סבר מעשה רב מ"מ לרב ושמואל קשיא בדורי אפירכא למה לי אותיב ממתני' הוא לה רבי ד' לילות מתוך י"ב חדש א"ל רבא מצוה ופורש מתיב רב חסדא מעשה ונתן ושמואל דאמרי תרוייהו הלכה בועל בעילת שאני כתובה דמגבי בה טפי עד דחתמי רב אי חצי יום וחצי לילה דטבת ותמוז ואב"א וחצי יום קאמר אלא אי לילה דניסן ותשרי

פעם ראשונה ושניה ושלישית מכאן ואילך רבנן הרואה דם מחמת תשמיש משמשת אומרים כל מראה דמים אחת הן אמר רבי יוחנן זו דברי ר' מאיר אבל חכמים בא מן הצדרין אמר רבי יצחק בר רבי יוסי אינו זיהום דם נדה בא מן המקור דם בתולים בתולים אינו אדום דם נדה זיהום דם בתולים משונים הן זה מזה כיצד דם נדה אדום דם מראה דמים שהיה ר"מ אומר מראה דמים ושאר ראיות שבין ב"ש וב"ה הלך אחר uzal ובכולן ר"מ מחמיר כדברי ב"ש הלילה לאחר הלילה כולן צריכות לבדוק את ובאות מתוך ד' לילות לאחר ד' לילות מתוך נוקפו ופורש - ה"ר וכולן שהיו שופעות דם

כי היכי דתהוו עליך - עד השתא להאי גיסא על חיבה יתירה שביניכם:

כמו (יבמות דף גב.) מידם דיימא וכמו (סוטה דף כז.) לא ישא אדם דומה: דימת עיריך - בנות עיריך שהיו מתקנאות ביך בחיבה שביניך לבעליך. דימת לשון ליעוז פרליר^{יי}ץ

ממלאה ונופצת - מתמלאה דם ומנפצתו בשעת תשמיש:

ההיא דאתאי - שהיתה רואה דם מחמת תשמיש:

לביאני רביעית של בעל שלישי:

בעילה זו היתה בכח מרובה הלכך עד שתתחזק בג' ביאות לכל אחד ואחד והדר תבעי בדיקה שהרי הוחזקה בג' אצבעות. ומשנינן אין חזקת ביאה אחת חזקה דאין כל הכחות שוין ושמא וחבדוק בביאה ראשונה של בעל שלישי - משבא עליה פעם אחת לא תשמש שניה בלא בדיקה בדיקה ולמה תתגרש:

וחבדוק בביאה שלישית של בעל ראשון - כלומר מביאה שלישית של ראשון ואילך תשמש ע"יי אפגורי מפגרא - שהעץ אינו חלק ומסרטט ומוציא דם:

דברי רבי - הך מילתא לחודה דנאמנת אשה קאמר רבי אבל רישא כולה רבן שמעון היא: ומשמשת בלא בדיקה בין וסת לוסת:

ואם יש לה וסת - לקלקול הזה שאינה רואה כל שעה מחמת תשמיש אלא לפרקים תולה בוסתה מכחול - קיסם ארוך ומוך על ראשו של מכחול:

ממא איכא בינייהו שפופרת אפגורי מהור מאי בינייהו אמר עולא מקור מקומו העידו על דם המכה הבא מן המקור שהוא דם מכה הבא מן המקור טמא ורבותינו שממנה דם יוצא דברי רבי רשב"ג אומר עולה ונאמנת אשה לומר מכה יש לי במקור היה דם מכתה משונה מדם ראייתה אינה ואם יש לה וסת תולה בוסתה $LX\Box$ ואם יש לה מכה באותו מקום תולה במכתה על ראשו בידוע שמן הצדרין הוא בא בידוע שמן המקור הוא בא לא נמצא דם אל ראשו אם נמצא דם על ראש המוך מביאה שפופרת ובתוכה מכחול ומוך מונח מעכנול גצמה כיצד בודקת את עצמה ושניה ושלישית מכאן ואילך לא תשמש עד דם מחמת תשמיש משמשת פעם ראשונה

בות קחויא דמא א"ל שמא דימת עיריך יוחנן דכל אימת דהות סלקא מטבילת מצוה אין לה תקנה - ההיא דאתאי לקמיה דרבי זו ממלאה ונופצת היא וכל הממלאה ונופצת בעתה ולא נפל ממנה ולא מידי אמר שמואל אמר ליה לרב דימי בר יוסף זיל בעתה אזל ההיא אחתא דאתאי לקמיה דמר שמואל ונפל ממנה חררת דם אמר רבי נתרפאה זאת דרבי אמר ליה לאבדן זיל בעתה אזל בעתה כל הכחות שוות ההיא דאתאי לקמיה בביאה ראשונה של בעל שלישי לפי שאין באצבעות שוות אמר ליה ותבדוק עצמה מל בעל הראשון אמר ליה לפי שאין כל לרבי יוחנן ותבדוק עצמה בביאה שלישית ופיה רצוף לתוכה אמר ליה ריש לקיש עפירא לה אמר שמואל בשפופרת של אבר

א"ר זירא בנות ישראל החמירו על עצמן קשתה שני ימים אפילו משהו בעלמא דהא דלא דם א"ל רב פפא לרבא מאי אריא אין קשוי לנפלים ואי אפשר לפתיחת הקבר ולשלישי הפילה תשב שבעה נקיים קסבר רבא לרב שמואל ודרש קשתה שני ימים כחרדל יושבות עליה שבעה נקיים אדבריה בחמירו על עצמן שאפילו רואות טפת דם שבעה נקיים אמר ר' זירא בנות ישראל גוינא שנים תשב ששה והן שלשה תשב רבי בשדות ראתה יום אחד תשב ששה אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר רב התקין רב יוסף הוה עובדא בפומבדיתא ואתסי לרבים ורבים מבקשים עליו רחמים אמר יג, מה) וטמא טמא יקרא צריך להודיע צערו כי היכי דלבעו עליך רחמים דתניא (ויקרא גיסא ואיכא דאמר אמר לה גלי לחברותיך היכי דתהוו עליך להך גיסא נתהוו עלך להך איכא דאמר אמר לה תגלי לחברותיך כי

מלחה ביך לכי והבעלי לו ע"ג הנהר

בנתר משום דמקטף ובחול משום דמסריך אמר רבא אשה לא תחוף לא בנתר ולא בחול טעמא מאי משום דמחמדא קטנה נמי מחמדא אמר רבא ל"ש גדולה לא שנא קטנה גדולה בקטנה דלא חזיא דמא מי אמר א"ל בפירוש אימר דאמר רבא בגדולה דקחזיא דמא אבל ונתפייסה צריכה לישב שבעה נקיים א"ל מר להא דרבא דאמר רבא תבעוה לינשא בהוא יומא א"ל מאי האי א"ל לא סבר לה עד ארבעה אחרינא איעכב שבעה יומי בתר לארבעה יום א"ל אין כי מטא לארבעה נטר רב הנינא א"ל סבר ליה מר למכתב כתובה שבעה נקיים רבינא איעסק ליה לבריה בי LEX REVIE T'IWX ILRE''OR YF'CR WRWE בחמין לטבול קמטים ע"ג נמל סי") אמר היכא דלא אחמור לא אחמור (תבעוה נתר ואת אמרת מנהגא היכא דאחמור אחמור אליה שבעה נקיים א"ל אמינא לך איסורא שאפילו רואות טפת דם כחרדל יושבות

ואמר אמימר משמיה דרבא אשה לא תחוף

הוה עובדא - וגילתה צערה לרבים ובקשו עליה רחמים ונתרפאה: בשדות - מקום שאין בני תורה ואינן יודעות למנות פתח גדות מתי הן ימי נדה מתי הן ימי זוב: ענים תשב ששה והן - לחומרא שמא ראשון סוף זוב ושני תחלת גדה וצריכה עוד ששה אבל שלשה ראילו הוה ימי זיבה צריכה ז' נקיים השתא נמי תשב שבעה נקיים שמא בימי זיבה עומדת: קשתה ענים - וראתה בימי זוב:

איסורא - דאפי' היכא דלא אחמור תשב על כרחה מן התורה:

צריכה לישב שבעה נקיים - שמא מחמת תאות חימוד ראתה דם:

איעכב ז' יומי - בתר יומא שנתפייסה לינשא: ואפילו בחמי חמה - די לה בחמין שהוחמו בשמש:

ועלתה ונמצא עליה דבר הוצץ אם סמוך רבי טבילה אחרת נאמר רבא טבלה ונמצא לה עצם חוצץ בין שיניה והצריכה מעשה בשפחתו של רבי שטבלה ועלתה בו אמר רבין בר רב אדא אמר רבי יצחק מעכבת בו ושאין ראוי לבילה בילה מעכבת זירא דא"ר זירא כל הראוי לבילה אין בילה בעינן מקום הראוי לביאת מים בעינן כדר' צריכין לביאת מים - נהי דביאת מים לא מיתיבי בית הקמטים ובית הסתרים אינן ביתו שתהא אשה מדיחה בית קמטיה במים מזייא ואמר רבא לעולם ילמד אדם בתוך צונן מאי טעמא לא משום דקרירי ומשרו אלא בחמין אבל לא בצונן ואפילו בחמי חמה

דבעיתא - שלא תפול ולא טבלה שפיר:

מעכבת בו ופסולה הואיל ואי בעי לבלול לא מצי למבלל: אינה צריכה לחוף ולטבול - דודאי לאחר שטבלה בא עליה: איכא בינייהו כו' - ללישנא קמא בעינן סמוך לחפיפה טבילה:

במשלה אעלית הששחובי היהפחפים העימה דיוני

מבילה עולה בהן:

דף סז

גזירת מרחצאות - שדרך מרחצאות לישב ע"ג אצטבאות של אדמה דדמי לכלי חרס ואתי למימר

כל הראוי לבילה - במסכת מנחות ששים עשרונים הבאים בכלי אחד ראוין לבלול ואין בילה מעכבת בו שאם לא בלל כשר ושאין ראוי לבילה כגון ששים ואחד עשרונים בכלי אחד בילה

מקוואות בימי ניסן – מקוה מים מכונסין ואינן טובקות בנהר קפי שרבו המים בימות הגשמים מגשמים שנפלו וחייש שמא ירבו נוטפין על הזוחלין. ותניא בתורת כהנים מה מעין מטהר בזוחלין אף מקוה מטהר בזוחלין כלומר שמטבילין במכונסין דרך זחילתן קודם שנקוו ונחו במקוה ת"ל אך מעין מעין מטהר בזוחלין והמקוה מטהר באשבורן ומהו אשבורן דקוו וקיימי דאין מטבילין במכונסים אלא משנקוו למקוויהם ונחו מזחילתן ותנן במסכת מקוואות (פ"ה מ"ה) הזוחלין כמעין כלומר זוחלין שבנהרות כמעין והנוטפין כמקוה ומים הנוטפין מההרים הרי הן כמקוה ואין מטהרים בזחילה. הילבך בימי ניסן שנתרבה הנהר על ידי גשמים חייש שמא רבו נוטפין שבו על חיים שבו ובטלו זוחלין ואין מטהרין את הממא הטובל בהן דרך זחילה וכל הנהרות לעולם הן הולכים

לחפיפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף ולטבול אינה צריכה לחוף ולטבול אינה צריכה לחוף ולטבול אם באותו יום שחפפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול ואם באותו יום שחפפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף ולטבול מאי בינייהו איכא בינייהו למסמך לחפיפה מצי בינייהו איכא בינייהו למסמך לחפיפה אמר רבא אשה לא תעמוד על גבי כלי חרס מבילה למיחף ביממא ולמטבל בליליא וחטבול סבר רב כהנא למימר טעמא מאי מאים מרחצאות הא על גבי סילתא שפיר דמי א"ל רב חנן מנהרדעא התם שפיר דמי א"ל רב חנן מנהרדעא התם מעמא מאי משום דבעית סילתא נמי בעיתא אמר רב שמואל בר רב יצחק אשה לא חטבול

נפל אבוה דשמואל עבד לבנתיה מקוואות

כאורגת וכמניקה את בנה אמר רבה בר האיש נראה כעודר ומוסק זיתים אשה נראת האשה לא תטבול אלא דרך גדילתה כדתנן לא עלתה לה טבילה אמר ריש לקיש פתחה עיניה ביותר או עצמה עיניה ביותר אפי' על גבי העין אינו הוצץ א"ר יוחנן ושעל גבי העין חוצץ אם היו עיניה פורחות אמר שמואל כחול שבתוך העין אינו חוצץ אימתי נקרא יבש משעה שמתחיל לירק לפלוף שבעין לח אינו חוצץ יבש חוצץ שייצי מכאן ואילך חייצי אמר מר עוקבא אבא הני רבדי דכוסילתא עד תלתא יומי לא ליכא אימר ברדיוני נפל אמר רמי בר לא עלתה לה טבילה אף על גב דהשתא אמר רב נתנה תבשיל לבנה וטבלה ועלתה ביומי ניסן ומפצי ביומי תשרי אמר רב גידל

רב הונא נימא אחת קשורה חוצצת שלש אינן חוצצות שתים איני יודע ור' יוחנן אמר ואינו מקפיד עליו אינו חוצץ וגורו על ואינו מקפיד משום רובו המקפיד ולגוור מיעוטו המקפיד משום רובו המקפיד ולגוור המקפיד היא גופה גורה ואנן ניקום ונגוור המקפיד היא גופה גורה ואנן ניקום ונגוור המקפיד היא גופה גורה ואנן ניקום ונגוור בנים בין בלילה רבי יוחנן אמר בין בומנה ביום בין בלילה ושלא בומנה טובלת בין ביום בין בלילה היוה אינה טובלת אלא בלילה משום סרך בתה ואף רב הדר ביה דאמר רבי חייא בר אשי אמר רב נדה בין בומנה בין

שלא בזמנה אינה טובלת אלא בלילה משום

וזוחלין לפיכך עביד להו מקוה באשבורן לטבול בתוכו. יש מפרשים דבעינן מים חיים לזבה ולאו מילתא היא דתניא בתוספתא חומר בזב מבזבה שהזב טעון מים חיים כו':

בבגי - פוינטור^{יי}ט:

לפלוף - קציד"א: פורחות - פותחת ועוצמת תדיר בין כך ובין כך אינו חוצץ לפי שפריחתה מעבירתו ואינו עב על גב העין ואין בו ממש. ל"א דומעות שהדמעה מלחלחת את הכחול ואינו חוצץ:

פתחה עיניה ביותר - הויא חציצה למעלה: לא תטבול אלא כדרך גדילתה - כלומר לא תדחק זרועותיה על בשרה ולא רגליה ושוקיה זה בזה אלא כדרך הליכתה ושמושה תמיד ומה שנכסה וקמוט ואין מים באין בו לא איכפת לן ואינה

צריכה לפשט בית קמטיה וסתריה אלא כדרכן תמיד:

נימא אחת - מיהדקא שפיר וחוצצת: דבר תורה - הלכה למשה מסיני דאמר מר (סוכה דף ה:) שיעורין חציצין ומחיצין הלכה למשה

מסיני:

בזמנה - בשביעי. ובנדה דאורייתא קמיירי שלא ספרה ז' נקיים: אבולאי - שוערי העיר ועובדי כוכבים הן. ל"א בנינים של מערות היו בדרך בית הטבילה ואם תפול שם תסתכן: באחד בשבת וטובלת ברביעי בשבת שכן שבת וטובלת במוצאי שבת אשה הופפת בשלישי בשבת שכן אשה חופפת בערב רב הונא אשה הופפת באחד בשבת וטובלת לעשות כן שמא חבא לידי ספק XUL עמשה תמהר אבל אמרו הכמים אסור ביניהן ר' שמעון אומר אחר תטהר אחר אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת שמעון דתניא (ויקרא טו, כה) אחר תטהר ליטבלינהו ביממא דשביעאה משום דרבי מכדי האידנא כולהו ספק זבות שוינהו רבנן אבולאי אמר ליה רב פפא לרבא ולאביי בפומבדיתא משום צנה רבא במחוזא משום יעקב בפפוניא משום גובי רב יהודה ביומא דתמניא משום אריותא רב אחא בר סרך בתה אתקין רב אידי בנרש למטבל

ביו"ט:

מר זוטרא אוסר ורב חיננא מסורא שרי להו אשה מהו שתחוף בלילה ותטבול בלילה כרב חסדא וכדמתרץ רב "מר メトロストメ בלילה וטובלת בלילה - דרש מרימר הלכתא השנה שלאחר השבת ליתא דאפשר דחופפת בשבת דלמוצאי שני ימים טובים של ראש מאשה הופפת באחד בשבת וטובלת בחמישי ורב יימר אמר אפילו שכן נמי אמרינן לבר NGML LICK LIK NGML IN NGML כולהו אמרינן שכן לא אמרינן היכא דאפשר להיות אחר השבת ורב הסדא אמר שני ימים טובים של ראש השנה שחל אשה הופפת בערב שבת וטובלת במוצאי באחד בשבת ומובלת בחמישי בשבת שכן יו"ט שחל להיות אחר השבת אשה חופפת אשה הופפת בערב שבת וטובלת במוצאי

ספק זבות שוינהו - שאפילו גדה סופרת ז' נקיים דהחמירו על עצמן כדר' זירא:

אחר מעשה - כיון שספרה מקצת היום של ז' תטהר ע"י טבילה: לידי 1950 - שמא תשמש בו ביום ותראה מיד לאחר תשמיש ונמצא סותרת כל שלפניה וטבילתה

פסולה: שכן אשה חופפת בע"ש וטובלת למוצ"ש - דהא אינה יכולה לחוף בשבת ודנין אפשר משאי

ואפשר: כולהו אמרי' - היכא דהגיע טבילתה במוצ"ש חופפת בע"ש ואם הגיע טבילתה במוצאי י"ט אחר השבת או למוצאי ב' ימים טובים של ר"ה אחר השבת חופפת נמי מבע"ש דהא לא אפשר לחוף

אפילו שכן אמרינן - דאפילו טבלה מוצאי יום חול יכולה לחוף מאתמול: האלמא כרב חסדא - לחומרא דאמר שכן לא אמרינן דהיכא דטבלה במוצאי ב' ימים טובים [של ראש השנה] אחר השבת חופפת בע"ש לית הלכתא כוותיה אלא כדמתרץ רב יימר חייפא בליליא וטבלה השנה]

בליליא. מרימר חומרי חומרי נקט מדרב חסדא ומדרב יימר: מהו שתחוף בלילה - בליל טבילתה מי אמרינן מתוך שממהרת לטבילתה לא חייפא שפיר: דאיקוט - לשון קטטה ולא רצתה לטבול:

א"ל רב אדא [לרב הינוא מסורא] לאו הכי הוה עובדא בדביתהו דאבא מרי ריש גלותא

ראיקוט אזל ר"נ בר יצחק לפיוסה ואמרה

ליה מאי איתיה השתא

דף סח

תסגי אייתי למחר וידע מאי קאמרה ליה אמר דודי חסרת טשטקי חסרת עבדי חסרת דרש רבא אשה חופפת בערב שבת וטובלת והא שלח רבין באגרתיה אשה לא תחוף בעיב שבת ותטבול במוצאי שבת ותמה על עצמך היאך חופפת ביום וטובלת בלילה הא בעינן חכף לחפיפה טבילה וליכא הדר אוקי רבא אמורא עליה ודרש דברים הדר אוקי רבא אמורא עליה ודרש דברים אמרו משמיה דרבי יוחנן אשה לא תחוף שאמרתי לפניכם טעות הן בידי ברם כך בערב שבת ותטבול במוצאי שבת ותמה על בעיב שבת ותטבול במוצאי שבת ותמה על בעינן סמוך לחפיפה מבילה וליכא והלכתא

אשה הופפת ביום ומובלה בלילה והלכתא אהלכתא לא בלילה (אלא) קשיא הא דאפשר הלכתא אהלכתא לא קשיא הא דאפשר הא דלא אפשר "לחני" נדה שבוקה עצמה יום שביעי שחרית ומצאה טהורה ברקה השמשות לא הפרישה ולאחר ימים בדקה ומצאה ממאה הרי היא בחוקת מהורה ברקה עצמה ביום שביעי שחרית ומצאה ממאה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר זמן ברקה עצמה ביום שביעי שחרית ומצאה ממאה ומצאה ממאה ומצאה מהורה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר זמן בדקה ומצאה מהורה בדקה ישלה ביום שביעי לעת ומפקידה לפקידה ואם ישלא הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה שלא הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה

הרי זו בחזקת ממאה וחכמים אומרים אפילו

ותמה על עצמך היאך אשה כו[?] - שהרי בקושי החירו להרחיק הפיפתה מטבילתה כל כך אלא משום דאי הפפה בליל טבילתה אימור לא חייפא שפיר משום דממהרת לטבילתה מתוך שמהומה לביתה:

הא דאפשר - לחוף ביום חופפת ביום:

מתני' לא הפרישה - לא בדקה עצמה להפריש בטהרה: ומטמאה מעת לעת - ארישא קאי דקתני אחר ימים בדקה ומצאה טמאה מטמאה מעת לעת של

ראייה זו: אפילו בענים לנדתה בדקה - שחרית ומצאה טהורה ובין השמשות לא הפרישה ולסוף ז' טבלה ואחר ימים בדקה ומצאה טמאה הרי זו עד עכשיו בחזקת טהורה. ושלש מחלוקות בדבר לתנא קמא שביעי הוא דמטהרתה בדיקת שחרית אבל שני לא ולר' יהודה אפילו בדיקת שביעי שחרית

לא מטהרה עד שתפריש בין השמשות ולרבון בתראי אפילו בשני:

גמ' זבה ודאי - מפרש ואזיל:

כי קחני ומטמאה מעת לעת: כתחלת נדה - כבתולת דמים דקי"ל (לעיל נדה דף 1.) דיה שעתה בראייה ראשונה: ואם יש לה וסת - קא סלקא דעתך אסיפא דמתני" קאי דקתני אחר הימים בדקה ומצאה טמאה מטמאה מעת לעת ואם יש לה וסת קבוע לאחר הימים דהיינו ימי זיבה וראתה בו דיה שעתה: אמר לך שמואל - כי אמרי אנא לקולא דלא בעינן תלת זימני למיעקריה דהא קתני כל י"א בחזקת מהרה דהיינו קולא דדמיה מסולקין אבל לענין דיה שעתה כל שכן דהוי וסת דהא דמיה מסולקין: עם סילוק ידיה ראתה - ואפילו הכי אמרת טהורה הלכך מה לי הפסיקה בטהרה בראשון כו":

ולאו אותביניה בפ' בנות כותים (שם) ולא איפרוק:

באפי נפשה - ולאו אמתניתין: לומר שאינה מטמאה מעת לעת - בפ' בנות כותים (לעיל נדה לט.) קתני כל אחד עשר בחזקת טהרה ואמרינן למאי הלכתא ואמר רבא לומר שאם תראה בתוך י"א אינה מטמאה מעת לעת ומתניתין קתני מטמאה מעת לעת ארישא דקתני אחר הימים בדקה ומצאה טמאה ומתמה הש"ס

אסיפא - בדקה שביעי שחרית ומצאה טמאה ובין השמשות לא הפרישה:

אנייא - קאי:

הימים בין בדקה ומצאה טהורה בין בדקה פסקה ביני וביני וכן תנא לוי במתניתא אחר ממאה ממאה ודאי ולוי אמר ספק זבה אימר כיון דמעיקרא נמצאת טמאה ועכשיו נמצאת ודאי ולוי אמר זבה ספק רב אמר זבה ודאי ימים בדקה ומצאה טמאה רב אמר זבה טמאה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר שברקה עצמה ביום השביעי שחרית ומצאה דרב ולוי שמעתא באפי נפשה איתמר נדה בדקה ומצאה טהורה אלא כי איתמר ספק זבה אמרינן אלא זבה ודאי נמי הרי בחזקת טהורה קתני אלא אסיפא בשלמא זבה ספק אנייא אילימא ארישא הרי זו צמ, אנשמר רב אמר זבה ודאי ולוי אמר ומצאה טמאה הרי זו בחזקת טהורה השמשות לא הפרישה ולאחר זמן בדקה בשנים לנדתה בדקה ומצאה טהורה ובין

מסולקין וכיון דדמיה מסולקין דיה שעתה בעיא תלתא זימני למיעקר דאמרינן דמיה אין אשה קובעת לה וסת בימי זיבתה דלא אמר לך רב הונא בר הייא כי אמרינן שאין האשה קובעת לה וסת בימי זיבתה באמר רב הונא בר הייא אמר שמואל לומר תיובתא דרב הונא בר הייא אמר שמואל מעת לעת קמ"ל אם יש לה וסת נימא תהוי ימים טהורין כתחלת נדתה דמיא ולא תטמא ועודה בבית אביה - סד"א כיון דמפסקי להו מממאה מעת לעת אריש פרקין קאי אראתה דרבא נמי מהא אמר לך רבא כי קחני זימנא הכי קאמרינן לימא תהוי תיובתא בתוך ימי זיבתה ולאו אותביניה לרבא חדא רבא לומר שאין האשה מטמאה מעת לעת מעת לעת לימא תהוי תיובתא דרבא דאמר ומצאה ממאה הרי זו ספק זבה Laaaxr

GULU מתני הזב והזבה שברקו עצמן ומהיקרא מאי סבר הואיל והוחזק מעין וכיון דפסק פסק ראשון גמי כיון דפסק פסק שאלתי אטו כולהו לאו בחוקת טומאה קיימי בראשון לא שאלתי ומעיתי שלא WIN. אאי חמישי רביעי שלישי שני מאי אייל לא ממאה מהו אמרו לו הרי זו בחזקת טהרה לא הפרישה ולאחר הימים בדקה ומצאה יום ז' שהרית ומצאה טהורה ובין השמשות כשהיו מהלכים בדרך נדה שבדקה עצמה אמר רבי שאלתי את רבי יוסי ור' שמעון בראשון מי איכא למאן דאמר אין והתניא ולמעלה מה לי הפרישה בטהרה בראשון ראתה מה לי הפרישה בטהרה בז' מן המנחה יפה אתה אומר - עכשיו אימר עם סלוק ידיה אלמלי ידיה מונחות בעיניה כל בין השמשות רבי יהודה אומר תניא אמרו לו לר' יהודה

סככות ופרעות נמי מדאורייתא אהל מעליא בבעל קרי לא מיחלף בזיר שהילך על גבי סותרת אלא יומה ואי משום איחלופי זב מו, לב) לממאה בה אמר רחמנא שאינה יפלו ורבי אליעזר בשלמא התם (ויקרא אמרה (במדבר ו, יב) והימים הראשונים סככות ופרעות שמונה בסירוגין והתורה אתה מודה בוב שראה קרי ובנזיר שהילך こいいし אמר לו רבי יהושע ואתה אי אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת והתורה אמרה (ויקרא טו, כה) אחר תטהר לר' יהושע לדבריך אתה מונה בסירוגין יום ז' בלבד גמ' חניא אמר לו רבי אליעור שביעי בלבד ר' עקיבא אומר אין להם אלא יהושע אומר אין להם אלא יום ראשון ויום רבי אליעזר אומר הרי הן בחוקת טהרה ר' ומצאו טהור ושאר ימים שבינתיים לא בדקו

בעינן ורבנן הוא דגזור ורבנן בדאורייתא לא

פתיחת מעיינה ליכא למאן דאמר דאם בדקה בצהרים ומצאה טהור דתהוי הפרשה: מי איכא למאן דאמר כו' - והא אפילו רבנן בתראי בשני שלה הוא דקאמרי אבל בראשון דהוי

וטעיתי שלא שאלתי - שאילו שאלתי היו מטהרין:

ביום ראשון ומצאו טהור וביום השביעי

מעיקרא מאי סבר - שלא רצה לשאול:

בסירוגין:

ומונה לסירוגין:

גמ' אי אתה מודה בוב שראה קרי - בימי ספירו שאינו מונה אותו יום דקיימא לן דסותר יום א' מתני' הזב והזבה - שפסקו והתהילו לספור ז' ובדקו יום ראשון ושביעי כו':

אהל מעליא בעינן - אין נויר מטמא אלא באהל מח ודאי כדכחיב (במדבר ו':ט') וכי ימוח מח עליו התם - זב שראה קרי:

דאמרינן מדלא מנינן הני ימים ודאי חזאי בינחיים וקא מניא לראשון ואחיא למנות ודאי רואה אבל הכא אי חיישינן - ולא תמנה יום שבינתיים משום דלמא חואי בספק אתי למיחלף בודאי במחוורת עליו כדאמר בכיצד צולין (פסחים פא:):

ככותאי אמרה לשמעתיה - בפרק בנות כותים (לעיל נדה דף לג.): דלא בדקה עד שביעי - דלא הוי תחילת ימי ספירה במהרה דלא בדקה בראשון משהפרישה בבין השמשות של שלישי לזיבה שראתה בו ביום עד ז' לספירה ותרי קולי אשמועי' רב בספירה: התם - דאמר רב לעיל דמטהר רבי אליעזר בבודק ראשון ושמיני אשמועינן תחלתן אע"פ שאין

במצבצ:

היא היא - טהורין: לאו רבי אליעזר ורבי יהושע - דאע"ג דפליגי עליה דרבי עקיבא בראשון ושביעי הכא מודו: לא רבי יהושע ורבי עקיבא - כדפרישית אבל לרבי אליעזר הואיל ותחלתן בטהרה מחזקינן לכולהו

יום שמיני - כבר עברו ימי הספירה ולא היה סופן בטהרה דלא בדקה יום ז':

אף הראשון:

נראין דברי ר"א מדברי רבי יהושע - דכיון דחייש רבי יהושע לשמא ראה בינתיים היה לו לסתור

לרבי אליעזר מהו תחלתן וסופן בעינן והכא תחלתן איכא סופן ליכא או דילמא תחלתן אף על גב שאין סופן אמר רב היא היא תחלתן אע"פ שאין סופן ורבי חנינא מהור שאין להם אלא שמיני בלבד מאן שוין עבדקו עצמן יום ראשון ויום שמיני ומצאו מהור שאין להם אלא שמיני בלבד מאן שוין לאו רבי אליעזר ורבי יהושע אמר רב יהושע ור' עקיבא אמר רב עשת אמר רב יהושל בר אבא אמר רב נדה שהפרישה במהרה בשלישי שלה סופרתו למנין שבעה נקיים נדה ספירה למה לה אלא אימא זבה שהפרישה בטהרה בשלישי שלה סופרתו למנין ז' נקיים אמר ליה רב ששת לרב ראמרי יום שפוסקת בו סופרתו למנין ז' כי קאמר רב לבר משלישי בר משלישי פשיטא הממועינן התם תחלתן אע"פ שאין סופן והכא קמ"ל סופן אע"פ שאין תחלתן דמהו דתימא תחלתן אף על פי שאין סופן הוא

דף סט

מיחלף אבל הכא אי חיישינן דלמא חואי בספק אחי לאיחלופי בודאי חני ר' יוסי ור' שמעון אמרי נראין דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע ודברי רבי עקיבא מדברי

כולן אבל הלכה כרבי אליעזר איבעיא להו הזב והזבה שבדקו עצמן יום ראשון ויום שמיני ומצאו טהור ושאר הימים לא בדקו ממא ראיתי מטבילין אותה י"א טבילות מבילות ז' לנדה ותרי לזיבה בין השמשות יום אחד טמא ראיתי מטבילין אותה ט' בעינן ספורין לפנינו דתנן טועה שאמרה ספורין לפנינו ומנא תימרא דלרבנן לא בפנינו ולאו מי אוקימנא כר"ע דאמר בעינן ספורין אלא לאו שמע מינה בעינן ספורין דילמא יולדת זכר בזוב היא ועבדה לה בעינן ספורין לפנינו ביממא נמי נטבלינה לה ביממא לא מטבלינן לה ואי ס"ד לא שבוע קמא דאתיא לקמן בלילותא מטבלינן חנינא טועה ולא ידענא מאי תיובתיה דקי"ל כי אתא רבין אמר מתיב ר' יוסי ברבי אע"פ שאין תחלתן לא קמ"ל איני והא דאמרינן דאוקמינהו אחזקייהו אבל סופן

ל"א מאי עבידתייהו אמר רב ירמיה מדפתי מבאת לפנינו בין השמשות ההיין ממני לנדה ותלת לזיבה לא ראיתי כל עיקר מטבילין אותה ט"ו טבילות אמר
בל עיקר מטבילין אותה ט"ו טבילות אמר
רבא האי דינא דלא דינא דייני בגלחי דאית ליה תורא לירעי חד יומא דלית ליה תורא
ארמלתא יהבי ליה תורי אזל נכסינהו אמר
להו דאית ליה תורא לשקול חדי משכי אמרי
דלית ליה תורא לשקול תרי משכי אמרי
ליה מאי האי דקאמרת אמר להו סוף דינא
בחחלת דינא תחלת דינא לאו מאן דלית ליה עדיף
הכא נמי ומה היכא דאמרה ראיתי סגי לה

אי בתשע טבילות אי בי"א טבילות היכא

ומשום הכי לא מטבילין לה דאי נמי מחרמי האידנא ז' של נקיים משום דטבילה בזמנה מצוה ונדה ויולדת טבילתן בלילה וזבה טבילתה ביום לא הויא ספירה הואיל ולא ספרה בפנינו עד שתשב הפנננ שבוני מדוב.

יום אחד טמא ראיתי - ואיני יודע אימתי ואפילו היום י"ל זהו ואינה יודעת אם יום ראייתה בימי בפנינו שבוע טמא ראיתי - ואיני יודע אימתי ואפילו היום י"ל זהו ואינה יודעת אם יום ראייתה בימי בפנינו שבוע טהור:

נדה אם בימי ובה מטבילין אותה משום טבילה בזמנה מצוה: מאי עבידתייהו - אם באתה ביום או בלילה ואומרת בין השמשות טמא ראיתי אין כאן טבילה יתירתא דהא כי אמרה נמי יום טמא ראיתי ואיני יודע מתי אם בימי נדה ואם בימי זיבה מספקי

ליה דילמא האידוא ביום שבאת לפנינו הזאי:
תמני לנדה - כגון באת לפנינו בין השמשות של ערב שבת טובלת מיד בלילי שבת שמא השתא
ממני לנדה - כגון באת לפנינו בין השמשות של ערב שבת טובלת מיד בלילי שבת שמא השתא
ומן טבילחה וכן כל שבוע זה ולילי שבת הבאה שמא בין השמשות שבאת לפנינו ראתה ולילה היא
ומשכה ז' ימי נדה עד עכשיו ולפי שיום שבת היה תחלת נדתה הרי ח' טבילות לנדה ותלת לזבה
ומשכה ז' ימי נדה עד עכשיו ולפי שיום שבת היה תחלת נדתה הרי ח' טבילות לנדה ותלת לזבה
ומשכה ערב שבת כנגד יום ה' וטובלת בין השמשות צד שלא תחשך דשמא עדיין יום הוא וראוי
לטבילת זוב ולמחר בשבת נמי טבלה שמא בין השמשות דאתמול כשבאת לפנינו ראתה ומיום
עשי היה והיום טובלת ליום כנגד יום ובאחד בשבת נמי טבלה משום ספק ההוא בין השמשות
גופיה שמא לילה הוא כשראתה ובאת לפנינו ובכל יום השבת הוי ראשון וא' בשבת הוי שימור

וטבלה: האי דינא דינא דייני בגלחי - דין זה שאינו דין היו דנין באותו מקום: אזל יחמא - שלא היה לו שור וכפאוהו לרעות בהמותיהן ב' ימים: גמ' כדכתיב והיתית אבן חדא ושומת על פום גובא - לשון מסמא קא מפרש דהיינו אבן כבדה ביערא:

כל הנשים - מחזקינן להו כנדות ומטבילין כלים שהיו עליהן סמוך ליציאת נשמה וטעמא מפרש כל שתחתיהם גזור בהו רבנן לאחר מיתה כדמפרש טעמא בגמרא גזרה שמא יתעלפה:

לא מטמו הכא מטמו מדרבנן הואיל ומחיים מטמו באבן מסמא מדאורייתא שהרי מטמאין מושב מחני' מטמאין במשא - בגמרא פריך כל מה נמי מטמא במשא ומשנינן באבן מסמא דשאר מהים

ספרה ובדקה דהא קאמרה שמא ספרתי ויום ז' נמי טבלה שמא לא ספרה קודם לכן:

אימא איני יודעת אם ספרתי אם לא ספרתי - הלכך אפילו יומא קמא טבלה דלמא כל ז' שלפנינו דשביעי:

חד יומא מיהא אי אפשר דלא ספרה - וליכא לספוקה ברואה יום שבאת לפנינו ובצרי להו טבילות

היו אלא לאחר ימי נדות מטבילין אותה ט"ו טבילות שמא עכשיו כלין וכדפרישית:

ספרתי - בדקתי קצת נקיים או כולן ואיני יודעת כמה או שמא נקיים שראיתי לאו אחר ימי הזוב ומקמי הכי לא דאפילו שלמי נקיים דילה לאו בת טבילה היא הואיל ולא בדקה:

למה לי - כל הני טבילות. אטבילות דיממי דזיבה קא פריך לספור שבעה קמן ולטבלה בשביעי

ליה טבילה ספק זיבה דפסיקא ליה דחמני נינהו לעולם חשיב להו כחמני: כשבאת לפנינו בלילה איכא טבילה יתירתא שטובלת מיד משום נדה. ומהדר ומשום זיבה דפסיקא אידי ואידי - בין באת לפנינו ביום בין באת לפנינו בלילה. וקא פריך נדה בלילותא כו' כלומר

כמני ראיתי - אם א' אם ג':

לי תספור ז' והדר תטבול אלא לאו שמע ספורין לפנינו בעינן כל הני טבילות למה לכתי תמני לא קחשיב לה ואי ס"ד אטיא קמן בלילותא בעי חמני ביממא לא בליליא חשיב לה נדה דלא פסיקא ליה דכי כי אתיא קמן ביממא לא שנא כי אתיא קמן תמני לנדה בעי זיבה דפסיקא ליה דלא שנא אידי ואידי שב לנדה ותמני לזיבה בלילותא לנדה ושב לזיבה זיבה תמני בעיא אלא לזיבה אתאי קמן בלילותא יהבינן לה תמני אתאי קמן ביממא יהבינן לה שב לנדה ותמני בימי זיבה ראיתי מטבילין אותה ט"ו טבילות יודע כמה ראיתי אי בימי נדה ראיתי או מבילות אלא אימא הכי ראיתי ואיני דקאמרה איהי לא ראיתי בעיא המש עשרה

מאי במשא אילימא במשא ממש אטו כל מת וב"ה אומרים אין נדה אלא שמתה נדה גמ" בית שמאי אומרים כל הנשים מתות נדות הבשר עובד כוכבים שמת טהור מלטמא והמצורע שמתו מטמאין במשא עד שימוק ספרתי ב*ותוני* הזב והזבה והנדה והיולדת אלא אימא איני יודעת אם ספרתי אם לא אי אפשר דלא ספרה חסרה לה טבילה ואיני יודעת כמה ספרתי חד יומא מיהא ספרתי מטבילין אותה ט"ו טבילות ספרתי ספרתי אם בימי נדה ספרתי ואם בימי זיבה תריץ ואימא הכי ספרתי ואיני יודעת כמה יוסף לרב אשי לאו תרוצי קמתרצינן לה 4G[{[[אמר ליה רב אחא בריה דרב מינה רבנן היא דאמרי לא בעינן ספורין

עו לא מטמא במשא אלא מאי במשא באבן

מצורעין שנתערבו קרבנותיהן זה בזה וקרב

היא תועבה ואין בניה תועבין

ג' דברי חכמה הזב והזבה והנדה והיולדת הגדה ג' דברי בורות ג' דברי דרך ארץ רבי יהושע בן חיננא ג' דברי חכמה ג' דברי

צו בוג

ΔIL

העשריה להינוח ואינה מטלטלת הלכך כשהיא על גבי כלים ומת נתון עליה אין זה משא הואיל

עשר דברים שאלו אנשי אלכסנדריא את תורה אלא מדברי סופרים - ת"ר שנים במשא לפי שאין טומאתו מחיים מדברי מה אמרו עובד כוכבים שמת טהור מלטמא כוכבים שמת [כו'] תניא אמר רבי מפני ר' אליעור אמרו עד שיבקע כריסו עובד אמר רב גורה שמא יתעלפה תנא משום שבא ושומת על פום גובא מאי טעמא מסמא דכתיב (דניאל ו, יח) והיתית אבן

מעטגגע אמר להן דילמא מה לאלמנה לכהן גדול שהיא עצמה שאיסורה שוה בכל אינו דין שבנה פגום או לכ"ג שאין איסורה שוה בכל בנה פגום זו לכהן מי אמרינן קל וחומר ומה אלמנה להן עד שימוק הבשר - בת משולחת מה היא והמצורע שמתו עד מתי מטמאין במשא אמר

מה תהא עליו אמר להן כותב נכסיו

קרבנו של אחד מהן ומת אחד מהן השני

דברי חכמה - הלכה: מאי טעמא - גזור רבנן בזב וזבה לטמא אף לאחר מיתה באבן מסמא:

ואינה ראויה להטלטל עמו:

בת משולחת - ישראל שהחזיר גרושתו משניסת לאחר והוליד בת:

בפנינו היו הקרבנות מתים וזה מקריב קרבן אחר אבל עכשיו אינו יכול להקריב את זה שמא של קרבנותיהם זה יקרב לשם מי הוא וזה יקרב לשם מי שהוא או אם מת האחד והיו שני הקרבנות השני מה תהא עליו - היאך יטהר לקדשים שאילו היה מצורע חבירו חי אע"פ שנתערבו אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג:

אינו יכול להתנות ולומר אם קרבה חטאתי הרי חטאת זו שלמי נדבה דמתן דמה היכי ליעביד שלמי גדבה הגי מילי אשם שמתן דמו דומה לשלמים אבל חטאת שאין מתן דמה דומה לשלמים שמעון דאמר לקמן אשם קרב מספק על תנאי אם הוא חייב אשם הרי זה לאשם ואם לאו הרי זה ונפטר ונמצא מביא חולין לעזרה ואינו יכול להחנות בנדבה שאין הטאת באה נדבה ואפי' לרבי מת הוא והוי חטאת שמתו בעליה וקרבן אחר נמי אינו יכול להביא שמא אותו שקרב היה שלו

והוי ליה עני - וראוי להביא בדלות וחטאת העוף באה בספק ואין שם משום מביא חולין בעזרה: מחוט הסיקרא שמא חטאת הוא: ליעביד ארבעה מתנות ולמעלה מחוט הסיקרא שמא שלמי נדבה נינהו ואם שתי מתנות ולמטה

אי כרבי יהודה - דאמר אין אשם בא על תנאי ומשום הכי ליכא תקנתא באשם: והא איכא אשם - ששוה בעשיר ובעני והיאך הוא מביא אשם מספק דלמא מייתי חולין בעזרה: מתנת בהונות וסמיכה ונסכים ותנופה וחזה נדבה ואותו אשם מעון שחימתו בצפון ומעון אשמו ולוגו עמו ואם לאו אשם זה יהא שלמי ומעזני אליו ואומר אם מצורע הוא הרי מביא אשמו ולוגו עמו ומעמידו בשער נקנור לייתי ולתני דתניא אמר ר"ש למחרת אחר דהא שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר חטאת קבעה אע"ג דלא קרב אשם ניתי הולך אחר צפורים - ואי כרבי שמעון דאמר אחר אשם רבי אליעזר בן יעקב אומר הכל ר' שמעון ורבי יהודה אומר הכל הולך אשיר והעני הכל הולך אחר חטאת דברי בעדל מצורע שהביא קרבן עני והעשיר או אשם בעשירות לא מצי מייתי חטאת בדלות יהודה דאמר אשם קבעה וכיון דקבעה לה כשמואל לימא כי האי מילהא כמאן אי כר' כשקרב אשמו אמר רב ששת גברא רבה גל הספק והאיכא אשם אמר שמואל לאחרים והוי עני ומביא חטאת העוף הבא

מהו שתטמא אמר להם מת מטמא ואין נציב בת פרעה שלשה דברי בורות אשתו של לוט את בת פרעה כאן לאחר שנשא שלמה את אותה עד היום הזה כאן קודם שנשא שלמה חמתי היתה העיר הואת למן היום אשר בנו אחד אומר (ירמיהו לב, לא) כי על אפי ועל (תהלים קלב, יג) כי בחר ה' בציון וכתוב דין כאן לאחר גזר דין כתוב אחד אומר ו, כו) ישא ה' פניו אליך כאן קודם גזר ולא יקה שוחד וכתוב אחד אומר (במדבר כתוב אחד אומר דברים י כי לא ישא פנים בעושין תשובה כאן בשאין עושין תשובה (שמואל א ב, כה) כי הפץ ה' להמיתם כאן כי לא אחפוץ במות המת וכתוב אחד אומר אגדה כתוב אחד אומר (יחוקאל יח, לב) שמעון בחדא ופליג עליה בחדא שלשה דברי לרשים לבית הפסול שמואל סבר לה כרבי ולא הודו לו חכמים לר' שמעון מפני שמביא ושוק ונאכל לזכרי כהונה ליום ולילה

מצורע שהביא - אחד מקרבנותיו:

אחר אשם - אם כשהקריב אשמו היה עשיר יקריב את האחרים בעשירות:

לא קרב גמי איכא תקנתא באשם לאחויי אשם מביתו ולומר אם קרבן שקרב של חבירי הרי זה חטאת עני למה ליה לשמואל לאוקמי כשקרב אשמו כשהוא עשיר יכול להביא חטאת עני אפילו ואי כרבי שמעון - דאמר אשם לא קבע והלכך אפילו הקריב את אשמו כשהוא עשיר יכול להביא

למחרת - בספק מצורע קאי וקאמר למחר של טבילתו שהוא יום הבאת קרבנותיו מביא את אשמו שלי ואם שלי היה הרי זה לשלמים:

לבית הפסול - דלמא לא מצורע הוא והוי שלמים וממעט זמן אכילתן ששורף את הנותר ליום ۲,:

כוותיה בחדא - דאשם לא קבע: ולילה והיה לו לאוכלו בשני ימים:

בן השונמית - שהחיה אלישע מהו שיטמא לאחר שהחיהו מי חשוב כמת:

מקח מטמא בן שונמיח מהו שיטמא אמר להן מח מטמא ואין חי מטמא מחים לעחיד לבא צריכין הזאה שלישי ושביעי או אין צריכין אמר להן לכשיחיו נחכם להן איכא דאמרי לכשיבא משה רבינו עמהם שלשה דברי דרך ארץ מה יעשה אדם ויחכם אמר להן ירבה בישיבה וימעט בסחורה אמרו הרבה עשו כן ולא הועיל להם אלא יבקשו הרבה עשו כן ולא הועיל להם אלא יבקשו הרבה עשו כן ולא הועיל להם אלא יבקשו ב, ו) כי ה' יחן חכמה מפיו דעת וחבונה

חני ר' הייא משל למלך בשר ודם שעשה סעודה לעבדיו ומשגר לאוהביו ממה שלפניו מאי קמ"ל דהא בלא הא לא סגיא מה יעשה אדם ויחעשר אמר להן ירבה בסחורה וישא הועילו אלא יבקש רחמים ממי שהעושר הועילו אלא יבקש רחמים ממי שהעושר שלו שנאמר (חגי ב, ח) לי הכסף ולי הזהב מאי קמ"ל דהא בלא הא לא סגי מה יעשה אדם ויהיו לו בנים זכרים אמר להם ישא

אט קד

אשה ההוגנת לו

ויקדש עצמו בשעת תשמיש אמרו הרבה עשו כן ולא הועילו אלא יבקש רחמים ממי שהבנים שלו שנאמר (תהלים קכז, ג) הנה נחלת ה' בנים שכר פרי הבטן מאי קא משמע לן דהא בלא הא לא סגי מאי שכר פרי הבטן א"ר חמא ברבי חנינא בשכר שמשהין עצמן בבטן כדי שתזריע אשתו תחילה נותן לו הקב"ה שכר פרי הבטן בית

מחמת אונסו:

נחכם להן - נתיישב בדבר:

שמאי אומרים [וכו'] מאי טעמייהו דבית שמאי אי נימא משום דכחיב (אסחר ד, ד) ותחחלחל המלכה ואמר רב מלמד שפרסה נדה הכא נמי אגב ביעחותא דמלאכא דמותא חזיא והאנן תנן שחרדה מסלקת את הדמים הא לא קשיא פחדא צמית ביעחותא מרפיא אלא הא דחנן ב"ש אומרים כל האנשים מתים זבין וב"ה אומרים אין זב אלא מי

לאוהביו משגר ממה שלפניו - כך חכמה שהיא לאוהביו של מקום נחנה להם מפיו ולא מאוצר אחר: מאי קמ''ל - למה ליה למימר להו ירבה בישיבה הואיל וברחמים הדבר תלוי:

שמשהין - להוציא את הזרע: פחדא צמית - דאגת יראה כי הכא מפני פחד כרכום והגיע שעת וסתה ולא בדקה טהורה שהחרדה

מסלקת הדמים: אלא הא דתנן כל האנשים - המתים מחזקינן להו כזבין סמוך למיתתן ואי טעמייהו דב"ש משום ביעתותא דמלאך המות זכרים היכי מטמאו הא זכר אינו מטמא באונס דקרינן ביה מבשרו ולא

וחכמים

הרבה אבל נוטף ראשון בטל ואפילו טפה שלאחר מיתה מרובה בטלה שלא נפל ביחד: שוחח לארץ - שאינו נוטף אלא שוחח ואינו נפסק הילכך לא מבטל ההוא דלאחר מיחה שהוא

וחכ"א - זה אינו הואיל ואיכא לספוקי שמא כולו במותו הוה ליה ספק טומאה דאורייתא ברה"י איזהו דם תבוסה - דאמרינן בפירקין דלעיל (נדה דף סב:) דטומאתו דרבנן:

באהל נמי מטמא - בחמיה. הרי יוצא מחיים:

במקור מחיים ואע"ג דלאחר מיתה לאו רואה היא:

גמ' לח"ק מקור מקומו טמא - הילכך אף על גב שנעקר לאחר מיתה מטמא בנדות מפני שהיה

מחביישין - שאפילו במיחחן הם משונין מכל אדם:

על פי שלא נגעו בהם לאחר מיתה:

אף על גב דנעקר דם משמתה מטמאה משום

מממאני באניל גמ" מכלל דחנא קמא סבר

משום כתם אמר רבי יוסי לפיכך אינה

ויצאה ממנה רביעית דם שהיא מטמאה

ומודה רבי יהודה ביושבת על משבר ומתה

מממאה משום כתם מפני שנגקר משמתה

ומטמאה באהל רבי יהודה אומר אינה

ויצאה ממנה רביעית דם מטמאה משום כתם

של זבין היים מתני האשה שמתה

מטבילין על גבי כל האנשים מפני כבודן

מתין והיו זבין חיין מתביישין התקינו שיהו

חיות בראשונה היו מטבילין על גבי זבין

על גבי כל הנשים מפני כבודן של נדות

נדות חיות מתביישות התקינו שיהו מטבילין

מטבילין כלים על גבי נדות מתות והיו

אלא טעמא דב"ש כדתניא בראשונה היו

שמת זב אקרי כאן מבשרו ולא מחמת אונסו

אלא טעמייהו דב"ש - מדרבנן משום כבוד זבין התקינו שיהו מטבילין כלים של סמוך למיתה אף

וחכמים מטהרין מפני שראשון ראשון נפסק

ממא מפני שהטפה של מיתה מעורבת בו

דם והיה מוטל במטה ודמו מטפטף לגומא

רבי יהודה אומר הרוג שיצא ממנו רביעית

מיעוטו בחייו ורובו במותו זהו דם תבוסה

פסא ספא רובו בחייו ומיעוטו במותו ספא

הימנו רביעית דם בחייו ובמותו ועדיין לא

טהור אלא איזהו דם תבוסה הרוג שיצא

אומרים ברה"י ספקו טמא ברה"ר ספקו

במותו ספק בחייו יצא ספק במותו יצא ספק

יהודה הרוג שיצא ממנו דם בין בחייו בין

דתניא איזהו דם תבוסה פירש ר"א ברבי

מכלל דחנא קמא סבר באהל נמי מטמא

אמר (רבי) זעירי מקור מקומו

אמר רב יהודה דם תבוסה איכא בינייהו

ממא איכא בינייהו ומודה רבי יהודה

בחייו ובמותו זהו דם תבוסה

מחני' מטמא משום כתם - דדם נדה במשהו דאי משום טומאת מת לא מטמא אלא ברביעית:

שמטמאה משום כתם - שנעקר מחיים:

אלא איזהו דם תבוסה - דטומאתו מדברי סופרים: נספלו ממא:

על טהרת הקדש לאו כקדש דמו מתני' מני לקדשים אין לחולין לא אלמא חולין שנעשו חזרו לומר הרי היא כמגע טמא מת לקדשים על טהרת הקדש כקדש דמו אימא סיפא מערה אין נוגעת לא אלמא חולין שנעשו ב"ה ב"ש אומרים אף כטמא מת ra, הרי היא כמגע טמא מת לקדשים כדברי היתה מערה מים לפסח חזרו לומר בראשונה היו אומרים היושבת על דם טהור המטה שאני במטה דמחלחלה QUI. שאני אומר טפה של מיתה עומדת על גב על גב העץ ורבי יהודה נימא איהו לנפשיה מטהר שאני אומר טפה של מיתה עומדת לו ונמצא תחתיו רביעית דם טמא רבי יהודה אומר צלוב על העץ שדמו שותת לארץ לטעמיה דאמר אין דם מבטל דם שפיר קאמרי ליה רבנן לר' יהודה ר' יהודה

שהוא אב הטומאה בית שמאי מאי בינייהו ואלו ואלו אינן מטמאין חוץ ממשקה הזב (משקין היוצאין ממנו) כמשקין הנוגע בהם קמ"ל ואם נפל מרוקה דתנן משקה טבול יום סד"א נגזור דלמא אתי למנגע בה מאבראי מר מצוה לתרום מן המוקף וקורא לה שם הטבולין לחלה לאו כחלה דמו ומקפת דאמר ועלה אוכל במעשר וקוצה לה חלה חולין צריכה טבילה באחרונה גלל' דאמר מר טבל טבילה באחרונה ובית הלל אומרים אינה תרומה שהוא מהור ב"ש אומרים צריכה ואם נפל מרוקה ומדם טהרה על ככר של וקוצה לה חלה ומקפת וקורא לה שם אחד מתני ומודים שהיא אוכלת במעשר טבול יום תחילה לקדש לטמא שנים ולפסול אבא שאול היא דתניא אבא שאול אומר

אמר רב קטינא טבול יום ארוך איכא בינייהו

מחני' מערה מים לפסח - מכלי אל כלי לרחוץ בו את בשר הפסח אבל במים אינה נוגעת שהיא טבולת יום שטבלה לסוף שבועיים ואין לה הערב שמש עד יום שמונים שהוא חכף להבאת כפרתה התרומה וטבול יום שני הוא וכשהיא מערה אינה נוגעת במים אלא בכלים ושני אינו מטמא כלי: חזרו לומר הרי היא כמגע טמא מת - שהוא ראשון לקדשים אבל לחולין לא הילכך אפילו נוגעת במים אם תרצה שהמים חולין הם וטבול יום שני הוא ואין שני עושה שלישי בחולין ואף ע"פ שהמים הללו נעשים על טהרת הקדש שהרי לרחיצת פסח עשויות לא מהני בהו שני דחולין הנעשה על טהרת הקדש לאו כקדש דמו:

גמ' נוגעת - במים לא: מחני' ומודים שאוכלת במעשר - כדין טבול יום:

ואם נפל מרוקה - דהוו להו משקים היוצאין מן הטבול יום וטהורים כדתניא בגמרא: צריכה טבילה - ליל שמונים לתרומה מפני שטבולת יום ארוך היא והסיחה דעתה מן התרומה ואם

ישראלית היא טובלת לביאת מקדש:

גמ' לאו כחלה דמו - ולא מהני בהו שני: מתני' הרואה יום י"א - שהיא סוף ימי זוב ואין יום שלאחריו מצטרף עמו לזיבה:

מתני הרואה יום אחד עשר וטבלה לערב ומושב וחייבין בקרבן

ומשמשה ב"ש אומר מטמאין משכב

דף עב

ומושב וחייבין בקרבן ובית הלל פוטרין ביום י"א יום שב"ש אומרים מטמאין משכב משכב ומושב וחייבין בקרבן לא נחלקו אלא י"א יום וטבלה לערב ושמשה שמטמאה לזבה שאינה טבילה ושוין ברואה בתוך لتكديدا צמ, עניר ושוין בטובלת לילה ושמשה ה"ו תרבות רעה ומגען ובעילתן וחייבין בקרבן מבלה ביום של אחריו לערב ושמשה שמטמאין משכב ומושב גרגרן ומוזים ברואה בתוך י"א יום וטבלה ופמוגול מל הקרבן וב"ה אומרים ה"ו ראתה ב"ש אומרים מטמאין משכב ומושב ביום של אחריו ושמשה את ביתה ואח"כ וב"ה אומרים פטורים מן הקרבן מבלה

מקרבן אמרו להן ב"ש לב"ה מ"ש יום לא ישיה לו לקרבן אמרו להן ב"ה אמרו להן ב"ה לי"א מים שייה לו לטומאה לא ישיה לו לקרבן אמרו להן ב"ה לא ישיה לו לקרבן אמרו להן ב"ה עלאחריו מצטרף עמו לזיבה תאמרו ביום עלאחריו מצטרף עמו לזיבה תאמרו ביום י"א שאין יום שלאחריו שנצטרף עמו לזיבה תאמרו ביום אמרו להם בית שמאי השוו מדותיכם אם שייה לו לקרבן ואם לא שייה לו לקרבן לא ישוה לו לקרבן ואם לא אמרו להם ב"ה אם הביאנוהו לידי טומאה שייה לו לקרבן לא וביאהו לידי קרבן להקל ועוד להחמיר לא נביאהו לידי קרבן להקל ועוד להחמיר לא וביאהו לידי קרבן להקל ועוד מעלאחריו ושמשה ואחם אומרין טבלה יום שלאחריו ושמשה ואח"כ ראתה מטמא משכב ומושב ופטורה מן הקרבן אף אתם

משכב ומושב - אפילו בעלה מטמא משכב ומושב לטמא אוכלין ומשקין שהוא כבועל שומרת יום כנגד יום דקסבר יום י"א בעי שימור:

בנא יום אלאחריו - דעבדה שימור קצת ושימור מעליא הוא אלא שתוך י"א יום אסור לעשות כן שלא חבא לידי ספק שמא תראה לאחר תשמיש ומצטרפין הימים לזיבה ואין טבילתה טבילה: גרגרן - ממהר לחטוא שמא ירגיל בכך תוך י"א אבל לענין טומאה טהור:

טבלה יום שלאחריו - דעבדה קצת שימור ושמשה: גמ' ת''ר ושוין בטובלת לילה לזבה - ואע"פ שחלוקין ב"ה ברואה יום י"א וטבלה לערב שפטורין מן הקרבן התם משום דיום י"א לא בעי שימור הילכך לאו זבה הואי אבל זבה קטנה של תוך י"א יום בעיא שימור דאין טבילת לילה עולה עד שתשמור יום המחרת קצת ותטבול:

אם שיוה לו לטומאה - שאתם מודים שמטמאה בועלה משכב ומושב ליל מוצאי י"א: בתוך י"א מצטרף עמו לזיבה - הילכך צריכה לשמור יום המחרת כוגד יום הראייה:

להחמיר - מדרבנן: נושכים - מוקשין:

ראייה דנדה היא א"ל אביי לרב יוסף שאני אמר רב יוסף וכי ראתה מאי הוי ופמועי מו צערבן אמר רב כהנא ראתה ב"ש אומרים מטמאה משכבות ומושבות שלאחריו ושמשה את ביתה ואח"כ ראתה אמר רב יוסף מאי קמ"ל תנינא טבלה יום דאילו חזיא מטמאה השתא נמי מטמיא שטבלה אע"פ שלא ראתה מאי טעמא כיון משכבה ומושבה שבשני ב"ש מטמאין אע"פ נמג להחמיר ולא להקל אמר רב הווא לו לטומאה אלא להחמיר ולא להקל הכא לו לקרבן ואם לא שיוה לו לקרבן לא ישוה השוו מדותיכם אם שיוה לו לטומאה ישוה

לב"ש תולין - לא תימא שומרת יום כנגד יום כנגד יום אלמא שומרת יום כנגד יום ראייה אחת של זוב ב"ש אומרים כשומרת תולין וב"ה מטהרין וקתני רישא הרואה שבין ראייה ראשונה לראייה שנייה ב"ש תולין וב"ה מטהרין משכבות ומושבות קרי ותניא המסיט את הראייה ב"ש אומרים אומרים כשומרת יום כנגד יום ובה"א כבעל ועוד תנן הרואה ראייה אחת של זוב ב"ש אלא היכא דלא ראתה מאי נגזר בה דראתה גורינן ראייה דנדה אטו ראייה דובה רב כהנא הכי קא קשיא ליה בשלמא היכא

יום אלא אימא כבועל שומרת יום כנגד יום

כאילו לא ראתה תוך י"א דמיא דהא עכשיו היא מטמאה מתחילת נדה ואינה פוסלת טבילה של חנינא טבלה יום שלאחריו - יום י"ב שאינו מצטרף ואחר כן ראחה וקס"ד האי ראחה דלאחריו חזיא מטמאה למפרע מדאורייתא שהרי מצטרף לזיבה כי לא חזיא נמי גזרינן מדרבנן אטו ראתה: דמחמירי ומטמאין משכב ומושב מדרבנן לאחר טבילה ואפילו לא ראחה מאי טעמא דכיון דכי אמר רב הונא משכבות ומושבות שבשני - לראייתה הרואה תוך י"א וטבלה יום שלאחריו לב"ש

מעח לעח אינה מטמאה את בועלה אלא משום דגורינן יום שלאחר י"א אטו חוך י"א דאורייתא ראיית נדה היא - ואינה מצטרפת אלא מעכשיו מטמאה וטומאת מעת לעת הוא דאיכא עליה וטומאת שחרית והך טומאה מדרבנן היא דגורינן י"ב אטו י"א ה"נ גורינן לא ראתה אטו ראתה:

ליכא למימר דכי היכי דגורי ב"ש ראייה שניה דלאחר י"א אטו ראייה שניה תוך י"א ה"ג נגזור א"ל אביי לרב יוסף רב כהנא - דאמר ראתה שאני הכי קא קשיא ליה אע"ג דהך טומאה מדרבנן ה"ג חוך י"א כי לא ראתה בשני אחר טבילתה גוריגן אטו ראתה:

לא ראתה אטו ראתה דראייה בראייה מיחלפא ראתה בלא ראתה לא מיחלפא:

שלא ראתה ואין טומאתה עליו אפילו מדרבנן:

תראה טהורה ודוקא בשני אבל בראשון לא סלקא לה טבילה עד שתשמור קצת שני וכל זמן שלא של בין ראייה ראשונה לשניה תולין אלמא משכב ומושב דשומרת יום בשני שלה תולין ואם לא משכבות ומושבות כו' - אלמא מדמקשי ב"ש ראייה ראשונה לשומרת יום וקתני משכב ומושב ועוד תנן - דלא כרב הונא:

אלא אימא כבועל שומרת יום - דמודה רב הונא בבעילה בשני לאחר טבילתה שהיא תולה כל זמן טבלה זבה היא:

איהו דלא שכיח ביה דמים לא גזרו ביה רבנן - לטמא משכב ומושב כל זמן שלא ראתה לאחר מאי שנא איהו - בועל:

תשמיש:

בעי שימור ר"ל אמר עשירי כאחד עשר כתשיעי מה תשיעי בעי שימור אף עשירי איתמר עשירי רבי יוחנן אמר עשירי ס"ר אלא אימא לבעול שומרת יום כנגד נדה ס"ד אלא אימא לבעול את הזבה זבה והלא לא נתכוון זה אלא לבעול את הנדה יהודה לב"ה וכי לזו אתם קורין תרבות רעה הכל היא לא ב"ה היא דתניא אמר להם רבי רעה מגען ובעילתן חלויין מאי לאו דברי טבלה יום שלאחריו ושמשה הרי זו תרבות מטמיא ליה בועל דלא שכיח לא מטמיא חנן בועל דלא מטמיא ליה משכב ומושב דשכיח שנא משכב ומושב דמטמיא ליה ומאי שנא דשכיחי בה דמים גזור בה רבנן שכיחי ביה דמים לא גזור ביה רבנן איהי ומאי שנא איהי דמטמיא ליה X1LL T7X מאי שנא איהו דלא מטמא משכב ומושב

ג' ימים בתחילה תהיה זבה) תלמוד לומר דם יהיה זובה ברואה יום אחד (אבל הרואה מקיים (ויקרא טו, יט) אשה כי תהיה זבה בתחילת נדה רצופים תהא זבה ומה אני הני קראי נינהו דתניא יכול הרואה ג' ימים ולא שימור לעשירי הוי הני הלכות נינהו בלכות אחד עשר לא אחד עשר בעי שימור שימור הא לאחריני עביד שימור ור"ל אמר בלכה אחד עשר אחד עשר הוא דלא בעי ר"ל אומר הלכות אחד עשר ר" יוחנן אמר מסיני מאי הלכה ר' יוחנן אמר הלכה י"א ואחד עשר יום שבין נדה לנדה הלכה למשה אלא חצי לוג שמן לתודה ורביעית יין לנזיר בשמן [בשמן] כל היום כולו איני שומע לך עבי אלעזר בן עזריה לר"ע אפי' אתה מרבה בעי שימור איכא דמתני לה אהא אמר לו מה אחד עשר לא בעי שימור אף עשירי לא

ומאי שנא משכב ומושב - כיון דאמרת איהי דשכיחי בה דמים גזרו בה רבון מאי שנא בועל דלא

צורו ביה רבון שתממאנו:

דברי הכל - ואפילו ב"ש וקתני בשני שבתוך י"א מגעה תלוי וקשיא לרב הונא:

עשירי - אין לו צרוף לזיבה שאין מצטרף עמו אלא י"א דהוי להו תרי:

כי"א - לב"ה דאמרי לא בעי שימור:

זבח התודה וכתיב תלתא בשמן ותניא אילו נאמר בשמן הייתי אומר כל המנחות ללוג ת"ל בשמן בשמן בשמן - גבי רבוכה של תודה במנחות בפ' ב' מדות (מנחות דף פט.) דכתיב והקריב על

מאי הלכה - דמשמע איום י"א קאמר רבי אלעזר בן עזריה דהוי הלכה למשה מסיני ובעי הש"ס בשמן דחלות ורקיקין הוי ריבוי אחר ריבוי למעט לחצי לוג:

מאי הלכותיו משאר הימים שלפניו:

מ"ו:כ"ה) ימים רבים וקמצריך לה ספירה וקרבן: יכול הרואה ג' ימים בתחלת נדה רצופים תהא זבה - לספירת ז' נקיים ולקרבן דכתיב (ויקרא מימור לאחריני - לעשירי:

מה אני מקיים ואשה כי תהיה זבה - האמור בפרשה ראשונה שלא הצריכה ספירת נקיים וקרבן:

יהיה לה - הוסיף לה הויה של שמור: אלמא קראי נינהו - כל דין י"א שבין נדה לנדה מכאן למדנו שהן י"א יום והרואה בהם ג' הרי זו זבה והרואה בא' בב' סופרת יום כנגד יום ולסוף י"א מתחילין ימי נדה אם תראה אחד תשב ששה והוא שהרי לא רבינן לדין יום זובה אלא י"א ומכאן ואילך הרי היא בדין פרשה ראשונה

היא שאינה מטמאה - בשלש ראיות ביום אחד טומאת זוב גמור לקרבן כאילו ראתה שלשה ימי אבל זב מטמא בין בג' ראיות ביום אחד בין בג' ימים רצופין בב"ק בפ' כיצד הרגל (דף כד.): ואין לי - עושה משכב ומושב בימים שאחר הנדה אלא הרואה שלשה ימים שני ימים מנין:

ממאה מלמד שמטמאה את בועלה כנדה - שמפורש בה אשר ישכב איש וגול: היא שאינה מטמאה - בשלש ראיות ביום אחד טומאת זוב גמור לקרבן כאילו ראתה שלשה ימים

ואין לי - שתקרא זבה לטומאה אלא רואה שלשה רצופין:

משכי ימי ספירה עד י"א:

על זיבת ג' ראשונים: יום י"א שהוא ראוי לספירת זיבה או כי תזוב - דזיבה רביעי מתרבי מאו כי תזוב ולאותה זיבה

אמרת מה מצינו ברביעי - לימים שאחר הגדה: מנין לרבות י"א - שיצטרף עם הראשונים לזיבה לג' רצופין ואע"ג שאינו ראוי לספירת נקיים

מנין לרבות שנים שלשה כו' - שכולן יש להן דין אחד:

או כי תזוב - לרבות רואה ט' וי' ואחד עשר:

תזוב ואין לי אלא שלשה ימים שני ימים ומוציא אני י"ב שאין ראוי לספירת או כי אני אחד עשר שראוי לספירת או כי תזוב לרבות אחד עשר ולהוציא שנים עשר מרבה אף שנים עשר אמרת לאו ומה ראית משר ת"ל בלא עת נדתה יכול שאני מרבה לספירה וראוי לזיבה ומנין לרבות אחד וראוי לזיבה אף אני אביא העשירי שראוי אמרת מה מצינו ברביעי שראוי לספירה ששה ושבעה שמונה תשעה עשרה מנין לרבות מופלג שנים שלשה ארבעה חמשה כה) או כי תווב אין לי אלא יום אחד מנין מופלג לנדתה יום אחד מנין ת"ל (ויקרא טו, סמוך לנדתה ואין לי אלא סמוך לנדתה (ויקרא טו, כה) בלא עת נדתה (על נדתה) שבעה לשנים היא שסופרת אחד לאחד אינו הוא ומה הוא שאין סופר אחד לאחד סופר ת"ל יהיה לה יכול תספור שבעה לשנים ודין מנין ת"ל כל ימי ומנין שסופרת אחד לאחד שלשה ימים שני ימים מנין ת"ל ימי יום אחד (ויקרא טו, כו) כמשכב נדתה ואין לי אלא בועל ומנין שהוא עושה משכב ומושב ת"ל מממאה את בועלה ואין הזב מטמא מה שהוא דין שמטמא מה שהוא בועל ת"ל היא היא בועלה הוא שמטמא בראיות כבימים אינו שאינה מטמאה בראיות כבימים מטמאה את מה שהוא בועל והלא דין הוא ומה היא היא היא מטמאה את בועלה ואין הזב מטמא ממאה מלמד שמטמאה את בועלה כנדה מנין ת"ל ימי יום אחד מנין ת"ל כל ימי

דף עג

דין שתספור שבעה לשנים ח"ל יהיה לה אינה סופרת אלא יומה אלמא קראי נינהו לר"ע קראי לר" אלעזר בן עזריה הלכתא א"ל רב שמעיה לר" אבא אימא ביממא תהוי זבה בליליא תהוי נדה א"ל עלך אמר קרא (ויקרא טו, כה) על נדתה סמוך לנדתה סמוך לנדתה אימת הוי בליליא וקא קרי לה

זבה תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר (חבקוק ג, ו) הליכות עולם לו אל חקרי הליכות אלא הלכות הזדרן עלך תינוקת וסליקא לה

מסכע נגעי

דכתיב בה שבעת ימים תהיה בנדתה: ביממי - ראתה ביום תהיה זבה כדכתיב (ויקרא טו) ימים רבים אבל ראתה בלילות לא תהא זבה: הלכות - משנה וברייתא הלכה למשה מסיני: